

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FULL THROTTLE SERIES BOOK ONE

Falling off the Cliff

KANITHA P.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UÇURUMDAN DÜŞMEK

TAM DİREKSİYON

BİRİNCİ KİTAP

OceanofPDF.com

KANITHA P.

OceanofPDF.com

Uçurumdan Düşmek

Tam Gaz Serisi 1. Kitap Copyright

© 2023 by Kanitha P. Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Şarkı sözleri ve/veya referanslar hayali olarak kullanılmıştır ve hak sahiplerine aittir.

Bu kitap açık cinsel içerik, küfürlü dil içermekte ve kayıp, keder, ebeveyn ölümü (sayfa dışı) ve anksiyete gibi tetikleyici olabilecek konulardan bahsetmektedir.

Hannah G. Scheffer-Wentz, English Proper Editing Services tarafından

düzenlenmiştir. Düzeltme Nyla Lillie tarafından yapılmıştır.

Kapak tasarımı Ivy N. Isles tarafından yapılmıştır.

OceanofPDF.com

*Ruh eşlerine aşık olmanın heyecanını ve coşkusunu, o her şeyi tüketen
aşkı deneyimlemeyi hep hayal etmiş olanlara.*

*Ve felaket bulutlarının ardına saklananlara; sizi görüyorum ve gün ışığı size
doğru geliyor.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PL AY LİSTESİ

MIDNIGHT RAIN | Taylor Swift
SPARKS | Coldplay
MUST BE LOVE | Laufey STYLE
(Taylor's Version) | Taylor Swift
IRIS | The Goo Goo Dolls FADE
INTO YOU | Mazzy Star
MAYBE | James Arthur
YOU ARE IN LOVE (Taylor's version) | Taylor Swift
DAYLIGHT | Taylor Swift
FEARLESS (Taylor'ın versiyonu) | Taylor Swift
LOSIN CONTROL | Russ
OLD MONEY | Lana Del Rey
HİÇBİR ŞEY SANA ZARAR VERMEYECEK BEBEĞİM | SEKS
SONRASI SİĞARA KALBİNDEN BİR PARÇA | Ariana Grande
PEACE | Taylor Swift
SEVEN | Taylor Swift
SEEDS | Yoke Lore
UNTIL I FOUND YOU | Stephen Sanchez, Em Beihold MEDDLE
ABOUT | Chase Atlantic
SENİN OLMAK İSTİYORUM | Arctic Monkeys

OceanofPDF.com

" UÇURUMDAN DÜŞMEK"

Yarış sırasında lastiklerin hızla bozularak rekabet edemez hale geldiği an.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

T Bu akşam öfkesinin bir küfür kakofonisine dönüşmesine izin vermeden hayatta kalma şansı düşüktü. Son derece düşük.

Ne kadar kızgın ve endişeli olduğunu göstermenin eşiğindeydi. öyleydi. O eşiğindeydi-

"Ne halt ediyorsun, Kam?"

Indy'nin sesi yüksek sesli müziğin arasından duyulabilir hale geldi. Etrafında dönen sesler ve çevresi bir anda belirsiz görüntülere büründü.

Indy'nin sorusunu duyduğu belli olmasına rağmen Kamari başını kaldırmadı, bir elinde telefonunu tutarken diğer elinde boş bardağının sapını tutuyordu. Kaşlarının arasında derin bir çatıklık vardı ama sadece coşkunun yayılması gereken bir yerde kafası karışmış gibi görünmesi umurunda değildi.

Ayağında bir dürtme hissetti ama bakışlarını telefonunun ekranından ayırmadı.

Üç nokta belirdi, sonra kayboldu - sanki muhatabı ne cevap vereceğini bilmiyormuş gibi.

Basit ve etkili bir yanıt bekliyordu: evet ya da hayır. O zaman neden iki ya da üç harf yazmak için lanet olasıca zamanını harcıyordu?

"Kamari," diye duydu yanından. Arkadaşının ses tonunda bıkkınlık vardı. "Ona mesaj atmıyorsun, değil mi?"

Sinirlenerek gözlerini devirdi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Kime mesaj atıyorsun o zaman?" Diana araya girerek masanın ortasına doğru eğilip telefonu Kamari'nin elinden aldı ve Kamari'nin hayal kırıklığı içinde homurdanmasına neden oldu.

Kamari kadife bankta arkasına yaslandı, bardağının kenarını dudaklarına götürmeden önce yüksek sesle nefes verdi, ancak şimdi boş olduğunu fark etti.

"Sakin bana şu anda iş yaptığını söyleme," diye haykırdı Indy, Diana'ya bakmadan önce öfkeyle.

Güneş gözlüklerini kafasına geçirmiş olan Diana -evet, loş ışıklı bir barda gözlük takıyordu- gözlerini kıstı. "Çalışıyor."

"Kam!" Indy ellerini havaya kaldırarak bağırdı, arkadaşının davranışından rahatsız olmuştu.

"Indigo," diye taklit etti, şaşırmamıştı.

Diana Kamari'nin telefonunu küçük çantasına koydu. "Yarına kadar buna dokunman yasak. İş yok, eski erkek arkadaş yok, Instagram yok, hiçbir şey yok."

Indy başını sallayarak onayladı, kısa sarı saçları hareketiyle senkronize bir şekilde hafifçe sallanıyordu. Gövdesi Kamari'nin tarafına bakacak şekilde koltuğunda döndü. "Eminim kardeşiniz kafenizi gayet iyi işletiyordur."

"Evet, ama-"

Diana bir elini havaya kaldırdı ve Kamari dudaklarını küçümseyerek büzdü. Ağzından bir huff çıktı ve ardından uzun bir nefes vererek omuzlarının çökmesine izin verdi. Küçük bir iç çekişle, bastırılmış stresin yok olduğunu, havaya karışıp buharlaştığını ve duvarlarda yankılanan müziğin yüksek bas sesiyle karıştığını hissedebiliyordu.

Kamari bakışlarını aşağıya kaydırıp ve kırmızı kare peçeteyi masanın kenarına paralel olacak şekilde döndürdü.

Arkadaşlarının dehşetini anlamaları için tek kelime etmesine gerek yoktu.

Indy onun üst koluna nazik bir el koydu ve onu başını kaldırıp çarpıcı mavi gözlerine bakmaya zorladı. Sonra al dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, bakışları altın kıvılcımlarla parladı. "Kam, Monte Carlo'dayız."

"Bu yolculuk," diye devam etti Diana, gözlerinde bir muziplik parıltısıyla, "o eski erkek arkadaşını unutman için-"

"Diana," diye uyardı Kamari. Eski sevgilisinin iyi bir adam olmadığı bir gerçektir. Yine de bu gece kabalığa ya da istenmeyen anıların zihninde yeniden canlanmasına yer yoktu.

"Üzgünüm," dedi Diana ama sesi hiç de üzgün gelmiyordu. "Ondan hiç hoşlanmadım." Kamari omuz silkmekle yetindi, en yakın arkadaşlarının James'e duyduğu kızgınlığın farkındaydı. "Dediğim gibi, bu hafta sonu eğleneceksiniz, *kapiş*? Kafeniz ve kardeşinizin onunla ilgilenmesi konusunda stres yapmayacaksınız, geçmişinize takılıp kalmayacaksınız, adı her neyse onu düşünmeyeceksiniz."

Kamari'nin en iyi iki arkadaşı onu hafta sonu kaçamağına gitmeye ikna etmeyi başarmış olsa da, yalvarıp yakardığı ve surat astığı sayısız acı dolu dakikadan sonra, zamanını mutsuz davranarak ve yük olarak harcayamazdı.

"Haklısın." Kendini düzeltti, hınzır bir sırıtış yavaşça dudaklarına yayıldı. "Bu yolculuğu *kendim* için yapıyorum."

Ellerini çırparken Indy'nin tezahüratı yüksekti. Bir kolunu Kamari'nin omuzlarına doladı, onu sıkıca yanına çekti ve mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Çok eğleneceğiz!"

Kamari fiziksel dokunuştan pek hoşlanmazdı -iş ortaklarıyla anlaşma yaptıktan sonra el sıkışmak dışında tabii ki- ama omurgasından aşağıya doğru süzülmele tehdit eden ürpertiye aldırmandan sarışını itmedi. Indy çoktan çok fazla margarita içmiş, Diana ise bir Aperol Spritz içmişti - yemek sırasında birlikte boşalttıkları beyaz şişeyi saymazsak. Kamari caipirinha'sını yeni bitirmişti -bu arada kendi zevkine göre çok hızlıydı.

Kamari parmağını kaldırdı, sesi otoriterleşerek Diana'nın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yine de bir şeyi açıklığa kavuşturalım-"

"Ciddi olamazsın Kam," diye homurdandı Diana sinirle. Bakışlarında kızgınlık alevleri yanıyor, Kamari'yi inatçı bir öfkeyle kısıırıyordu. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Hep şöyle olacaksın," -gözlerini daha ince yarıklar halinde kısıırken sesi değişti, omuzlarını dikleştirdi ve bakır saçlarını yüzünden uzaklaştırdı- "rastgele partilere gizlice girmek yok, rastgele erkeklerle takılmak yok, sonra içmek yok-"

"Sesim öyle çıkmıyor." Kamari'nin alınganlığı dudaklarının aralanmasından ve yumuşak bir soluk alıp vermesinden belliydi.

Hem Indy hem de Diana, "Öyle," dedi. "Yapma."

"Sen de öyle," diye devam etti Indy, sessiz bir özür dilemek için ağzını hafifçe buruşturarak.

"Tamam," dedi, sözcük boğazında düğümlenmişti. Kızgındı, ama çok bilinçli olduğunu biliyordu; gençliğinden uzaklaşmıştı. Aslında, arkadaşlarının onu üç günlüğüne Londra'dan ayrılmaya zorlaması için çok çaba sarf etmesi ve ikna etmesi gerekmişti. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve omuzlarını yarı silkerek kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Yani?" Diana alay ederek ayağa kalktı ve sandalyesinin döşeme tahtalarına çarparak gıcırdamasına neden oldu. Oda zar zor aydınlatılmıştı, müziğin sesi inanılmaz derecede yüksekti ve kimse onları umursamıyordu. Yine de Kamari arkadaşının düşüncesizliğinden hoşlanmıyor, üçlünün üzerine gereksiz ve istenmeyen bir dikkat çekmekten korkuyordu. "Kamari Monroe, buna bir son vermeliyiz. Gevşemen için sana bir içki daha verdikten sonra gizlice bir partiye gireceğiz. Indigo, en yakın özel partiyi ara."

Indy hevesle, "Hemen," diye bağırdı, çoktan telefonuna sarılmıştı.

Kamari nefes verdi ve Diana'nın kendisine yöneltilen bakışları görmezden gelerek ve neredeyse herkesi yolundan iterek bara doğru yürümesini izledi.

Indy kesin bir tavırla, "Birkaç shot getir," diye emretti.

Diana elini kaldırıp başparmağıyla onay işareti yaparken arkasına bile dönmedi.

"Bir partiye gizlice gireceğiz' derken ne demek istedi? Lütfen bana başımızın belaya girmeyeceğini söyle."

Indy ekranından başını kaldırmadı, ekranın ışığı burnunun üzerinde yumuşak bir parıltı yaratıyordu. Yumuşakça homurdandı. "Yalanı mı yoksa gerçeği mi istiyorsun?"

"Gerçek mi?" Kamari kendinden bile emin değildi.

Indy'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı; sinsî bir cadı aynı anda hem en kötü hem de en iyi darbesini planlıyordu. "Başımız belaya girecek ve buna değecek. Kam, 23 yaşındasın. Bir geceliğine suçlu olma zamanın geldi."

"ACELE ET, KAM! Seni saçından, daha da kötüsü Jacquemus çantandan tutup sürüklemek zorunda bırakma beni."

Çantasını göğsüne bastırarak Diana'ya baktı, dengesini korumaya çalışırken topuklarının sesi kaldırım taşlarına gürültüyle vuruyordu.

"Bu çantaya pis ellerini sremeyeceksin. Bana yedi yüz pounddan fazlaya mal oldu."

"Aynen yle," diye tısladı Diana dişlerini sıkarak. "Haydi, tekne bizi beklemeyecek."

Tekne mi?

Indy ve Diana Kamari'yi kulüpten dışarı sürüklemeyi başarmıştı. Doğrusu, gittikleri için minnettardı çünkü sıkışık, gürültülü ve kalabalık olmaya başlamıştı. Ona nereye gittiklerini söylememiş olsalar da Kamari akıllarında kötü bir plan olduğunu biliyordu.

Bardan Monte Carlo limanına kadar olan yürüyüş oldukça kısaydı ama sokaklar yerli halk ve turistlerle doluydu. Ağustos havası gecenin bu saatinde hâlâ ılıktı. Gökyüzü artık daha önce geldikleri zamanki gibi masmavi değildi, yerini lacivert ve gece mavisinden oluşan bir tuvale bırakmıştı ve hilal şeklindeki ay minik, parlak yıldızların arasında parlamaya başlamıştı.

Kamari ayakkabı seçiminden pişmanlık duyuyordu. Bu topuklu ayakkabılar doğru bir hareket miydi? Elbette o ve arkadaşları insanların dikkatini çekiyordu ama birkaç saat önce hazırlanırken bir teknenin peşinden koşmayı planlamamıştı.

Kamari bakışlarını Diana'nın gösterişli saçlarına sabitlemiş bir halde, ufku dolduran yatları hayranlıkla seyreden insanlardan kaçarak aceleyle yürüyordu.

Indy önlerinde yürüyordu ki bir düzine insanı ağırlayabilecek lüks bir yataın önünde aniden durdu. Heyecan içinde ciyakladı ve güvertenin kenarına doğru koştu.

Bir adam yaya köprüsünün üzerinde durmuş, elinde bir şişe birayla sarışına sırtıyordu. Indy adamın önünde dururken, kollarını adamın omuzlarına dolamak için parmak uçlarında yükseldi.

Kamari yanına ulaştığında Diana, "Tanrım," diye homurdandı. "Nereye gidersek gidelim bu kız herkesi tanıyor mu?"

Indigo Bailey sosyal bir kelebektir. Partinin canı ve ruhuydu. Bir odaya girebilecek en dışa dönük kişiydi. Dijital bir influencer olarak, doğuştan nezaket ve zarafet yeteneğine sahipti. Vahşiliğini ve doğal güzelliğini herkesin zihnine kazırken sosyal olarak nasıl etkileşim kuracağını biliyordu.

Dolayısıyla, evet, Indy'nin küçük Monako ülkesinde tanıdıklarından biriyle karşılaşması sürpriz olmadı.

"Indigo!" Kamari arkadaşının yata adım attığını gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılarak haykırdı. "Ne yapıyorsun sen?"

Indy elini çılgınca sallayarak arkadaşlarını partiye katılmaya çağırdı. "Haydi çocuklar. Şimdi gidiyorlar."

Diana, Kamari'nin bileğini tutarak, "Bu mükemmel," dedi.

Kendi isteği dışında da olsa tekneye doğru çekilen Kamari küçük bir homurtu çıkardı. "Ama-"

"Monako'da bir yatta parti yapmadan bir hayat yaşayamazsınız."

Kamari, içtiği içkiler nedeniyle zaten kaygısız bir duruma doğru yönelmiş olmasına rağmen, yine de midesinin çukurunda bir huzursuzluk yumağı oluştuğunu hissedebiliyordu.

Bir ya da birkaç kuralı çiğnemek üzere olduğu gerçeğini kavrayamıyordu. Ve Diana sanki onun aşırı güçlü düşüncelerini okuma yeteneğine sahipmiş gibi içini görebiliyordu.

"Fazla düşünmeyi bırak," diye homurdandı arkadaşı. "Sonuçlarıyla yarın ilgileneceğiz."

Kendini neye bulaştırıyordu?

İki arkadaşına sessizce küfrederken Diana'yı takip etti. Limanın ve arka plandaki karanlık yıldızlı gökyüzünün fotoğrafını çeken turistleri iterek geçtiler ve ne zaman biriyle çarpışsa özür dilediler.

"Acele edin!" Indy bağırdı. Birkaç dakika önce kucakladığı adam hâlâ yanında duruyor, iki kız hızlarını artırdığında sırtıyor ve hafifçe gülüyordu.

Diana köprüye ilk adımını attı ve ayakkabılarını çıkarmak için Kamari'nin bileğini bıraktı.

Kamari olduğu yerde durdu. Kalbi bir saniyenin bir parçası için atmayı bıraktı. Nefesi boğazında düğümlendi. Bilinmeyen korkusu zihnini bulandırdı - kendini bir partiye davet etmek yapabileceği en kötü şey olmasa bile.

Indy ve Diana sabırsızca, "Kamari," diye bastırdılar. Bir adım öne çıktı.

İki arkadaş alkışladı ve o da gözlerini kırıştırdı.

Omzunun arkasından baktığında Indy'nin arkadaşı yaya köprüsünü çoktan yukarı çekmişti ve çok geçmeden teknenin motorunun sesi yüksek sesli müzik ve kahkahalar arasında kükredi.

Geri dönüş yoktu.

Tabii yattan atlamak istemiyorsa. Şansı yaver giderse ya bir bacağını kırarak ya da suya düşecekti.

Ve bu kıyafetle kendine zarar vermeyecek ya da sıırsıklam olmayacaktı.

Sarhoş olmak en güvenli seçenektı - kaygıyı yok etmek, eğlenmek, genç ve özgür olmak, sonsuzluk gibi gelen bir süredir kalbini yok eden kargaşa ve acıyı unutmak için.

Olabilecek en kötü şey neydi ki?

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

"H Sezonun geri kalanının senin için nasıl geçeceğini düşünüyorsun?"
Thiago'nun partilerine yabancıların katılmasından nefret etmesinin üç nedeni vardı:

1. Özel hayatına her zaman çok meraklılardı.
2. Tek istediği bir dakika nefes almakken Formula 1 hakkında milyonlarca soru sorarlardı. Yaz tatili bağlantıyı kesmek, geri sarmak ve rahatlamak içindi. Yine de onu yanlış anlamayın; Thiago hayatını seviyordu. Yüksek performanslı bir sporcu olmayı, dünyanın en güzel pistlerinde yarışmayı ve her heyecan verici yarışı son yarışymış gibi yaşamayı seviyordu. Hayranlarından ve karşılaştığı insanlardan gördüğü tüm bu ilgiyi ve hayranlığı seviyordu ama partiler sırasında değil. Tek istediği bir geceliğine de olsa normal bir insan olmaktı.

3. Partiden her zaman dillerinin ucunda çok fazla dedikoduyla ayrılırlar, duydukları veya gördükleri her şeyi internette dolaşan aptalca söylentilere dönüştürürler.

Omuz silkerek cevap verdi ve bir dirseğini soğuk korkuluklara dayayarak birasından bir yudum aldı. "İyi, umarım." Cevaplarını kısa ve basit tutmaya karar vermişti, çok fazla detaylandırmak ve gerçekten yapmak istemediği bir konuşmayı sürdürmek istemiyordu.

"Umarım senin için daha iyi olur, dostum."

Thiago adama sıkıntılı bir gülümseme sundu. Adamın adını bile bilmiyordu. Sadece arkadaşının iş arkadaşlarından biri olduğunu biliyordu. "Ben de."

Adam daha müdahaleci sorularla ya da bıçağı yaranın derinliklerine saplamaktan başka bir işe yaramayan sözlerle sohbeti uzatmadan, kendisine seslenen birine cevap veriyormuş gibi yaparak arkasını döndü.

"Kusura bakma delikanlı," dedi omzunun arkasına bakmadan. "Gitmem gerek."

"Sizinle konuşmak bir zevkti!" Ses tonundaki heyecanı ve gülümsemeyi duyabiliyordu.

Evet, her neyse.

Tek ihtiyacı olan temiz hava almaktı.

Bu gece sarhoş olmayı ve hata yapmayı göze alabileceği son geceydi. Birkaç gün sonra antrenmanlara geri dönmek zorunda kaldığında her şey bitmiş olacaktı. Sezon yeniden başladığında çizgiyi aşmasına izin veremezdi. Bu nedenle, bu gece son bir kez kendisi olmak için yakalayabileceği tek fırsattı.

Yat limandan uzaklaştıkça tuzlu hava duyularını sarıyor, yaz gecesinin hâlâ ılık esintisi alnındaki saç tellerini fırçalıyordu. Karanlığa doğru yüzerken Monte Carlo şehrinin ışıklarının azalmasını izledi; gecenin karanlığıyla birlikte gecenin sırlarının da saklı kalacağını umuyordu.

Konuştuğu adamın hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için arkasını döndüğünde ve sahilin temiz olduğunu gördüğünde, birine çarptı - daha doğrusu tam tersi - dengelerini kaybetmelerine neden oldu.

Kendini sabitlemesine yardımcı olmak için hemen kadının üst kollarını kavradı, onu serbest bıraktı ve ona biraz yer açmak için geri çekildi.

"Çok özür dilerim," dedi Geordie aksanıyla. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum."

Thiago, yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen oldukça minyon olan mavi gözlü bir sarışınla karşılaştı. Onu daha önce hiç görmemişti ama yüzü bir şekilde tanıdık geliyordu. Elinde bir telefon vardı ve ufuk çizgisinin ya da belki de kendisinin fotoğrafını çekmekle meşgulumuş gibi görünüyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu ihtiyatla.

"Hayır," diye kıkırdayarak cevap verdi, sırtışı genişti ve gözleri neşeye doluydu.

Bakışlarını daralttı, kendini koruma duygusu onu kırılmaz bir kalkanla kozalamaya hazırdı. "Neden benim teknedesin?"

Bariz bir kayıtsızlıkla omuzlarını silkti. "İki arkadaşımın birlikte atladım. Gerçi ben Alex'in bir arkadaşım." "

"Ah." Thiago başını salladı, gözlerinde yavaş yavaş tanıma parıltısı belirdi. Elinde hâlâ bira şişesini tutarken parmağıyla kızın yüzünü işaret etti - kaba bir şekilde değil. "Bu yüzden yüzün çok tanıdık geliyor. Sen Indy Bailey'sin, motor sporları influencer'ı, değil mi?"

Şaşkınlık yüzüne yansıdı ama gülümsemesi hiç bozulmadı. Thiago'nun kim olduğunu bildiği belliydi, yine de soğukkanlılığını koruyor ve sakin kalıyordu.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Thiago yumuşak bir kıkırdama çıkardı ve Indy'ye kısa bir baş selamı vererek boştaki elini kot pantolonunun cebine gömdü. "Sizi ve podcast'inizi duydum. Sektördeki kadınların yanındayım."

Indy'nin heyecanını dizginlemekte zorlandığı belliydi. Gözleri hafifçe açıldı ve sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, bu sırada eli titriyordu. Ona hayranlıkla bakarken yanakları pembeleşti. "Belki bir gün seni podcast'e alabilir miyim?"

Thiago sırtı. "Çok isterim."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Gerçekten mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Çoğunlukla heyecanlıyım." Indy omuz silkti. "Sana ulaşmaya hiç cesaret edemedim. Yani, sen Thiago Valencia'sın. Acımasız ve dokunulmazsın ve"-gerisini itiraf etmekten korkuyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sesi mırıltıya dönüştü-"yaklaşılamazsın."

Beni göt gibi göstermenin yolu.

"Pistte," diye düzeltti. "Ama yarışmadığım zamanlarda iyi bir insanım. Söz veriyorum."

"İyi," diye mırıldandı, eğlenerek. "Pekâlâ. Sanırım sizinle görüştüğümde hakkınızda daha fazla şey öğrenmem gerekecek."

"Elbette." Sonra etrafına baktı, çoktan coşkudan uçmuş ve müzik setlerinden yükselen yüksek sesli müzikle dans eden arkadaşlarını görünce gülümsedi. "Davet edilmeden ilk gördüğün tekneye mi atlıyorsun? Alex'in arkadaşlarından biri olduğun için şanslısın, yoksa gizlice girmeye çalıştığın anda seni dışarı atardı."

Indy utangaç bir tavırla omuz silkti. "En iyi arkadaşım ve ben bir görevdeyiz." "Görev mi?" Bir kaşını kaldırdı ve birasından bir yudum aldı.

"Diğer en iyi arkadaşımızı biraz gevşetmeye ve ona boktan eski erkek arkadaşını unutturmaya çalışıyoruz."

"Ah," dedi. "Anlıyorum, peki şu arkadaşların nerede?"

Indy dönerek gözleriyle küçük kalabalığı taradı. Pembe boyalı tırnağı şimdi kokpitte duran iki kişiyi işaret ediyordu. "Bu Diana."

Bakır rengi saçları sırtından aşağı dökülürken ellerini kalçalarına dayamıştı. Kaşlarını çatmış, Cal-Thiago'nun en yakın arkadaşıyla onu azarlar gibi konuşuyordu. Cal'ın bir eli direksiyonda, Diana'ya bakarak onunla tartışıyor, diğer elini de agresif bir şekilde havada sallıyordu.

Indy, "Gereksiz kavgalar çıkarma eğilimi var," diye yorum yaptı. "Yine de çok tatlı biri. Muhtemelen geçerli bir sebepten ötürü arkadaşına bok atıyordur."

"Gibi mi?"

"Tekneyi kullanması gerekirken içki içtiği için mi?"

Thiago, Cal'ın gözlerini devirmesini izlerken hafifçe homurdandı. "Bunun sadece buzlu çay olduğunu anlayana kadar bekle. Cal bir tuğla kadar ayıktır. Nadiren içer. Merak etme, güvendeyiz. Akdeniz'in ortasında mahsur kalıp ölmeyeceksin."

Indy omuzlarını tekrar silkti. "En azından son saatlerimi Thiago Valencia ile parti yaparak geçirebilirdim."

"Doğru," diye güldü. "Peki ya diğer arkadaş?"

Kalbi kırık kız.

"Aslında onu arıyordum. Onu tanıyorsam muhtemelen bir yerlerde saklanıyordur." Indy parmak uçlarına kalkarak bakışlarını etrafta gezdirdi. "Şu boylarda," -elini Thiago'nun gözlerinin hizasına kadar kaldırdı- "koyu kahverengi saçlı, çılgın yeşil gözlü."

"Utangaç mı?" diye

sordu. "Dikkatli ol."

"Güzel mi?"

"Muhteşem." Ona dikkatli bir bakış attı. "Ama kimseyi ya da hiçbir şeyi aramıyorum."

"Hm," diye düşündü, kaşlarını kaldırarak.

"Üzgün müsün?" "Şu anda değil."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı cam şişesinin kenarının arkasından.

"Teknemde rastgele bir kızın ağlamasını istemiyorum."

"Hadi ama," diye alay etti Indy. "Biraz anlayışlı ol."

"Tekneme izinsiz giren bir kız ve arkadaşları için sempati mi? Sen öyle san."

Indy'nin gözleri kısıldı. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?" Ama Thiago cevap veremeden Alex elinde iki bardak likörle teknenin diğer tarafından Indy'yi çağırdı. "Özür dilerim." Başparmağıyla arkasını göstererek yüzünü buruşturdu. "Alex'i çok uzun zamandır görmedim..."

"Sorun yok," dedi Thiago. Zaten umurunda da değildi. "Yine de sana bir şey sorabilir miyim?"

Etkileyici başını salladı.

Çenesiyle kızın elini işaret etti. "Lütfen telefonunuzu teknemde kullanmayın. Pura Vida'da ne olursa olsun, Pura Vida'da kalır."

"Olmuş bilin." Cihazını çantasına koyduktan sonra arkasını döndü ve Alex yaklaşırken sevinçle çığlık attı.

Evren bu gece onun tarafında değildi. Belki de kaderinde bir sonraki kişiyle tanışmak olmasının bir nedeni vardı, çünkü arkasını döndüğü anda başka bir kadın göğsüne çarptı ve neredeyse ciğerlerindeki oksijeni tüketecekti.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki, bir an orada dururken bir an sonra kendisine küfredilmeye başlandı.

"Oh, şaka yapıyor olmalısın! Bu çok boktan." Dumanlı, baştan çıkarıcı bir ses havayı doldurdu. Yabancı'nın sesi daha önce hiç duymadığı türdendi; aynı anda hem çekici hem de merak uyandırıcıydı.

Thiago'nun kalbi küt küt atıyordu ve çok geçmeden kadının dirseğini tutarak kendini sabitlemesine yardımcı olduğunu fark etti. Bu aynı zamanda onun yere basmasını da sağlıyordu çünkü dizlerinin onu bırakma tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissettiğine yemin edebilirdi.

"Nereye gittiğine dikkat etmiyor musun?" diye tersledi ve onun hayal ürünü olmadığından emin olmak için gözlerini kırıştırmak zorunda kaldı.

Çünkü o... Onu tanımlayacak doğru kelimeleri bulmak için aklına hiçbir kelime gelmiyordu. Düpedüz nutku tutulmuştu. Şaşırmıştı. Büyülenmişti.

Thiago elini kızın çıplak kolundan çekerek geri çekildi ve boğazının arkasından bir alayın kaçmasına izin verdi. "Öyle değil mi?"

Dökülen içeceğinin yapışkan damlacıklarını küçük siyah elbisesinden silmekle meşguldü, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirgindi. Ama sonunda onun sesini duyduğunda başını kaldırdı ve dünya duracakmış gibi hissetti.

Thiago bu kadını daha önce hiç görmemişti ama boyuna, siyah saçlarına ve çılgın yeşil gözlerine bakarak onun üçüncü kural tanımaz olduğunu anladı. Kesinlikle şimdiye kadar tanıştığı en uzun kadınlardan biriydi ve hiç şüphesiz, gözlerini diktiği en nefes kesici kişiydi.

Bronz, çilli yüzüne kazınmış çatık kaşlarına rağmen, yeşil gözleri sanki onunki gibi bir güzelliği daha önce hiç görmemiş gibi adamın yüzünü inceliyor ve gözlemliyordu. Güvertedeki ışığın kırmızımsı parıltısı yüzünün bir tarafını kaplarken, diğer tarafta parlayan gümüşü ay ışığı onu aynı anda hem şeytanın karısı hem de bir melek gibi gösteriyordu. Gözbebeklerinin kenarlarında bir öfke ateşi alevlenmeye başladığı şu anda onun hangisi olduğunu bilmiyordu ama kendini onun ilahi bir varlık olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Dolgun dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı ama ağzından hiçbir ses çıkmadı. Kaşları birbirine kenetlenmişti, sanki adamın gözlerinin içine bakarken zihnini kaplayan kargaşayı anlamaya çalışıyordu. Sanki sıırılsıklam olmuş elbisesini ve çevresini unutmuştu.

Thiago da büyülenmişti. Dili tutulmuştu. Söyleyecek söz bulamıyordu. Ve bundan nefret ediyordu. Ayrıca kadının ona dik dik bakmasından, kıyafetini mahvettiği için içinden ona lanet okumasından da nefret ediyordu.

Özür dilemek istedi. Bir içki daha ikram etmek ya da dağınıklığı temizlemesine yardımcı olmak için bir havlu vermek istedi ama bunun yerine kendini "Bir resmimi falan mı istiyorsun?" diye sorarken buldu.

Gözlerini kırıştırdı ve dudaklarından inançsız bir alay geçti. Kollarını göğsünde kavuşturdu, gözleri yarıklara dönüştü. "Sen kibirli küçük bir şey değil misin?"

"Küçük mü?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Neden senin bir resmini isteyeyim ki?" diye sordu onun şaşkın sorusunu duymazdan gelerek.

"Kim olduğumu bilmiyor musun?"

Başını yana eğdi. Bakışları adamın yüzünü terk etti ve en dayanılmaz ve kasıtlı hareketle adamın gövdesi üzerinde gezinmeye başladı. "Yapmalı mıyım?"

Onun egosunu nasıl inciteceğini çok iyi biliyordu. Doğrudan karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Şey," diye başladı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak onun savunma hareketini taklit etti. "Tekneme gizlice girdiğini düşünürsek, bence en azından

yapabileceğiniz tek şey, size içkiyi kimin verdiğini ve sizi gemide kimin karşıladığını bilmektir."

Yüzünde yavaş yavaş bir şaşkınlık belirmeye başladı, nefes aldıkça omuzları çöküyordu. "Oh."

"Evet," diye kıs kıs güldü. "Oh."

Kadın adamın yüzünü incelerken zaman yavaşlamış gibiydi. Gözlerinde en ufak bir duygu titreşimi hissedilmiyordu. "Yazık," dedi sessizce. "Böylesine kibirli bir adam için böylesine muhteşem bir tekne."

Pek çok tepki bekliyordu ama bunu beklemiyordu.

"Beni tanı mıyorsun bile!" diye karşılık verdi ellerini havaya kaldırarak.

Kızgınlık gözbebeklerinde alevlendi. "Senin gibi erkekler hakkında yeterince şey biliyorum." "Bu da ne demek şimdi?"

Yabancı sadece omuzlarını silkmekle yetindi.

"Peki sen kimsin?" Adam onu öyle bir süzdü ki, tüyleri diken diken oldu. Tanrım, o bambaşka biriydi. "Eğer sonuçlarına katlanmadan tekneme gizlice girebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Cildinin yaz güneşiyle öpüldüğü belli olan karamel tonuna rağmen, onun sözlerini duyunca rengi soldu. Kendini düzeltti, sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi.

Başını belaya sokmak istemedi.

Hatta neredeyse onun *burada* olmak istemediğini düşünüyordu.

Thiago sırttı, onunla alay mı etse yoksa gitmesine izin mi verse diye düşündü.

"Şey," diye karşılık verdi, soğukkanlı tavrına rağmen sesi titriyordu.

"Daha iyi bir güvenliğiniz olmalıydı."

Dudaklarına bir sırıtış yayılırken kıs kıs gülmekten kendini alamadı.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Monako'ya döndüğümüzde ve polis sizi ve ikinizi beklediğinde güvenlik ne diyecek sanıyorsunuz?"

"Bir kuralı da çiğnediğinizin farkında

mısınız?" "Gerçekten mi?" Alay etti. "Lütfen,

eğlendir beni." "Bir belgesel izledim-"

"Kim belgesel izler ki?"

"Biliyorum," diye tersledi. "Ve yatlarla ilgiliydi. Sizin mürettebatınızla birlikte on ikiden fazla misafiri ağırlayamaz ve sanırım burada yirmi beşten fazla kişi var."

Gözlerini kırıştırdı. Kadın iyiydi. "Bahse girerim beni polise ihbar etmek için hayatının en güzel anlarını yaşayacaksın, değil mi?"

Bir elini kaldırdı, hem de titreyen bir elini. Adam onun içini görebiliyordu: korkuları ve kararsızlıkları gizleyen sert bir cephe. "Bir anlaşma yapalım. Sen benimkinden uzak durursan ben de senin yolundan uzak dururum. Gecenin geri kalanını bir yerlerde saklanarak geçireceğim, böylece birbirimizi görmezden gelebilir ve tüm bu yanlış anlaşılmayı unutabiliriz."

"Bir yanlış anlaşılma mı?" diye yavaşça tekrarlarlarken kaşları inançsızlıkla havaya kalktı. Bu mudur yani?"

"Evet," diye hayal kırıklığıyla nefes aldı. "Bir hata."

Bakışları onun üzerinde daraldı. "Bu konuda sana katılabilirim. Sen benim gecemi mahvetme, ben de seninkini mahvetmeyeyim."

Topuklarının üzerinde dönerken elbisesini işaret etti, gözlerinin yuvarlanması anlaşılabilirdi. "Zaten mahvolmuş."

Tanrım, bu gece uzun bir gece olacaktı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

KAMARI'nin başı belaya girecekti.
Bunu biliyordu.

Bunu kemiklerinin derinliklerinde hissedebiliyordu. Her zaman-
Midesinin çukurunda büyüyen huzursuzluk baloncuğu hislerini ele
geçiriyordu.

Indy ve Diana bir anda sıkışık yataın içinde kayboldular, ikisi de bu geceyi
hayatlarının en güzel gecesi yapmaya niyetli bir şekilde birini ya da bir şeyi
arıyorlardı.

"Hiçbir şey için teşekkürler çocuklar," diye mırıldandı bir kişi tarafından
itildiğinde, yüksek sesli müzikte yankılanan belli belirsiz bir özürle.

Monako'nun tepeleri artık çok uzaktaydı - geri dönülemeyecek kadar uzak.
Kamari sinir bozucu bir şekilde homurdandı. Temiz ama ılık havanın kollarını
okşadığını hissettiğinde daha önce içtiği likörün etkisini yitirdiğini
hissedebiliyordu. Etrafındaki sesler netti. Görüşü artık bulanık değildi, sanki
bu muhteşem, lüks tekneye adımını attığı anda ayrılmış gibiydi.

Daha önce hiç yata binmemişti ama *Tanrım*, ayaklarını güverteye
basmaktan nefret ediyormuş gibi görünmeye çalışsa da yata çok seviyordu.

Ölmeden önce yapılacaklar listesinden çıkarabileceği tek şey buydu.

Bekle, bunu bir kenara bırak. Bu listeden pek çok şeyin üstünü çizebilirdi: en iyi arkadaşlarıyla Monako'ya gitmek, yirmi avrodan fazla tutan bir kokteyl içmek, zengin insanlarla -muhtemelen ünlü olanlarla- dolu bir partiye davetsiz gitmek ve rastgele bir tekneye atlamak.

Güvertede toplanmış küçük bir grup insanın yanından geçerken, kendisini vahşi kaoslarına sürükledikleri için Indy ve Diana'ya içten içe lanet okudu. Indy'nin onu rahatlık alanından çıkmaya teşvik eden tatlı sesini hâlâ duyabiliyordu. Diana'nın onu genç, vahşi ve özgür olmaya iten öfke dolu sesini duyabiliyordu.

Kamari, bir adamın gözlerinin önünde durmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Önce adamın solgun ama kaslı gövdesini ortaya çıkaran, çoğunlukla düğmeleri açık siyah gömleğini gördü. Sonra bakışları ona gülümseyen sıcak, nazik gözlerle çarpıştı. Sarı, karmakarışık saçları ve yüzüne kazınmış tembel sırtışıyla onu hemen Indy'nin arkadaşı, yani onları partiye davet eden kişi olarak tanıdı.

"Kaybolmuş görünüyorsun," dedi, sertleşmiş yüz hatlarını ve savunmacı tavrını incelerken sırtışı hiç eksilmedi. Kollarını göğsünde kavuşturduğunu fark edince bir nefes verdi ve kollarını iki yanına bıraktı. "Sen Indy'nin arkadaşlarından birisin, değil mi?"

Dudaklarını sıkı bir gülümsemeye zorlayarak başını salladı. "Kamari."

"Kamari," diye mırıldandı, elini ona doğru uzatırken kaşlarını kaldırdı. "Muhteşem bir isim."

Onun elini sıktı ve dokunuşundaki incelik karşısında şaşırdığını fark etti. "Bana Kam diyebilirsin."

Sırtışı genişledi ve nazikçe kavrayışını bıraktı. "Sonunda seninle tanışmak güzel Kam. Ben Alex. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Kamari yanağının içini çiğnedi, titrek bir kalp atışı boyunca onun teklifini düşündü. Arkadaşlarının çoktan eğlenmeye başladığını biliyordu. Bu durumda olmaktan nefret etse de Kamari işleri yarım yamalak yapan biri değildi, bu yüzden sadece omuz silkti. Eğer bu teknede olacaksa, unutulmaz bir akşam geçirmeliydi. O da eğlenmeyi hak ediyordu.

"Elbette," dedi. "Neyiniz var?"

Başını sallayarak onu içeri kadar takip etmesini işaret etti. Yatın ihtişamı ve sade güzelliği karşısında hayrete düşmüştü. Alex onu, iki erkek ve iki kadının poker oynadığı kare bir masanın etrafını çevreleyen deri bir kanepenin bulunduğu bir alana doğru götürdü, birkaç şişe bira kartlarının etrafına saçılmıştı.

"Çocuklar," dedi Alex. "Bu Kamari."

Onu "merhaba" ve "merhaba" diyerek, el sallayarak ve gülümseyerek selamladılar ve o da bu nazik jestlere karşılık verdi.

Odanın köşesinde bir içecek soğutucusu duruyordu. Alex onu açtı, sonra Kamari'ye baktı. "Bira sevmiyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırdı. "Öyle mi görünüyorum?"

"Alıngan," diye mırıldandı ama yine de kıkırdadı. "Şarap?"

Kadın başını salladı. "Yemek sırasında çok fazla kadeh içtim."

Adam yüzünü buruşturdu. "Şaraptan akşamdan kalma olmak istemezsin."

Ürperdi. "En kötüsü onlar."

"Öyleler," diye kabul etti Alex, sonra da küçük bir gülümsemeyle, "Cin tonik?" diye sordu.

"Elbette." Ellerini kalçalarının yanlarına sildi, mekanın ambiyansına rağmen bu rahatsızlık hissi hiç azalmadı. İnsanlar onun varlığını umursuyor gibi görünmüyordu. Teypler yüksek sesle müzik çalıyordu ve konukların çoğu dans ediyor ya da birbirleriyle neşeyle sohbet ediyordu. "Indy bana zaten çok fazla içki verdi. Bir tane daha ne?"

Alex ona kokteyl hazırlamak için odanın diğer tarafındaki bara doğru ilerlerken güldü. "Monako'ya ilk gelişin mi?"

Başını salladı, onu takip etti ve kollarını tezgâhın üzerine yaslayarak tonik şişesini açmasını izledi. "Fazla seyahat etmem."

Adam ona bön bön baktı. "Londra'da işyeri olan arkadaş sen misin? Markasını tüm ülkeye yaymak isteyen kişi mi?"

"Evet." Omuzları uzun süredir tuttukları gerginlikten kurtuldu. "Bunu sana Indy mi söyledi?"

Alex başını sallayarak cevap verdi. "Birkaç ay önce Miami'de tanıştığımızda bana senden bahsetmişti."

"Oh."

Uzun bir bardağı ona doğru kaydırarak göz kırptı. "İçkinizin tadını çıkarın."

"Teşekkürler," diye yanıtladı içeceği paslanmaz çelik pipetle karıştırırken. "Indy ve Diana'yı gördün mü?"

Alex arkasını işaret etti. "Kızıl saçlı olan şurada."

Diana kokpitte durmuş, uzun boylu, koyu tenli ve sadece bol bir pantolon giyen bir adamla konuşuyordu. Yüzündeki sinirli ifadeden, agresif bir şekilde etrafı işaret ederken bir şeylerin onu rahatsız ettiği belliydi. Kamari içkisinden küçük bir yudum almadan önce yüzünü buruşturdu.

"Onun için üzgünüm," dedi Kamari. "O..." "Bir tavrın mı var?" Alex kıkırdadı.

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle de denebilir."

Kamari sonunda güvertenin diğer tarafında Indy'nin sarı saçlarını gördü. Dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle biriyle konuşuyordu ama Kamari diğer kişiyi göremiyordu.

"İşte Indy."

Alex biri kendisi, diğeri de Indigo için olmak üzere iki kokteyl daha hazırlamakla meşguldü. Kamari'nin arkadaşına katılmasına onay verircesine başını salladı.

Topuklarının üzerinde döndü, sonra bardağını havaya kaldırırken Alex'e baktı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Merak etme," diye göz kırparak cevap verdi. "Şeref."

Kamari gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; sabit adımlarını, kalçalarının salınımını, yürürken çıplak sırtından aşağı sallanan uzun buklelerinin hareketini inceliyorlardı. Kendini bir anda hem yersiz hem de ilgi odağı gibi hissetti.

Kamari'nin tüm endişelerinden tamamen kurtulmadan önce arkadaşıyla son bir içkiye ihtiyacı vardı. Sadece son bir anlık güvenceye ihtiyacı vardı.

Ama Alex diğer taraftan gelen Kamari'yi yendi ve müziğin yüksek bas sesiyle Indigo'nun adını haykırdı. Sarışın sırtarak arkasını döndü, sonra Alex'e doğru koşmadan önce Kamari'ye arkası dönük olan muhatabıyla sessizce konuştu.

Kamari yürürken bakışlarını kırmızı boyalı ayak tırnaklarından ayırmıyordu, cinini huzur içinde içebileceği sakın bir yer bulmaya kararlıydı.

Yine de evren, gecesini huzurdan başka her şeye dönüştürmeye niyetliydi. Biri ona sertçe çarptığı anda ciğerlerindeki hava boşaldı ve içkisinin içindekiler göğsüne döküldü. Soğuk sıvı göğüslerinin vadisinden aşağı akarak elbisesinin kumaşını ıslattı ve damarlarında anında erimiş bir öfke dolaşmaya başladı.

Duruşunu sabitledikten sonra kendine baktı ve hasar görmüş elbisesini görünce sinirli bir nefes çekti. Ancak küfretmeye başladığında büyük, sıcak bir elin dirseğini tuttuğunu fark etti.

Kamari onun varlığını hissetti - cezalandırıcı, yozlaştırıcı. Ona çok yakındı. Gözlerini kırptırdı, giyinik göğsünü silmeye devam etti ve başını kaldırmayı reddetti. Misk kokusunun sarhoş edici kokusu havada dönüyor, bir şekilde deniz tuzu ve alkol kokularını bastırıyordu.

Ondan önce bir şey söylemeye karar verdi. "Nereye gittiğine dikkat etmiyor musun?"

Elini kolundan çekti ve aniden üşüdüğünü hissetti, ama hemen kendini bunun gece karanlığında dışarıda, hareket halindeki bir teknede durduğu için olduğuna ikna etti.

Adamın dudaklarının arasından bir alay geçtiğini duydu. "*Öyle değil mi?*"

Sesindeki sertlik kaba bir kadife gibi geliyordu ve kadının omurgasında ürpertiye neden oldu. Titredi. Gözlerini kırıştırdı. Yine de bu yakınlıktan ve adamın kaba tınısından ne kadar etkilendiğini göstermeyi reddetti. Bakışlarını kaldırdı ve o güne kadar gördüğü en çarpıcı, en gülünç ve en hipnotize edici gözlerle karşılaştı. Daha önce hiç bu renkte irisler görmemişti; gri, neredeyse gümüş. Sarhoş düşünceleri onu, güneş ışığında gözbebeklerinin etrafında kehribar, altın ve mavi beneklerin görülebileceğine inandırdı.

Konuşamıyordu. Hareket edemiyordu. Yabancıнын teni ay ışığının altında parlıyor, keskin ve baştan çıkarıcı yüz hatları onun mermerden ya da bizzat Tanrılar tarafından oyulduğuna inanmasına neden oluyordu. Koyu renk saçları kulaklarının etrafında kıvrılıp başının üzerinde dalgalanıyordu ve ona bakarken kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi oluşmuştu.

Başı beladaydı. Çok derin, felaket bir bela.

YILDIZLAR GECE GÖKYÜZÜNDE PARILDAYAN ALTIN PARÇALARDAN OLUŞAN PUSLU BİR KÜTLE HALİNE GELMİŞTİ.

Kamari'nin elbisesi hâlâ hafif nemliydi ve dikkat çekmeden kıyafetini temizlemek için bir banyo bulmayı başarmıştı. Yatın sahibiyle yaşadığı ilgi çekici karşılaşma kalbinin hoş olmayan bir ritimle çarpmasına neden olmuştu.

Göt herif. Ne kibirli bir pislik.

Şu anda bile, çatının tepesinde uzanmış yıldızları seyrederken, aklının gri gözlü ve pis ağızlı adama kaymasına engel olamıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu düşünme. Bırakın düşüncelerinizin bir parçasını işgal etmeyi, zamanınızın bir saniyesini bile hak etmiyor.

Açıkçası, o da bir o kadar kaba davranmıştı, ama kendini koruma güdüsü onu bu adamın yarattığı fırtınadan korumuştı.

Kamari rahatsız edici düşüncelerini bastırmak zorundaydı. Onları unutmak zorundaydı. Indy ve Diana'nın nerede olduğunu bilmiyordu. Müzik sesi öncekinden daha yüksekti ve yat denizde bir yerde durmuştu. Etraftan yankılanan yüksek sesli tezahüratlara, kahkahalara ve gevezeliklere rağmen Kamari kendini dingin hissediyordu.

İçkisini tazeledi - çünkü bu teknenin her zamanki mütevazı sahibi bir önceki içkisini üzerine dökmüştü - ve birkaç kişiyle sohbet etti. Konukların çoğunun Indy'nin tanıdıkları olması onu şaşırtmamıştı. Indy bir motor sporları influencer'ıydı ve kitlesi her geçen gün büyüyordu; karşılaştığı herkesle arkadaş olması son derece doğaldı.

Bardağını kaldırdığında, bardağın çoktan boş olduğunu fark edince yumuşak bir homurtu çıkardı. Tam doğrulup gevşek buklelerini omzunda topladığı sırada gölgelerin arasından bir silüet belirdi ve nefesini kesti.

Adı hâlâ gizemini koruyan yatın sahibi, bir elinde telefon, diğer elinde birayla çatıya çıktı.

Ama bakışları kızın üzerine indiği anda durdu. Önce yontulmuş yüzünde bir şaşkınlık belirdi ama yüksek sesle oflarken yüz hatlarının sertleşmesine izin verdi.

"Yine mi sen?"

Kaşları kalktı ve dudaklarını küçümseyerek büzdü. "Sana karşı aynı duyguları paylaştığım için mutluyum."

Adam bir adım öne çıktı ve kız onun yoğun bakışları altında kendini çok küçük hissetti. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, tereddüt etmedi ve yattığı mindere yaklaşırken onun her hareketini izledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi soğuk ve sertti.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Güneşleniyor gibi mi?" Alaycılık dilinden tatlı bir zehir gibi damladı ve adamın soğuk bakışlarını ona dikmesine neden oldu.

"Belli ki," diye karşılık verdi alaycı bir tavırla.

Bakışlarını, bulundukları yerden Monako limanının seçilebildiği ufka doğru çevirdi. Adamın bir elini kot pantolonunun ön cebine sokarken bir yandan da içkisini ağzına götürmesini izledi.

Kamari'nin gitmesi gerekiyordu. Karaya döner dönmez başına bela açacağına söz veren bu adamdan uzaklaşmalıydı. Ama kendini hareket etmeye zorlayamıyordu. Metrelerce ötede duran sinir bozucu ama bir o kadar da çekici yabancıya bakamıyordu bile.

Keten gömleğinin üst düğmeleri açıldı ve köprük kemiklerinin arasında duran gümüş bir zincir ortaya çıkmıştı. Rüya görüp görmediğinden emin değildi ama belki de adamın sol kulağındaki bir küpeyi görmüştü - göremediği bir küpe.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," dedi açıkça, ama onun bakışlarıyla karşılaşmadı.

"Tam olarak bu anı hatırlayacağımdan değil," diye mırıldandı Kamari. "Biraz bulanıksın."

Görüşü *o kadar* da bulanık değildi. Sanki vücudunu tüketen alkol, adam görüş alanına girdiği anda yok olmuştu. Sanki onun üzerinde esrarengiz bir gücü vardı. Bundan nefret ediyordu. *Ondan* nefret ediyordu.

Sanki onun içini görebiliyormuş gibi homurdandı. "Doğru."

"Sen..." Geniş şezlongun kenarına oturup bir bacağı diğerinin üzerine atarak onun cazibesini inceledi. "Kendi partinden mi saklanıyorsun?"

"Evet, ve?"

"Bu çok üzücü."

Gümüş yeşille buluştu. "Senin gibi bir kızın sosyalleşmekten kaçınmasından daha üzücü değil."

Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Sadece beladan uzak durmaya çalışıyorum."

"Kendinizi özel bir partiye davet ederek mi?"

Dudakları ince bir çizgiye dönüşürken Kamari cevap vermedi. Adamın ağzının kenarında beliren sırıtsı, Kamari'nin bariz bir kızgınlıkla gözlerini devirmesine neden oldu.

Kamari'nin yanındaki boş yeri işaret etti ve Kamari hafifçe omuz silkti. Oturdu ama aralarında hâlâ büyük bir mesafe vardı. Dirseklerini kalçalarının üzerine yaslayarak içeceğini iki eliyle kavradı ve başını çevirip ona baktı. Bu onun bakışlarını karanlık okyanusa çevirmesi için bir işaretti.

"Neden diğerleriyle parti yapmıyorsun?"

Adamın bakışlarının yüzünün yan tarafını kavurduğunu hissedebiliyordu ama meraklı bakışlarına karşılık vererek onu tatmin etmeyi reddetti.

Omuzlarını kıvrarak saçlarının sırtından aşağı dökülmesini sağladı. "Muhtemelen senin burada sığınak bulmanla aynı sebepten."

"Genel konuşmalardan kaçınmayı mı kastediyorsunuz?"

İnanılmazlık yüzüne kazındı ve sonunda onun gözlerine bakmak için kaydı. "Bir partiye ev sahipliği yapıyorsun ve misafirlerinden kaçıyorsun? Bu biraz garip."

"Tuhaf mı?" diye alay etti. "Daha da garip olan ne biliyor musun? Senin Indy ve diğer arkadaşın gibi sarhoş olmaman-"

"Diana."

"Her neyse." Birasından bir yudum almak için durakladı.

Kamari boş bardağını sağındaki masanın üzerine koydu. "Birinin onları güvenli bir şekilde otele geri götürmesi gerekiyor."

Bir kalp atışı boyunca sessiz kaldı ve müziğin sesinin boşluğu doldurmasına izin verdi. "İçimden bir ses her zaman arkadaşlarına göz kulak olanın sen olduğunu söylüyor."

Sertçe yutkundu. "Beni yargılıyor musun?" "Evet."

"Neden?"

"Çünkü arkadaşlarının iyiliği için kendini eğlenmekten mahrum bırakıyorsun."

Bakışlarını onun üzerinde tutarken çenesini yukarıda tuttu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Tıpkı senin benim hakkımda hiçbir şey bilmediğin gibi," diye karşı çıktı. "Ödeştik."

Bir bulanıklık uçurumuna yuvarlanıyor olması gerekse bile, onun sadece varlığı bile tüm duyularını harekete geçirdi. Adam bakışlarını sanki onun dış görünüşünün ötesini görmeye çalışıyormuş gibi ona sabitlediğinde tüyleri diken diken oldu.

Adam uzanana kadar kıpırdandı, aralarındaki mesafe hâlâ çöken ağır sessizlik gibi asılı duruyordu. Bir elini başının arkasına dayamış, diğer elini de karnının üzerine koymuş, yarısı dolu bira şişesini kavrarken bakışlarını yıldızlı gökyüzünde gezdiriyordu.

Kamari ona uzun süre bakmaya dayanamıyordu. Onda aynı anda hem nefret ettiği hem de hayranlık duyduğu bir şey vardı: çileden çıkaran tavrı ve zahmetsiz güzelliği. Onun yanında oturduğu için gergin mi yoksa kızgın mı olduğundan emin değildi. Belki ikisi de, ama kesinlikle daha çok ikincisi.

Başını çevirip teknenin etrafında huzurla şırıldayan suya baktı ve esinti tenini okşadığında kendisine doğru gelen misk kokusunu fark etti.

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordu sessizce.

Bir süre geçti. "Ne?"

"Sordum-"

"Seni duydum," dedi. "Ama neden soruyorsun?"

Ona bakmak için döndü, ancak onu zaten kendisine bakarken buldu. Boğazının arkasından kuru bir kıkırdama kaçtı. "Partinize ve kişisel alanınıza izinsiz giriyorum. Varlığımdan rahatsız olmaya hakkın var."

"Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Yani, doğru bir başlangıç yapmadık ama bu arkadaşlığınızın can sıkıcı olduğu anlamına gelmiyor. Sessiz kaldığın sürece sorun yok."

"Büyüleyici," diye karşılık verdi gözlerini kaçırmadan önce.

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?" diye sordu bir süre sessiz kaldıktan sonra. Ses tonunda şaşkınlık vardı ama aynı zamanda belli belirsiz bir incinmişlik ve merak da duyabiliyordu.

Kim bu kendini beğenmiş herif?

Ona ters ters baktı. "Sessiz kalmaya ne oldu?" Adam sadece omuz silkerek cevap verdi. "Senin hakkında bir şey biliyorum: Monako büyüklüğünde bir egon var."

Güldü. Ne bir kıs kıs güldü, ne de alaycı bir kıkırdama. İçten ve samimi bir sesle güldü ve başını mindere yaslayarak boğazının güçlü sütununu ortaya çıkardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendine geldikten sonra. Bir elini kalbinin üzerine koyarak yüzünü çevirdi ve kızın gözlerinin içine baktı. "Beni pohpohlamaya mı yoksa incitmeye mi çalışıyorsun bilmiyorum."

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye homurdandı.

Sırıtarak başını salladı. "Yıllardır yaşadığım en büyük eğlence sensin."

"Ah, doğru." Gözlerini devirdi. "Şimdi de beni pohpohlamaya çalışıyorsun." "İşe yarıyor mu?"

"Sen bilirsin."

Boğazını temizledi ve yüzünü adama dönebilmek için vücudunun üst kısmını çevirdi. Bir elini mindere dayadı ve onun çarpıcı yüz hatlarını incelerken başını yana eğdi. Adam son derece yakışıklıydı ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordu. Yine de sabah olduğunda onu tamamen unutacağını umuyordu. "Bu senin teknen, değil mi?"

Başını salladı. "Evet."

Etrafindakileri işaret etti. "Yatlar konusunda uzman değilim ama bunun yüz binlerce dolara mal olduğunu varsayıyorum-"

"Milyonlarca," diye düzeltti kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Boğazından küçük bir güvensizlik püskürdü ve gözlerini devirdi. "Tamam o zaman. Demek bir milyonersin."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sen nasıl istersen, aşkım."

"Bana öyle deme," diye ısırdı, ses tonunda hoşnutsuzluk vardı. "Ünlü falan mısın?"

"Belki." Tembelce omuz silkti ve vücudunu döndürerek bir dirseğine dayandı ve Kamari'ye tam olarak baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Gözlerini kırıştırdı. "Aslında, hayır. Kim olduğunu bilmek istemiyorum."

Adam bu yabancı reddedilme duygusunu yok sayarcasına başını salladı ama kadın hâlâ onun gözlerindeki o kızgınlık parıltısını fark edebiliyordu.

Doğruyu söylemek gerekirse, Kamari bu adamın kim olduğunu umursamıyordu. İçinden bir ses ona kendini gerçeklerden korumanın daha iyi olacağını söylüyordu.

Bir an için, sonsuza kadar onun yüz hatlarını inceledi. Onun bakışlarının yoğunluğu altında kendini rahatsız ya da yargılanmış hissetmeyi beklerken, hiç de öyle hissetmedi. Sanki bir bakışma yarışına girmişler gibi bakışlarını ondan ayırmadı ama tek düşünebildiği, adamın gözlerinin renginin ne kadar gülünç ve uhrevi olduğuydu.

"Gecenin geri kalanında saklanmayı mı planlıyorsun?" diye sordu sessizce. Kız gözlerini kırıştırdı ve zihni tekrar dönmeye başladı.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi. "Tekneni işgal eden o insanlarla sosyalleşmen gerekmiyor muydu?"

"Biliyorsun," diye nefes aldı, yüzük kaplı parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirirken. "Bazen başkalarının yanında olmadığım biri gibi davranmak zorunda kalmadan önce birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyorum."

Kamari'nin dudaklarında küçük, sempatik bir gülümseme belirdi ve bakışları onun ağzına kaydı. Omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı ama bunun soğuk havadan kaynaklandığından emindi. Kendini düzeltti ve ufku izlemeye koyuldu. "En azından bir konuda hemfikiriz. Ben artık gidiyorum."

Etrafta bazı kıpırdanmalar duydu. "Ne? Hayır. Hayır. Kalabilirsin."

"Bir saat önce benden kurtulmak için beni suya atmaya hazırdın-"

"Hey," diye kuru bir şekilde araya girdi.

"Ben bir centilmenim." "Bu tartışılır."

Bir süre daha geçti. "Gitmek zorunda değilsin," dedi neredeyse fısıltıyla.

Kendisine dikkatle bakan gümüş aylarla karşılaştığında kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. Hareket etmişti, şimdi oturuyordu ve bir şekilde ona daha yakındı. Neden geri çekilmediğinden emin değildi. "Yük olmak istemiyorum. Kendimi partinize davet ederek yeterince soruna neden oldum. Bunun için özür dilerim bu arada. Monako'ya döndüğümüzde yetkililere bir şey söylememeni rica edebilir miyim? Korumam gereken bir itibarım var - mükemmel bir itibar - ve arkadaşlarımla yaptığı hata yüzünden bu itibarım lekelenemez. Söz veriyorum bizden bir daha haber almayacaksınız-"

"Sen hiç susmaz mısın?" diye

söylendi. "Ne?"

Yabancı yaklaştığında Kamari sertçe yutkundu. "Her zaman saçmalar mısın?"

Sesi daha düşük bir oktava mı düşmüştü?

Gözlerini kaçırmak, saklanmak istedi ama yapamadı. "Sadece gergin olduğumda."

Gri gözleri ağzının üzerine düştü ve bakışları oniks-hipnotik hale gelene kadar göz bebeklerinin genişlediğine tanık olduğuna yemin etti. "Seni sinirlendiriyor muyum?"

"En çılgın rüyalarında bile."

Sorusuna gülmek istese de, yakınlıklarından dolayı kalbinin gümbür gümbür atmaya başladığını inkâr edemedi. Adam elini kaldırıp saçlarından bir tutamı yakaladığında nefesinin neredeyse boğazında düğümlenmesine engel olamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. Yakından bakıldığında muhteşemdi. Başlarının üzerinde dönen yıldız denizi gibi. Gümüş ay ışığı yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde parlıyor, sanki melek yıldız tozundan yapılmış gibi yıldız ışığının en zayıf izini bırakıyordu. Yine de Kamari onun melek olmadığını biliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, sesi çakıl taşına benziyordu. Kadın kaşlarını çattı, adamın sorusunu anlamamıştı. "Neden hareket etmiyorsun?"

"Bilmiyorum." Felç olmuş gibiydi; tıpkı daha önce onunla çarpıştığı zamanki gibi.

Bakışları sanki gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi kızın dudaklarına sabitlenmişti. "Sarhoş musun sen?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz. Ya sen?" "Pek sayılmaz."

Sıcak eli boynunun yan tarafını kavradı ve aniden çevresi bulanıklaştı. Sesler yok oldu. Dünya durdu

Dönüyordu. Adamın dokunuşu altında teninin yandığını hissedebiliyordu, sanki adam onu ateşe verebilecek bir güce sahipti. Normalde başka birinin teni kendi tenine temas ettiğinde kaçıp gitmesi gerekirken, adamın avucuna değen nasırları hissetmeye ve onun kibirli tutuşunda kalmaya izin verdiğinde damarlarına tuhaf bir his doldu.

Ve yabancı, esrarengiz bir nedenden ötürü, bu yabancı tarafından dokunulmayı umursamadı.

Nerede olduğunu unuttu. Kim olduğunu. Gitmesi gerekiyordu. Bir hata yapamazdı. Onu öpemezdi çünkü bunu istediği çok açıktı. Ama onun her bir santiminden büyülenmişti.

Dudakları aralandı ve kadın bakışlarının dudaklarına düşmesine izin verdi. Sonra gülümsedi.

Tanrım, o orantısız sırtışı ve dağınık saçları, kaşlarının üzerine düşen tembel telleriyle çok ama çok çekiciydi. Onun dokunuşuna verdiği tepkiyi tam olarak görmezden gelemiyordu: sendeleyeyen nefesler, çarpan kalp, başparmağını çene çizgisinin kıvrımında gezdirirken çakıllı cilt. Sanki onu yok etmekten korkuyormuş gibi, onu nazikçe, dikkatle okşadı. Şefkatliydi; bir saatten kısa bir süre önce tanıştığı adamla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sordu, sesi zar zor duyuluyordu.

Adam daha da yaklaşırken gözleri bir an için tekrar onunkilere kaydı, daha da yaklaştı, ta ki kadın adamın nefesinin sıcaklığının dudaklarının üzerinde kaybolduğunu hissedene kadar. "Seni öpeceğim."

Tanrım, doğru düzgün düşünemiyordu bile.

"Neden?" "Her şeyi fazla mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Soru sorma," diye mırıldandı. Burnu onunkine değdi ve kadın nefesini içine çekti. "Seni öpebilir miyim?"

İkinci kez düşünmedi. "Evet."

Dudakları onunkilerin üzerine düştü. İlk başta çekingen ve yumuşak bir şekilde. Kamari ellerini onun omuzlarına koyarken bir anda kendini öpücüğe kaptırdı, sanki evren tarafından ona dokunmaya zorlanmıştı. Ayakta olsaydı dizlerinin onu bırakacağını biliyordu.

Dudakları senkronize bir şekilde ayrılırken, dilleri birbirlerinin ağızlarını fırçalayıp keşfederken, boynunun arkasını kucakladı ve onu daha da yakınına çekti. Tüm vücudu aynı anda hem uyuşmuş hem de canlanmış, zihni aşırı hızlanmıştı.

Öpüşmenin ne zaman bu tutkulu, ateşli, nefeslerin birbirine karıştığı savaşa dönüştüğünden emin değildi ama diğer eliyle yüzünü tutmaya geldiğinde şişesinin yere düştüğünü duyduğunda neredeyse gülecekti. Adam boğazının arkasından sürekli inliyor, bu da kadının öpücüğü derinleştirmesine neden oluyordu çünkü bu sesler de adamın dudakları kadar bağımlılık yapıyordu.

Kendini ona yaklaştırmak istedi. Daha fazlasını istedi. Ama yapamadı. Ne burada, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Kadın nefessiz kalarak geri çekildi, ama adam onun kandan kızarmış dudakları arasına fazla mesafe koymasına izin vermedi.

"Durmamı ister misin?" diye sordu, o da nefes nefese kalmıştı.

Göğsü inip kalktı ve gözlerini açmaya cesaret edemedi. Adamın burnunun ucunun kendi burnunu sıyırdığını hissetti ve kendi kendine "Devam et," dediğini duydu.

Onu öylesine tutkuyla öptü ki, sanki bu birine son dokunuşuydu. Onu öylesine yoğun bir şekilde öptü ki, hızını yavaşlatıp başını eğerek onu derinden öperken ona hükmetti. Dilinin onunkine karşı boş vuruşları, boğazının arkasından küçük bir ihtiyaç iniltisinin kaçmasına neden oldu ve onun ağzına karşı gülümsediğini hissetti.

Onu her yerde hissediyordu: elleri kalçalarında, çıplak sırtında, boynunda, yüzünde - tüm duyularını bozuyordu.

Dişler çarpıştı, diller dans etti, nefesler birbirine karıştı.

Kamari daha önce de öpülmüştü ama hiç *böyle* öpülmemişti. Kendini hiç bu kadar ayakları yere basan ama aynı zamanda bu kadar hayranlık dolu hissetmemişti. Kendini hiç bu kadar ateşli ve canlı ama bir o kadar da korkmuş hissetmemişti çünkü kalbi durma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Sadece bir öpücüktü, anlamsız bir öpücük. O adamı bir daha asla görmeyecekti, ama neden daha fazlasını arzuluyordu?

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

I Kamari'yi uyandıran ne parlak sabah güneşinin ışınları ne de çalan çalar saatin sesi değil, Indy'nin ilahileriydi.

İndigo'nun sesi uzaklardan geliyordu ama aynı zamanda çok yakın ve gürültülüydü zaman. "Kamari," deyip duruyordu. İlk başta, bir melek rüyasında adını tekrar ediyormuş gibi hissetti, ama kısa süre sonra bunun sadece gerçekliğin çarpması olduğunu fark etti. O anda Indigo Bailey bir melekten başka her şeydi.

Vücudu yavaşça hayata dönerken Kamari küçük bir homurtu çıkardı -daha doğrusu buna zorlandı, çünkü Indy kolunu sallamaya devam ediyordu. Yüzünü yumuşak yastığa gömüp içini çekti, ardından nabzının acı verici, kavurucu bir ritimle şakağına çarptığını hissederken acı dolu bir sızlanmayı bastırdı. Dün geceki olayların sonuçlarıyla yüzleşmek istemediğinden gözlerini kapalı tutarken yorgunluk duyularını ele geçirdi.

Otele geri döndüğünü fark etmesi birkaç kalp atışı sürdü. "Kamari," dedi Indy tekrar, üzerindeki örtüyü çekerek.

"Ne?" Kamari homurdanarak yorganı tekrar vücudunun üzerine çekmek için körü körüne aramaya başladı. Arkadaşına sırtını döndü ve sessizce ona şu anda sohbet edecek havada olmadığını söyledi. Önce uyanması gerekiyordu. Arkadaşlarıyla birlikte otele nasıl döndüklerini bile hatırlamıyordu. Açıkçası gecenin ikinci bölümüne dair pek bir şey hatırlamıyordu.

Diana ve Indy tarafından bir partiye sürüklendiğini hatırladı. Lüks bir tekneye bindiğini, sonra da teknenin sahibiyle çarpıştığını hatırladı. Anılar zihnini doldurmaya başladı ve yumuşak, talepkâr, bağımlılık yapan dudakların üzerinde hissettiklerini hatırladığında gözlerini açtı. Sanki dün gece gerçekten ne olduğunu kabul etmeyi reddediyordu. Sanki bunun sadece bir rüya olmasını istiyordu.

Ama şiddetli migreni hiçbir şeyin hayal ürünü olmadığını kanıtıyordu.

Şu anda yüzü bulanık olan yakışıklı bir adamı öpmüştü. Bu Kamari'ye göre değildi. Tanımadığı insanları öpmek şöyle dursun, rastgele partilere bile gizlice girmezdi. Ama şimdi bile, hatıralar bir ateş rüyası gibi hissedilirken, kendi iradesi dışında da olsa ona doğru çekildiğini anlıyordu. Onu etkilemeyi başarmıştı ve tuzacağına düştüğü için lanetlenmişti.

Ne kadar süre öpüşüklerini bilmiyordu ama onun gözlerinin içine baktığını, nefessiz ve suskun kaldığını, dokunuşunun teninin her santimetresinde kalıcı olduğunu hatırlıyordu. Sonra adı söylenmişti. "*Seni tekrar bulacağım,*" diye söz vermişti onu yalnız bırakmadan önce.

Gecenin geri kalanında onu görmedi. Diana onu bulmuştu ve her şey yeniden bulanıklaşana kadar birlikte fotoğraf çektiler.

"Kamari," diye daha yüksek sesle bastırdı Indy.

Şakaklarını ovuşturdu. Tek istediği birkaç saat daha uyumaktı. "Bana söyleyeceğin şey bekleyebilir mi?"

"Hayır." Sesi aceleciydi ve Indy yatağın üzerinde heyecanla zıplamaya başlayınca Kamari bir yastık kapıp arkadaşına doğru fırlattı. "Cidden, Kam, uyan. Çıldıracaksın."

Kapının açılma sesi yankılandı, ardından Diana'nın sesi duyuldu. "Daha görmedi mi?"

Indy Diana'ya, "Uyanmayacak," dedi.

"Kamari," dedi Diana sertçe. "Bunu görmek isteyeceksin."

Kamari derin bir iç çekti, yatakta dönüp dururken çarşaflar hışırdadı. Gözlerini açtığında, görüşünün perdelerin arasından sızan parlak güneş ışınlarına alışması için birkaç kez gözlerini kırpması gerekti. Indy'nin kocaman gözleri ve Diana'nın soğuk yüzüyle karşılaştı.

"Ne istiyorsunuz?" diye tersledi. "Neden akşamdan kalma değilsiniz?"

"Oh, güven bana," diye mırıldandı Diana.

"Öyleyiz." "O zaman bu kadar önemli olan ne?"

Diana eliyle Indy'yi işaret etti. "Bayan Günişığı'nın harika haberleri duyurmasına izin veriyorum."

Kamari, Indy'nin ağlama krizine mi girdiğini yoksa bugün hayatının en mutlu günüymüş gibi sırttığını mı bilmiyordu.

"Bitir şu işi İndigo." Kamari esnedi ve bir elini havada salladı. "Lafı dolandırmandan nefret ediyorum."

Diana odanın köşesindeki koltuğa çökmüş, kahvesini yudumlarken o da Indy'nin haberi vermesini bekliyordu.

Indy kaşlarını kaldırdı. "Sporcularla ilgilendiğini bilmiyordum, Kam."

"İlgilenmiyorum."

"Peki neden bana dün gece Thiago Valencia ile öpüştüğünü söylemedin?"

Kalbinin küt küt attığını hissetti. "Kim?"

Indy işaret parmağını Kamari'nin yüzüne doğru salladı ama Kamari parmağını savuşturdu. "Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma."

Oh, tam olarak kimden bahsettiğini biliyordu. Kamari şimdiye kadar onun adını bilmiyordu.

Kamari en iyi arkadaşlarına yalan söyleyemeyeceğinin farkındaydı. Indy'nin bakışlarını tutarken kaşlarının arasında küçük bir kırısklık belirdi. "Nereden biliyorsun?"

Indy ve Diana binlerce kelimenin konuşulduğu bir bakış paylaştı. Sarışın, ekranı Kamari'ye doğru çevirmeden önce telefonuna dokundu.

Kamari dünyasının durduğunu hissetti. Nefes almayı bıraktı. Gözlerini kırpamadı. Tek bir kelime bile edemedi.

Sonunda, dayanılmaz bir sonsuzluk gibi hissettiren şeyden sonra, damarlarından sızan farkındalık sarsıntılarıyla uyanık olmaktan daha fazlasını hissetti, öyle ki yanacak ve sonra küle dönüşecekmiş gibi hissetti. Telefona uzandığında elleri titrerken gözleri genişledi, dudakları aralandı.

"Bu bir şaka, değil mi?" Bakışlarını ekrandan ayıramadan, gözlerinin önünde beliren yüzlerce resim arasında gezindi.

"Değil," diye cevap verdi Diana, ses tonunda sempati vardı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Thiago ile yataının çatısında utanmadan öpüşürken çekilen fotoğrafları internette dolup taşıyordu.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

THIAGO, nasıl bir fırtınanın kopmak üzere olduğunu, onu en incitici gerçeğe ve apaçık gerçeklikle vurmaya hazır olduğunu bildiğinden, telefonunu açmak istediğinden EMİN DEĞİLDİ.

Leo'nun adının ekranda yanıp sönmesini izledi, bir elini saçlarının arasından geçirip diplerini çekiştirdi. Başına gelecekleri biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, tüm o aramaları görmezden geldiği için bir bahane bulmaya hakkı vardı. Thiago yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek istemiyordu. Hem de şu anda.

"Aç şu lanet telefonu," diye mırıldandı Cal oturma odasına girerken, üzerinde boxer külottan başka bir şey yoktu, bakışları kendi telefonuna sabitlenmişti.

Thiago cihazın cam masanın üzerinde titreşmesini izlerken bir süre geçti. "İstemiyorum."

Cal'ın başı döndü ve keskin yüz hatlarında anında bir kaş çatma belirdi. "Nesin sen, beş mi? Ben kendim yapmadan cevap ver."

Thiago gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Çok tatlısın Callahan. Özellikle de sabahları."

Cal gözlerini daha ince yarıklar halinde kısmakla yetindi, boğazında küçük bir protesto homurtusu gümbürdedi. Thiago'ya telefona cevap vermesini isteyen bir bakış fırlatmaya devam etti. Sabrının çok ama çok ince bir ipliğe bağlı olduğu belliydi.

Thiago bir of çekti, telefonunu eline aldı ve yeşil düğmeye bastı. "Leo, selam."

"Beni videoya al," diye talep etti menajeri, sesi sabahın serin havası kadar soğuktu. "Tamam. Şimdi."

"Ah, kahretsin," dedi Cal, Thiago'nun karşısındaki koltuğa oturarak. Ayaklarını sehpanın üzerine koyup parmaklarını başının arkasında birleştirerek en yakın arkadaşına sırttı; sanki onun düşüşüne tanık olmak en büyük eğlencesiymiş gibi. "Birinin başı dertte."

Thiago görüntülü arama düğmesine tıklamadan önce Cal'a, "Siktir git," diye seslendi.

Leo'nun yüzü ekranda belirdi, bakışları sertti ve Thiago'yu inatçı bir öfkeyle çarpıyordu. Çalışma masasında oturmuş, dirseklerini pahalı meşe ağacına dayamış, eliyle gergin çenesini ovuşturuyordu.

"N'aber dostum?" Thiago koltuğuna yaslanıp kazağının kapüşonunu buklelerinin üzerine çekerken soğukkanlı ve sakın görünmeye çalıştı.

"*Ne olduğunu* çok iyi biliyorsun," diye cevap verdi adam, tükürdüğü son üç kelimeyi tırnak işareti gibi kullanarak. "Sana tavsiye ettiğim her şeyi şaka olarak mı kabul ediyorsun?"

Thiago'nun dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır."

Leo'nun ağzından bir alay kaçtı. "Gerçekten mi? Çünkü şu anda kafamı karıştırıyor gibi görünüyorsun ve Thiago, ben şuyum" -elini kameranin önüne itti, işaret parmağıyla başparmağını birbirine sıkıştırdı, parmakları arasında bir milimetre bıraktı- "işimi bırakmaya çok yakınım."

Thiago, "Bu kadar melodramatik olma," diye söylendi. "O kadar da kötü değil."

Leo nefes aldı, sonra burnunun kenarını sıkarak nefesini verdi. "Formula 1 pilotu olarak yaptığın işi de şaka olarak mı görüyorsun?"

Bu soru midesinin derinliklerinde bir öfke balonunun büyümesini tetikledi. "Elbette hayır," diye cevap verdi dişlerini sıkarak.

Ajanı birkaç kalp atışının geçmesine izin verdi, belli ki sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Dili yanağının iç kısmında yuvarlanıyor, burun delikleri öfkeyle alevleniyordu. Sakin olmaktan başka her şeye sahipti ve Thiago, son beş yılda adama yaşattıklarından sonra Leo'nun gazabının her zerresini hak ediyordu.

Leo eklemelerini çatırdatarak deri koltuğuna yaslandı. "Bu yaz tatilini kullanman, yoluna devam etmen gerekiyordu. Primavera Racing ile olan kontratının pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyorsun."

Sözleşmeni yenilemek istemiyorlar ve başka hiçbir takım seninle ilgilenmiyor."

"Lütfen," diye alay etti Thiago ve hızla Cal'a bakarak onun umursamazca omuz silkişini izledi. "Sezon bitmeden kontratımı yenileyeceklerini çok iyi biliyorsun. Yarışlarda puan toplayabilen tek kişi benim."

"Şu anda sürücüler sıralamasında beşincisin."

Thiago gözlerini kırıştırdı. "Farkındayım. Bu yeterince iyi değil mi? Arabayla uğraşıyorum, bunu biliyorsun."

Leo elini meşgul etmek için bir kalem almak üzere uzanırken, "Bu yeterli değil," diye ısırdı. Eğer gerçek hayatta karşılaşmış olsalardı, Thiago çoktan menajerinin avuçlarının içinde, sarsılarak kendine gelmiş olurdu. "Senin hakkında ne söylediklerini görüyor musun?"

Onlar, yani medya. Motor sporları uzmanları, muhabirler, etkileyiciler, taraftarlar.

Thiago tembel bir omuz silkmeye cevap verdi.

"Şöhretinin sana haksızlık ettiğini mi düşünüyorsun?" Leo acı bir şekilde devam etti, ama gözlerinde bir tür ham duygu vardı - keder, acıma. "Her gece parti yapan, iki haftada bir farklı bir kızla görülen, basın toplantılarına geç kalmayı ya da yarışı onuncu sırada bitirmeyi umursamayan sikik çocuk, benim tanıdığım Thiago değil."

Sporcu çenesini sıktı ve boğazında bir yumrunun büyümeye başladığını hissetti. "Evet, hayranlarım beni böyle seviyor. Dikkatsiz davranmamı tercih ediyorlar."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Ajanın hayal kırıklığına uğramış bir şekilde başını salladığı fark ediliyordu. "Yarışmayı umursamadığınızı düşünüyorlar. Geleceğini. Seni bir şampiyonluk daha kazanırken görmek istiyorlar, seni yine zirvede görmek istiyorlar ama antrenman yapmak ve kariyerine odaklanmak yerine rastgele bir kızla öpüşürken fotoğraflanırken bunu nasıl yapabilirsin?"

"Beni biraz rahat bırak, dostum." Thiago şakağını ovuşturdu. Neyse ki Leo aramadan önce akşamdan kalmalığını kontrol altına almayı başarmıştı. Yine de migreni kabarmaya başlamıştı. "Bu benim yaz tatilimin son haftası. Arkadaşlarımla iyi vakit geçiremez miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Peki ya sezon boyunca dışarıda geçirdiğimiz onca gece? Lanet olsun, Thiago. Kariyerin sona erebilir ve senin gibi bir yetenek boşa gitmemeli. Bir yılı aşkın süredir böyle davranıyorsun ve buna bir son vermelisin."

Bakışlarını tavana çevirirken dudaklarından küçük bir alay geçti. Başını kanepeye yasladı, en soğuk duşu almaktan başka bir şey istemiyordu. Leo'nun haklı olduğunu biliyordu ama bu acı gerçeği bile daha az umursayamazdı.

Thiago saygı duyulan ve takdir edilen bir sürücüydü. Acımasız, dokunulmaz ve kalpsiz olarak bilinirdi - en çok da Formula 1 aracının direksiyonundayken. Yine de sezonun ilk yarısının en iyisi olmadığını farkındaydı. Daha iyisini yapabileceğini biliyordu. Daha iyi olabileceğini. Tek istediği her yarıştan sonra tekrar podyumun ilk basamağında olmaktı.

Thiago o zaman, "Arabam bok gibi," dedi.

Cal oturduğu yerden kıs kıs güldü, kahve fincanının arkasından sırtıttı, çünkü arkadaşının çaresizliğini görmek son derece eğlenceliydi.

Leo usulca iç çekti. "Aracın geçen sezondan farklı olduğunu biliyorum ama boş zamanlarını araç mekanikerleriyle çalışarak, sorun olmak yerine sorunu çözmeye çalışarak geçirmelisin. Ve buradaki sorun sadece yarışlardaki performansın değil, günlük davranış şeklin."

Thiago kaşlarını çatarak tekrar telefona baktı ve menajerinin ona hilekârca baktığını gördü. "F1'i önemsiyorum," dedi sesi çatallaşarak. "Önemsediğimi biliyorsun. Sevdiğim tek şey bu."

"Öyle davran o zaman." Leo öne doğru eğildi, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlendi ve söyleyeceği sonraki sözleri dikkatle düşündü. "Basın toplantılarına geç kalmayı bırak. Aptal bir çift çorapmış gibi kızıdan kıza dolaşmayı bırak. Pistte acımasız ve kalpsizsin, bu yüzden kadınlarına karşı da böyle davranmaya başlasan ve önceliklerini sıralasan iyi olur. Yirmi Formula 1 pilotundan biri olma ayrıcalığına sahipsin - dünyanın en iyi yarış pilotlarından biri - ve koltuğunu kaybetmeyi göze alamazsın. Yanıldıklarını kanıtla, Thiago. İçinde başka şampiyonluklar kazanacak güç olduğunu biliyorum."

Thiago ne diyeceğini bilemedi. İtiraz etmek yerine, arkadaşları kadar çok eğlenmezse gençliğinin boşa gideceğini düşündüğünü söylemek yerine, sessiz kaldı.

"Dinle dostum," diye sessizce devam etti Leo. "Sana karşı bu kadar sert olduğum için özür dilerim ama seni on altı yaşından beri tanıyorum. Kamerada taklit ettiğin adamın iki yıl önce Dünya Şampiyonu olan adam olmadığını biliyorum. Acını hep kendine sakladığın için çoğu zaman aklından neler geçiyor bilmiyorum-"

"O haklı," diye araya girdi Cal.

"-ama," diye durakladı, sonra kaşlarını çatı. "Hey, Callahan."

"Merhaba," dedi Cal nazlı nazlı. Thiago bakışlarını arkadaşına dikti ve arkadaşını da onu tersledi, ağzında boktan bir sırıtış yayıldı.

Embesil.

Leo boğazını temizledi. "Ama şunu bilmeni isterim ki benim işim seni doğru yolda tutmak, sana yardım etmek ve doğru yola yönlendirmek ve ikimiz de yanlış yolda tökezlediğini biliyoruz. Basında senin hakkında söylenenleri görmezden gelebilirsin ama ben her şeyi görüyorum ve bu beni de incitiyor. Ben her şeyden önce senin arkadaşınım ve sadece yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum." Tanrım, boğazına düğümlenen öfke ve üzüntü yumağının içinden konuşmak ne kadar da zordu. Kalbi ağırlaşmıştı ve Thiago bastırdığı stresi atma zamanının geldiğini anlamıştı.

"Güzel."

Dalgın bir şekilde masanın üzerindeki kahve fincanına bakarken, dün geceye dair anıları zihninde canlanmaya başladı. Kalbi bir takla attı, çılgınca çarptı ve kalp atışlarının sesinin iki arkadaşı tarafından duyulup duyulmadığını merak etmesine neden oldu. Arkadaşlarıyla birlikte gizlice içeri giren kız aklına gelen ilk kişiydi. Nefes alıp veriyor, kızın dudaklarının kendi dudaklarına nasıl dokunduğunu ve ona dünyayı nasıl unutturduğunu unutmaya çalışıyordu.

Aklı her düşüncesini kontrol etmeye başladı. Ve kendini durduramadan sessizce, "O rastgele bir kız değildi," dedi.

Leo'nun kaşları birbirine çatıldı. "Pardon?"

Menajerinin bakışlarıyla karşılaştı. "Fotoğraftaki kız," diye açıkladı. "O bir hiç değildi."

"Tamam mı? Bunu bana neden anlattığından emin değilim."

Belki Thiago kendini bir ilişkiye adarsa, insanlar onu ciddiye almaya başlayabilirdi. Sadece bir kadınla yetinmek ona Formula 1'de bir gelecek garanti edebilecekse, bu riski almaya değerdi.

"O benim kız arkadaşım."

ALEX'İN YÜZÜ şokla örülmüştü. Gözünü kırpmadı. Nefes almadı. Tek kelime etmedi.

Sonra bir kakhaha krizine girdi, sanki az önce aldığı haber duyduğu en komik şeymiş gibi. Karnını tuttu, gözyaşları içinde

Cal'ın yanındaki koltukta top gibi kıvrılmış, nefesini tutmaya çalışırken gözleri doldu.

"Bekle." Alex tekrar güldü ve ayaklarını yere koyup dirseklerini kalçalarına dayamadan önce bir elini havada salladı. "Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Thiago, sesi kısıktı. "Her şeyi berbat ettim."

"Yine de ikna ediciydin," diye ekledi Cal nazlanarak. "Kızarıyordun falan. Leo sana inandı."

"Kesinlikle kızarmıyordum ve eminim Leo beni ve beyaz yalanlarımı hemen anlayabilir."

Alex, "Bu yüzden bir sonraki yarışta kız arkadaşınla tanışmak istiyor," diye fark etti. Sessizlik, sonra yine kahkaha. Thiago elinde olmadan arkadaşının yüzüne bir yastık fırlattı. Alex, kendini sakinleştirmek için bir nefes bırakmadan önce onu hızla yakaladı. "Erkek arkadaşı olduğunun farkında bile olmayan kız arkadaşın."

"Panikledim, tamam mı?" Oturma odasında bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Ellerini saçlarının arasında gezdirirken arkadaşlarının bakışlarını üzerinde hissediyor, her hareketini takip ediyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Cal elini kaldırdı. "Benim bir önerim var."

Thiago yenilmiş bir halde arkadaşına doğru eliyle işaret etti. "Eminim fikrin harikadır. Lütfen paylaş."

"Kız arkadaşına mesaj atıp onu nasıl bir karmaşanın içine soktuğunu anlatmaya ne dersin?" "Adını bile bilmiyorum," diye itiraf etti Thiago, bir elini

kızarmış yüzü inliyordu. "Çok aptalım." "Hem de çok aptalım," diye onayladı Alex.

"Biliyorum, Myers. Hatırlatma bana." Alnını duvara yasladı, dağınıklığını düzeltmenin bir yolunu düşünürken gözlerini kapattı. "Bana yardım edin çocuklar. Leo'ya Spa'da olacağına dair söz verdim. Partideki kızın yüzü tüm internette dolaşıyor diye kız arkadaşım gibi davranması için rastgele bir kız tutamam."

"Muhtemelen çılgına dönmüştür," dedi Alex, ağzı yüzünü buruşturarak. "Ben olsam korkardım, biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Cal sordu.

"Onu Indy'den tanıyorum ve-"

"Indy!" Thiago haykırdı, şaşkınlık içindeki arkadaşlarına dönerken parmaklarını şaklattı. "İşte bu kadar."

Alex başının arkasını kaşıyarak, "Ah," diye başladı. "Indy'nin sarışın, senin kızın ise siyah saçlı olduğunun farkında mısın?"

Thiago arkadaşına ters ters baktı. "Bunu biliyorum, seni pislik."

Telefonunu eline alarak Alex'in kendisine yönelttiği hakareti duymamazlıktan gelmeye karar verdi ve Instagram hesabını açtı. Tüm bildirimlerini tamamen görmezden geldi ve anında Indigo Bailey'i doğrudan mesajlarında buldu.

Başka kaybedecek neyi vardı ki zaten?

@THIAGOVALENCIA

Hey, Indy. Yardıma ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

T Kapının üstündeki zil çaldı ve Kamari dizüstü bilgisayarına o kadar yoğun bir şekilde odaklanmış olmasına rağmen, dikkatini dağıtmayı başaran yeni gelen müşteriye bakmaktan kendini alamadı.

Güneş çoktan batmıştı ve kafe yakında kapanacaktı. Kamari kendini o kadar çok vergi ve rakama kaptırmıştı ki, akşam karanlığının evreni sıcak bir karşılamayla kucakladığını fark etmemişti; ayın gökyüzünü ele geçirmesine izin vermeden önce lacivert ve turuncu bir denizde yüzen altın filamentler.

"Selam, Charlotte. Gece geç mi kaldın?" Genellikle metroya binmeden önce gelen düzenli bir müşteriydi.

Genç kız özür dilemek için elini kaldırdı. "Siz kapanmadan önce hızlıca bir şeyler alabilir miyim?"

Kamari başını salladı ve dudaklarına küçük bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Ne istersen alabilirsin. Müesseseden."

"Teşekkür ederim, Kamari." Kieran'ın meşe ağacını temizlemekle meşgul olduğu tezgâha doğru yürüdü. "Sen en iyisisin."

Kieran, "Biliyor," diye söylendi. Kamari ağabeyini göremiyordu ama gözlerini devirdiğini tahmin etti. "Onun egosunu çok fazla beslemeyin yoksa şu an olduğundan daha da çekilmez hale gelir. Neyse, en sevdiğim müşteriye ne getireyim?"

Kamari etrafındaki sesleri duymazdan geldi, boş kafeye bakarken kaleminin ucu dudaklarını sıyrıyordu. Tavandan sarkan bitkiler, tuğladan yapılmış bir duvarın tamamını süsleyen viniller, odanın en uzak köşesi bir kitapçıya dönüştürülmüştü; ev gibi hissettiriyordu.

Telefonu avucunun içinde titrediğinde, kimsenin ona mesaj atmasını beklemediği için irkilerek sıçradı. Ve cihaza baktığında, kalp atışlarının durduğunu hissettiğine yemin etti, sonra tekrar aceleyle atmaya başladı.

Nefesi boğazında düğümlendi, gözlerini kırptırdı. Bir kez. İki kez. Rüya görmediğinden, belki de kâbus görmediğinden emin olana kadar üç kez.

@thiagovalencia size bir mesaj göndermek istiyor.

Oh, Tanrım. Onu nasıl buldu?

Indy yüzünden olmalı.

Dramatik olmak istemem ama Indy ona sızdırılan fotoğraflardan bahsettiği anda Kamari gözyaşlarına boğulmuştu. Hem yorgunluktan hem de stresten bunaldığı için yanaklarından süzülen gözyaşlarını kontrol edememişti.

Çok dikkatsiz davranmıştı. O öpücüğün sonuçları o kadar feci ve beklenmedikti ki duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Diana ona - kimse kim olduğunu bilmediği ve kimsenin de kimliğini keşfetmeyeceği konusunda- sayısız kez güvence vermişti. Kamari kendi kendinin patronuydu, yani iş yerinde kimseye hatalarını itiraf etmek zorunda kalmazdı.

İnternette Thiago ile birlikte çekilmiş yüzlerce fotoğrafını bulmak mümkündü. Hepsi de aynı açıdan çekilmişti, yani o gece Thiago'nun yatının etrafında bir paparazzi dolaşıyordu.

Kamari başkalarının fikirlerini önemseyen biri değildi. Ancak medyanın kendisi hakkında söylediklerini okumaktan kendini alıkoyamamıştı.

"Thiago Valencia yaz tatili bitmeden eğleniyor." "Gizemli kız ünlü yarış pilotu Thiago Valencia'nın üzerinde."

"Thiago Valencia akşamını gizemli bir kızla harika bir şekilde geçiriyor, öpüşüyor ve gülümsüyor. Havada aşk mı var?"

Ona yönelik herhangi bir olumsuz yorum yoktu. Sadece hayranlarından gelen saf bir merak vardı.

Indy de ona ne adının ne de profilinin bulunduğunu söylemişti. O güvendeydi.

En azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Kamari homurdandı ve Thiago'nun gönderdiği mesajı isteksizce de olsa açtı. Kalbi çarpıyordu ve ne bekleyeceğinden emin değildi.

@THIAGOVALENCIA

Seni buldum.

@KAMARI.MONROE

Kimsin sen?

Profiline tıklarken alt dudağını kemirmekten kendini alamadı -Endişeli olduğunda ya da tam şu anda olduğu gibi endişeli, gergin ve sinirli olduğunda gösterme eğiliminde olduğu kötü bir alışkanlık. Bu adamla etkileşime girdiği için neden bu kadar gergin olduğundan tam olarak emin değildi. Tanrı aşkına, onu öpmüştü.

Sahip olduğu takipçi sayısı karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı; 11 milyondan fazla. Gerçeklerle yüzleşmekten korktuğunu itiraf etmek zorundaydı ve bu yüzden bu geceden önce onun profiline bakmaya cesaret edememişti. Onun ünlü, hatta zengin olduğunu biliyordu ama dünya çapında bu kadar çok insan tarafından sevildiğinin farkında değildi. Yüksek performanslı bir atlet olduğunun da farkında değildi.

Mesajına cevap veren adamın adı ekranda belirdiğinde kalbi tekrar göğsünden fırlayacak gibi oldu. Fotoğraflardan o kadar büyülenmişti ki, ona cevap vermesinin üzerinden tam beş dakika geçtiğini fark etmemişti.

@THIAGOVALENCIA

Numara yapmana gerek yok, aşkım.

Beni hatırladığını biliyorum.

@KAMARI.MONROE

Üzgünüm.
Üzgün değilim.

@THIAGOVALENCIA

Sen bir yalancısın.

Rol yapmayı bırak.

Kamari onu hatırlamıyormuş gibi davranamazdı. Ne kadar denese de yapamıyordu. O geceyle ilgili her şeyi unutması gerekirken kendisini zihnine yerleştirdiği için ondan nefret ediyordu. Ta ki

Şimdi, o bir kasırga gibi hayatına girene kadar düşüncelerini meşgul etmekte etkili bir iş çıkarmıştı. Ancak şimdi, Monako'da onu tanıştırdığı için evrenin suçu olan önceki gecenin aksine, onun kendisine gelmek için kendini zorladığını biliyordu.

@KAMARI.MONROE

Ne istiyorsun?

Çok hızlı cevap veriyordu. O da ekranının arkasında, nabız atışları ve avuç içleri nemli bir şekilde bekliyor muydu?

Kamari kafeden çıkan Charlotte'a dikkat etmedi ve kardeşinin sorduğu soruyu kesinlikle duymadı. Sadece nabzının sağır edici gümbürtüsünü duyabiliyor ve hissedebiliyordu.

@THIAGOVALENCIA

Buluşabilir
miyiz?

@KAMARI.MONROE

Şimdiden beni özledin mi?

Çok tatlısın. Artık

Monako'da değilim.

Bana söyleyeceğin her şeyi burada söyleyebilirsin.

@THIAGOVALENCIA

Bir de kibirli olanın ben olduğumu söylemiştin.

Aslında, olamaz. Seni bir an önce şahsen görmem gerek!

Çok acil.

Londra'dayım.

Seninle konuşmam lazım.

@KAMARI.MONROE

Meşgulüm.

Bazı insanların aksine benim bir yatım yok ve boş zamanlarımı güneşin tadını çıkararak geçiriyorum.

İşim ve senin etrafında dönmeyen bir hayatım var.

Bu önemli olsa iyi olur.

Belki de ona karşı çok sert davranıyordu ama bu adamla ilgileniyormuş gibi görünmek istemiyordu. Onu umursamıyordu. O bir-

ve eğer bunun tekrar olabileceğini düşünüyorsa, tüm durumu yanlış okuduğundan emin olmalıydı.

@THIAGOVALENCIA

Ben de senin sadece sarhoşken böyle davrandığını düşünüyordum...
Sanırım yanılmışım.

Bu önemli!!

Ne hakkında olduğunu biliyorsun.

@KAMARI.MONROE

Bilmiyorum.

@THIAGOVALENCIA

Lütfen?

@KAMARI.MONROE

Seni dilenmeyi seven biri olarak düşünmemiştim.

@THIAGOVALENCIA

Henüz bir şey görmedin.

Beni dizlerimin üstüne çöktürene kadar
bekle.

Tanrım, yüzü kızarıyor muydu? Ne kadar zavallı. Ne kadar aptalca.

@KAMARI.MONROE

Biraz sakinleşmeye ve kendini korumaya ne dersin?

@THIAGOVALENCIA

Alıngansın

Kötü bir gün mü
geçiriyorsun?

@KAMARI.MONROE

Henüz bir şey görmedin.

Sen bana mesaj atana kadar iyiydi.

@THIAGOVALENCIA

Sanki sana inanabilirim de. Gününün en iyi parçasıyım!

Kamari, lütfen.

Tek ihtiyacım olan on dakikan. Sana öğle yemeği
ısmarlayacağım.

@KAMARI.MONROE

Sanırım yarınki toplantılar arasında seni araya sıkıştırabilirim.

Öğlen Notting Hill'de öğle yemeği. Kabul ediyorum çünkü sen ödüyorsun.

@THIAGOVALENCIA

Ooooooh romantik! Bana adresi gönder, aşkım

Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Kamari mesaja cevap vermedi. Yapabildiği tek şey, kardeşinin arkasındaki duvarda asılı olan saate bakmak ve varoluşunun felaketiyle buluşmaya yaklaştıkça dakikaların geçişini izlemektir.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

A GÖLGE, dünyayı bir kıyamet fırtınasına boğmaya hazır karanlık, kara bulutlar gibi ağır çekimde belirdi ama yine de Kamari'nin bedenine sıcaklık yaymayı başardı.

Başını kaldırıp güneş ışınlarının serotonin almasını engelleyen siluete baktığında kaşlarını çattı.

Kendisine bakan gri gözleri görünce hayati organları ters dönmeye çalışmış gibi göğsünde hissettiği tekinsiz gümbürtüyü duymazdan geldi. Thiago'nun dudaklarına geniş bir sırıtış yerleşmiş, güneşte kızarmış yanağında bir gamze belirmişti.

"Merhaba."

Kamari gözlerini kırptırdı. Gülümsemedi. "Geç kaldın," dedi, karşısındaki boş sandalyeye doğru kayarak.

"Sadece erkencisin." Onun tam önüne oturdu. "Vay canına, sevincini sakla. Beni gördüğün için çok heyecanlı görünüyorsun," diye tersledi.

Kolonyası havada koklanıyordu ve kokusu şaşırtıcı derecede hoştu -bir tutam sedirle karışık narenciye- ve şimdiden bağımlılık yapıyordu. Kamari, güneş gözlüklerini burnunun üstüne yerleştirirken onun yerleşmesini izledi, bej şapkası altındaki bukleleri gizliyordu.

Kamari terastaki en uzak, en özel masayı istemişti. İki kişilik masa sessiz bir köşede, bir ağacın yanındaydı ama güneş ışığı hâlâ

çiftin üzerine parlıyor.

"Erken gelmedim." Erken gelmişti. Hatta on beş dakika erken. Geç kalmaktan nefret ederdi, gitmek istemediği bir randevuya bile. Sandalyesinde arkasına yaslanıp bir kalçasını diğerinin üzerine koyarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bu şapka ve güneş gözlüğü de neyin nesi?"

"Fark edilmemeye çalışıyorum," diye açıkladı. "Neden? Muhteşem gözlerime bakabilmen için gözlüklerimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Ben iyiyim. Teklifin için teşekkürler."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bir şey değil, aşkım."

Sırıttı Kamari'nin soğuk yüzünü korumasını son derece zorlaştırdı. Parmak uçlarını gamzesinin üzerinde gezdirmek istedi, dudaklarının kendi dudaklarına doğru kıvrılışını hissetmek istedi...

"Bana öyle deme." Bakışlarını ona dikerken sesi kısılmıştı.

Kamari onu yakalamak için zaman harcadı - tıpkı onun da utanmadan kendisine baktığı gibi. Bol bir kot pantolon ve düz beyaz bir tişört giymiş olmasına rağmen yine de zahmetsizce yakışıklı olmayı başarıyordu. Kollarını yontulmuş gövdesinin üzerinde kavuşturduğunda bakışlarını geniş boynuna ve güçlü pazularına takmamaya özen gösterdi.

Rahatsız edici derecede güzeldi; elmacık kemikleri ve düz burnuyla aristokrat bir yüzü vardı. Yüz hatlarının geri kalanı da bir o kadar yakışıklıydı ve koyu renk saçları kulaklarının hemen üzerinde kıvrılıyordu; kulaklarından birinin, soldakinin üzerinde gümüş bir halka olduğu anlaşıyordu.

Her kadını suskun bırakacak, hayallerinin nesnesi haline getirecek türden, ölümcül, hipnotize edici ve kesinlikle büyüleyici bir saygısı vardı. Gümüş gözleri buz gibi soğuktu ama zırhını indirdiğinde yıldız ışığıyla parlıyordu. Thiago Valencia her yönüyle yıkıcı bir güzelliğe sahipti ve bu yüzden de belanın ta kendisiydi.

Sonra sırttı, bakışlarının onun bedeninde gezinme şeklini yakaladı. Sandalyesinde rahatça otururken etrafına bakındı, yüzünde küçük bir huşu titreşimi belirdi. "Güzel yer," diye mırıldandı. "Sessiz ve özel. Akıllı bir kadınsın."

Gözlerini başka tarafa çevirdi çünkü manolya ağacı belli ki ona bakan yarış pilotundan daha ilgi çekiciydi.

"Nasılsın?" Sesi çakıllı, kaba ve boğuktu. Yattaki karşılaşmaya dair sadece belli belirsiz anıları vardı ve adamın sesinin sahibi kadar büyüleyici olduğunu kesinlikle hatırlamıyordu.

Kamari nefesini tuttu ve gözlerini güneş ışığından ve Thiago'dan korumak için çantasının yanında duran güneş gözlüklerini aldı.

"Doğrudan konuya gir," diye sertçe talep etti. "Ne istiyorsun?" "Rahatla

Kamari," diye mırıldandı tembelce, yüzünün köşesinde hınzır bir sırıtış dudaklar. Dilinin ucundaki adının sesi, kadının omurgasından aşağı ürpermesine neden oldu. "Öğle yemeği yiyeceğiz ve seninle konuşmak için tüm tatlı zamanımı ayırmak niyetindeyim."

Gözlerini kırıştırdı. "Sen ödüyorsun."

Adam kıkırdadı ve sanki onu eğlendirebilecek tek şey kızın hayal kırıklığıymış gibi eğlenerek ona baktı. "Bunu biliyorum."

Dirseklerini kolçaklara dayayarak işaret parmağındaki altın yüzükle oynamaya başladı. "Neden Londra'dasın ki? Beni tekrar görmek için bu kadar çaresiz miydin?"

"*Tanrım*," diye mırıldandı, koltuğunda geriye yaslanarak. "Dünya senin etrafında dönmüyor."

"Bu benim soruma cevap olmadı."

Ağzını açtı ama garson masalarının yanına geldiğinde tek kelime etmeye fırsat bulamadı. "Merhaba. Ana yemeğinize karar verirken size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Kamari Thiago ile bakıştı. Thiago omuz silkti ve çenesini menüye doğru uzattı. "Ne istersen al."

Gülümsemek için elinden geleni yapan garsona baktı. "Ben bir bardak beyaz alayım."

"Sauvignon Blanc?" diye sordu, ellerini arkasında kenetlemişti.

Kadın başını salladı. "Mükemmel."

Thiago, "Şunu iki yapalım," dedi ve garson kaybolmadan önce başını sallayarak cevap verdi.

Kamari menüyü açtı ve bakışlarını öneriler üzerinde hızla gezdirdi. Buraya sık sık kardeşiyle birlikte gelirdi, bu yüzden karttaki her öğeyi biliyordu. Yine de ne yiyeceğini bilse bile okuyormuş gibi yapmayı seviyordu.

Thiago sessizliği böldü. "Burada bir evim var."

Ona baktığında, kaşlarının arasında küçük bir çizgi göze çarpan adamın derin bir şekilde menüye odaklandığını gördü. "Notting Hill'de mi?"

"Kensington."

"Demek burada yaşıyorsun?"

Adam ona bakakaldı. "Bazen."

Alay etti. "Bu da ne demek şimdi?"

Menüyü kapattı ve koltuğunda arkasına yaslandı. Garson Kamari'nin önüne bir kadeh taze şarap koydu ve diğerini Thiago'ya verdi. Siparişlerini verdiler ve sohbe devam etmek için yalnız kalmayı beklediler.

Thiago şarap kadehini kapıp kaldırdı, yüz ifadesinde bir muziplik vardı. "Yeni arkadaşlara."

Kamari gözlerini devirdi ve kadehini onunkine tokuşturmadı. Bir elini kalbinin üzerine koyarak incinmiş gibi yaptı.

İçeceğiinden bir yudum aldı, boğazında keyifli bir uğultu titreşiyordu. "Çoğunlukla Monako'da yaşıyorum."

Aralarında duran küçük vazoyu parmak uçlarıyla çevirerek masanın üzerinde mükemmel bir şekilde ortaladı. "Neden buradaki ev? Senin de bir İngiliz olduğun gerçeğini bir kenara bırakırsak."

"Ne kadar meraklısın, değil mi? Çünkü ben burada çalışıyorum." Kadın gözlerini kırıştırdı ve adam sesini alçaltıp yumuşatarak devam etti. "Primavera Racing'in merkezi Londra'nın hemen dışında bulunuyor."

"Primavera Racing," diye mırıldanarak yankılandı.

"Yarıştığım takım," diye açıkladı. Güneşin parıltısı teninde harika bir etki yaratmıştı: altın rengi, ruhani, bu da onu olduğundan daha da büyüleyici gösteriyordu. "Yaşamak için ne yaptığımı bildiğinizi varsayıyorum."

"Biliyorum," dedi bardağını dudaklarına götürürken. Gözlerini gizleyen güneş gözlüklerine rağmen, her hareketini takip eden incelemesinin yoğunluğunu, bakışlarının güneşinki kadar sıcaklığını hissedebiliyordu.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Benim hakkımda araştırma yaptın, değil mi?"

"Ben yapmadım." En azından pek sayılmazdı. Indy ona belli belirsiz kim olduğunu söylemiş, Kamari de Instagram profilini taramıştı. "Dünya senin etrafında dönmüyor."

Kız onun ifadesini taklit ederken kıkırdadı ve sonra başını salladı. Sessizlik çöktü, ama onu huzursuzlukla kıvrandıran türden rahatsız edici bir sessizlik değildi. Onun arkadaşlığının keyifli olduğunu fark etmesini sağlayan ve sadece dinleyerek dakikalar, hatta saatler geçirebileceği türden dingin bir sessizlik

Thiago'ya tek kelime etmek zorunda kalmadan etrafındaki seslere kulak kabarttı. Yine de Thiago'nun onu incelemesi alev alev yanmasına neden olabiliyordu.

Onun üzerinde sahip olduğu güçten nefret ediyordu.

"Peki ya sen? Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu iki yudum arasında.

Başını iki yana salladı ve adamın gerçekten sohbet etmeye çalışmasından dolayı midesindeki çarpıntıyı görmezden geldi. "Kişisel bilgilerimi vermem yabancılara."

Ağız başka bir sırtıyla kıvrıldı. "Artık sana yabancı değilim, aşkım. Seni tanımaya çalışıyorum."

Uzun, sinirli bir iç çekti. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Neyi yapıyoruz?"

"Havadan sudan konuşuyoruz," dedi soğuk bir ifadeyle. "Bana sadece neden buluşmak istediğini söyle ve bu işi bitirelim."

Ağızını açtı ve sonra kapattı, sanki ne söyleyeceğini unutmuş ya da söyleyeceklerinden emin değilmiş gibi.

"Dinle," dedi sonra öne doğru eğilerek. Adam bardağını eline aldığı anda, kadın adamın parmaklarını süsleyen yüzüklere bakmaktan kendini alamadı. "Resimler için özür dilerim."

Bir süre geçti ve kalın kalın yutkundu. Şu anda, adamın ne kadar samimi olduğunu görebilmek için gözlerinin grisini görebilmeyi diliyordu. Ama ses tonundaki yumuşaklık, kaşlarının arasındaki kırıksıklık, bakışları arasındaki sipere rağmen onun bakışlarını tutma şekli, sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu kanıtlıyordu.

"Bu senin hatan değildi." Ses tonunu kesik ve soğuk tuttu. "Paparazzi kiralamadıysan-"

"Ben yapmadım."

O da bunu biliyordu. O ve arkadaşları partiye gizlice girdiklerinde tanık olduğu tepkiden, hiçbir yabancının özel hayatına karışmasını istemediği belliydi.

"Tamam," diye mırıldandı sessizce. Kırmızı boyalı tırnaklarını masaya vururken, bakışlarını soğuk içeceğinden ayırmadı ve bugünün camı buğulandırmasını izledi. "O fotoğrafları indirmeyi isteyecek misin?"

"İstediğin bu mu?"

Omuz silkerek cevap verdi. Yüzünün artık internetin her yerinde olduğu gerçeğine alışmıştı ve her şeyi kaldırmak için harcayacağı tüm çabaya rağmen arşivlerin bir yerlerde kalacağını biliyordu.

"Kamari," dedi. Adının dilinin ucunda yuvarlanması, sanki koluna serin bir esinti değmiş gibi tenini pırıl pırıl yaptı. "Bana bak."

Başını kaldırdı, ancak adamın hâlâ korumalı gözlerini görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Elleri ensesinde güneşin öptüğü teni ovalarken göğsü inip kalkıyordu. "O fotoğrafların kaldırılmasını istiyor musun? Menajerim bunu yapabilir."

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Nefes almadan önce durakladı. "Evet. İnsanlar beni kız arkadaşın falan sanıyor."

Ağzı şimdi yüzünü buruşturmuştu. "Senin hakkında söyledikleri şeyleri gördün mü?"

"Nasıl yapmam?" diye alay etti. Yorumlar meraktan yapılmış olsa da, görünüşüyle ilgili olumsuz bir yorum almamış ya da görmemişti. "Fotoğrafınız çekildikten sonra insanların hakkınızda söylediklerini görmezden gelemezsiniz" -konuşmalarını kimse dinleyemese de sesini alçalttı- "ünlü bir adamı öperken."

"Ünlü bir adam," diye yineledi yumuşak bir homurtuyla. "Doğru."

Kamari boğazını temizledi ve içkisinden bir yudum aldı. "Bak, Thiago. Benden ne istediğini bilmiyorum. Eğer benim bir hayranın olduğumu düşündüğün için -ya da motor sporları için ne diyorsan- ya da senden bir şey istediğim için buradaysan, inan bana değilim. Kim olduğunuzu bile bilmiyorum. O yüzden lütfen doğrudan konuya gelin çünkü takip etmem gereken bir programım var-"

"Bir program mı?" diye sordu kuşkuyla, sanki aklında kalan tek bilgi buymuş gibi. Sanki kızın öfkesinden etkilenmemiş gibi. "Bugün Cumartesi."

"Evet, bazılarımızın iş dışında da hayatları var."

Boğazının arkasından bir alay patladı. "Yarış dışında bir hayatım olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi omuz silkerek. "Sen biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Aslına bakarsanız, burada sizinle birlikteyim."

Kamari ofladı pufladı. "Lafı dolandırmayı bırak. Ne için buradasın?"

Garson elinde dumanı tüten iki tabakla göründü. Gülümsemesi yoktu ama Thiago'ya sanki onu tanımış gibi baktı. Elleri titremeye başladı ve aceleyle yemekleri masaya bırakıp kaçmaya başladı.

"Seni tanıdı mı?" Kamari peçetesini kucağına atarken Thiago'ya sordu.

Thiago omuz silkti. "Muhtemelen. Güneş gözlüğü ve aptal bir şapka fark edilmemek için yeterli değil."

Kamari'nin kaşları kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve ifadesi yumuşadı. Çatalını kaparak çenesini Kamari'nin tabağına doğru uzattı. "İşe koyulmadan önce yemeğini ye."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

THIAGO buna ALIŞIK DEĞİLDİ. Ona açıkça kim olduğunu bilmediğini söyleyen ve onunla hiçbir şey yapmak istemediğini itiraf eden muhteşem bir kadınla birlikte olmak.

Onun egosunu incitmediğini söylerse yalan söylemiş olur.

Kamari ne zaman sohbet etmeye çalışsa ona kaşlarını çatıyordu. Cevapları kısa ve soğuktu ama bu onu daha da meraklandırıyordu. Onun açılma konusundaki tereddütlerini anlamak istiyordu.

Neredeyse boş olan şarap kadehini dudaklarına götürürken, bakışları yolda yürüyen yaşlı bir çifti takip ediyordu, Thiago güneş ışığının karamel teninde nasıl parladığını gözlemlemekten kendini alamadı. Onun güzel bir kadın olduğunu biliyordu ama bu kadar yıkıcı bir güzelliğe sahip olduğunu hatırlamıyordu. Ve sinir bozucu. Ve büyüleyici.

Gözlemci bir insandı ve yemek yerken ne kadar dikkatli olduğunu fark etmişti - soğuk da olsa ona cevap vermeden önce ağzının kenarlarını silmeden önce çatal bıçağını nazikçe bıraktığından nasıl emin olduğunu. Küçük saatindeki zamanı nasıl da dikkatlice kontrol ediyordu. Burada olmaktan rahatsız olduğu belli olsa bile, onunla konuştuğunda göz temasını her zaman sürdürdüğünden nasıl emin olduğunu.

Yine de Thiago onun arkadaşlığına aldırmıyordu ve bu rahatlık hissi tamamen yabancıydı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu, peçeteyi tekrar kucağına koyarken kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı.

Üzerinde sade bir güneş elbisesi vardı ama yine de o güne kadar gördüğü en zarif, en zarif yaratık gibi görünüyordu. Geldiğinde uzun bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu ama yemeğe başladıkları anda bu bukleleri ensesinde düzgün bir bukle haline getirmişti.

Boğazını temizledi, bardağının sapı parmaklarının arasındaydı. "Öğle ya da akşam yemeğine götürdüğüm çoğu kız genellikle salatayla yetinir."

Kamari'nin boğazının arkasından soğuk, içi boş bir kahkaha patladı. "Cidden beni takıldığın kızlarla mı kıyaslıyorsun?"

"Sen kesinlikle onlar gibi değilsin."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

"Evet."

Thiago onu en çok neyin etkilediğini bilmiyordu: kızın onun ne kadar popüler olduğunun farkında olması ama buna göre hareket etmemesi mi, yoksa ona hiç ilgi göstermemesi mi?

Çatal ve bıçağını boş tabağına koyduktan sonra güneş gözlüklerini çıkardı. Thiago onun eşsiz, büyüleyici yeşil gözlerini görünce nefesinin kesildiğine yemin etti. Ama bakışları hiç de sıcak değildi. Bakışlarında bir kötülük tonu, irislerinin kenarları boyunca yayılma tehdidi oluşturan bir hayal kırıklığı titreşimi vardı.

"Yemeğimi yediğime göre, tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatır mısın?" Başını yana eğdi. "Tatlı yok mu? Sana tatlı getireyim."

"Doğru ya," diye kıkırdadı kuru bir sesle. "Ne yani, ikimiz için birer çikolatalı lav kekiyle iki kaşık mı alacaksın, böylece küçük sevimli bir çift gibi paylaşabilir miyiz?"

Boğazından kaçan kahkaha kontrolünün dışındaydı. Şaşkınlıkla başını salladı. "Çok alıngansın. Benimle lav kekini paylaşmak ister misin Kamari?"

"Hayır, bilmiyorum."

Hafifçe homurdandı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir kadeh şarap daha ister misiniz?"

"Neden?" Bir kaşını kaldırarak boş bardağına baktı. "Bana söyleyeceğin her şeyi atlatmak için buna ihtiyacım olabileceğini mi ima ediyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı hiç vakit kaybetmeden.

"Korkmalı mıyım?" Garsonu çağırmak için kibarca elini kaldırdı ve garson geldiğinde nazıkçe yeniden doldurulmasını istedi.

Başını iki yana salladı. "Belki mi?"

Bakışları onun üzerinde daraldı. "İkna olmuş gibi görünmüyorsun."

"Dinleyin." Garsonun bardaklarını yeniden doldurmasına izin verirken durakladı ve sürekli olarak onun bakışlarını üzerinde tuttu. Yalnız kaldıklarında sesi daha sessiz bir tona düştü. "İkimizin çıktığını söyleyen yorumları hatırlıyor musun?"

Kamari gözlerini kırptırdı. "Evet."

Birkaç kalp atışı geçti ve Kamari dikkatli gözlerle Thiago'yu izlerken, bir nefes gevşetmeden önce sıcak boynunun arkasını ovuşturdu.

"Gergin misin?" diye sordu alaycı bir tavırla, sanki onun gibi birinin yanında gergin olabileceğine inanamıyormuş gibi. "Sakın bana çıkma teklif edeceğini söyleme."

"Değilim," diye homurdandı. *İşte hiçbir şey olmuyor.* Nefes aldı ve sanki böyle yaparsa bu kâbus hızla sona erecekmiş gibi olabildiğince hızlı konuştu. "Birine kız arkadaşım olduğunu söyledim."

Gözlerini kırptırdı. Kendini düzeltti. Kaşlarını çattı. Şaşkınlıkla dudaklarını araladı. Sonra bir elini göğsüne koyarak güldü. Gözbebeklerinde gerçek bir neşe parıldamasa da, kahkahası yumuşak ve içtendi ama adamın göğsünün öfkeyle sıkışmasına neden olacak şekilde alaycıydı. "Oh, bu iyiydi."

"Gülme," diye ısırdı, amaçladığından daha agresif bir şekilde olsa da ve öne doğru eğildi, avuçlarını masanın sıcak yüzeyine bastırdı.

Adamın ciddi ifadesini fark ettiğinde kahkahası kesildi, yüz hatları da eli gibi sarktı. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Başını hafifçe salladı, dudaklarını yüzünü buruşturdu. "Ben patolojik bir yalancı değilim."

"Evet, öylesin," diye karşılık verdi şaşkınlıkla. Derin bir nefes alarak öfkesini dizginledi. Adamın yüzünü incelerken aklından geçen soruları neredeyse duyabiliyordu. "Neden rastgele kız arkadaşın olduğumu söyledin? Delirdin mi sen? Bunu kim yapar ki? Eğer benimle çıkmak isteseydin, sorabilirdin-"

Kaşları hem eğlence hem de merakla kalkmıştı. "Kabul eder miydin?"

"Hayır. Sadece pisliğini düzelt. Bunun bir parçası olmak istemiyorum." Çenesini ovuşturdu. "Bu bir kazaydı."

"Kaza mı?" diye bağırdı, gözleri irileşmiş, gözbebekleri erimiş bir öfkeyle parlıyordu. Daha sonra sesini alçalttı, bakışlarıyla öne doğru eğildi

onunkiler arasında gidip geldi. "Kaza mı? Bu nasıl oldu ki?"

"Bir anlık panikle oldu," diye açıkladı küçük bir omuz silkmeye.

Ellerini havaya kaldırdı. Melodramatik biriydi. "Nasıl?"

"Lütfen beni dinleyin," diye mırıldandı. Etraflarındaki insanlar baloncuklarına sarılmıştı ama o sesini alçak ama nazik tutmaya dikkat etti. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Kaşlarının arasındaki kırıışıklık derinleşti. "Neden?"

Thiago derin bir iç çekti ve güneş gözlüklerini çıkardı. Gözlerinde bir şaşkınlık parıltısı belirdi ama bu şaşkınlığa neyin yol açtığını bilmiyordu. Masaya yaklaştı ve çok ihtiyacı olan soğuk şaraptan uzun bir yudum aldı. "F1'deki geleceğim çok ama çok gevşek bir ipliğe bağlı ve-"

"Ve önemsiyorum çünkü..."

Bir homurtuyu bastırdı, gözlerini kapadı ve içine çekti. "Konuşmama izin verecek misin?"

"Peki." Bardağını eline aldı ve dalgınca havada salladı. "Nasıl istersen."

"Çok tatlı," diye mırıldandı alaycı bir şekilde. "F1'deki geleceğim tehlikede. Berbat bir şöhetim var ve tek ihtiyacım olan Primavera ile sözleşme yenilemek. Bir şampiyona daha kazanabilirim ama şu anda sahip olduğum araçla değil."

Uzaklaşmak yerine onun sorunuyla ilgilenmeye başladı. "Ne yaptın sen?"

"İnsanlar kariyerimi ciddiye almadığımı düşünüyor. Hep dışarıda parti yaparken görülüyorum-"

"Her gece eve farklı kızlar mı getiriyorsun?"

"Ben öyle biri değilim," diye karşı çıktı. "Yemin ederim. Ama evet. Kollarımda kızlarla fotoğraflarım çekiliyor. Barlarda ve kulüplerde görülüyorum. Sezonun ilk yarısında aldığım sonuçlar ve performansım berbatı ama hayallerimden vazgeçmeyi reddediyorum. Medya şampiyonluğu önemsemediğimi düşünüyor."

"Şey," dedi hemen, başını yana eğerek. "Öyle mi?" "Neyi?"

"Bir şampiyonluk daha kazanmayı

önemsiyor musun?" "Tabii ki

önemsiyorum."

"Ke faret arıyorsun," dedi sessizce. Bu bir soru değil, daha ziyade bir ifadeydi.

Başını sallayarak çenesini eğdi. "Akıllı kadın."

Kamari başını salladı ve içeceğini yudumladı. Yüz hatları artık öfkeyle kaplı değildi, şimdi yerini basit bir merak almıştı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bak." Şapkasını düzeltti ve kollarını masanın kenarında kavuşturarak kadının bakışlarının kollarına düşmesine neden oldu. "Koltuğumu bir çaylağa vermekle tehdit ediyorlar. Koltuğumu kaybetmeyi göze alamam. Ne şimdi, ne de başka zaman."

Kaşlarını kaldırdı. Saf kibir. Mutlak bir küçümseme. "Bunun benim sorunum olduğunu sanmıyorum."

Onun sözlerini duymazdan geldi ve aynı meydan okumayla bakışlarını ondan ayırmadı. Tanrım, kayıtsızlıktan kararmış olsalar bile o orman yeşili gözlerde kaybolabilirdi. "Daha önce de kızları öperken görüldüm ve her seferinde o kadınların kim olduğu yüzünden eleştirildim. Genelde modellerle, influencer'larla, kısacası kendi halinde olmayan kızlarla takılırım. Ama ikimizin fotoğrafları çıktığından beri cesaretlendirici yorumlardan başka bir şey görmedim. Bunları gördün mü?" Sanki sesini kullanamıyormuş gibi başını sallayarak cevap verdi. "Kimse senin kim olduğunu bilmiyor. Kimse seni buralarda görmedi."

Yumuşak bir şekilde alay etti. "Bunun bir iltifat olup olmadığını anlayamıyorum."

Sesi yumuşadı ve neredeyse onun elini tutmak için uzanacaktı ama bunu yapmaktan kaçındı. Sadece parmaklarını yumruk haline getirdi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

Gözlerini kırptırdı, parmakları bardağının sapı etrafında gerildi. "Ne tür bir iyilik?"

"Birkaç haftalığına kız arkadaşım gibi davranabilir misin? Benimle görünmek için sadece birkaç yarışa, belki bir ya da iki etkinliğe katılman yeterli olur. Menajerim ve çevremdeki herkes koltuğumu koruma konusunda ciddi olduğumu ve bir ilişkiye bağlı kalabilecek bir adam olduğumu anlayana kadar. Primavera ile en azından bir sezon daha sözleşme imzalamak için birkaç haftaya ihtiyacım var."

Kamari'nin dudakları aralandı.

"I-" "Sana para bile veririm."

Bir kaşını kaldırdı. "Paraya ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

"Tanrım," diye mırıldandı. "Hayır, yapmayacaksın. Sadece bunu özgürce yapmak zorunda olmadığını söylüyorum."

Tek kelime etmedi. Hareket etmedi. Gözünü kırpmadı. Sonsuz bir ıstırap gibi hissettiren dayanılmaz bir an geçti. Kalp atışlarının davulu sağır ediciydi, cıvıl cıvıl kuş sesleri uzak bir melodiydi.

Bir şey söyle. Bir şey söyle. Bir şey söyle.

Kamari'den kendisiyle buluşmasını istediği için bile aptal olduğunu biliyordu. Alex ona planın işe yaramayacağını söylemişti ve Cal inanmayarak sadece başını sallamakla yetinmişti.

Thiago'nun bunu başarmasının hiçbir yolu yoktu ve Primavera Racing'deki koltuğunu kaybedecekti. Tüm hayalleri onun pervasız kararları yüzünden yerle bir olacaktı. Uyarılmıştı ama dinlememişti.

Sonsuz bir sessizlik anından sonra Kamari sadece başını salladı. Başına ne geleceğini biliyordu. Kasırgayla yüzleşmeye hazırdı. "Üzgünüm Thiago. Burada aradığın kişi ben değilim. Sana yardım edemem. Bu benim düzeltemeyeceğim bir karmaşa."

Thiago ne diyeceğini bilemezken, yaşadığı şok omurgasından aşağıya süzüldü ve onu aldatılmışlık hissiyle titretti. İçten içe Kamari'nin ona ayak uydurmasını dilemişti ama reddedilmeyi de bekliyordu.

Ayağa kalktı ve yarısı dolu bardağının yanına elli poundluk bir banknot bırakmayı ihmal etmedi.

"Ben ödüyorum," dedi şaşkın bir ifadeyle, avucunu uzatarak elinin arkasına yerleştirdi.

Dokununca irkildi ama önce geri çekilmedi. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için elini yavaşça çekti. Koltuğunun arkasına yaslandı, hayatının bir hafta içinde bu kadar kaotik hale gelmesini nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

"Sorun değil," diye cevap verdi usulca. Çantasını eline alarak sandalyesini masanın altına düzgünce sıkıştırana kadar itti. Sonra Thiago'ya doğru yürüdü ve Thiago onun gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey yapamadı. "Seni tanımıyorum, Thiago. Kim olduğun ve hangi versiyonunun gerçek sen olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sana bir tavsiyede bulunabilirsem, başkalarının hayallerini yıkmasına asla izin verme. Bence değerini biliyorsun, bu yüzden başkalarının beklentileri yüzünden değerinin zedelenmesine izin verme. Kendine gel ve lütfen benimle bir daha iletişime geçme."

DOKUZUNCU BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

RAIN şiddetli bir şekilde pencerelere çarptı, dünyayı karanlığına gömdü, felaket bulutları cızırtılı, tehlikeli bir elektrikle gürledi ve umutsuzca serbest bırakmak için can attılar.

Kamari, çenesi avucunun içinde, bardaktan aşağı süzülürken birbiriyle yarışan iki su damlasına dalgın dalgın baktı.

"Kam," dedi Kieran, elinde bir kâse makarnayla onun karşısındaki sandalyeye otururken. Saat sekizi geçiyordu ve kafeyi bir saat önce kapatmışlardı. "Yüzündeki o ifade de ne? Kendini bir filmde falan mı sanıyorsun?"

Onun alaycı bakışlarıyla karşılaşırken masanın altından bacağını tekmeledi. Kieran'ın delici mavi gözleri varken Kamari'ninkiler yeşildi ama yüz hatlarındaki benzerlik o kadar çarpıcıydı ki sık sık ikiz sanılıyorlardı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nostaljik görünüyorsun amına koyayım," dedi ısırıklar arasında. Çenesini avucunun içine alarak, kaşlarını indirerek ve pencereden dışarı bakarken kirpiklerini kırıştıtararak onun önceki hareketlerini yansıtmaya çalıştı.

Kamari kaşlarını çattı ve dizüstü bilgisayarını kapattı, masanın üzerinde tuttuğu kalemi agresif bir şekilde bıraktı. "Sadece düşüncelerimin içinde kayboldum."

"Oh, her neyse, seni fazla düşünen." Yüzünü ovuşturdu, tembelce geç gelen akşam yemeğini yiyordu. "Dostum, çok yorgunum. Bugün çok telaşlıydı. O kadın Mila'ya kızdı çünkü görünüşe göre buzlu kahvesine yeterince buz koymamıştı. Bunun üzerine Mila, her zamanki gibi nazık ve tatlı bir şekilde bir içecek daha yaptı ve bu sefer çok fazla buz koymuştu."

Kamari gözlerini devirdi. "Bazı müşteriler tam bir pislik olabiliyor."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı. Kız kardeşinin yüz ifadesini incelerken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bugün neredeydin bu arada?"

Kamari gözlüklerini kaldırarak başının üzerine yerleştirdi. "Bir toplantım vardı." "Nerede?"

"Notting Hill."

"Kiminle?"

"Nesin sen?" diye sordu, gözleri kısılmıştı. "Babam mı?"

"Kardeşin," diye kestirip attı. "Ne olmuş yani?"

"Seni ilgilendirmez."

"Oh," diye alay etti, gücenmişti. "Şimdi de benden sır mı saklıyorsun?"

Kamari yüzünü buruşturdu. *İdollerinden biriyle yemek yediğimi söylesem çıldırırsın.*

Kieran motor sporlarının büyük bir hayranıydı-Formula 1, Moto GP, Indy Car, Formula E, Porsche GT Cup, Karting, NASCAR, World Endurance; adını siz koyun, o hepsini izlemişti. Yakından takip ederdi. Thiago'yla çekilmiş bir fotoğrafına rastlamamış olmasına şaşırılmıştı. Bundan bahseder, *bu* kadar pervasız olduğu için ona eziyet eder, sonra da müthiş Thiago Valencia hakkında daha fazla bilgi için yalvarırdı.

Onu düşünmek bile cildini rahatsız edici bir şekilde karıncalandırıyordu. "Önemli bir şey değildi," dedi sonunda.

Zihnini ne kadar meşgul etmeye çalışırsa çalışsın, Thiago'nun yüzünün kafasının içinde yanıp sönmesini kontrol edemiyordu. Teklifini reddettiğinde o keskin, baştan çıkarıcı yüz hatları düpedüz aldatılmıştı. Gözlerinde parlayan o umut kıvılcımı yavaş yavaş yıldız tozuna dönüşüyordu.

Kamari geçmişe takılıp kalacak biri değildi, hele pişmanlıklar onu tüketecek hiç değildi. Thiago umurunda değildi, parlatması gereken lekeli bir ünü olup olmadığı da umurunda değildi. Ama onun talebini reddetme şeklini düşündüğünde göğsünü sıkıca kavrayan ezici duyguyu tam olarak görmezden gelemiyordu. Kötü davranmamıştı.

O mu? Reddetmek için her türlü hakkı ve sebebi vardı. O zaman neden kendini suçlu hissediyordu?

Bu suçluluk duygusundan nefret ediyordu.

Yüksek sesli, rahatsız edici bir kapı sesi onu gerçeğe döndürdü. İrkilerek sıçradı, rahatsızlıktan rahatsız olmamış bir şekilde telefonuna bakan kardeşine baktı, sonra kafenin ön kapısına doğru döndü.

Kamari'nin kalbi takla attı ama sonunda betona çarpan bir yağmur damlası gibi paramparça oldu. Onu görmek hayati organlarının kanamasına neden oluyordu ve bu duygudan nefret ediyordu. Bugün o acıyı hissetmek istemiyordu.

Kapıyı tekrar çaldı. Sudan sıırıslıkla olmuş, sarı saçları alına yapışmıştı ve kıyafetleri de vücudunun geri kalanı gibi mahvolmuştu.

Başka bir vuruş.

Kieran'ın boğazının arkasından yükselen bir homurtu yankılandı. "Göt herif için kapıyı açmayacak mısın?"

Kamari kardeşine baktı. "Hayır. İsterse zatürre olsun, umurumda değil."

Kieran kız kardeşinin sözlerinden etkilenmemişti. Kapıya baktı, orta parmağını James'e doğru kaldırdı ve dudaklarında sahte bir gülümsemenin yayılmasına izin verdi. "Onun burada ne işi var ki?"

"Bilmiyorum," dedi Kamari. "Umurumda değil." Aralıksız vuruşların bir başka örneği.

Kieran yüksek sesle ofladı. Ayağa kalkarak kâsesini değerli bir nesneymiş gibi göğsüne bastırdı. "Git konuş onunla yoksa kapıyı açıp canavarı suratına salarım. Açlıktan ölüyorum, o yüzden ikinciye alıyorum."

"Hiçbir şey için teşekkürler," diye mırıldandı ve Kieran arka mutfığa doğru gözden kaybolurken yanıt olarak sadece tutarsız kelimeler mırıldandı.

Dudaklarından mağlup bir iç çekiş geçti. Kamari hırkasını üzerine sardı ve ana ışıkları yakma zahmetine katlanmadan ön kapıya doğru ilerledi. James'in yüzü kederle buruşmuştu ama Kamari'nin yaklaştığını görünce gözleri parladı ve yüz hatlarını bir gülümsemenin ele geçirmesine izin verdi.

İstemeye istemeye anahtarları çevirdi, ancak arkasını dönüp eski erkek arkadaşını acısıyla baş başa bırakmayı düşündü.

Kapıyı açtığında soğuk hava, yaz yağmuru ve acıdan oluşan bir girdap ona doğru koştu, sadece aralık bıraktı.

"Ne istiyorsun?"

James nefes verirken omuzları çöktü. Kamari'ye öyle kederli gözlerle bakıyordu ki, Kamari onun bu hareketinden etkilenmişti. Gözlerini kırıştırarak kirpiklerinden bir damla suyun yanağına düşmesine izin verdi, ardından ıslak saç tellerini alnından uzaklaştırdı.

"Hey," dedi nefes nefese.

Kamari bir adım daha yükseldi ve sonunda onun üzerinde kurduğu o ezici hissin tadını çıkardı. "Bana 'hey' deme," diye soğuk bir şekilde alay etti. "Ne istiyorsun?"

James bakışlarını onun başının arkasında gezdirdi. "Beni içeri al." "Hayır."

"Ama yağmur yağıyor," dedi. "Sırılsıklam oldum."

Kamari gözlerini devirmek için duyduğu dürtüyü bastırdı. "Oh, ağla bakalım." "Tamam o zaman." Boğazını temizledi. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Duruma göre değişir," dedi başını yana eğerek. "Ne söyleyeceksin? Tekrar tekrar aynı şeyi mi? Bu artık eskidi, James."

Kadının küçümseyici ses tonu karşısında çenesini sıktı. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun."

"Ve?"

"Ne de benim aramalarım."

"Numaranı engelledim."

James saçlarını çekiştiriyor, başı hafifçe titriyordu. "Her şeyi berbat ettim, Kam. Seni özledim."

Göğsü sıkıştı. Başka tarafa bakmak istedi. Arkasını dönmek. Ama gözlerinde yanan ateşi görebilmesini umarak onun bakışlarını tuttu.

"Görmüyorsun."

"Büyük bir hata yaptım," diye mırıldandı acı içinde. "Bunu düzeltebiliriz."

Kaşlarını çatarken kapı kolunu sıkıca kavradı. "Her şeyden önce, artık 'biz' diye bir şey yok. Aynı hatayı beş kez, hatta daha fazla yaptın. Buna lanet olası bir hata diyebileceğini sanmıyorum."

Boğazının arkasından içi boş bir kıkırdama yükseldi. Yağmur yağmaya devam ediyor, şimşekler Kamari'nin yakıcı öfkesiyle eşleştikçe tepesinde çatırdıyordu. Ona doğru eliyle işaret etti. "Haydi Kam. Bensiz bir hiçsin. Beni hâlâ seviyorsun. Sevdiğini biliyorum. Beni içeri al ki konuşup her şeyi düzeltebilelim. Birlikte çok iyiydik. Önümüzde çok parlak bir gelecek vardı."

Dişlerini sıktı, sonraki kelimeleri söylemenin acı verici olacağını düşünüyordu, ama her şeyden daha rahatlatıcı hissettirdi. "Seni sevmiyorum James. Seni ilk kez iş arkadaşınla yakaladığımda seni sevmeyi bıraktım. Bıraktım."

Beni aldatmaya devam ederken benimle oynadığını fark ettiğimde seni sevmeyi bıraktım. Beş yıllık ilişkimizi genç bir kız için çöpe attığında seni sevmeyi bıraktım."

James kalın kalın yutkundu. Bir adım öne çıktı ve kadın neredeyse kapıyı yüzüne kapatacaktı. "Lina ve benim aramdaki her şey bitti. Kimse senin gibi değil, Kamari."

"Umurumda değil," diye sertçe tersledi. "Yalnız kalmayı hak ediyorsun, seni pislik. Buraya gelip her şey yolundaymış gibi davranamazsın ve beni tekrar duygusal olarak manipüle etmeye çalışamazsın! Senin tuzağına düşmeyeceğim. Git buradan." Sesi çatladı ve ne kadar savunmasız hale geldiğinden nefret etti. Bırakın zamanını, onun gözyaşlarını, acısını bile hak etmiyordu. "Beni tekrar sormak zorunda bırakma."

İleri doğru bir adım daha attı, eli hızla bileğini yakaladı. Parmakları soğuktu, dokunuşu kadının omurgasından aşağı ürperti gönderiyordu. "Seni özlüyorum. Sensiz perişan haldeyim. Sensiz ben bir hiçim."

Elini adamın elinden çekmeye çalıştı ama başaramadı. Adamın bileğini saran ince parmaklarına baktı, içini bir tiksinti dalgası kapladı. "Bırak beni."

Kavrayışını sıkılaştırdı. "Beni dinleyene kadar olmaz."

"Dokunma bana," diye tükürdü kolunu kıvrarak. Sakin ve derli toplu kalmasına rağmen, içi hiç de öyle değildi. Öfkenin vücuduna hücum ettiğini hissedebiliyordu. Sanki buraya gelmeden önce başka bir kadına elini sürmemiş gibi o pis eller ona dokunduğunda safranın yükseldiğini hissedebiliyordu. "Bırak beni. Şimdi."

Islak dudaklarının kenarında acımasız, gaddar bir sırıtiş oynayıyordu. "Hatırladığım kadar alıngansın. Bu özelliğini seviyorum-"

Ve sonra, derin, boğuk bir sesin göklerin gürültülü öfkesi arasında gürlediğini duyduğunda nefes almayı bıraktığına yemin etti. "Sana geri çekilmeni söyledi."

Silueti James'in gövdesine karanlık ve tehlikeli bir gölge düşürdü. Kamari şaşkınlığın verdiği ivmeyi kullanarak cezalandırıcı tutuştan uzaklaştı.

Thiago cehennemin derinliklerinden çıkan bir şeytan gibi karanlığın içinden çıktı ama Kamari onun şu anda ilahi bir varlık olduğunu düşünmekten kendini alamadı. James'i omzundan tutarak geriye doğru bir adım atmaya zorladı, karanlık bakışları Kamari'nin yüzüne dikilmişti. "Yoluma çıkıyorsun dostum."

Her şey çok hızlı gelişti; James bir an Thiago'ya şaşkınlıkla bakıyor, sözünü kesmeye karar veren kişiye sesini yükseltmeye hazırlanıyordu. Bir sonraki an, Thiago Kamari'nin yanında duruyor, kolunu omuzlarına doluyor ve onu kendi tarafına çekiyordu.

"Hey, bebeğim," diye mırıldandı James'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle şakağına doğru. "Üzgünüm, geciktim. Ziyarete geldiğimde annemin nasıl olduğunu bilirsin."

Kamari gözlerini kırıştırtarak Thiago'ya baktı. Nefes alıp almadığından emin değildi. Dizlerinin nasıl olup da hâlâ onu bırakmadığından emin değildi. Thiago ona bir bakış attı ve gözlerindeki grinin tonlarında ona ne söylemek istediğini okuyabildi: *oyuna devam et*.

Daha sonra titreme isteğini bastırarak onun yanına eğildi ve dudaklarını bükerek gülümsedi. "Sorun değil. Biz de seni bekliyorduk."

Thiago çenesini James'in göğsüne doğru itti ve ölümcül bir bakışla yüzünde bir nefret rotası çizdi. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

"Sadece gidiyordu," diye mırıldandı Kamari. Omuzları gergindi, vücudu inatçı bir öfkeyle titriyordu. Thiago onun çaresizliğini hissetti ve başparmağının ucunu usulca omzuna sürttü - hafif tüy gibi, neredeyse yok denecek kadar az.

James şaşkınlıkla dudaklarını araladı ama hiç ses çıkmadı. Önce Kamari'ye, sonra Thiago'ya ve tekrar Kamari'ye baktı. Thiago onu kendi yanına çekerek sıcaklığını içine çekmesine izin verdi.

"Seninle işim bitmedi," dedi James sonunda. Ellerini nasıl yumruk haline getirdiğini fark etti. Yüzüne nasıl da acı ve ihanet kazınmıştı. Acının her zerresini hissetmeyi hak ediyordu çünkü ona sonsuz, dayanılmaz aylar, hatta yıllar boyunca böyle hissettirmişti.

Dudaklarından inançsız bir alay geçti. "Öyle olmalısın, çünkü seninle işim tamamen bitti."

Thiago'nun bileğinden tutarak onu içeri çekti, kapıyı kilitledi ve panjurları indirdi. Gözden kaybolana kadar içeride ilerlerken kalbi tutarsız, vahşi atışlarla çarpıyordu. Arkasını döndüğünde Thiago'nun James'in arabasına binişini izlediğini gördü. Hareket etmedi, boyun eğmedi. Ancak James'in arabası çoktan uzaklaştığında dönmesine izin verdi ve fırtınalı gri gözlerini Kamari'ninkilere kilitledi.

"Sakın bana o hıyarla çıktığını söyleme," diye homurdandı, sesi kısılmıştı, eliyle kapıyı işaret ederken.

Gözlerini devirdi. "Peki. Sana söylemeyeceğim."

Thiago ağzını açtı, sonra k a p a t t ı , sanki dilinin ucuna gelen sözcükler bir anda yok olmuştu. "Sana zarar verdi mi?"

"Ne?"

Ona doğru uzun, öfkeli adımlar attı. Ondan başka tarafa bakamadı. Tam olarak çözemediği bir tür duyguyla sertleşen keskin yüz hatlarını gözlemlemekten başka bir şey yapamadı. Tam önünde duran adamın gözleri öfkeden erimişti. Ama öfkesi ona yönelmiş gibi görünmüyordu.

Bakışları aşağıya kaydı ve o zaman dalgın bir şekilde bileğini ovuşturduğunu fark etti - James'in kan dolaşımını kesebilecek kadar sıkı tuttuğu bileğini.

Ellerini hırkasının ceplerine gömmek için tutuşunu bıraktı ama Thiago buna izin vermedi. Onun yerine elini yakaladı ve göz hizasına getirdi. Parmak uçlarından vücudunun geri kalanına doğru yayılan karıncalanma hissini görmezden geldi. Elini tutmasına rağmen, dokunuşu dikkatli ve narindi, sanki onu paramparça etmekten korkuyordu.

Onun okşamasının neden ikna edici olduğunu anlayamıyordu. Neden elini geri çekmediğini.

Adam kızın bileğine bakarken çenesi sıkıştı. Sesi bir oktav alçaldı ve dehşet verici bulutların arasında hışırdayan gök gürültüsünün onun öfkesiyle mükemmel bir uyum içinde olduğuna yemin etti. "Yaptı. O. İncitti. Seni."

Kamari yutkundu. Öfke, ses tonunu ölümcül bir zehir gibi sarmış, Kamari'nin omurgasından aşağı ürpermesine neden olmuştu ve dokunuşu her zamanki gibi tüy kadar hafıftı ama hak etmediği bir incelikle cezalandırıyordu. "Neden umursuyorsun ki?"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver." Hâlâ kızın gözlerine bakmıyordu, kaşlarının üzerine derin bir çatıklık yerleşmişti. "Evet mi hayır mı Kamari?"

"Evet," diye sessizce itiraf etti. "Ama iyi olacağım. Önemli bir şey değildi."

"Bu hiçbir şey değildi," diye sinir bozucu bir şekilde ısırdı, kaşları birbirine kenetlendi ve kafenin loş ışığı altında onun tenini inceledi.

"Thiago," diye iç geçirdi titreyerek. Kadının sesi Thiago'yu gözlerinin içine bakmaya zorladı ve Thiago'nun omuzlarındaki gerginlik bir nebze olsun azaldı. "Ben iyiyim. Kendimi savunabilirim."

Sonunda elini bıraktı ve kadın birden üşüdüğünü hissetti. Adamın dudaklarının köşesi bir sırtışa dönüştü. "Evet, bunu gördüm."

Uzaktan, mutfaktan gelen yüksek sesli müziği duyabiliyordu, bu da Kieran'ın kendi dünyasında kaybolduğunu gösteriyordu. Thiago'nun kaşlarını çatmasına neden olacak şekilde bir adım geri attı ama bu konuda yorum yapmadı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sırıltısı daha da arttı. "Zor durumdaki leydimi kurtarmaya geldim tabii ki." Kadının ifadesi boştu. "Yanlış cevap. Tekrar dene."

"Pekâlâ." Kapüşonunun cebine uzandı. "Giderken bunu unutmuşsun."

Ona nazikçe bir güneş gözlüğü uzattı. Biraz fazla agresif bir tavırla gözlüğü eline aldı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, sanki böyle yapmak kendisini Thiago Valencia'nın yarattığı kasırgadan koruyacakmış gibi.

Yanağının iç kısmını ısırdı ve üç kalp atışı saydı. "Onları saklayabilirdin."

Boğazından yumuşak bir kıkırdama yükseldi. "Teşekkür ederim, ama benim tarzım degiller."

Kamari onun tavırlarını incelerken gözleri kısıldı: fırtınalı havanın etkisiyle dağılmış saçları, kafeye gelmeden önce yağmur altında yürümüş gibi ıslak kazağı, kızarmış yanakları ama elmacık kemiklerini kaplayan bu ani kızıl rengin nedenini bilmiyordu.

"Buraya sadece bunları bana geri vermek için mi geldin?" Bir kaşını kaldırdı, ses tonuna merak karışmıştı.

Omuz silkti. "Evet."

"Beni nasıl buldun?"

Adam dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve kadın anladı. "Indigo," dediler hep bir ağızdan.

"O imkânsız biri," diye mırıldandı kendi kendine başını sallayarak.

Thiago ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve hain bir gülümsemeyle onunla alay etti. "Genelde bana teşekkür ettiğin an bu andır."

Ağızından bir huff çıktı. "Ben de oraya gidiyordum."

"Gerek yok."

Odayı tararken alçak bir ısıklık sesi yankılandı, bakışlarını yüksek tavandan sarkan bitkilere dikerek tezgâha doğru yürüdü. Eski erkek arkadaşıyla karşılaştıktan sonra Kamari'nin tek istediği yalnız kalmak ve belki de serbest kalmakla tehdit eden gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin vermektir. Ama bunun yerine, kendini bu adamla sıkışmış ve duygularını kontrol edemez halde buldu.

"Demek Dawn's Café'nin sahibi sizsiniz?" Hayranlık içindeydi, gözleri loş ışığın altında parlıyordu. "Indy bana hayat boyu biriktirdiğin paranın çoğunu burası için harcadığını söyledi."

Kalçasını en yakın masaya yasladı. "Indy sana benden ne kadar bahsetti?"

Omzundan ona baktı, boşta duran parmağı odanın sol köşesinde duran eski müzik kutusunun üzerinde geziniyordu. "Merak etme, senin en derin ve karanlık sırlarından hiçbirini ifşa etmedi. Keşke söyleseydi."

"İnan bana, benimle ilgili ilginç bir şey yok."

Çoğu insan Thiago'nun yanında olmaktan kesinlikle korkarken, o onun varlığından hiç etkilenmemişti. Yine de, Thiago ona baktığında vücudunun verdiğı tepkiyi görmezden gelemeydi; Thiago'nun bakışları teninde kıvılcım gibi hissediliyordu. Bu yüzden oturdu ve dışarı baktığında sağanak yağışın durduğunu fark etti.

Kaşlarını çatarak güneş gözlüklerine baktı. "Benden istediğın bir şey mi var Thiago? Kararımı açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Sesi alçak ve derindi; kulağının kabuğunu okşayan bir güç uğultusuydu. "Kristal berraklığındaydı."

Ona doğru baktığında nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Boynunun arkasından kazağının yakasını çektiştirip ıslak giysiyi gövdesinden çıkarırken sırtı ona dönüktü. Altına giydiğı tişört kalktı ve her hareketinde kasılarak esneyen zayıf, güçlü ve sert sırt kaslarını ortaya çıkardı.

Sanki onun silueti üzerindeki incelemesinin yoğunluğunu hissedebiliyormuş gibi döndü. Kadın bakışlarını başka yöne çevirdi, yanakları belirgin bir şekilde kızarmıştı. Adamın onu suçüstü yakaladığını biliyordu çünkü göz ucuyla onun aptal, kendini beğenmiş sırıtışını görebiliyordu.

"Sakıncası var mı?" Kapüşonunu bir sandalyenin arkasına usulca örten adama dikkatini tekrar verdi.

Elini salladı. "Önemli değıl. Kendinizi evinizde hissedin."

Ses tonu alaycıydı, ama bu onun sırıtışının genişlemesine neden oldu. Sonra tam karşısına oturdu, güçlü kollarını geniş göğsünde kavuşturdu, etrafında gölgeler dolaşıyordu. "Güzel. Burada başka biri mi var?"

Başını salladı, çenesini mutfağı doğru hafifçe salladı. "Ağabeyim. Benimle birlikte çalışıyor. Muhtemelen etrafı temizlemekle meşguldür."

Koyu renkli, ıslak saç tellerini alnından uzaklaştırırken, tek ve asi bir saç teli alnının üzerine devrildi. Adamın sergilediğı pazularına bakmamak için kendini zor tuttu ve o bakışları

önceki fırtınaya göz ucuyla bakmıştı. Daha önce hiç bu kadar duygu yüklü, bu eşsiz renkte okunması bu kadar kolay gözler görmemişti. "Başka kardeşin var mı?"

Bu adam onunla gerçekten ilgileniyor muydu? "Seninle 21 soru oynamayacağım."

Öne doğru eğildi, bir dirseğini masanın üzerine koydu ve çenesini avucunun içine dayadı. "31 soruya ne dersiniz?"

"Hayır."

"Tamam." Dilini damağına tıkırdattı. "Bana içecek bir şeyler ikram etmeyecek misin? Spesiyaliteniz nedir? Her şey ev yapımı mı?"

Şakağını ovuşturdu, migreninin istenmeyen otlar gibi açmaya başladığını hissediyordu. "Söyle bana Valencia. Bu gece buraya gelmenin diğer sebebi neydi?"

Boğazının arkasından yumuşak bir alay yükseldi. "Bottega Veneta güneş gözlüklerinizi iade etmekten başka bir niyetim olmadığına inanmak çok mu zor? Sizin gibi bir kadın üç yüz sterlinden fazla tutan bir aksesuarı öylece bırakıp gidemez."

Gözlerini kırıştırdı. Adam haklıydı ama onları unuttuğunu fark etmemişi bile. Öğle yemeğinden kendisini saran puslu bir kargaşa bulutuyla ayrılmıştı ve kafeye vardığında ekibinin umutsuzca onun yardımına ihtiyacı vardı. Dikkatini dağıtacak hiçbir şeye yer yoktu.

"Aslında," dedi, "evet."

Dudaklarının arasından ağır bir iç çekiş geçti. "Tamam, peki." Ensesini kaşıdı. "Bak, bunu asla yapmam ama durumumla ilgili olarak sana karşı takındığım tavır için gerçekten özür dilemek istedim. Seni rahatsız etmek istememiştim. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve senin bakış açısından ne kadar tuhaf olduğunu anlıyorum. Tek istediğim ikinci bir şans."

"İkinci bir şans mı?"

"Seninle yeniden başlamak için. Yanlış adımlarla başladık - sanırım birden fazla kez."

"Sadece bu mu?" diye sordu. "Başka bir şey yok mu?" Adam yanıt olarak başını salladı.

"Benden *tekrar* kız arkadaşınmışım gibi davranmamı istemeyeceksin değil mi?" Bir süre geçti, sonra sırtıttı. "Tabii sana tekrar sormamı istemiyorsan?" Gözlerini devirdi. "Lütfen yapma."

Thiago ellerini yarı teslimiyetle kaldırdı. "Sadece söylüyorum, her ihtimale karşı -Teklif hala geçerli."

Dudaklarını büzdü. "Benim yerimi dolduracak birini bulamadın mı?"

"Belli ki hayır," diye kestirip attı. "Seninle kıyaslanamaz."

"Yalan söylüyorsun. Dışarıda seninle çıkmak isteyecek yüzlerce kız var."

"Ama onlar sen değilsin," diye ekledi sırtarak.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Beni tanımıyorsun

bile." "Tanımak istiyorum."

"Denemeyin," dedi. "İlgilenmiyorum."

"Ciddiyim ama." Sesi şeker gibi, bal gibi sıcaktı ve sözlerinin yumuşak yankısıyla tenini alev alev yakıyordu.

"Şimdi bana iyi davranıyorsun ve sana yardım edeceğimi umuyorsun."

Başını salladı, gözleri sanki yüz hatlarının bir fotoğrafını zihninin gerisine yerleştirmeye çalışıyormuş gibi yüzünde geziniyordu, sanki onu son kez görüyormuş gibi. "Ben sadece doğruyu söylüyorum."

Bakışlarını masanın ortasına yerleştirilmiş küçük bitkiye dikmekten kendini alamadı çünkü adamın gözlerinde parlayan dehşeti görmesini istemiyordu. Dalgın bir şekilde kolunun kenarını başparmağı ve işaret parmağı arasında ovuşturdu ve kendisini şefkatli, meraklı gözlerle izleyen adam yerine çevresine odaklandı.

Kieran'ın yüksek sesle şarkı söylediğini duydu ve farkına vardığı şey bir şimşek gibi üzerine çakınca nefesini içine çekti.

"Thiago," diye mırıldandı, ses tonunun ne kadar yumuşadığını fark etmemişti.

"Öyle mi?" diye aynı yumuşaklıkla cevap verdi.

Kafenin gölgelerine gizlenmiş, sanki oraya aitmiş gibi büyüleyici görünüyordu. Bunu sormak üzere olduğuna inanamıyordu. Kelimeler ağzından dökülürken kendi bedenini bile kontrol edemiyordu.

"Kamari?" diye seslendi Kamari konuşmayınca.

Kalbinin gürültülü gümbürtüsü kulakları sağır ediyordu. Güzeldi. "Eğer bunu yaparsak, bana bir iyilik yapar mısın?" diye sorarken kendini duymuyordu.

ONUNCU BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

T Yüzünü örten kar maskesi ve kaska rağmen burun deliklerinden yanık lastik kokusu geliyordu ve pistten yayılan ısı görünmez bir hız bulutu gibi onu takip ediyordu. Eldivenli eller direksiyonu sıkıca kavırıyor, Kimmell'den geçerken ayağı gaza basıyor ve Les Combes'a dönerken hızını azaltıyordu. Görüşü tamamen rotasına odaklanmıştı, çevresi ve neredeyse dolu tribünler renkli bir bulanıklıktı. Pisti ve şeklini ezbere biliyordu. Spa- Francorchamps pistinde gözleri kapalı bile gidebilirdi.

"Araba nasıl hissediyor?" Yarış mühendisinin sesi Thiago'nun kulaklığında çınlıyordu.

Thiago, Malmedy'nin köşesinden geçerken Luke'a nefes nefese, "Şimdilik iyi hissediyorum," diye cevap verdi.

"Sadece iyi mi?"

Spa'da güneşin parladığını görmek oldukça alışılmadık bir durumdu. Thiago yaz tatilinden bulutlu, yağmurlu bir piste dönmeye alışkındı ve genellikle kendini ıslak ve kaotik bir yarışa hazırlıyordu.

"En yüksek hıza istediğim gibi ulaşamadığımı hissediyorum," diye cevap verdi pit yolundan yeni çıkmış olan takım arkadaşını geçerken. "Yine de çeviklik mükemmel hissettiriyor."

"Bu iyi." Bir hışırtı sesini Luke ve başka bir mühendis arasındaki birkaç tutarsız mırıldanma izledi. "Bir sonraki turda kutu. Hâlâ vaktimiz varsa istatistiklere baktıktan sonra bir sprint atacağız."

"Anlaşıldı."

Sezonun ikinci yarısı Thiago'nun kişisel favorisiydi çünkü en sevdiği pistlerden bazılarında yarışacaktı. Birçok spor gazetecisi tarafından acımasız ve kalpsiz olarak tanımlandığı çaylak yılında ilk yarışını kazandığı Spa; babasının ölümünden bir gün sonra yarış kazandığı Monza; ve sadece iki yıl önce Dünya Şampiyonu unvanını alarak kupasını havaya kaldırdığı Abu Dabi.

Bu yılki ana odak noktası da buydu: ikinci şampiyonluğunu garantilemek. Tekrar zirveye çıkmak. Bunun zor bir oyun olacağının farkındaydı, hedeflerine ulaşmak için sınırlarını zorlaması gerektiğini biliyordu. Etrafı diğer acımasız ve yetenekli sürücülerle çevrili olan ve sezon başından beri yeni düzenlemelerle mücadele eden bir aracı kullanan Thiago, birkaç ay içinde kupayı kaldırabileceğinden emin değildi. Yine de umudu vardı ve öylece pes etmeyecekti.

Sezonun ikinci yarısı yeni bir başlangıç gibiydi. Nefes almak, eğlenmek ve bağlarını koparmak için dört haftası vardı. Ama artık sezonun bitmesine sadece dokuz yarış kalmıştı, başarısız olma riskini göze alamazdı. Sevdiği tek şeyi kaybedemezdi.

Güneş ışınları kaskının siperliği tarafından engellenerek pit yolundan yavaşça geçti. Kırmızı takım elbiseli dört tamircinin motoru kapatmasını beklediği garajının önünde durduğu anda nefesi kesildi.

Formula 1 arabası kullanmak gibisi yoktu. Hızın verdiği heyecan, pistten gelen ısıyı hissetmek, dünya etrafında bulanıklaşırken vücudunu sarsan neşe ve heyecan gibisi yoktu. Formula 1 evreni gibisi yoktu. Bu onun hayatıydı ve geleceğinde de öyle kalacağından emin olacaktı.

Thiago arabadan iner inmez sırtına birkaç kez vurularak cesaretlendirildi. Kaskını ve kar maskesini çıkararak Luke'a doğru yürüdü. Luke öfkeyle klavyesinde bir şeyler yazıyordu, kaşları çatıktı ve Thiago yaklaştığında şoföre bakmadı bile.

Thiago soğuk bir tavırla, "Şimdi bana kötü haberi ver," dedi.

Cal şimdi onun yanında duruyordu. Yavaşça Thiago'nun elinden kaskı aldı ama onun yanında kaldı.

Luke döndü ve kırmızı kulaklığını kafasından çıkarıp boynuna taktı. Lafi dolandırmayı sevmezdi ve "Güç ünitesini değiştirmemiz gerekebilir" dedi.

"Yine mi?" Cal şaşkınlıkla sordu.

Thiago sadece başını salladı, çenesi titrete bir kalp atışıyla sıkıldı. "Bu bana bir ceza gridine mal olacak."

Luke onun bakışlarını tuttu. "Evet ama sezonun ilerleyen zamanlarında değiştirmektense şimdi değiştirmek daha iyi. Yarın sabah serbest antrenmanların üçüncü seansı var, bu yüzden aracın performansını görmek için bekleyeceğiz ve değişikliği o zaman yapacağız."

Bir tutam saçını alnından uzaklaştırdı. "Quali'den hemen önce mi?"

"Evet. Daha hafif ve mutlu bir not olarak" -Thiago, Luke'un fazla zorlanmış, neşeli sesini duyunca kaşlarını çatı- "bu antrenman seansında en hızlı turu sen attın. Şimdi pole pozisyonunda olman gerekiyor ki ceza yüzünden çok geriden başlamak zorunda kalmayasın. En kötü ihtimalle altıncı sırada başlarsın. Aslında, bu şampiyonayı kazanmak istiyorsan şimdi kendini toparlamanın tam zamanı."

Thiago'nun damarlarından bir öfke dalgası sızdı. İleri doğru bir adım attı, pistte diğer sürücüler tarafından test edilen yarış arabalarının kükremeleri arka planda vızıldıyordu. Hızlanan motorların gürültüsü, onun gümbür gümbür atan öfkeli kalp atışları kadar sağır edici değildi. "Bu bir takım çalışması Luke. Kazanmamı mı istiyorsun? O zaman işe koyul ve bana mükemmel bir araba yap. Geçen haftayı simülatörde test ederek geçirdik ve arabada neyin yanlış olduğunu biliyoruz. Bana çeviklik ve son hız arasında mükemmel bir denge kur, ben de sana o şampiyonluk madalyasını getireyim. Gerekirse gece boyunca çalış ama bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Luke'un yüz hatları sahte bir gülümsemeden alaycı bir ifadeye dönüştü. "Bu kadar hıyar olma, Thiago. Televizyona çıkıyorsun."

"Farkındayım," dedi kayıtsız ve umursamaz bir tavırla. "İşinizin başına dönün."

Luke, Thiago'nun kızgın bakışlarını üzerinde tutmasına rağmen çenesini eğerek başıyla küçük bir selam verdi. "Serbest antrenman seansının bitmesine daha on beş dakika var. Birkaç tur daha atmak istemez misin?"

Topuklarının üzerinde döndü ve yanlışlıkla Cal'ın omzuna çarptı. "Hayır."

Thiago, Primavera Racing'in karavanının bulunduğu padoka giden garajın arka tarafındaki çıkışa doğru yürürken Luke'un nefesinin altında mırıldandığını duymazdan geldi. Bazı hayranlar padokta dolaşıyor, VIP kartları boyunlarında gevşekçe sallanıyordu. Bazıları yanlarından geçerken Thiago'nun fotoğrafını çekiyor, bazıları da dikkatini çekmek için yalvarıyor ve fotoğraf çekirmek istiyordu. Thiago onları görmezden gelerek aceleyle sığınağa doğru koştu.

Cal ona yetişti, sert bir el omzunu kavradı ve gergin kaslarına baskı uyguladı. Padok on takımdan spor muhabirleri, mekanikerler, işçiler ve mühendislerle doluydu. Bir yarış hafta sonundaki atmosfer eşsizdi, cızırtılıydı.

"Acımasız, kalpsiz, dokunulmaz bir sürücü olarak tanındığınızı biliyorum ama ekibinize karşı daha nazik olmalısınız."

Thiago Cal'a ters ters baktı ve kendini onun cezalandırıcı pençesinden kurtardı. "Bu onların daha sıkı çalışmasını nasıl sağlayacak?"

"Onlar da senin gibi insan," diye tükürdü Cal. "Koltuğunu korumak istiyorsan daha iyisini yapman gerektiğini biliyorsun."

Karavanın içine girdiklerinde Thiago gözlerini devirdi. "Sadece blöf yapıyorlar. Hepsi blöf yapıyor. Ben yerimde kalacağım. Gitmeme izin verirlerse delirmiş olurlar."

"Odaklanmazsan seni bırakacaklar Tito." Cal sesini alçalttı ve Thiago'ya kaskını uzattı. "Fizyoterapistin olabilirim ama aynı zamanda en iyi arkadaşınım ve herkesin senin hakkında konuşmasına bu kadar kayıtsız kaldığını görmek beni öldürüyor. Sezonun bitmesine on üç yarış kaldı ve zamanın daraldığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Thiago'nun nefes alışları sığılaştı çünkü Cal'ın haklı olduğunu biliyordu. Gerçek şu ki, bir hata daha yapmaktan korkuyordu. "Her neyse. Güneş batarken pistin etrafında bir koşuya çıkalım."

THIAGO bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildi.

Cumartesi günü gelmiş, Formula 1 severler piste girmek için beklerken tuttukları takımın renklerini giyerek farklı tonlarda kuyruklar oluşturmuştu. Cumartesi, elbette Pazar gününden sonra hafta sonunun en çok beklenen günüydü. Sıralama günüydü, yani yirmi sürücünün tamamı

Pazar günkü yarışta başlangıç sıralamasındaki yerlerini belirlemek için en hızlı tur zamanını yapmaya çalışarak yarışacaklardı.

Thiago'nun pole pozisyonunda olabilmesi için en hızlı turu atması gerekiyordu. Ancak bunu başarsa bile, takımının araçta yaptığı değişiklikler nedeniyle yarışa daha geriden başlayacaktı. Her sürücünün sezon boyunca g ünitesini üç kez değiştirmesine izin veriliyordu, ancak bu tür değişiklikler yapmak ceza almak anlamına geliyordu. Bu Formula 1'in birçok kuralından biriydi.

Elinde telefon, bakışlarını ekrana odaklayıp ışığın yanmasını ve beklediği yanıtı aldığını göstermesini beklerken dizleri aşağı yukarı zıplıyordu.

"Seni terk mi etti?"

Leo, Thiago'nun karşısındaki koltuğa yerleşti, elinde yeni demlenmiş bir fincan kahve vardı. Karavanda oturuyorlardı, arka planda sohbet ve kakhaha sesleri yankılanıyordu. Sıralama turları saat 16:00'da başlayacaktı, dolayısıyla Thiago'nun oturup dinlenmek, stratejistiyle konuşmak ve Primavera Racing için çalışan diğer kişilerle ve konuklarla sosyalleşmek için üç saatten fazla vakti vardı.

Thiago sandalyesinde arkasına yaslanarak başını salladı. "Ava'yla birlikte geliyor." En azından öyle olduğunu düşünüyordu. "İşleriyle meşguldü ve şimdiye kadar gelemedi."

Leo kuşkuyla bir kaşını kaldırdı. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"O en iyisi," dedi zoraki bir gülümsemeyle. *O bir şeytan*. Ses tonuna acının karışmasına izin vermemek için Herklvari bir çaba harcadı. "Onu seveceksin."

Leo'nun sırtışı inci beyazı dişlerin hırçın bir görüntüsünden başka bir şey değildi. Boştaki eliyle keten gömleğinin yakasını düzeltti, bakışları Thiago'nun yüzünde daraldı. "Eminim yle yaparım. Nasıl desem, özel tarzları olan kadınlarla görüşmek gibi bir huyun var." Modeller. Etkileyiciler. şarkıcılar. Aktrisler. Hepsi de *onun* tam tersi.

Thiago'nun çenesi sıkıştı. "Onlara hiç benzemiyor. Sizi temin ederim." Leo omuz silkti. "Sen yle diyorsan öyledir."

Cal, Leo'nun yanına oturdu ve ajanın bardağındaki sıcak sıvının gelgit dalgaları gibi alkalanmasına neden olan bir güçle sırtına vurdu. "Ne hakkında dedikodu yapıyoruz?"

Leo, kırmızı Primavera polosunu giyen Cal'a bakakaldı. "Thiago'nun kızıyla tanıştın mı?"

Cal'ın kakhahalara boğulmaktan kaçındığı belliydi ama dudaklarının kibar bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi. "Evet. Çok hoş bir kız. Aslında Alex bana Indy'yle birlikte burada olduğunu söyledi."

Thiago'nun kalbi düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı ve Kamari Monroe'nun basit bir düşüncesiyle ne kadar savunmasız hale gelebileceğinden nefret etti.

Bunu başarıp başaramayacağını bilmiyordu.

Başta bunun neden harika bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyordu.

Odaklanması gereken tek şey bir şampiyonluk kazanmak, Primavera Racing ile yeni bir çok yıllık sözleşme imzalamaktı ama şimdi kendisiyle hiç ilgilenmeyen bir kız yüzünden dikkatinin dağılmasına izin veriyordu.

Telefonu avucunun içinde titredi ve onun adını gördüğünde damarlarında bir tür rahatlama dalgası dolaştı.

@KAMARI.MONROE

Senden çok nefret
ediyorum.

Sırıltısı muziplik ve özgüven doluydu; bir kral gülümsemesi, muzaffer, kurtuluşa giden doğru yolda.

"O burada."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

"W Grand Prix için ne giyersiniz?"
İndigo yavaşça arkasını döndü. Mavi gözleri kocaman açılmıştı ve Kamari'nin sorusu karşısında ağzı neredeyse bir karış açık kalmıştı.

Indy'nin dairesine doğru ilerlerken kapı Kamari'nin arkasından çarptı, küçük mutfakta İtalyan aromalarının kokusu yayılıyordu. Hemen adanın üzerinde duran şarap şişesine uzandı ve kendine çok ihtiyacı olan bir kadeh doldurdu.

"Neden?" Indy bakışlarını Kamari'ye dikerek yavaşça sordu.

Kamari Pinot Noir şarabını yudumlarken gözlerini arkadaşının üç tabak koyduğu masadan ayırmadı ve kokulu mumun tam ortaya yerleştirilmediğini fark etti. Bir kalp atışı sonra Indy'nin dairesinin kapısı açıldı ve kapandı.

Diana'nın sesi gürleyerek Kamari'nin dönmesine neden oldu. "Pazar günü acil bir yemeği kim çağırırdı?"

Kamari gözlerini devirdi. "Bendim, huysuz. Zaten bugün bir şey yapmakla meşgul değildin."

Diana omuz silkti ve ayakkabılarını çıkardıktan sonra kanepeye oturdu. "Bak, Pazar günleri evde, ipek pijamalarla, saç ve yüz maskeleriyle ve arka planda Gilmore Girls çalarken geçirilir."

"Vay canına," diye tersledi Kamari. "Önceliklerinin nerede durduğunu anlıyorum. Merak etme, bunu çabucak halledeceğim, böylece sen de yolun karşısına geçip ipek pijamalarını giyebilirsin."

Indy söze karıştı, tatlı sesi ikna edici ve neşe doluydu. "Kankalarım için yemek yapmaktan mutluluk duyarım. Ama evet, Kam, neden acil SOS?"

Ağır bir iç çekişle kızıl saçlı kadının yanındaki kadife koltuğa gömüldü ve iki arkadaşının bakışlarını görmezden geldi. Bir yandan içkisinden bir yudum daha alarak zihnini bulandırmaya çalışırken, bir yandan da haberi onlara nasıl duyuracağını düşündü.

"Bir hata yaptım," dedi sessizce. Sessizlik.

Indigo lazanyayı fırından çıkardı. Diana

Kamari'yle yüzleşmek için yana kaydı.

"Pardon?" Diana şaşkınlıkla sordu. "Sen Kamari Monroe'sun. Hata yapmazsın."

"Ama ben yaptım," diye sızlandı. Neredeyse ağlıyordu. "Çok aptalım."

"Ne yaptın sen?" Indy endişeliydi, kaşları çatıktı ve gözleri Kamari'nin yüzünde bir tür cevap arıyordu. İkilinin karşısındaki koltuğa oturdu, Kamari'nin bardağını yeniden doldurmak zorunda kalma ihtimaline karşı elinde kırmızı bir şişe vardı.

Sehpanın üzerindeki vazoda açan canlı ayçiçeklerine bakarak, "Beni deli bir kadın sanacaksınız," diye mırıldandı.

Diana dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Saçmalama. Eminim bir hafta boyunca çiçeklerini sulamayı unutmak gibi *çılğınca* bir şey yapmışsındır."

"Di," diye uyardı Indy. "Kaba olma."

"Ne?" Diana omuzlarını küçük bir omuz silkmeye kaldırarak haykırdı. "Kam alınmadı. Haklı olduğumu biliyor."

Kamari arkadaşlarına şeytanla bir pazarlık yaptığını nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Karşılığında bir iyilik istediğinde gözlerindeki ateşe dönüşen umut ışıltısını hâlâ hayal edebiliyordu. Ancak planı detaylandırmaya fırsat bulamamışlardı çünkü Kieran kafeye girdiğinde Thiago Valencia'nın kız kardeşiyle sohbet ettiğini görünce gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağzı bir karış açık kalmıştı. Thiago bir saatten fazla kalmış ve Kamari'nin tek yaptığı Kieran'la Formula 1 hakkında konuşmalarını dinlemek olmuştu.

Ayrılırken Kamari'ye söylediği tek şey "*Sana mesaj atarım*" oldu.

O zamandan beri kardeşinin sorularını duymazdan geliyordu.

Ve Thiago ona henüz mesaj atmamıştı. Zaten onun mesajını da beklemiyordu.

"Tamam." Bir bacağı diğerinin üzerine atarak şarap bardağını yere bıraktı. "Thiago Valencia ile öğle yemeği yedim."

Her ikisinin de yüzü şokla kaplanmıştı, gözleri yuvarlak ve genişti. "Ne?" diye haykırdılar mükemmel bir uyum içinde.

"Ne zaman?" Indy koltuğunun kenarına oturmuş ve heyecandan neredeyse zıplayarak sordu.

"Ciddi misin?" Diana inanamıyormuş gibi fısıldadı.

Thiago'nun ona mesaj attığı andan başlayarak Notting Hill'deki buluşmalarına ve onunla yapmak istediği özel anlaşmaya kadar her şeyi anlattı. Eski erkek arkadaşıyla karşılaşmasından ve Thiago'nun sihirli bir şekilde ortaya çıkıp parlak zırhlı bir şövalye gibi onu nasıl kurtardığından bahsetti.

Monologunu bitirdiğinde Indy kendisine ve Diana'ya birer kadeh şarap doldurmuştu, ikisi de şaşkınlıkla Kamari'ye bakıyorlardı.

Kamari kanepenin arkasına yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına saklayarak bıkkınlık içinde başını salladı. İşine, yeni bir kafe açmaya odaklanması gerekiyordu ve bir F1 pilotu tarafından dikkatinin dağıtılmasına izin veriyordu. Ne pahasına?

İlk hareket eden Diana oldu. Elinin tersini Kamari'nin alnına koydu, endişeli gözlerle yüzünü inceledi. "Ateşin var mı?"

Kamari arkadaşının elini iterek, "Hayır," diye homurdandı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Gözlerini devirdi, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunun benim için alışılmadık bir davranış olduğunu biliyorum."

"Bu bile deli saçması!" Diana haykırdı. "Telefon numaranı isteyen erkeklerle bile çıkmıyorsun."

"Bu bir randevu değildi. Onunla ilgilenmiyorum."

"Yalancı," dedi Indy kıkırdayarak. "Onu Monako'da kesinlikle öpmedin."

"Sarhoştuk," diye açıkladı Kamari, bardağını almak için uzanırken.

"Halkla ilişkiler için onunla çıkmayı kabul ettiğinde sarhoş muydun?"

Diana

alaycı bir şekilde sordu.

Kamari nefes verdi. "Birlikte üç etkinliğe gitme konusunda anlaştık: önümüzdeki hafta sonu Grand Prix, F1 komitesi tarafından düzenlenen bir yardım etkinliği-"

"FIA," diye düzeltti Indy.

"Evet, o. Ve kardeşimin doğum günü partisi."

Diana'nın ağzı küçük bir yüz buruşturmasıyla buruştu. "James de orada olacak, değil mi?"

Kamari başını salladı. "Muhtemelen yeni kız arkadaşıyla birlikte." "Tam bir pislik," diye mırıldandı Diana.

En iyi iki arkadaşı James'ten hoşlanmıyordu. Hiçbir zaman da olmamıştı. Kamari'yi en çok üzen şey, James'in başından beri onunla oynadığını anlamasının yıllar almasıydı.

Yine de şu anda onu daha az umursayamazdı.

"Tamam ama sormam gerek," dedi Indy. "Bunu James için mi yapıyorsun?"

Kamari nazıkçe omuz silktilti. "Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda olmadığımı biliyorum çünkü onsuz da mutluyum. Ama evet, onunla ilişkimi bitirdikten sonra ona sevebileceğimi ve sevilebileceğimi göstermek istiyorum. Beni rahat bırakmasını istiyorum."

Tam o anda ne kadar heyecanlı ve mutlu görüldüğünü görmezden gelerek Indy'ye döndü. Arkadaşını en çok neyin heyecanlandırıldığını bilmiyordu; Kamari'nin konfor alanından çıkması mı yoksa Kamari'nin Thiago Valencia ile çıkıyormuş gibi yaparak hayatının en büyük hatasını yapmak üzere olması mı? "Ee? Grand Prix için ne giyiyorsun?"

Indy ayağa kalktı. "Doğru yere geldin bebeğim."

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

"GERGIN MISIN?"

Kamari, Indy'ye doğru bir bakış fırlattı. "Sen öyle san."

Bir şoför ikisini de havaalanından almıştı ve şimdi trafikte sıkışıp kalmışlardı. Yarış pistine doğru uzanan araba kuyruğu sonsuzmuş gibi geliyordu ve Kamari arka planda bir Taylor Swift şarkısının hafif melodisi yankılanırken dizini zıplatmaktan kendini alamıyordu.

Indy telefonuna dokunuyor, büyük olasılıkla Alex Myers'a mesaj atarak nerede olduklarını bildiriyordu. "Eğer öyleysen sorun değil."

"Ben değilim."

Indy'nin bakışları onunkilerle çarpıştı ve bir kaşını yukarı kaldırdı. "Seni hayatım boyunca tanıdım, Kamari. Yalan söylediğinde anlarım."

Camını indirerek ılık esintinin yüzünü okşamasına izin verdi. Yolun ilerisindeki arabalar korna çalıyordu -sanki sabırsız olmak dünyadaki her sorunu çözecekmiş gibi. "Ya benden hoşlanmazlarsa?"

"Onlar kim?"

Kamari omuz silkti. "Valencia'nın menajeri. Takım müdürü. Hayranları."

Indy'nin burnundan küçük bir homurtu geçti. "Her şeyden önce, herkes seni seviyor Kam. Sadece gülümse ve her şey yoluna girsin. İkincisi, Thiago'nun büyük bir çocuk olduğunu ve kendi kararlarını verebileceğini düşünüyorum. Kiminle takılacağı kendisinden başka kimseyi ilgilendirmemeli."

Kamari başını salladı ve bir tüp parlatıcı almak için çantasını karıştırdı. "Haklısın."

Alay etti. "Tabii ki haklıyım. Ben Indigo Bailey'im." Sonra ellerini çırpı, dudaklarına bir ışın çizdi. "Çok heyecanlıyım. Yine de üç serbest antrenmanı da kaçırdığımıza inanamıyorum."

Kamari, "Bankayla toplantılar ayarladığım için özür dilerim," dedi. "Bir dahaki sefere hafta sonundaki tüm etkinliklerde boş olmaya ve serbest antrenmanlar sırasında çalışmamaya çalışacağım."

Indy en iyi arkadaşına kaşlarını çattı. "Bugün bu kadar alaycı ve huysuz olmana gerek yok."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Kamari, parlatıcıyı çantasına geri koyarken. "Biraz gerginim de."

"Biliyorum. Ondan haber aldın mı?"

"Hayır. O gelmiş geçmiş en kötü erkek arkadaş." Dikiz aynasından şoförün bakışlarını üzerinde hissetti ve ona baktı. "Bunu söylediğimi ona söyleme."

Rick -onları aldığı anda kendini tanıttığı gibi- kıkırdadı. "Dudaklarım mühürlü, bayan."

Elinde olmadan telefonuna baktı ve şeytanın kendisinden gelen üç mesajı görünce kalp atışları hızlandı.

Indy'nin bakışları vücudunu yakıyordu ama tek düşünebildiği hayati organının gürültülü ve sağır edici davul sesiydi. "Kahretsin, Kam. Eğer Thiago sana aşık olmazsa..."

Dudaklarını tiksintiyle büzdü. "Olduğu yerde kalabilir, yani benden çok ama çok uzakta."

"Ciddi misin?" Arkadaşı şaşkındı. "Seksi bir şoförle kaçamağa kim hayır der ki? Tabii ya, sen."

@THIAGOVALENCIA

Neredesin?

Sakin beni ektiğini söyleme.

Halkla ilişkiler görevlim, sizin ve Indy'nin padok kartlarıyla birlikte park girişinde sizi bekliyor.

Araba nihayet hareket ederken Kamari cevap vermedi. Rick sola dönerek güvenlik görevlilerinin durduğu VIP park yerine doğru ilerledi. Bazı hayranlar bariyerlerin yanında bekliyordu, muhtemelen pistte olmaları gerekse bile favori sürücülerinden bazılarını görmek istiyorlardı. Bazıları arabanın içine bakıyordu, bazıları Indy'yi tanıyordu. Indy el salladı ve öpücükler gönderdi, gülümsemesi o kadar parlak ve büyüktü ki güneşin kendisini bile gölgede bırakabilirdi.

@KAMARI.MONROE

Senden çok nefret ediyorum.

Thiago'nun hain gülümsemesini görebiliyordu. Kısık kısık gülüşünü duyabiliyordu. Onu görmeden önce bile çileden çıkmıştı.

Rick arabayı park ettiğinde Indy o kadar büyük bir hevesle kemerini çözdü ki Kamari neredeyse günün sonuna kadar bagajda saklanmak istiyordu.

"İşte Ava!" Indy arabadan indi ve kırmızı Primavera Racing polosu ile siyah pantolon giyen bir kadına doğru yürüdü. Birbirlerine sarıldılar ve Kamari, Indy'nin sosyalleşme yeteneğinin kendisinde de olmasını diledi.

Rick Kamari'ye doğru döndü ve dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Çok eğleneceksin," diye güvence verdi. "Yarış hafta sonları heyecanlı anlarla doludur. Bu senin ilk yarışın mı?"

Kamari başını salladı.

"İyi şanslar." Göz kırptı. "Sırrın benimle güvende."

Kamari arabadan indiğinde Ava tarafından karşılandı.

Siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ve bronz teniyle Kamari'nin tüm endişelerini yatıştırmayı başaran sıcak bir gülümsemesi vardı. "Kamari? Ben Avery, ama lütfen bana Ava deyin. Ben Thiago'nun halkla ilişkiler sorumlusuyum." Elindeki iki VIP kartını uzattı.

Neon pembe olanı padok içindi, diğeri ise onu Primavera misafiri olarak işaretleyen kırmızıydı ve her ikisinde de Thiago'ya verdiği resim yer alıyordu. "Bunları her zaman yanınızda bulundurun. Padoktaki hemen hemen her yere girmenizi sağlarlar."

Pasoları kaptı ve başının üzerine çekti. Indy onun fotoğraflarını çekmekle meşguldü ve o da kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Kes şunu."

Indy arkadaşını kucaklamak istercesine kollarını uzattı, gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. "Ama bu senin ilk Grand Prix hafta sonun!"

Tek yaptığı sarışına ters ters bakmaktı. Dürüst olmak gerekirse Kamari, Indy ve Diana'nın onu bu planın kötü bir fikir olduğuna ikna etmelerini ummuştı. Onu cesaretlendirmelerini beklemiyordu.

Ava Kamari'ye gülümsedi. "Hazır mısın? Thiago seni kapıda bekliyor."

Hiç hazır mıydı? Değildi.

Rol yapmaya hazır mıydı? Ayrıca hayır.

"Gidelim," diye önerdi sıkı bir gülümsemeyle.

Kapıların yakınında fotoğrafçılar sıralanmıştı, bazıları Indigo ve Kamari'nin yan yana yürürken fotoğraflarını çekiyordu. Kamari çenesini yüksek tuttu ve Indy dirseğini dürttüğünde dudaklarına zoraki ve sahte bir gülümseme yayılmasına izin verdi.

Ancak padoklara açılan kapıları geçtiği anda kalbinin bir an durduğunu hissetti. Thiago orada duruyordu, yakışıklı ve şeytani görünüyordu, birkaç hayranıyla sessizce sohbet ediyordu. Gümüş yeşille buluştu ve dünya dönmeyi bıraktı. Kırmızı yarış takımını giymişti, takımın üst kısmı fermuarı açılmış ve belinden sarkıyordu, kaslı ve kaslı göğsünü, göğüs uçlarında Primavera'nın sponsorlarının işlendiği beyaz, uzun kollu yanmaz bir gömlek sarıyordu.

Bakışlarını Kamari'ninkilerden ayırmadan etrafını saran insanlardan özür diledi ve tüm özgüveni ve gücüyle ona doğru yürüdü.

Bütün gözler onların üzerindeydi.

Tüm kameralar onlara doğru çevrildi.

Kendini aptal durumuna düşürmek istemediği sürece geri dönüşü yoktu. Ama Kamari kaybedecek, meydan okumadan geri çekilecek biri değildi.

Thiago onu göğsüne çektiğinde, eli ensesini kavradığında Thiago'nun sarhoş edici kokusu tüm duyularını sarmıştı. Dokunuşu cezalandırıcıydı,

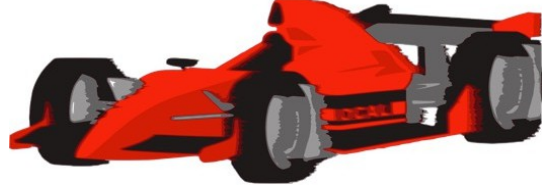
Dudakları kızın kulağının kabuğunu bulduğunda ses tonu patronluk taşıyordu.

"Gülümse bebeğim," diye mırıldandı. Ses tonundaki h ı n z ı r gülümsemeyi duyabiliyordu. Elinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu.

"Bütün gözler senin üzerinde."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

UNORMAL ŞARTLAR ALTINDA Thiago bir kadın kadar uzun olmaktan nefret ederdi. Ama Kamari Monroe yanındayken, kendini güçlü hissetmekten, görülmekten ve takdir edilmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ünlü, yetenekli bir F1 yarış pilotundan başka biri. Kendisinden önceki şöhretiyle tam bir tezat oluşturuyor: şefkatli, sevecen ve belki de sevgi dolu.

Fısıltılar yankılandı, özlem dolu ve meraklı bakışlar onlara doğru fırlatıldı, Primavera'nın karavanına doğru koşarken aceleci adımlarıyla senkronize olarak kameraların klik sesleri tekledi.

Hayatı boyunca ilgi odağı olmaya, spot ışıklarının altında kalmaya alışmıştı. Yine de Kamari'nin bu kadar rahat hissettiğinden emin değildi. Ama onun gibi cesur, kurnaz, güzel bir kadın hiçbir şeyden korkmazdı, değil mi?

"Herkes bize bakıyor," dedi sessizce.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Çünkü birlikte çok iyi görünüyoruz."

Thiago yürürken elini Kamari'nin sırtının küçük kısmına koydu ve hafif tüylü dokunuşunun altında onun gerildiğini hissetti.

"Dokunma bana," diye ısırды dişlerini sıkarak.

Adam çenesini yüksekte tutarken o yere bakıyordu. Gözleri koyu renk bir güneş gözlüğünün ardına gizlenmişti ve adam onun keskin profiline bakmaktan kendini alamadı; aynı anda hem dehşet verici derecede güzel hem de korkutucuydu.

Kız padoktan içeri adımını attığında nefesi boğazında düğümlenmişti. Kamari tüm bunları şaka olarak algılayabilir, evsiz ve modası geçmiş görünerek onu mahvetmeye çalışabilirdi ama Kamari onun hayal ettiği her şeye sahipti. Beyaz bir tulum giymiş, kollarını dirseklerine kadar kıvrımış, pantolonunun paçalarını ayak bileklerine kadar kıvrımış ve ayaklarında kırmızı boyalı tırnaklarını gösteren yüksek topuklu ayakkabılar vardı. İlk birkaç düğmesi açıktı ve sadece onun dikkatini çeken kırmızı bir sütyen ortaya çıkmıştı.

Tanrım, o başka bir şeydi.

"Benim için kırmızı mı giydin?" diye sordu kendini beğenmiş bir şekilde, elini sırtında tutarken onun talebini görmezden geldi. Omurgasından aşağıya bir elektrik akımı yayıldığını hissediyordu ve parmaklarının ucundaki kıvılcımları hissedip hissetmediğini merak etti. Bu hissi hiç beklemiyordu ve hoşuna gittiğinden de emin değildi.

Kamari ona ters ters bakınca yüksek sesle gülmek istedi. Onunki gibi melek gibi bir yüz buzdan yapılmamalıydı. "En çılgın rüyalarında bile, Thiago. Kırmızı giymek Indy'nin önerisiydi."

"Evet, çünkü bunun benim takımımın rengi olduğunu biliyor." Ava'yla birlikte arkalarında yürüyen Indy'ye döndü. Bakışları buluştu ve göz kırptı. "Hizmetiniz için teşekkür ederim."

Indy ona neden teşekkür ettiğinden emin değildi. Yine de omuz silkti ve gülümsedi. "Rica ederim?"

Kamari'nin bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu, bu yüzden ona döndü. Güneş gözlüğü takmamış olmasını diledi çünkü gözlerinin eşsiz yeşilini, irislerinin kenarlarında dolaşan soğukluğu görmeyi arzuluyordu.

"Bana hançer fırlattığını biliyorum," diye alay etti, ancak dudaklarını yukarı kaldırdı, tüm bu durumdan iyice eğlenmişti. "Ama bir gün bana teşekkür edeceksin."

"Teşekkür mü?" diye sordu öfkeli bir alaycılıkla. "Ne için? Minnettar olması gereken bir kişi varsa, o da sensin. Resmen hayatını kurtarıyorum."

Adam sırtıttı ve sanki parlak gülümsemesiyle sersemlemiş gibi kızın olduğu yerde durmasına neden oldu. Sonra bir elini kalbinin üzerine koydu, sırtışı hiç bozulmadı. "Haklısın. Sana *sonsuz* minnettarlığımı sunuyorum."

"Çok sinir bozucusun."

"Öyle miyim?" Kollarını göğsünde kavuşturup kenara çekilerek Indy ve Ava'nın içeri girmesine izin verdi, Ava telefonundan saati gösteriyordu. Dikkatini kâbuslarının nesnesine geri vermeden önce başını salladı

-Ya da gündüz düşleri, henüz bilmiyordu. "Bunu benimle yapmayı bu yüzden mi kabul ettin?"

Kamari dolgun dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, sonra ağzını ayırdı, sonra tekrar kapattı, sanki ne söylemek istediğini unutmuş ya da bir sonraki kullanacağı kelimeleri dikkatle düşünüyormuş gibi.

"Her neyse," dedi sonunda. "Seninle özel olarak konuşmam gerek."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi mi?"

"Evet."

Adam merak ve ilgiyle ona baktı. "Tamam."

Sessizce onu karavanın girişine doğru götürdü, elini kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. İçeri adım attıkları anda güneş gözlüklerini çıkarıp başının üstüne koydu.

Tüm gözler onlara çevrildi. Sessizlik.

Kamari'nin vücudu rahatsızlıktan gerilmiş, korkudan kaskatı kesilmişti. Onun tavrındaki değişimi hissedince başparmağının ucuyla ensesine hafifçe vurdu. Kız hareket etmedi. Nefes almadı. Sonunda ona baktı, gözlerinin grisinde teselli aradı.

Göz kırptı, kızgınlıkla gözlerini devireceğini düşündü ama kız ona duyduğu nefrete karşı sadece soğukkanlılığını korudu. Karavandaki oturma alanının etrafına dağılmış insanlara döndü. "Millet, bu Kamari." Sırıttı. "Kız arkadaşım."

Sevinçli "merhaba"lar ve "hoş geldiniz"ler yankılandı ve Kamari yüzünü tatlı bir gülümseme kaplasa da çekingen bir şekilde el salladı.

Göz ucuyla Cal ve Alex'in birbirlerine fısıldadıklarını, ağızlarının kenarlarında alaycı bir sırıtışla sporcuya baktıklarını görebiliyordu. Hemen yanlarında duvara yaslanmış, bir telefon görüşmesiyle meşgul olan Leo vardı. Bakışları Kamari'ye dikilmişti, gözlerinde merak parlıyordu.

"Ona iyi davranın yoksa hepiniz kovulursunuz." Thiago kimseyi kovma gücüne sahip olmadığını, onu bu şekilde savunmaya hakkı olmadığını biliyordu. Ama Kamari'yi korumak için ani bir dürtü hissetti ve nedenini bilmiyordu.

Odanın her köşesinden birkaç kıkırdama yükseldi, diğer anlama mırıltıları duvarlarda yankılandı.

Thiago Kamari'nin kulağına doğru eğildi, parfümü onu çoktan baştan çıkarmıştı. Harika kokuyordu ama öylesine bir soğukluk yayıyordu ki, çekildiğini hissetmek yerine ondan uzaklaşmasını istediği belliydi. Yeşil çay, adaçayı ve narenciyenin yumuşak notaları duyularını sardı ve eğilip boynunu öpmemek için kendini zor tuttu.

"Benimle gel."

Yavaşça onları kapısında kendi adının yazılı olduğu küçük ve özel bir odaya götürdü. Kapıyı kapattı ve Kamari'nin dar alanda ilerleyişini, sağ köşede duran küçük masanın üzerinde boşa gezinen parmağını gezdirerek izledi.

"Toz aramaya kalkma," diye söylendi. "Benim alanım her zaman temizdir."

Mırıldandı, şimdi parmağını bir sandalyenin arkasına asılı cekete sürtüyordu. "Bu oda ne için?"

İçeride iki kişinin ancak sığabileceği küçük bir kanepa, bir masa ve ona uygun sandalyeler, duvara asılmış birkaç resim ve oraya buraya saçılmış birkaç giysi dışında pek bir şey yoktu.

"Görüşmeler, mühendisler ve stratejistlerle toplantılar arasında gerçeklikten kaçmak, biraz kestirmek ya da dinlenmek için geldiğim yer. Bilirsiniz, sadece benim odam."

"Oh," dedi. "Kızları götürüp becerdiğin yer gibi bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

Adam şaşkınlıkla ona baktı, sonra başını geriye attı ve güldü. "Tatlı, saf Kamari." Başını iki yana salladı, kollarını gövdesinin üzerinde kavuşturarak Kamari'nin bakışlarının bir an için göğsüne kaymasına neden oldu. "Karavana kimsenin girmesine izin vermeyiz, hele benim odama hiç. Buraya kimse giremez."

En ufak bir duygu belirtisi göstermedi - ne rahatlama ne de sorgulama. Bunun yerine başını salladı ve bakışlarını etrafta gezdirdi. "Burada pek bir şey yok."

"Tanrım," diye nefes aldı. "Annemin evindeki yatak odam da değil. Ne oldu? Duvara kendi resmini mi asmak istiyorsun? Poster boyutunda mı bastıracaksın?"

"Elbette," diye mırıldandı, ses tonundaki alaycılık onu sebepsiz yere sinirlendiriyordu. "Bunu çok isterim."

Sırıttı. "Bana en iyi resmini gönder o zaman."

Yüzünü buruşturdu ve kollarını göğsünde kavuşturarak onun hareketlerini yansıttı. Göğüslerinin kabarıklığına ve bozulmamış fiziğinin geri kalanına bakmamak için büyük çaba sarf etti. "Sana çıplak fotoğraf göndermeyeceğim."

"Çıplaklar hakkında hiçbir şey söylemedim, aşkım. Ama eğer öneriyorsan..."

"Ugh," diye ofladı ve başını salladı. "Bu konuya nasıl girdiğimize dair hiçbir fikrim yok ama neyse."

Küçük kanepeye doğru işaret etti ama kadın oturmayı reddetti, sadece ona ters ters baktı. İnatçı. Güzel. Cesur. Özetle, tüm varlığının baş belası. "Tamam o zaman. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Saatine baktı. "Quali'den önce ısınmam lazım, o yüzden çabuk ol."

Kamari masanın üzerine koyduğu küçük çantasına uzandı ve özenle katladığı bir kâğıt parçasını çıkardı. Dikkatlice açtı ve ona uzattı.

"Ne oldu?"

"Bir göz atın." Adam kımıldamayıp kâğıda zehirmiş gibi bakmaya devam edince gözlerini devirdi. "Bu sadece bir kâğıt, Thiago. Al işte."

Tamam, belki de tüm bunlar kötü bir fikirdi. Onun peşinden giderek hata mı yapmıştı? Kadının açık küçümsemesi ve buz gibi cephesi Thiago'yu, kadının, anlaştıklarından daha gizli amaçları olduğuna inandırmıştı. Belki de onu kullanacak ve incitecekti. Belki de onu gerçekten mahvedecekti. Belki de kendini kurtarmasına yardım etmeyecekti. Çok soğuktu. Çok korunaklıydı. Çok kopuktu.

Eğer o belli bir mesafeyi korumak istiyorsa, belki o da koruyabilirdi.

Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

İsteksizce notu parmaklarının arasında kavradı ve bakışlarını çileden çıkaran kadına dikti. Kadının sunacağı şeyi merak ederek omzunu duvara yasladı ve sonunda yere baktı.

Thiago sırtıttı, dilini yanağının iç kısmında gezdirdi ve usulca alay etti.

Kamari'nin, "Eğleniyor musun yoksa sinirleniyor musun anlayamıyorum," dediğini duydu.

Odanın diğer ucundaki yeşil gözlerle karşılaştı ve kâğıdı kaldırdı.

"Lanet bir sözleşme mi Kamari? Kurallar mı? Ortaokulda falan mıyız biz?"

Kamari bu tepkiyi bekliyormuş gibi omuzlarını çekingen bir şekilde silkti.

"Asla bilemezsin."

"Asla bilemezsin," diye yineledi şaşkınlıkla. Açıkçası, onun kuralları umurunda değildi, bu yüzden sözde sözleşmeyi buruşturup çöpe attı. "Bu çok aptalca, Kam."

"Senin için Kamari."

Çenesi gerildi. "Tamam, cadı."

"Cadı mı? Tam bir pisliksin."

"Velet."

"Bellend."

Oflayarak ve boğazını temizleyerek büyüyen gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "*Kamari*, kurallara ihtiyacımız yok. Yapmamız gerekeni yapıyoruz ve eğer sen benim yolumdan çekilirsen, ben de seninkinden çekilirim."

"Şimdiden geri mi çekiliyorsun? Sana yardım etmem için diz çöküp yalvarmaya hazırdın. Sadece bir kelime söyle, ben de çekip gideyim ve kendi pisliğine kendi başına başa çıkmaya izin vereyim."

Siktir, hayır. Bunu onsuz yapamazdı. Onu bunu yapmaya ikna etmek büyük çaba gerektirmişti, bu yüzden gitmesine izin veremezdi.

"İşte benim tanıdığım Kamari bu," diye sıırttı. "Çok yüksek ve kudretli, çok sert ve kırılmaz."

Kadın öne doğru bir adım attı ve adam kendini duvardan aşağı itti. "Bunu yapıyorum -senin kız arkadaşınmışım gibi davranıyorum- kendi şartlarımla. Sözleşmeyi okumak istemiyor musun? İyi o zaman. Kuralları yüksek sesle söylememe izin ver."

Kız kendinden emin bir şekilde ona doğru yürürken topuklarının yerde çıkardığı sesler yankılandı. Onun hareketlerini, kalçalarının salınışını, manken tavrını incelemek istedi. Kadının yaydığı güç onun boyun eğmesini ve eğilmesini talep ediyordu ama o boyun eğmeyecekti.

"İlk kural," diye söze başladı, onun acımasız bakışları karşısında sesi hiç titremiyordu. "Öpüşmek yok."

"Öpüşmek yok mu? Bunu sana söylediğim için üzgünüm aşkım ama çiftler genellikle birbirlerine olan sevgilerini göstermek için öpüşürler. Aptal eski sevgilin seni hiç herkesin içinde sevgi gösterisi olarak öpmedi mi? Göt herif."

Bakışları adamın ağzına kayd, sonra tekrar gözlerine döndü. "Bu benim geçmişimle ilgili değil."

"Ne o zaman? Dudaklarımın tadına bakarsan bana aşık olmaktan korkuyor musun?" Kız yüzünü buruşturunca güldü. "Bak, bu kural senin kontratın kadar aptalca çünkü öpüşmek zorundayız. Dil, elleme ve sürtünme istemiyorum. Sadece podyuma çıkarsam tatlı bir öpücük çünkü büyük olasılıkla yarışlara katılacaksın ve televizyona çıkacaksın."

"*Eğerlere yer yok,*" diye hırladı. Göğsünü dürttü, ancak gürleyen kalbini hissetmesi mümkün değildi. "Podyumda olacaksın ve yarışları kazanacaksın. Odaklanacaksın, o lanet şampiyonluğu kazanacaksın ve Primavera'yla çok yıllık bir sözleşme daha imzalayacaksın. Bunu yapmayı kabul etmedim."

Tek eğlenmeniz ve kolunuzda benim gibi bir kadınla dolaşmaktan zevk almanız için."

Sırıltısı dudaklarından bir an olsun eksik olmadı. "Kendini beğenmiş küçük bir şey değil misin sen? Sevimli." *Ve seksi.* "Her neyse. Kazanıp kazanmayacağıma karar vermek sana düşmez."

"Hayır, ama sen akıllı bir adamsın Thiago." Kadının bakışlarının yoğunluğu onu alev alev yakabilirdi ama kendini korumak için hiçbir hamle yapmadı. "Nasıl kazanacağını biliyorsun."

"İstiyorum," diye mırıldandı, kararlılığın damarlarında dolaştığını hissederek. "Devam edelim. Öpüşmek mi?"

Yanağının içini ısırdı, sonra yenik bir iç çekişle teslim oldu. "Sadece seni tebrik etmek için kameraya bir öpücük."

Adam sırtıttı. Kız kaşlarını çatı. "Bana uyar."

"İkinci kural: Seninle üç etkinliğe katılacağım. Bu hafta sonu, Eylül sonundaki gala ve eski sevgilimin de katılacağı kardeşimin doğum günü partisi."

"Bekle." Çenesini kaşdı ve kaşlarını çatı. "Her yarışa gelmek zorundasın. Ya da en azından çoğuna. Ünum benden önce geliyor. Sen burada olmazsan, görülme şeklimi lekeleyen her şeyden kurtulamam."

Kadın sırtıttı ve adamın ensesini ısıtan bir bakış attı. "Çaresizlik sana hiç yakışmıyor."

"Velet," diye ısırdı. "Ciddiyim. Bunu ilk konuştuğumuzda enine boyuna düşünmemiştik. Bu hafta sonu gelip, bir ay boyunca bir daha görünmeyip, sonra da ortadan kaybolamazsın. Bu asla inandırıcı ya da gerçekçi olmaz."

"Dinle," dedi kararlılıkla. Gözlerinin içine bakmak için çenesini kaldırmasına, boynunu eğmesine gerek yoktu. Onunla göz hizasındayken, gözbebeklerinin kenarlarında dönen kehribar lekelerini çözebiliyordu. "Benim bir işim var, Thiago. Bir hayatım var. İkinci bir kafe açmak üzereyim ve arkandan yürüyen, elini tutan ve kameraya gülümseyen kız olmak için her şeyi geride bırakamam. Yapacak, ilgilenecek işlerim var ve senin mutsuzluğunu önceliğim haline getirmeyeceğim."

"Seni duyuyorum." Garip bir şekilde yüz hatları gevşedi ve kaşlarının arasında beliren sert çizgi kaybolduğunda omuzları rahatlatarak sarktı. "Her şeyden önce" -tulumundaki tüyleri temizlemek için ona doğru uzandı- "Asla kayıp bir köpek yavrusu gibi arkandan yürümene izin vermeyeceğim. Her zaman yanımda olacaksın, ortağım gibi, eşitim gibi. B o k t a n bir herif olduğumu düşündüğünü biliyorum ama sana asla kötü davranmayacağım. Yapman gereken bir işin var."

ve bu iyi bir şey. Ama bunu düşünmenizi ve diğer yarışlara gelmek için zaman ayırmanızı istiyorum. Anlaşmanın sana düşen kısmını da düşün. Eğer öyleymiş gibi davranmazsan James onsuz mutlu olduğuna inanmayacaktır."

Birkaç kalp atışı geçti. İnsanlar Thiago'nun odasının önünden geçerken boğuk sesler duyuluyordu. Kamari sonunda başını salladı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. "Peki. Ne yapabileceğime bakarım ama her hafta sonu orada olacağıma söz veremem."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı ve neredeyse onu göğsüne bastırmak için kollarını kaldıracaktı. Kızın yüzündeki ifadeyi görünce kıpırdamadı ve onun yerine ensesini ovuşturdu. "Başka kural var mı patron? Her ne kadar senin keyifli arkadaşlığından hoşlansam da, gidip ısınmam gerekiyor. Final sırasında Indy ve Alex'le garajda kalabilirsin. Ava sana bir kulaklık seti verecek, böylece Luke ile benim aramda telsizde konuşulanları duyabilirsin."

"Evet, birkaç kural daha var-"

Gözlerini devirdi. "Ne gibi? Seks yok mu?"

"Tabii ki. Kapalı kapılar ardında birbirimizin yoluna çıkmayacağız."

Sonra da alay etti. "Başka? Aşık olmak yok mu?" Sesi alaycı ve alaycıydı ama Kamari omuz silkmekle yetinince sırtışı azaldı. "Ciddi misin Kamari? Biz iki yetişkiniz, ergen değil."

Gözleri kızgınlıkla yuvarlandı. "Ben yazmadım ama bence o çizgiyi geçemeyeceğimiz çok açık."

"Merak etme sevgilim," diye mırıldandı, öne çıkıp ona yaklaşarak. "Eğer sen bana aşık olmazsan, ben de sana aşık olmam."

"Olmuş bilin." Bir kalp atışı, bir an için bakışları adamın dudaklarına kaydı. "Anlaştık mı?"

Adam elini uzattı ve kadın isteksizce de olsa avucunun onunkiyle çarpışmasına izin verdi. "Sizinle iş yapmak büyük bir zevk, Kamari Monroe."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim."

Bir kahkaha attı ve ellerini ağzına götürerek kızın sırtına yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. Parmaklarından ısı yayılıyordu ve dudaklarının sıcak tenine temas etmesiyle kolundaki tüylerin diken diken olduğunu görebildiğinden emindi.

"Kes şunu," diye tersledi, elini geri çekerek. "Kalifiye ol ve önce bitir-"

"Yani pole pozisyonu almak."

"Her neyse," diye reddetti, gözlerinin sinirli bir şekilde yuvarlandığı hissediliyordu. "Bunu yap ve kazan, Thiago. Şimdi kefareti zamanı."

Geriye doğru adım atarken, kendisine bakan yeşil gözlerden başka bir yere bakmadı. Genişçe sırttı ve hafif bir eğlenceyle başını salladı. "Tanrım, sana öğretmem gereken çok şey var ve bunu yaparken çok eğleneceğim. Yarın öpücüğümü alacağım."

Kamari'nin bakışları onun fiziğinde gezindi. Elleri tulumunun ceplerinde ve bakışları meydan okumayla doluyken, "Sözünün eri olduğunu biliyorum. Beni kandırma."

Kendisine yönelttiği her meydan okumayı kabul etmeye hazır bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı; sanki avucunun içinde ölümcül bir alevi kabul ediyor ve onu cehennem ateşi gibi tutuşturulmuş bir şekilde ona geri veriyordu. Cesur. Vahşi. Korkusuz. O böyle biriydi.

Bir saniyenin bir parçası için, sonunda kurtuluş ve kefaret arasında sallanmayı umuyordu ama Kamari Monroe'nun mahvolmasına neden olacağına dair en ufak bir şüphe yoktu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

Thiago Valencia'da garip bir şekilde baştan çıkarıcı bir şey vardı. Kamari'yi etrafını unutturacak kadar dikkatini dağıtmayı başaran bir şey. Zaman duygusunu kaybetmenin eşiğindeydi, Kendini hissetmek.

Ve bu duygudan nefret ediyordu.

Adam ona bir bakış bile atmazken, kendisinin ona bakmaktan kendini alamamasından nefret ediyordu.

Bu çileyle ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Kamari, odasından çıkar çıkmaz taktığı soğuk maskeden mi, yoksa cazibesinin kararlılık, güç ve yıkım yaymasından mı emin değildi. Bu adama karşı hissettiği inkar edilemez kızgınlık ne olursa olsun, kapalı kapılar ardında birbirlerinden uzak durma çabalarına rağmen görünmez bir ip onları birbirine bağlıyormuş gibi ona doğru çekilmesine engel olamıyordu.

Duvara yaslanmış, elinde telefon, kardeşine yazmakta olduğu mesajı tamamen unutmuş bir halde bakışlarını Thiago'dan ayırmıyordu. Takım elbisesinin fermuarını yukarı çekmekle meşguldü, Cal'in konuşmasını dinlerken kaşları çatılmıştı, ara sıra anlayışla başını sallıyordu. Sonra kişisel antrenörü ona beyaz bir kar maskesi uzattı, o da kafasına geçirdi.

Saç telleri ince kumaştan dışarı fırladı ve yumuşak bir hareketle asi saçlarını düzeltti. Kaskını taktı, sabitledi ve Cal'ı yumrukladı.

"Kam." Bir ses onu basit bir fısıltıyla hayalinden çekip çıkardı. "Ne?"

"Harika bir kış, değil mi?"

Kamari, bakışlarını yarış arabasına adım atan sürücüden kaçırmadan önce Indy'nin koluna bir an için kayıtsızca vurdu.

Alaycı gülümsemesine engel olamadığı her halinden belli olan arkadaşına ters ters baktı. "O her neyse."

"Çok saçmalıyorsun." Indy hafifçe güldü, sonra Alex yaklaştığında elini enerjik bir şekilde havada salladı, yüzünün önünde bir dijital kamera vardı, iki kadının fotoğrafını çektiğinde bir klik sesi yankılandı. "Kam, Alex'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Kamari başıyla onaylarken telefonunu çantasına koydu. "Anlıyorum."

Adam tıpkı onu son gördüğü zamanki gibi görünüyordu ama şimdi yüzünü çerçeveyeleyen büyük bir gözlük ve boynunda asılı iki fotoğraf makinesi vardı.

Sırıtsı, Kamari'nin görünüşüne bakarken muzip ve sabotajcıydı. "Kamari," diye mırıldandı. "Tito'nun kız arkadaşı."

"Çok tatlı bir çift değiller mi?" Indy arkadaşının oyununa eşlik ederek alay etti.

Alex sırıttı. "En tatlısı."

"Çok kıskandım!" Indy içini çekti, bakışlarında özlem dolu bir pırıltı parlıyordu. "Ben de seninki gibi bir aşk istiyorum."

Kamari kendini duvardan itti ve bakışlarını Alex'e dikti. Gözlüklerini tekrar burnunun üstüne doğru çekerken, Indy'yi dirseğinden çekiştirerek önünde durduğunda gülümsemesi düştü. "İkiniz de beni dinleyin. Tüm bunları komik ve eğlenceli bulduğunuzu biliyorum ama çenenizi kapalı tutmanızı istiyorum. Anladınız mı?"

Alex gözlerini kırptırdı, sonra da şaşkınlıkla alay etti. "Kahretsin. Anladım patron. Dudaklarım mühürlü."

Indy'nin kolu Alex'in omuzlarına dolandı. Arkadaşıyla konuşurken ses tonu sakindi ama bakışlarını Kamari'den ayırmıyordu. "Biraz korkutucu olabilir ama yemin ederim çok nazik bir insandır."

"Bunu görebiliyorum," diye homurdandı Alex. "Indy, sen de Cal ve benimle bahse girmek istiyor musun?"

"Ne hakkında?"

"İlk Thiago'nun düşeceğine para yatırıyorum ama Cal bahse girerim Kam düşecek."

Indy'nin bakışları kötü niyetliydi ve o bir şey söyleyemeden Kamari homurdandı: "Siz ikinizden nefret ediyorum."

Yüzünün yan tarafında yoğun bir yanma hissederek alevin kaynağına doğru döndü ama Thiago'nun arabasının kokpitinden ona baktığını gördü. Bakışları çarpıştı ve odaklanmaya geri dönmeden önce göz kırttı.

"Tito bana bir görev verdi aslında," dedi Alex Kamari'nin diğer yanında dururken. Eleme seansı birkaç dakika içinde başlayacaktı ve Kamari durdukları yerden çevresindekilerden yayılan heyecanı hissedebiliyordu. "Sana yakın durmam ve Leo ile aranızda herhangi bir etkileşim olmasını engellemem gerekiyor."

Gözlerini devirdi. "Korumaya ihtiyacım yok."

Alex dirseğiyle onunkini dürterek, "Öyle," diye alay etti. Karşılığında ters bir bakışla karşılaşınca ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Menajerinin nesi var?"

"Yok bir şey. Leo harika bir adam, ama Tito bana ikinizin hala tüm anlaşmanız ya da yaptığınız numara hakkında konuşmanız gerektiğini söyledi. Bu akşamki yemeğe kadar seni Leo'dan uzak tutmamı söyledi."

Kaşlarını çatarak yanındaki uzun boylu sarışına baktı. "Ne yemeği?"

Alex'in gözleri onunkilere dikilmişti, cerulean rengi irislerinde parıltı veren bir eğlence vardı. "Thiago sana hiç bir şey anlatıyor mu?"

"Belli ki değil."

Indy ile bakiştılar. "Bu, bugüne kadar tanık olduğum en iyi şey."

Indy kıkırdadı. "Ve bu hayatında başına gelen en heyecan verici şey, Kam."

Kaşlarını çatı. "Öyle değil. Hayatım çok eğlenceli ve beklenmedik olaylarla dolu."

Indy bir kahkaha patlattı. "Pek sayılmaz, hayır. Keşke Diana da burada olsaydı da ağzından çıkan saçmalıkları duysaydı."

"Senden nefret ediyorum," diye ısırdı Kamari, Alex'le yüzleşmek için dönerek. Indy'nin ona yandan sarılmasını ve Alex'in neşe dolu bakışlarını görmezden geldi. "Leo kiminle konuşuyor?"

Garajın diğer tarafında Leo, Primavera ceketini giyen ve boynunun arkasında bir kulaklık seti asılı olan bir adamla canlı bir şekilde konuşuyordu.

"Bu Primavera'nın takım müdürü, Simon Romano. Ve şurada"- kıvrık kahverengi saçlı ve parlak mavi gözlü, başka biriyle konuşan uzun boylu bir kızı işaret etti-"kızı Aida."

Kamari bakışlarını adamdan ayırmıyor, sıralama seansının başlamasını beklerken onun tavırlarını ve Thiago'ya bakışlarını inceliyordu. Fısıltılar konuşuluyor, yarış pilotuna derin sırlarla dolu bakışlar fırlatılıyordu.

Kamari'nin göğsünde bir şeyler alevlendi. Romano'nun Thiago'ya bakış şekline hoşlanmamıştı. Kendisi oradayken onun arkasından pervasızca konuşması hoşuna gitmemişti.

Kaşlarını çatı, kımıldamadan durdu. Elinden gelse araya girer ve bu yetişkin adamlardan Thiago'ya karşı daha nazik olmalarını isterdi. "Thiago'nun gelecek sezon onlarla tekrar yarışıp yarışmayacağına karar verecek olan kişi o mu?"

"Akıllı kadın," diye övdü Alex. "Simon'ın Tito'nun yeteneğini hâlâ gördüğünü biliyorum ama onun kıvılcımının gittiğine inanıyor. İçten içe, şampiyonluğun bu kadar kolay ellerinden kayıp gitmesine üzüyor. Simon sürücüleriyle iletişim kurma konusunda pek iyi değil, bu yüzden Thiago ile konuşabilmesinin tek yolu ona baskı yapmak ve koltuğunu bir F2 sürücüsüne vermesi için onu tehdit etmek. Gerçi Primavera Thiago olmadan bir hiç. Elbette, takım arkadaşı Rowan

-Aynı zamanda harika bir şofördür ama herkes Primavera'yı Tito ile özdeşleştirir." Alex onun merakını uyandırmıştı. "Nasıl olur?"

Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirirken boğazını temizledi. "Tito'nun babası Evan bir Formula 1 ikonuydu. Kariyerinin büyük bölümünde Primavera ile yarıştı ve onlarla yedi şampiyonluk kazandı. Tito bu takım için yarışarak Evan'ın mirasını taşıyor."

"Ah." Midesinin çukuruna bir tedirginlik yerleşti. "Babası..."

"Evet." Bir motor sesi duyuldu ve Kamari dikkatini garajın ortasına park etmiş F1 aracına çevirdi. Tribünlerde tezahüratlar ve alkışlar yankılanıyor, pisti çevreleyen gölgeliklerde buharlaşıyordu. "Dinle, ondan hoşlanmadığını biliyorum ve onun senin hakkında ne hissettiğinden emin değilim. Ama sana bir tavsiyede bulunabilirsem, onunla tekrar yalnız kalmadan önce hakkında biraz araştırma yap. Ona yanlış bir şey söylemek istemezsin. Kalpsiz biri olabilir."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Ne demek istiyorsun? Sözlerime dikkat etmediğimi mi?"

"Hey," diye ikna etti. "Bana karşı savunmaya geçmenize gerek yok. Sadece ikinizin de sert kişiliklere sahip olduğunu söylüyorum, bu yüzden sadece kaosu önlüyorum."

"Pek sayılmaz."

Yine de Kamari her zaman yeni şeyler öğrenmeye ve deneyimlemeye açıktı.

Her yer garajlarından çıkan yarış arabalarıyla inliyordu ve zaman geçtikçe havada daha fazla heyecan ve endişe vardı.

"Tamam." Indy'nin bakışları, siyah bir arabanın pistte hızla ilerlediğini gösteren bir ekrana odaklanmıştı. "Sıralama üç bölüme ayrılmıştır: Q1, Q2 ve Q3. Q1 on sekiz dakika sürecek ve bu süre zarfında yirmi sürücünün tamamı en hızlı turu atmak için piste çıkacak. En yavaş beş sürücü diskalifiye edilir. Hâlâ beni takip ediyor musun?"

Kamari başıyla onayladı. Alkışlar ve cesaretlendirici tezahüratlar yankılandığında ekranda Thiago'yu gördü. Formula 1 arabaları etkileyiciydi. Büyük. Heybetli. Hızlı.

"Q2 başlıyor, kalan on beş sürücü ile. Seans on beş dakika sürüyor. Aynı şey: en hızlı turu atmaya çalışıyorlar-"

"Birden fazla kez mi yoksa sadece bir kez mi araç kullanmalarına izin veriliyor?"

Kamari'nin içten merakı karşısında Indy'nin dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı.

Alex, "Belirlenen süre boyunca istedikleri kadar tur atabilirler," dedi.

"Yine, en yavaş beş sürücü diskalifiye edilir."

"Tamam."

Indy yumuşak bir sesle devam etti. "Ardından, kalan on sürücü için en önemli olan Q3 zamanı. Sıralamalardan sonraki pozisyonları yarınki yarış için başlangıç pozisyonlarını belirleyecek."

"Tabii grid cezaları yoksa," diye ekledi Alex.

"Doğru." Indy başını salladı ve Alex'e baktı. "Thiago güç ünitesini değiştirdiği için buna sahip olacak, değil mi?"

"Evet," dedi fotoğrafçı. "Beş sıra grid cezası alacak."

Kamari bakışlarını ekrandan ayırmadı. Motorların gürültüsünü uzaktan duyabiliyordu ama görebildiği tek şey Thiago'ydu. Yetenekli, becerikli ve zeki. Yarış alanında uzman değildi ama arabayı kullanma şeklinden ve hızından yılların deneyimini omuzlarında taşıdığı belliydi.

Ona parkurun yedi kilometre uzunluğunda olduğu söylenmişti ve Thiago parkuru bir dakika kırk beş saniyenin altında bir sürede geçmeyi başardı. Tamamen etkilenmiş ve hayranlık duymuştu.

"Son on iki dakika boyunca on sürücü en hızlı tur zamanını elde ederek başlangıç sıralamasında mümkün olduğunca üst sıralarda yer almaya çalışacak. Tito'nun hedefi pole pozisyonu, yani ilk sıra. Açıkçası, hepsi pole pozisyonunda olmak istiyor."

"Hızlı görünüyor," diye mırıldandı Kamari.

"Öyle," dedi Indy neşeyle. "Takım arkadaşı şu anda en hızlısı ama Thiago sadece ikinci. Q1 ve Q2'yi kolayca geçecektir."

Kamari, bakışları yoğun bir şekilde televizyon ekranına odaklanmış olan Alex'e bakakaldı. "Diyelim ki pole pozisyonunu aldı ama yarın altıncı sırada başlayacak... Arkadan başlarsa yarışı kazanabilir mi?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı başını sallayarak. "Stratejisti yarışı berbat etmese iyi olur. Bir podyum kesinlikle mümkün, ama bir galibiyet çok harika olurdu."

Kamari başını öne eğdi. "Bu sezon şimdiye kadar bir yarış kazandı mı?"

Alex başını salladı, soluk mavi gözlerini hüznü bir kasvet kaplamıştı. "Bir ya da iki kez podyuma çıktı ve üçüncü oldu." Duvara yaslandı; omuzları, dudaklarının arasından kaçan ağır nefesle senkronize bir şekilde düştü. "Bilmiyorum dostum, sadece tekrar kazanmasını istiyorum. Koltuğunu kaybetmeyi göze alamaz. F1 onun hayatı. Onu bu spordan daha canlı hissettiren başka bir şey yok."

Boğazında istenmeyen bir yumru oluşurken Kamari'nin tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Mutluluktan havalara uçarken, güçlü kollar omuzlarına dolandı ve onu ter içinde kalmış, sıkı ve sert bir göğse doğru çekti.

Etrafta yüksek sesli tezahüratlar uçuşuyordu, ancak duyabildiği tek ses kalbinin hızlı gümbürtüsü ve kulağının kabuğunda dalgalanan nefesleriydi.

Kamari kollarını Thiago'nun beline doladı ve sırtını hafifçe ovarken, az önce pole pozisyonunu alan sporcuyla takip eden bir kamera gördü.

Thiago'nun eli Kamari'nin başının arkasını kavradığında zaman bir an için, sonsuza kadar durdu. Elini aşağıya kaydırды, nazikçe ensesini sıktı ve yanında duran Cal'a doğru ilerledi.

Siyah beyaz bayrak sallandığı anda Thiago bir dakika kırk dört saniyelik en hızlı tur zamanıyla pole pozisyonunu elde etti. Takım arkadaşı Rowan ikinci olmuştu, bu yüzden Kamari Primavera Racing için harika bir gün olduğunu biliyordu. Araba tamircileri bariyerlerin arkasında sıralanmış, arabalarından indikten sonra sürücülerini tebrik ediyorlardı, gurur ve mutluluk hepsinin yüzüne kazınmıştı.

Kamari'nin kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu çünkü o anda, fotoğrafçılar onu çekerken ve kamera onun ve Thiago'nun etkileşimini yakalarken, geri dönüş olmadığını biliyordu.

Thiago kaskını ve kar maskesini, ardından da kulak tıkaçlarını çıkardığında, Kamari onun geniş ve içten gülümsemesini görünce nasıl tepki vereceğini bilemedi. Çok mutlu görünüyordu. Ter damlacıkları şakaklarından aşağıya süzülürken, yüzü kızarmış ve göğsü kabarmışken bile çok güzeldi.

Bir spor muhabiri, elinde mikrofon ve arkasında bir kameraman olduğu halde yanına geldi.

Indy onun kulağına, "İlk üçe girenler mülakata girecek," diye mırıldandı.

Bakışları onunkilerle çarpıştı ve kızın görebildiği tek şey gözbebeklerinin kenarlarında parıldayan muziplikti. Ona göz kırptı, gülümsemesi tam bir yıkım vaat ediyordu.

"BEKLE. NE? BU BİR ŞAKA MI?" Kamari net bir cevap almak için Indy'nin gözlerini aradı ve karşılığında tek kazandığı omuz silkmek oldu.

"Her şey yolunda mı?" Ava sordu, koyu renk gözlerinde tam bir şaşkınlık vardı. "Thiago'ya sormamı ister misin-"

"Hayır, hayır, sorun değil." Kamari, sanki bu hareket kafasındaki kargaşa bulutlarını dağıtacakmış gibi şakağını ovuşturdu. "Düzenlemelerin değiştiğini bilmiyordum. Indy ile bir saniye konuşabilir miyim lütfen?"

Thiago'nun halkla ilişkiler sorumlusu başını salladı. "Bu karışıklık için çok üzgünüm."

Kamari damarlarındaki öfkenin akışını hissedebilse de içini çekti ve Ava'ya sempati ve nezaket dolu bir bakış fırlattı. "Özür dilemene gerek yok hayatım. Bu senin hatan değil."

Kamari ona döndüğünde Indy'nin kaşları hem şaşkınlık hem de merakla kalktı. Otele gitmek için pistten ayrılmışlardı.

yolun aşağısında. Lobide durmuş odalarının anahtarını almayı bekliyorlardı ama Ava ortaya çıkıp Kamari'ye bir anahtar kartı uzattı ve "*Thiago bunu sana vermem için beni gönderdi,*" dedi. Bu onun ve Thiago'nun odalarının anahtarıydı.

"Aynı odayı paylaşmamız gerekmiyor muydu?" Kamari tısladı ve işaret parmağını göğsüyle en iyi arkadaşınıninki arasında gezdirdi.

Indy utangaç bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama görünüşe göre erkek arkadaşının farklı planları varmış."

"Bu gerçekleşiyor olamaz," diye mırıldandı nefesinin altında.

Indy'nin ağzı yüzünü buruşturdu. "Bu tarafa geliyor. İyi şanslar." Kamari arkadaşına ters ters baktı. "Cidden beni terk mi ediyorsun?"

Arkadaşı utangaç bir şekilde gülümsedi. "Gidip hazırlanmam lazım. Birazdan görüşürüz."

"Orospu," diye mırıldandı.

"Olay çıkarmaya mı çalışıyorsun?" Alçak, derin bir ses kulaklarında cınladı ve omurgasında istenmeyen ürpertiler yarattı.

Arkasını döndü ve Thiago'nun bu kadar yakınında durmasını beklemediği gri gözlerle karşılaştı. Yarış kıyafetini çıkarmış, kot pantolon ve Primavera tişört giymişti; bu tişört kaslı göğsünü ortaya çıkarmak için harikalar yaratıyordu.

"Neyin var senin?" diye tersledi, sesini olabildiğince alçak tutarak.

İnsanlar lobiye girip çıkıyordu ama çoğu Primavera'nın ekibinin bir parçasıydı.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Kutupta olduğum için beni böyle mi tebrik ediyorsun? Bu biraz kabaca, tatlım."

Kızın bakışları Thiago'ya yöneldiğinde, Thiago ağzının kenarını eğlenen bir sırıtışa çevirdi. "Aynı odayı paylaşmıyoruz, Thiago. Indy ile bir oda paylaşmam gerekiyordu."

Gözlerini devirdi, elleri kot pantolonunun ceplerine sığındı. "Saçmalama. İkimiz de Indy'nin bu gece tamircilerimden birinin yatağına gireceğini biliyoruz." Adamın Kamari'ye bir bakış atması yanaklarının kızarmasına neden oldu ama Kamari onun kıpkırmızı yüzünü fark edemeyecek kadar uzun bacaklarının büyüüne kapılmıştı. "Sana bu haberi nasıl vereceğimi bilmiyorum *cadı* ama bugünlerde çiftler aynı odayı ve yatağı paylaşıyor."

"Pekala, *göt herif*, seninle aynı odayı paylaşmak istemiyorum."

Alay etti. "Kaç yaşıdasın sen, on iki mi? Saçmalıyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. "Hayır, değilim." "Kamari."

"Thiago."

İstenmeyen bir dikkat çekmediklerinden emin olmak için etrafına bakmadan önce ellerini havaya kaldırarak derin bir iç çekti. Sesi bir fısıltıya dönüştü, ancak konuşma şekli hiç de tatlı değildi. "Sen bir odada ben başka bir odada yatarsak bunu nasıl inandırıcı hale getirebiliriz? Bu otel yarış takımının üyeleri, taraftarlar ve başka bir yarış takımıyla dolu. Sadece bir geceliğine, Kamari. Büyü artık."

Olay çıkarmak istemedi. Zayıflık ya da korku göstermek istemiyordu. Onun bakışlarını tutarak, bu konumda olmaktan ne kadar nefret ettiğini haykırmak istedi, bir tuzağa düşmekten korkuyordu. Kendisiyle bu yıkıcı yakışıklı adam arasına bir engel koyması gerekiyordu ve onunla aynı yatağı paylaşmak çözüm değildi.

"Beni dinle," diye mırıldandı, göğüslerinin arasındaki mesafe yavaşça kaybolurken, sarhoş edici kokusu duyularını büyüleyici bir esintiyle sarıncaya kadar yaklaştı, yaklaştı ve yaklaştı. Onun sıcak nefesini dudaklarında hissedebiliyordu. Kalp atışlarının onların yakınlığında hızlandığını hissedebiliyordu.

İşaret parmağının ucundaki nasırlar kızın yanağıyla temas etti. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıp ölümcül bakışlarıyla onu kısıtırırken, Thiago'nun nasıl olup da aynı anda hem sert hem de yumuşak bir paradoks olduğunu anlayamıyordu.

Onun bakışlarını tuttu. Hiç tereddüt etmedi. Onun hafif tüylü dokunuşunun altında titredi ve adam sırtıttı. Sanki onun üzerinde ne kadar gücü olduğunu biliyormuş gibi.

Mırıltısı boğuktu, sözlerinin sadece fısıltısıyla onu zorluyordu. "Bundan sen de benim kadar nefret ediyorsun ve bunu anlıyorum. Ama bu tavrınla beni sabote etmeye kalkarsan, söz veriyorum sana karşı nazik olmayacağım Kamari. Bunu ciddiye almanı istiyorum."

Adamın dirseğini bu kadar sıkı kavradığını fark etmemişti, sanki onu yakınında tutmak istiyordu. "Seninle aynı yatağı paylaşmak benim en kötü kabusum."

Thiago eğlenerek kıkırdadı. "Öyle mi? Sen de lanet olası bir kâbus ve tam bir tehditsin. Sanırım artık ödeştik, aşkım."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

S Yansımasına bakarken Thiago'nun kapının diğer tarafından onun ortadan kayboluşunu planlamakla meşgul olduğundan emindi.

Bunu başarabilecekler miydi? Emin değildi.

Ciddi ve bağlı bir çift gibi görünmek için yeterli kimyaları var mıydı? O da bundan emin değildi.

Fiziksel çekim açıkça karşılıklı ve inkâr edilemezdi. Ama duygusal bağları yeterince kurulmuş muydu? Tabii ki değildi. Adamı çok az tanıyordu. Adam da onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Dolgun dudaklarına bir kat parlaticı sürmekle meşgul olan Kamari düşüncelerinde kaybolmuştu. Zihni yüzlerce akıl almaz soruyla dolup taşıyor, kalbi kaslarının hızlı ve dengesiz atışıyla göğsünden fırlamakla tehdit ediyordu.

Kapının çalınması onu gerçeğe döndürdü ve parlaticı tüpünü lavaboya düşürmesine neden oldu.

"Kamari," dedi Thiago, sesi boğuklaşarak. Thiago'nun zaten derin olan tınısına sinirliliğin de karıştığını duyabiliyordu. "Beni içeri sokup seni zorla dışarı çıkarmaya zorlama. Geç kalacağız."

Kapıya vurmaya başladı, bu da kızın içinde hayal kırıklığı yarattı. Ondan bir tepki almak istiyordu ve bunu yapmanın yolu da sabrını sınamaktı. Çenesini yukarı kaldırarak kapıya doğru döndü. Zekice,

kapı kolunu çevirdi ve cevap vermemesinden dolayı iyice sinirlenmiş bir Thiago Valencia ile karşılaştı.

Kapının eşiğine yaslanıp yumruğunu havaya kaldırarak kapıyı tekrar çalmaya hazırlanırken aniden durdu ve elini indirdi. Gümüş yoğun bir şekilde yeşile bakıyordu ama bakışlarını yüzünü ve ardından vücudunu incelemek için indirdiğinde, Kamari aniden tüm bunların yoğunluğu altında yanacak gibi hissetti. Ağzı açıldı ve sonra kapandı, sanki ne söylemek istediğini unutmuş gibiydi. Sanki kız onu suskunlaştırmayı başarmıştı.

Kamari ellerini kalçalarına koyarak kaşlarını çattı ve uzun boylu adama baktı. Henüz topuklu ayakkabılarını giymemişti ama adam hatırladığından çok daha uzun görünüyordu.

"Kapıyı manyak gibi çalman bitti mi?"

Adam tekrar kızın gözlerinin içine baktı ve kız gözbebeklerindeki şaşkınlık titreşimini fark etmemek için büyük çaba sarf etti. "Ya bu olacaktı ya da hâlâ nefes alıp almadığını görmek için içeri girecektim."

"Ben harikayım," diye ısırdı. Kendini işaret ederek, "Bu iyi mi?" diye sordu.

Gri gözleri, nereye yerleşeceğinden emin olamadan vücudunun üzerinde gezindi. "İyiden de öte," diye mırıldandı kısık sesle. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet." Hiç vakit kaybetmeden Thiago'nun arkasındaki aynada kendine bir göz attı. Siyah kumaş vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, straplez ve kalp şeklindeki yakası göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarmıştı. Elbise dizlerinin altına kadar iniyor, sağ uyluğunun dış kısmında bir yırtmaç görünüyordu.

"Yani başka kimsenin fikrine ihtiyacın yok." Dili dudaklarını ıslatmak için kısa bir süre göründü. "Yine de bu sadece takım yemeği."

"Biliyorum."

Kamari atleti iterek aynanın karşısına geçti, umursamaz bir tavırla omuz silkti ve görünüşünden memnun kaldı.

Yansımanın içinden Thiago'nun gözleriyle karşılaştı ve hâlâ düzgün nefes alıp almadığından emin değildi. Thiago ona bunun önemsiz bir şeymiş gibi takımıyla basit bir akşam yemeği olduğunu söylemişti ama yine de çok yıkıcı bir görünüme sahipti: siyah pantolon ve siyah İtalyan gömleği, sol tarafındaki kancada asılı görünümünü tamamlayan uyumlu blazer ceket.

"Thiago," dedi kararlı bir şekilde.

Kalın kalın yutkundu. "Öyle mi?"

"Tatlı biri ol ve tezgahın üzerindeki kolyeyi al lütfen."

Düşünmedi. Karşılık vermedi. Sadece topuklarının üzerinde döndü, gözleriyle bir saniyeden kısa bir süre için mücevher parçasını aradı ve sonra onu yakaladı.

Kamari hareket edemiyordu. Ne yapmaya çalıştığından emin değildi ama midesinin çukurunda kıvrılan beklenti neredeyse heyecan vericiydi.

"Sana takmamı mı isteyeceksin?" Adam çoktan sırtıtmaya başlamıştı. Normal şartlar altında, başka birine bunu sorma olasılığı aklına gelmezdi. Delirmiş miydi?

"Bana bunu yapmaya hazırmışsınız gibi geliyor, o yüzden sormama gerek yok sanırım."

Başını sallayarak alay etti. Yine de, tam arkasında durana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı. "Velet."

"Göt herif."

Adamın dokunuşundaki incelik karşısında ne yapacağını şaşırان Kamari nefes almayı bıraktı. Çok dikkatli bir şekilde saçlarını boynundan uzaklaştırarak omzunun üzerinde topladı. Parmak uçları Kamari'nin çıplak tenini sıyırdı ve bu kısa ama güçlü okşayışın izinde bir ürperti izi bıraktı.

Uzaklaşmaya, rahatsızlıktan kıvranmaya hazırđı ama o karışıklık hiç gelmedi.

Bakışları kendi hareketleri tarafından hipnotize edilmişti. Kadının tenini nasırlarının altında hissediyordu. Kendi göğsüne çok yakın olan vücudunun üst kısmının yükselip alçalmasıyla.

Onun sıcak nefesinin teninde kaybolduğunu hissedince, gözlerini kapatıp kendini o anın içinde kaybetme dürtüsüne direndi. Adam çok yakındı. Çok dikkatliydi. Çok nazikti. Etrafına uzanarak altın kolyeyi boynuna doladı ve hızlıca sabitledi.

Saçlarını omzundan nazikçe iterek sırtından aşağı dökülmesini sağlarken, kayıtsız kalmak için gösterdiği büyük çabaya rağmen nefes alışının ne kadar dengesizleştiğini duyabiliyordu.

Gümüş aynada yeşille buluştu ve başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünüyordu. "Bu gece her yerinde olacağım," diye mırıldandı hoyratça. "Fiziksel dokunuşu severim."

Kamari'nin göğsü inip kalktı. Sonra yutkundu, buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi. "Öyle mi?"

"Evet." Dudaklarının köşesini alaycı bir sırıtışa dönüştürdü, gamzesi ortaya çıktı. Adamın şimdi daha da yakın durduğunu fark etmemişti, vücudundan yayılan sıcaklık onu kırılmaz bir balonun içine hapsediyordu.

Musk. Güç. Yıkım. Adamın yaydığı enerjiden hissedebildiği tek şey buydu. "Ama senin iznin olmadan sana dokunmayacağım. Bunun sorun olup olmadığını bana sen söyleyeceksin."

Nefesi boğazında düğümlenmiş gibi hissederek sorusunu zar zor duyulur hale getirebildi. "Ne?"

Elleri sanki hareket edemiyormuş gibi iki yanında gevşek duruyordu. Hareketsizdi. Çaresizdi. Bakışlarını adamın yüzünden, kara kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşurken yüzüne kazınan konsantrasyondan ayıramıyordu. Parmakları nazikçe ellerini sardığında, omurgasından aşağıya doğru bir ürperti dalgası yayıldı ve dudaklarının minik seğirmesinden, onun üzerinde yarattığı etkiyi hissettiğini anladı.

Thiago başparmaklarını Kamari'nin ellerinin arkasında gezdirirken bakışlarını Kamari'nin yüzüne odakladı. Yüz hatlarının her bir santimini katalogluyor, tepkisini inceliyor, vücudunun ona nasıl karşılık verdiğini araştırıyordu.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordu ama onun dokunuşu neden bu kadar farklıydı?

"Eller?" Adamın mırıltısı kulağının kabuğunu okşadı. Kendini kaybetmişti; düşünemiyordu. Adamın ona yaptığı büyüden kurtulmak için bir yol bulamıyordu. Zorlanmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Onlara dokunabilir miyim? Onları tutabilir miyim?"

"Elbette." Ses tonunun kararlılığına, sesinin berraklığına şaşırdı. "Ama sadece gerektiğinde tut. El ele tutuşmaktan nefret ederim."

Kadının ses tonuna sinen isyan karşısında kaşları hafifçe kalktı. "Tamam. Güzel."

Thiago ellerini bıraktığında soğukluk tüm hislerini ele geçirdi. Parmak uçlarını kollarında gezdiren Thiago'nun cezalandırıcı parmakları teninde oluşan tüyleri diken diken ederken alevleri hissedebiliyordu. Vücudu ona açıkça ihanet ediyordu ve bundan nefret ediyordu. Kontrolü elinde tutamamaktan nefret ediyordu. İçten içe bu hafif dokunuşları, onun baş döndürücü bakışlarını umursamamaktan nefret ediyordu.

-İhmalkârlığı neredeyse müstehcen, neredeyse bir aşığın bakışı gibi.

"Silahlar?" Sesi hâlâ alçak ve sessizdi. Orta parmaklarıyla kızın iki kolunda bir rota çiziyor, bakışları tembel hareketini takip ediyordu.

Oksijen aniden boğazının arkasına takıldı. "Her neyse."

İri elleri omuzlarını buldu, başparmakları hafifçe derisine gömüldü, kaslarında kalan gerginliği yatıştırmaya hazırdı. Yüzükleri soğuk geliyordu -Onun yanma şekliyle tam bir tezat oluşturunuyordu. "Omuzlar mı?"

Uzun boylu olmasına rağmen, kendini hiç bu kadar küçük, bu kadar savunmasız hissetmemiştir.

Kamari onun nasıl daha yakına eğildiğini, yan profiline doğru hafifçe döndüğünü gözlemledi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü çenesi sıkıştı. Avuçlarını Kamari'nin çıplak omuzlarında gezdirdi ve onun sert nasırlarını hissettiğinde ürpermemek için tüm iradesini kullandı.

Kırpikleri dalgalandı. Ona ne yapıyordu? "Bana uyar."

Thiago titreyerek nefes verdi. Bir sonraki an, Thiago hiçbir uyarıda bulunmadan ellerini belinin kıvrımlarında bulduğunda Kamari nefesinin kesildiğini hissetti.

"Peki ya orası?" diye fısıldadı, hızla yansımalarına bakarak.

Hayal gücünün bir oyunu olup olmadığından emin değildi ama gümüş gözlerinin erimiş grinin bir tonuna dönüştüğünü düşündü, sanki gözbebeklerinin kenarlarında bir fırtına kopuyordu.

Kamari gözlerini kıstı. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Şikâyet etmiyorsun."

Ukala piç.

Dönerek, kendisini mahvetmeye kararlı olduğu her halinden belli olan bu yıkıcı yakışıklı adamla yüzleşti. Bakışları yıkım vaat ediyordu. Yıkım. Lanetleme. Yine de teslim olmayacaktı. Asla vermeyecekti.

"Beni dinle, Thiago Valencia." Yakınlıklarından etkilenmemiştir. Adamın yüzünü inceleyen ateşli bakışları onu rahatsız etmemiştir. Uzanıp gömleğinin yakasını tuttu ve özenle düzeltti. Adamın gözlerinin renginden bu kadar etkilenmemiş olsaydı, aldığı keskin nefesi duyabilirdi. "Ellerime, omuzlarıma ve kalçalarıma sadece gerekli olduğunda dokunabilirsin. Ama kapalı kapılar ardında benden olabildiğince uzak duracaksın. Anladın mı?"

"Bu kadar uzakta mı?" Bakışlarını aşağı doğru kaydırarak sessizce göğüslerinin çarpışmasını engelleyen mesafe şeridine işaret etti.

Gözlerini devirdi. Dudaklarından bir huff geçti. Geniş göğsüne doğru bir itiş, yüksek sesle gülerken geriye doğru tökezlemesine neden oldu. "Senden nefret ediyorum."

Kamari'nin hayal kırıklığı en sevdiği eğlence türü gibi görünüyordu. Sırtarak ve gömleğini düzelterek göz kırptı. "Eminim öyledir, aşkım."

Elmacık kemiklerinde istenmeyen bir şekilde beliren kızarıklığı gizlemeye odaklanarak bavullarına doğru yöneldi. Odaya girdikleri anda kadın eşyalarını yerleştirmiş, adam ise balkonda ne yapması gerekiyorsa onu yapmakla meşgul olmuştu. Bir çift geri çekiliyor

topuklu ayakkabılarını giydi, çantasını kaptı ve tembelce ceketini silkmekte olan Thiago'nun karşısına geçti.

Kendisi kadar uzun boylu olmasından hoşlanıyor muydu, yoksa gözleri gök gürültüsü gibi kül rengi olacak kadar onu rahatsız mı ediyordu, bilmiyordu.

"Hadi gidelim," dedi kararlı bir şekilde, onun yanından geçerken. "Geç kalacağız." "El ele tutuşabilir miyiz?"

"Hazır başlamışken atlamak ister misin? Aptal."

"Siktir," diye kıkırdadı Kamari'nin peşinden odadan çıkarken, Kamari kapıyı tutmayınca yüzünde derin bir eğlence belirdi. "Beni mahvedeceksin, değil mi Kamari?"

Hiçbir fikri yoktu.

Yine de henüz anlamadığı şey, adamın onu aynı şekilde, hatta daha fazla mahvedecekti.

"Birbirimizi tanımak için tam olarak bir dakikadan daha az vaktimiz var."

Boş koridorda durmuş asansörlerin on birinci kata ulaşmasını bekleyen Kamari kaşlarını çatarak Thiago'ya döndü.

"Affedersiniz? Sizinle havadan sudan konuşmak istemiyorum." "Tanrım," diye mırıldandı. "İmkânsızsın."

Asansörlerin kapıları açıldığında, önce onun içeri girmesini işaret etti. "Leydim."

"Tam bir centilmen," diye alay etti onun birinci katın düğmesine basmasını izlerken.

Thiago onun yanında duruyordu, omzunu bilerek onun omzuna sürüyordu, sanki hiç de öyle olmadığı halde alan sınırlıymış gibi. Çenesini yukarıda tutarak dalgın dalgın kapılara baktı.

"En sevdiğin renk ne?"

Kamari neredeyse gülecekti. Dönüp ona bakarak şaşkınlıkla sordu: "En sevdiğim rengin ne olduğunu bilmenin ilişkimizle ne ilgisi var?"

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu, kahverengi saçları dağınık bir şekilde alnına düşüyordu. "Herkes partnerinin en sevdiği rengi bilir."

"Bu çok aptalca."

"Ee?" diye sordu, kaşları hafif bir sabırsızlıkla kalkmıştı.

Tekrar kapılara baktı ve inmeye devam eden kapıların üzerindeki kırmızı rakamları izledi. "Siyah."

"Neden şaşırmadım ki?" diye tersledi. "Benimki kırmızı."

"Sormadım ki." Bir süre geçti. "Ben de şaşırmadım."

Göz ucuyla adamın omuzlarını çekingen bir şekilde silktiğini fark etti.

"Göbek adın ne?"

"Ne oluyor Thiago? Patronunun önünde bana göbek adıyla hitap etmene imkân yok. Sadece ilgili soruları sor."

"Tanrım," diye mırıldandı. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum."

"O zaman daha çok çabala."

"Tamam," diye devam etti, yüzünü ona döndü ve duvara yaslandı.

Çenesini ona doğru sallayarak, "Seni tutkulu yapan nedir?" diye sordu.

Bu ani soru karşısında şaşkına dönen Kamari gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sesi samimi geliyordu ve haklı olarak meraklı görünüyordu. Asansörlerin durma ve zilin çalma sesi onu bu şaşkınlık dalgasından kurtardı.

"Zaman doldu," dedi ve onun yanından geçerek koridora çıktı.

Daha önce padokta ve garajda dolaşırken gördüğü birkaç kişi de Primavera Racing'in tüm ekibini ve misafirlerini akşam yemeğinin beklediği terasa doğru ilerliyordu.

Midesinin çukurunda tanıdık bir endişe yumağının yuvarlandığını hissedebiliyordu ve kimse ona dikkat etmezken derin bir nefes aldı.

"Bekle." Thiago onun dirseğini nazikçe yakaladı ve dönmesini sağladı.

"Ya sorular sorarlarsa? Nerede tanıştığımız gibi? Bunun gibi şeyler?"

"Şey, bilmiyorum, ateşli çocuk," diye cevap verdi suratsızca. "Belki de kız arkadaşınmışım gibi davranmam için bana yalvarmadan önce bu ayrıntıları düşünmeliydin."

Titrek bir kalp atışı boyunca, dinleyen biri olup olmadığını görmek için etrafına baktı. Etraf temizdi ve kızın dirseğindeki tutuşunu bıraktı. "Şey, özür dilerim! Bunu enine boyuna düşünecek vaktim olmadı. Organize olan sensin, ben değil."

Ona ihtiyatla baktı. "Bu da ne demek şimdi? Buraya arka planımız lanet bir roman gibi yazılmış olarak mı gelmeliydim?"

İç çekti. "Demek ki sen her şeyi yoluna koymuşsun, ben ise darmadağınık durumdayım."

Kamari gözlerini devirdi. "Tanıştığımızdan beri bana bir sürü saçmalık anlattın ve bu en büyük yalan olabilir. Sorun değil Thiago. Doğaçlama yaparız, tamam mı? Ben seni takip edeceğim."

Adam çenesini ovuşturup düşüncelerine dalmış gibi görüldüğünde, elleri, parmakları ve gümüş yüzükleri karşısında şaşkınlığa kapılan kadın bakışlarıyla adamın hareketlerini takip etmekten kendini alamadı. "Fazla seçeneğimiz yok, değil mi?"

Cal ve Alex asansörden çıkarken Kamari cevap vermedi, ikisi de özel dikim takım elbise giymişti. Alex en yakın arkadaşının omzuna vurdu ve Kamari'ye göz kırptı; dudaklarında alaycı, hain bir güzellikten başka bir şey olmayan bir gülümseme vardı.

Thiago Kamari'ye döndü. "Hazır mısın?"

"Hayır."

"Elini tutmamı ister misin?" diye alay etti. "Strese iyi gelebilir." Kaşlarını çattı ve dönerek saçlarını omzundan uzaklaştırdı.

"Dokunma bana."

"Velet," diye tısladı nefesinin altından. Yine de sanki görünmez bir iple ona bağlıymış gibi onu takip etti. "El ele tutuşup sekmek için hâlâ vaktimiz var, biliyorsun."

Adımlarının sabit ritmini, kalçalarının salınımını pervasızca izleyen adama baktı. "Hayatımı cehenneme çevireceksin, değil mi?"

"Oh, evet." Sırıttı ve aceleyle onun yanına yürüdü. "Bu senin kâbusunun sadece başlangıcı, sevgilim."

"KAM, BU LEO, MENAJERİM."

Karşısındaki adama nezaketle sıcak bir gülümseme sunarak avucunu onunkinin içine yerleştirdi ve tokalaşmayı kabul etti. Leo McConnell, Thiago'dan çok da yaşlı görünmüyordu; belki de en fazla iki ya da üç yaş büyüktü.

Adamı selamlarken, Thiago'ya onay vermeye hazırmış gibi onun cazibesini incelediğinde neredeyse bakışlarını kısacaktı.

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyerek elini bıraktı ve masanın etrafında dönerek oturdu.

Masalar terasın etrafına dağılmıştı ve herkes arkadaşları ve meslektaşlarıyla birlikte oturacak yer bulmuştu. Kamari otelde kalan birkaç hayranın Thiago ve takım arkadaşına hayran bakışlarla baktığını fark etti ama bu sırada onları rahatsız etmemek için saygılı bir seçim yaptı.

Tepelerine asılmış birkaç fener gün batımının altında parlıyordu.

Thiago Kamari'ye bir sandalye çekti ve Kamari ona aniden ikinci bir kafası çıkmış gibi bakınca göz kırptı. Kamari ona sessizce teşekkür etti ve gözle görülür bir isteksizlikle de olsa Leo'nun tam karşısına oturdu.

Thiago onun yanına otururken dudakları kulağına çok yakın, "Isırmaz," diye mırıldandı.

Onların masası, etrafında birden fazla kişinin oturduğu en büyük masaydı. Kamari, Indy'nin en uçta, Alex ve Cal'ın arasında oturduğunu ve enerjik bir şekilde onlarla konuştuğunu fark etti.

"Daha sert ısırırım," dedi sakince ve Leo'nun başını sallayarak onaylaması üzerine dudaklarını büzerek gülümsedi.

Thiago'nun kıkırdamasını fırsat bilerek, yeleğinin düğmelerini açtığı sırada ona baktı. "Bunu biliyorum."

Leo koltuğunun arkasına yaslanırken, "Ee, Kamari," diye başladı. "Bu Spa'ya ilk gelişin mi?"

Elastik bir bant almak için çantasını karıştırırken başını salladı. Uzun, koyu renk saçlarını ensesinde bir topuz yaparak sabitledikten sonra bakışlarının dar alanda dolaşmasına izin verdi. Kahkaha ve sohbet sesleri yankılanıyor, göğsünü sıkıştıran tüm stresi yok ediyordu. "Evet. Kesinlikle nefes kesici."

Leo kabul etti. "Güneş doğarken aşık çocukla birlikte çevrede bir yürüyüş yapmalısın."

Kamari ve Thiago karşılıklı bakıştılar. Adam sırtıttı. Kadın gözlerini kıstı.

"Buna bayılırdın," dedi Thiago, onun gözlerinde alev alev yanan kızgınlığı görebildiğini bildiği için eğlenerek.

"Elbette." *Aklını başına getirmeyi çok isterdim.* "Bu bir plan o zaman."

"Güzel." Kolunu kızın koltuğunun arkasına atarak menüsünü açtı ve kızın önünde bir menü olmadığını fark etti. Ardından kitapçığı ona doğru itti. "Ne içmek istersiniz?"

Leo sağında oturan Ava ile konuşmaya başlamıştı, bu yüzden Kamari fırsattan istifade Thiago'nun ayağına tekme attı. Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Çok vahşi."

"Bunu hak etmiştin."

"Doğru." Omuz silkti. "İçki?"

Yüz hatlarını kaplayan çatık kaşlar kendi kontrolü dışındaydı. James'le çıktığında, içkilerini hep James seçerdi. Çoğu zaman, o

viski üstüne viski içerken bir kadeh şarap içmesine izin verildi.

Kamari gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Bir kadeh şarap iyi olur. Yarıştan önce içmene izin var mı?"

Thiago başını salladı. "Hayır. Ayrıca yediklerime de dikkat etmek zorundayım. Bir yarış sırasında beş kiloya kadar kaybedebileceğimizi biliyor muydunuz? Araba sürerken çok terliyoruz."

Onu dikkatle izleyen gümüş gözlerle karşılaştı. "Gerçekten mi?" Thiago yumuşakça gülümsedi. "Evet."

Oh, hayır. Kız onun şeytanın ta kendisi olduğunu bildiği halde tatlı ve güzel davranamazdı. Gamzeli bir gülümseme ona asla boyun eğdiremezdi.

"Yarıştan önceki kilonuzun performansınız üzerinde bir etkisi var mı?"

Kızın gerçek merakı karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Hayır. Hepimizde aynı araba var, yani hepsinin ağırlığı aynı. Ama motorlar, şasi ve aerodinamik özellikler farklı."

"İlginç."

"Benim için endişelenme, sevgilim. Yine de yemeğimin tadını çıkaracağım. Güzel, çekici, tatlı, komik bir kadınla birlikteyim-"

"Kapa çeneni," diye homurdandı, bu da onu yüksek sesle güldürdü.

Sevincinin sesi meraklı gözleri üzerine çekti ve masalarda sessiz fısıldaşmaların patlak vermesine neden oldu. Indy, Alex ve Cal neşe dolu bakışlarla onları izliyordu ve Kamari en yakın arkadaşına kendisini bu karmaşada yalnız bıraktığı için ondan ne kadar nefret ettiğini haykırma isteğine karşı koydu. Alex, her zaman fotoğraf makinesiyle birlikte, çiftin fotoğrafını çekti. Cal bu durum karşısında sadece sırtarak eğlenirken, Indy ellerinin yardımıyla bir kalp şekli oluşturdu.

Sonra Leo'nun uzun zamandır beklenen sorusu geldi: "Siz ikiniz nerede tanıştınız?"

Thiago Kamari'nin kalçasını dürttü, kumaş bacağının açıkta kalan kısmına süründü. Thiago uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı, hatta sandalyesini Kamari'ninkine yaklaştırarak vücudunun sıcaklığının Kamari'nin duyularını sarmasına ve kolonyasının sarhoş edici kokusuyla karışmasına izin verdi.

"Bir parti," dedi.

"Bir teknede," dedi aynı anda.

"Teknedeki bir partide," diye açıkladı Thiago, güçlü ve kaslı kalçası hâlâ onunkine dayanıyordu.

"Ne zaman?"

Leo, Thiago'nun sanki bir kupa kazanmış ve bunu tüm dünyaya göstermek istiyormuş gibi sergilediği bu yeni ilişkiden şüphelenmekte haklıydı. Yine de Kamari, ajanın sorularının gerçek bir meraktan mı kaynaklandığından yoksa küçük beyaz yalanlarını görmeyi mi amaçladığından emin değildi.

Thiago menüyü okuyormuş gibi yapıp cevap vermeyince Kamari çenesini kaldırdı. Thiago ona hikâyelerini hayal gücüyle inşa etmesi için tam izin verirken kalbinin çarptığını hissedebiliyordu.

Kamari, Thiago'yla olan ilişkisini eski ilişkisiyle kıyaslamaktan nefret ediyordu ama bunu fark etmekten de kendini alamıyordu; James hep onun yerine konuşur, kendini ifade etmesi için ona neredeyse hiç zaman ya da alan tanımazdı.

"Yaklaşık bir yıl önce," diye itiraf etti.

Leo bakışlarını Thiago'ya çevirdi. "Ve sen bir süredir..."

Omuzlarını silkti, umursamaz ve kayıtsızdı. "Birkaç ay falan, ama kim sayıyor ki?"

Leo'nun yüz hatlarında acı ve ihanet parladı. Sporcunun bakışlarını bulduğunda kaşlarını çattı. "Nasıl oldu da onu hiç tanıştırmadın? O *koşulsuz aşk* ayları boyunca birlikte resmedildiğin tüm kızlardan haberi var mı?"

Bir an için, bir kalp atışı kadar uzun bir süre için, duygularının kontrolünü kaybetti. Öfke ve acı zihninde bir kasırgaya dönüşmüş, vücuduna yayılmakla tehdit ederek varlığının her zerresini çok iyi bildiği o ızdıraba maruz bırakmıştı. Thiago'nun kalçasının kazara kendisinininkine değmesi onu gerçeğe dönmeye zorladı ve onun istenmeyen varlığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

Sağ tarafına baktığında Thiago'nun çenesini hafifçe sıkıldığını, parmaklarının kalçasının üzerindeki gizli tıngırtısını gördü. Belki de aslanın inine girmeden önce planlarını enine boyuna konuşmalıydılar.

"Fotoğrafları gördüm," diye açıkladı Kamari sessizce. "Gerçi aldatma iddiaları hiç olmadı."

Thiago onun bakışlarını buldu. Yüzünü aradı. Minnettarlıkla çenesini eğdi. "Seni asla aldatmam, bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Bacağını okşadı, sonra kaslarının sertliğini hissetmeden elini hemen geri çekti. "Ayrıca Leo, o partilerin çoğunda ben de vardım."

"Öyle miydin?" diye sordu kuşkuyla.

"Öyleydi," diye doğruladı Thiago. "Ama Kam çok meşgul bir kadın. Londra'da bir kafesi var ve yakında bir tane daha açmayı planlıyor. O bir

Ayrıca özel bir insan ve yarışlara katılmak istememe tercihine her zaman saygı duydum."

"Ama ben senin menajerinim," diye karşılık verdi Leo, duygu yüklü bir sesle. "Bana söyleyebilirdin."

Kamari hemen atladı. "Artık buradayım, değil mi? Bakın, Thiago ile ilişkiyi gizli tutmak istediğim için özür dilemeyeceğim. Ünlü biriyle çıkmak benim gibi basit bir insan için bunaltıcı olabilir. Geçmişe takılmayalım ve bu akşamki yemeğin tadını çıkaralım, olur mu?"

Leo sözlü olarak cevap vermeyi başaramadı. Sadece başını salladı ve çifte temkinli bir şekilde baktı. Kamari onun gözlerindeki kızgınlık titreşimini biliyordu ve ondan hoşlanmadığını biliyordu. Ya da belki de sadece endişeliydi.

Thiago'nun eli boynunun arkasını kavradığı an kadın sustu. "Bu senin için uygun mu?" diye fısıldadı.

Neyse ki Leo şu anda menüyü okumakla meşguldü, yine de göz ucuyla çifti izlediğinden emindi. Atlet başparmağını kızın kürek kemikleri arasında gezdirerek vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissetti. Adamın ellerini üzerinde hissetmekten nefret etmesi, öfke ve kargaşa dalgasının içinden onu ikna etme şeklinden zevk almaması gerekiyordu. Yine de kıpırdamadı ve birkaç kalp atışı kadar uzun süre etini okşamasına izin verdi.

Hayır demesi gerekiyordu ama yine de yumuşak bir sesle "Evet" dedi.

Çünkü onun tenini kendi teninde hissetmekten neredeyse zevk aldığını düşünüyordu.

Ona baktı, ama o başka bir yere, gökyüzüne bakmakla meşguldü. Aradığı şeyi bulduğu anda parlayan gözlerindeki ışıltıdan neredeyse büyülenecekti. Neredeyse bakışlarının onun yüzünün her santimetresinde oylanmasına izin verecekti.

Sonunda Thiago onun kulağına doğru eğildi ve sadece onun duyabileceği bir şey fısıldadı. "Teşekkür ederim. Sana borçluyum."

Kamari "*Merak etme*" der gibi başını salladı.

Garson masalarının önünden geçerken Thiago genç adamı yanına çağırdı. "Kızım bir bardak beyaz alabilir mi lütfen?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

S Adaçayı ve yeşil çay notaları onu saf bir teselli kozasıyla sarmış, yoğun bir dinginlik hissi veren o görünmez baloncuğa bağlamıştır.

Bu duygu yabancıydı ama Thiago uyanmak istemiyordu. Bir rüyada sıkışıp kalmadığını, bu an kadar cennet gibi hissettiren, garip bir şekilde iyi bir şekilde ruhunu parçalayan bir gerçekliğe çöktüğünü anlaması birkaç kalp atışı aldı.

Bedeni ve zihni mükemmel bir senkronizasyon içinde olan Thiago yavaşça uyandı. Kolu karşısındaki kişinin beline dolanırken, sıcak bir bedenin ön tarafına bastırıldığını hissedebiliyordu. Göğsünün sabit bir şekilde inip kalktığını hissederek, nefes alış ve verişlerinin yumuşak ritmine uymasına izin verdi.

Gözlerini yavaşça açarak, sabahın erken saatlerinde güneş ışınlarının perdelerin arasından süzülüşünü, daha önce hiç görmediği bir odanın duvarlarında gizlenen yumuşak ama parlak beyaz ışığı izledi. Hareket etmek istemedi. Orada kalmak istiyordu, koluyla sarılmış-

Nerede olduğunu fark ettiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Kiminle birlikte olduğunu.

Yorgunluğun sisi anında dağıldı, kafasındaki coşku bulutlarının yerini farkındalık aldı. Sakinleşti. Nefes almayı bıraktı. Gözlerini kırptırdı ve bir

koyu kahverengi bukleler.

Kamari Monroe onun kollarındaydı.

Kamari Monroe'ya sarılmıştı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Dün gece bir şey oldu mu? Hayır, kesinlikle olmadı. O kadın onun ellerini vücudunda istemezdi.

Sakinliği içine çekti. Endişe soludu. Kamari'yi uyandırmaktan korktuğu için kolunu çekmedi. Zar zor nefes aldı, sıcak nefeslerinin onun huzurlu uykusunu bozmasından korkuyordu. Yine de kalbi düzensiz bir şekilde atmaya başladı ve Kamari'nin sırtına çarpan sıkıntısını hissedebileceğini biliyordu. Ne de olsa üzerinde hiçbir şey yoktu. Sadece gövdesine yapışan çürük bir giysi parçası onları ayırıyordu ve eğer isteseydi, arkasını dönüp kalbini tutabilir ve toz haline getirebilirdi.

Küçük bir homurtuyu bastırarak dün geceki olayların hatıralarının zihninde canlanmasına izin verdi. Leo sorular sormuştu ama sonunda biriyle anlaştığı için Thiago'yla gurur duyuyor gibiydi. Yine de Thiago, menajerinin bu davranışlarına tam olarak ikna olmadığını biliyordu. Bütün akşam boyunca Kamari'nin yanında kalmış, ara sıra onunla konuşmuş ama çoğunlukla etraflarındaki insanlarla konuşmasını dinlemişti. Şöyle düşündüğünü hatırlıyordu: "*Tanrım, kız büyüleyici. Bu sadece bir rol mü yoksa gerçekten böyle biri mi?*" Ona dokunduğunu, sırtını ve omuzlarını okşadığını, bazen ayağına tekme atıp bırakmadan önce elini tuttuğunu hatırlıyordu. Onun dokunuşları altında bir an sertleştiğini, sonra okşamalarının gerçek bir şefkatten başka bir şey olmadığını anladığında rahatladığını hatırlıyordu.

Ten tene temastan hem nefret ettiğini hem de hoşlandığını hatırlıyordu. Her anından nefret ettiği apaçık ortadayken onun üzerinde belli bir güce sahip olmasına nasıl izin verdiğini hatırladı. Her şeyi hatırladı: iletişim eksikliklerine rağmen ne kadar doğal ve kolay hissettirdiğini.

Belki de aralarına mesafe koymaya yönelik ilk planı asla işe yaramayacaktı. Denese bile ondan nefret edebileceğinden emin değildi.

Yemekten sonra odalarına dönmüşlerdi ve Kamari gece için hazırlanmak üzere banyoya saklanırken ona tek kelime etmemişti. Kamari odaya çıktığında telefonunda gezinmekle meşguldü ve yatağı kendisiyle paylaşacak olan kadına pek dikkat etmemişti. Yedek yastıkları kullanarak aralarına bir duvar örmüş ve ona kendi tarafında kalmasını söylemişti. Adam gülmüş, kadın da kaşlarını çatmıştı.

Ne olursa olsun, ona saygısızlık etmek için hiçbir harekette bulunmamış ve gecenin geri kalanında ona elini bile sürmemeye dikkat etmişti.

Onunla küçük bir konuşma bile yapamadan, yorgunluk onu alt etmiş ve derin, rüyasız bir uykuya dalmaya itmişti.

Peki, yastık duvarı nereye gitmişti? Birbirlerinin kollarına düşmeyi nasıl başarmışlardı?

Tüm bunlar ona çok tuhaf geliyordu, hiç sarılmazdı. Tek gecelik ilişkilerinin onda kalmasına asla izin vermezdi. Ama bu, hiç şüphesiz, uzun zamandır uyuduğu en iyi geceydi.

"Valencia?"

Kamari'nin sert fısıltısı kalbinin atışını bir kez daha durdurdu. Yutkundu, kaskatı kesildi. Kadının vücudunun onunkine karşı nasıl katılaştığını hissedebiliyordu.

"Günaydın günüşiği," diye mırıldandı boynunun kıvrımında. Risk aldığı için farkındaydı ama onun kokusunun tadını çıkarmak hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı.

Bir süre geçti. Onun sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı kalmaya çalıştığını anlamıştı. "Kolun neden bana dolanmış?"

Dumanlı sesi uykuyla karıştı, kenarları boğuktu, bu da onun için her şeyi daha da cazip hale getiriyordu.

"Belki de kollarıma sürünerek geldiğin içindir," diye alay etti.

Sessizlik. "Biz..."

"Hayır," demekte gecikmedi. "Ama yapabiliriz."

"Seni tekmelemeden önce uzaklaşmak için tam olarak iki saniyen var." Kıkırdadı. "Çok vahşi."

"Cidden, Valencia. Benden uzak dur."

"Neden hareket *etmiyorsun*? Bana kollarımda olmaktan hoşlanıyormuşsun gibi geliyor." Onu kızdırmak en sevdiği hobisi haline gelmişti. Kendini daha da yakınına çekerek onun bedenini daha sıkı kavradı. "Hadi ama Kam. Bu güzel değil mi?"

"Değil," diye ısırdı, hâlâ hareket etmiyordu.

"Ama arkadaşlar kucaklaşır," diye mızızlandı. Onun sıcaklığından, geceliğinin kumaşının elinin altındaki yumuşak baskısından, avucunun içine sanki onun için yaratılmış gibi oturmasından keyif alıyordu.

"Biz arkadaş değiliz, Thiago." Onu uzaklaştırmak için bileğinden tuttu, hareketsiz kaldı. "Popoma bastırdığın senin aletin mi?"

Ağızından yüksek sesli bir kahkaha kaçtı ve sonunda sırt üstü dönmek için tutuşunu gevşetti. Bir elini kızarmış yüzünde gezdirirken boğazının arkasından fişkıran kıkırdamalara engel olamadı. Daha sonra ön kolunu

Güneş ışınlarından, Kamari'nin içinde bulunduğu öfke yumağından ve tüm bunların gerçekliğinden korunmak için gözlerini kapattı. "Üzgünüm aşkım ama sabah ormanları biz erkekler için doğal bir şey."

Kadın sürünerek uzaklaşırken yatağın kaydığını hissetti, yol boyunca vücudunun sıcaklığını da beraberinde götürdü. "Aletini benden uzak tut. Aslında, sadece benden uzak dur. Sana bana özel olarak dokunmamamı söylemişim."

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Belki de dokunmaya o kadar muhtaçsın ki bana geldin. Benden hoşlandığın apaçık ortadayken suçu bana atmayı bırak."

"Hayal kurmaya devam et," diye mırıldandı.

Karnına bir yastık fırlattığı anda yine güldü. "Çok vahşi."

Sonunda gözleri ona takıldı. Sırtı ona dönük olan Kamari, dağınık buklelerini hızlı bir şekilde toplamakla meşguldü. Bakışlarını Kamari'nin fiziği üzerinde gezdirmekten kendini alamadı -Kamari orada öylece otururken nasıl alamazdı ki? Derin bir iç çekerek kendini yataktan kaldırdı ve ayaklarını dikkatlice terliklerinin içine kaydırды.

"Güzel bacaklar," dedi ona.

Bakışlarını onunkilere kilitledi ama bu kez gözlerinin kenarlarında gerçek bir kızgınlık parıltıyordu. Bakışlarını adamın açıkta kalan gövdesi üzerinde gezdirirken, bu durumun kendisini ne kadar etkilediğini göstermeyerek duygularını kontrol altında tuttu. Yorgan onu belden aşağısını örtüyordu ve kadının incelemesinin yoğunluğu onu alev alev yakıyordu. Gözbebeklerini genişleten yadsınamaz bir heyecan parıltısı, tepkisindeki akıl almaz şiddet, adamın bileğini yakalayıp onu kendine doğru çekme isteği uyandırdı.

"Senden nefret ediyorum."

Sırıttı. Sesi boğuklaşmıştı, boğuklaşmıştı. "Biliyorum."

"Önce tuvaleti kullanacağım."

İşte tam o anda bu planın uygulanmasının imkânsız olduğunu anladı. Kamari ile profesyonel kalmak, kendini kurtarmak kadar karmaşık olacaktı.

"Bir şey yemek istemediğine emin misin?"

Bir *Queen* şarkısının hafif melodisi arka planda usulca yankılanırken, Ağustos sonu yaz esintisi çenesinin dış hatlarını okşuyordu. Parmaklarını direksiyonda müziğin ritmine göre hareket ettiren Thiago, yolcu koltuğunda oturan Kamari'ye baktı. Dirseğini arabanın paneline dayayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve Kamari'nin yeşil gözlerinin kendi gözleriyle buluşmasını bekledi.

"Eminim," diye yanıtladı kararlı bir şekilde, güneş gözlüklerini başına takarken.

Gaza bastığında Ferrari Roma'sının kükremesi yüksek sesle yankılandı. Thiago, Spa-Francorchamps pistine doğru yol boyunca yürüyen ve arabasının fotoğraflarını çeken hayranlarına dikkat etmiyordu. Dikkati sadece uyandıkları andan beri garip bir şekilde sessiz olan Kamari'deydi. Adam bir kez daha hızlandığında dudaklarından küçük bir şaşkınlık çığlığı döküldü.

"Sadece bir kahve içtin," dedi sessizce.

Kaşları şaşkınlıkla hafifçe kalktı. "Fark ettin mi?"

Evet, kahvaltının büyük bölümünü Kamari'yi görmezden gelerek geçirmiş ve sadece en iyi iki arkadaşıyla konuşmuştu. Ve evet, ona doğru bir bakış bile atmamıştı ama bu kadının yaptığı hiçbir şey onun gözünden kaçmamıştı. "Çok dikkatliyimdir."

"Genelde sabahın bu erken saatinde aç olmam," diye açıkladı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Karavanda harika bir yemek servisimiz var. Günün herhangi bir saatinde bir şeyler yemek isterseniz çekinmeyin."

Kamari dikkatini ekrana vermeden önce başıyla onayladı. Koyu renk saçları bir perde gibi yüzüne düşüyordu ve bir tutamını delikli kulağının arkasına sıkıştırmıştı. Ne kadar odaklanmaya çalışırsa çalışsın, vahşi gözlerini yolda tutamıyordu - dikkatini dağıtmak için orada dururken olmazdı.

Neyse ki otelden piste kadar olan yolculuk son derece kısaydı. Sürücülerin piste araçlarıyla gelmeleri sadece protokol gereği idi.

"Bu senin araban mı?" Boşta kalan parmağını emniyet kemerindeki sarı logonun üzerinde gezdirdi.

"Hayır, ama Monako'da bir Ferrari'm var."

Adam göremiyordu ama kadının gözlerini devirdiğini biliyordu. "Tabii ki biliyorsun."

Ona doğru bir bakış attı. "Primavera ve Ferrari ortak. Yarışlar için gittiğimiz her ülkede, Rowan ve bana yarış boyunca kullanmamız için bir araba ödünç veriyorlar.

hafta sonu."

"Bu harika."

Omuz silkti ve kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "F1 pilotu olmanın avantajları var."

Bariyerlerin arkasına dizilmiş taraftarlarla birlikte güvenlikten geçen Thiago, açık pencereden elini salladı. Tezahüratlar patladı ve sevinç çığlıklarıyla karıştı.

Kamari güneş gözlüklerini burnunun kenarına doğru çekerek, "Bu delilik," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Özel otoparka girmeden önce güvenlik görevlisine teşekkür etmek için elini kaldırdı. Motoru durdurarak emniyet kemerini çözdü ve Kamari'ye doğru döndü. Kamari de onun hareketlerini yansıttı ve garip bir nedenden ötürü çevreleri bir an için bulanıklaştı. Fotoğrafçılar ve muhabirler arabanın etrafında dışarı çıkmalarını bekliyorlardı ama Thiago'nun bu anı sonlandırmaya hiç niyeti yoktu.

"Gergin misin?" diye sordu.

Kadın alay etti. "Hayır."

"Eğer öyleysen sorun değil," diye yumuşak bir şekilde güvence verdi.

Çantasını karıştırarak küçük bir parlatici tüpü çıkardı. "Öyle misin?" "Belli ki." Bir nefes gevşeterek onun makyajını yapmasını izledi. ustalıkla. Dudaklarının dolgunluğu onu hipnotize etmişti. Kızın, istemeden de olsa, ölümcül niyetleri olan bir siren gibi onu daha da yakına çekmeye çalışmasıyla. "Artık her şeyi berbat edemem."

Kaşlarının arasına küçük bir çizgi çizdi. Tek istediği güneş gözlüklerini yok etmektir çünkü orman yeşili görmeye ihtiyacı vardı. Kaybolmaya ama aynı zamanda ayaklarının yere bastığını hissetmeye ihtiyacı vardı. "Bak, Thiago. Bence yarışmayı seviyorsun ve bence kazanmak için içinde var. Ama hedeflerine ulaşmak için boş sözler söylemekten daha fazlasını yapman gerekecek. Eylemler önemlidir. Sonuçlar önemlidir. Menajerinin, takım müdürünün ya da medyanın senin ve benim hakkımda neler söylediğine dair hiçbir fikrim yok ve açıkçası bilmek de istemiyorum ama umarım itibarını temizlemek için yalnızca bana güvenmiyorsundur."

Kadın haklıydı. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi; bu farkına varma duygusu, geleceği üzerinde sağlam bir kontrolü olduğunu düşünmesine rağmen her şeyin belirsizliği.

"Sen benim oyunumda bir piyonsun," diye mırıldandı şiddetle. Tınısının bir alt oktava düştüğünü fark ettiğinde göğsünün yükselişini ve sonra düşüşünü izledi. "Ve bir kral veziri olmadan kazanamaz."

Kızın dudakları en küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığında Thiago içini bir rahatlama dalgasının kapladığını hissetti. Dudaklarının arasından yumuşak bir alayın uçup gitmesine izin verdiğinde bu nadir an tuzla buz oldu. "Her zaman şair, Thiago Valencia."

Sırıttı, acaba bakışları koyu renk gözlüklerinin ardındaki gamzelerine mi kaydı diye merak etti. "Henüz hiçbirini duymadın." Çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde elini kaldırdı ve kadının çenesini nazikçe kavradı. Başparmağının ucu dudaklarının köşesinde gezindi ve teninde zar zor fark edilen parlaticı lekesini topladı. Kızın nefesinin kesildiğini duyduğunda, kendisinin de nefes almayı bıraktığını fark etti. "O podyumda olacağım, Kam. Kazanacağım."

Elini onunkinin üzerine koydu ve bir an için onun dokunuşuna yaslanmaya hazır olduğunu düşündü. Bunun yerine elini çekti ama parmaklarının etrafına küçük bir baskı uyguladı; bir cesaretlendirme, bir güvence dokunuşu.

"Bunu kendin için yap, Thiago. Başkası için değil."

ADRENALİN YÜKSELİŞİ eşsiz, yeri doldurulamaz ve benzersizdi.

Sendeleyerek aldığı nefesler duyulabiliyordu, kalbi o kadar çılgınca çarpıyordu ki, bu ham, sınırsız heyecan duygusunu yaşıyor olmak neredeyse yabancıydı.

Luke telsizden "Tam itiş," dedi. "İki tur kaldı. Şu anda P2'desiniz. Tekrar ediyorum, P2."

İkinci sırada.

Sonunda.

Belçika'nın nadir görülen sıcağında yorucu bir yarışın ardından, dakikalarca müzakere gerektiren bir stratejiyle, pit stoplarını etkileyici bir şekilde hızlı yapmayı başaran mekanikerlerinin olağanüstü performansıya - iki buçuk saniyenin altında - Thiago nihayet podyumda yer alacaktı.

"Rowan nerede?" Thiago, Stavelot'nun köşesinde hızını azaltırken mühendisine sordu.

"P3."

Bu da Primavera Racing için çifte podyum demek.

"Haydi dostum," dedi Luke. Thiago arka planda cesaretlendirici tezahüratları duyabiliyor, mühendisinin sesindeki beklentiği hissedebiliyordu.

Eldivenli elleriyle direksiyonu sıkıca kavrayarak bitiş çizgisine doğru tam gaz ilerlemeye odaklandı. Titreşimler vücudunu sarstı; frizonlar giyinik teninin her santimini kapladı.

Uzaklarda, damalı bayrak havada sallanıyor, kırk dört turluk yarışın ardından bir barış simgesi olarak dalgalanıyordu.

Son virajı aldıktan sonra son bir kez hızlanan ve son düzlükte saatte yaklaşık iki yüz kilometre hızla yarışan Thiago, zafer, gurur ve sevincin sembolü olan çizgiyi geçtiğinde yumruğunu havaya kaldırdı.

"Başardık, bebeğim!"

Duyabildiği tek şey kalp atışlarının sağır edici davul sesiydi. Tüm heyecan çığlıkları artık uzaktı, çevresi puslu bir renk bulanıklığına dönüşmüştü ama o kaskının altında gülümsüyordu.

Yapmıştı.

Soğuma turunda tribünlerde zıplayan taraftarlar ve destekçilerden oluşan bir kırmızı deniz vardı. Rowan, Thiago'nun yanından geçerek ona başparmağıyla selam verdi ve göğsünde bir sevinç hissi yarattı.

Thiago arabasını park etti ve hafta sonu boyunca neler başardığını düşünmek için bir an durdu. Nefes almak için. Bu duyguyu içine sindirmek için. Kendisini böylesine mutlu ve gururlu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kaskının vizörünü kaldırarak, tehdit edici gözyaşlarının akmasını önlemek için parmaklarını kapalı gözlerine bastırdı.

Kalın kalın yutkundü. Ağır ağır nefes aldı. Başını koltuğuna yaslayıp kalp atışlarının düzenli bir ritme dönmesini bekledi ama durmayacağını biliyordu. En azından bugün.

Motoru durdurarak kendi arabasından inen Rowan'a baktı. Yumruk tokuşturdular ve takım arkadaşının gözlerinde parlayan yıldızları görünce, Rowan'ın da sonunda bir podyumu paylaştığı için aynı derecede mutlu olduğunu anladı.

Thiago emniyet kemerini çözdü, kaskının kilidini açtı ve direksiyonu arabasından çıkarıp kaputun üzerine koydu.

Kokpitten atladığı anda, en yüksek ısıklar, alkışlar ve alkışlar kulaklarını doldurdu. Ekibine doğru bir adım attı.

bariyerlerin arkasında bekliyordu ve araba tamircisinin kollarına atladı.

Sırtını, poposunu ve kaskının üstünü sıvazladılar. Çılgılık attılar, tezahürat yaptılar ve aşırı heyecanla küfrettiler.

Indy ile birlikte arkada duran Kamari dikkatini çekti. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, arkadaşı yan tarafına dirsek attığında yüz hatlarını aydınlatan küçük bir gülümseme vardı.

Thiago kaskını ve kar maskesini çıkardı, parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirmeden önce dalgınca Cal'a uzattı.

Kamari'ye göz kırptı ve Kamari ince bir hareketle çenesini eğdi.

Tam şu anda dünyasının yıkılmakta olduğunu düşündü. Etrafındaki her şeyin yerle bir olduğunu düşündü ve neden bu kadar çaresiz ve güçsüz hissettiğini bilmiyordu. Kalbinin çekicinin, yükselen gelgit dalgaları gibi vahşice vurduğunu hissedebiliyordu - kontrol edilemez ve vahşi. Gülümsemesi çok değerli, eşsiz ve nadirdi ve bunu görmek onu bir yıkım uçurumuna sürükledi.

Ve bir an için, bir sonsuzluk için, zamanın artık bir önemi yokmuş gibi görünüyordu çünkü o gizli hayranlık gülümsemesi ve içten saygının özlem dolu bakışları neredeyse podyumun en yüksek basamağında durmaktan daha fazla şey ifade ediyordu.

Onun duvarlarından birini yıkmayı, tanıştıklarından beri sergilediği o sert görüntünün ardındaki gerçek benliğini bir an olsun yakalamayı başarmıştı. Eğer puan almak, podyumda durmak ve bir kupayı havaya kaldırmak Kamari'nin -ve dünyanın- onayını kazanmak anlamına geliyorsa, o zaman savaşacaktı.

Indy onu kendisine doğru iterken, yaklaşmasını işaret etti. Kadın isteksizce kalabalığın arasından ilerledi ve işte oradaydı. Indy'nin önünde durmuş, ona giymesi için yalvardığı rolü yapıyordu. Ama oradaydı, ıslıl ıslıl görünüyor, gülümsüyor ve ona güveniyordu.

Korkulukları tutarken geniş bir gülümsemeyle "Podyumdayım," diye mırıldandı.

Şakacı bir şekilde göz kırptı ve şaşkınlığın yüzüne yansımaması için Herkül gibi bir çaba sarf etti. Kamera önündeydiler, televizyondaydılar ve hata yapma lüksleri yoktu. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Sen ve senin koşulsuz desteğin olmadan bunu başaramazdım," diye şaka yaptı.

Kadın öne doğru bir adım attı ve adam onun dudaklarının yukarı doğru eğildiğini gördüğünü sandı. "Kapa çenenin."

"Seni öpeceğim, Kamari."

"Bana öyle bakarak kendini aptal durumuna düşürmeden önce yap şunu."
Sonra yanağını avuçladı. Öne doğru eğildi. Dudaklarını onunkilerin üzerine koydu.
Öpücük iffetli, kısa ve hızlıydı ama yine de özgürleştirici hissettiriyordu.
Kamari aklını ve kalbini kısıtlayan sinir düğümlerini çözme gücüne sahipti ve dudaklarının yumuşak teması ona yaşadığını hissettirdi. Thiago onu öptü, gülümsedi ve gerçekliğe dönmek için geri çekildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Onun üst kolunu nazikçe okşadı. "O şampiyonluğu kazandığında bana teşekkür et, güzel çocuk."

Bu yabancı bir duyguydu, bilinmeyenin vahşi hissiydi, onu başarıya ve kurtuluşa sürükleyen bir amaç bulmak ve bunu kendisinden başka biri için yapmak.

ON ALTINCI BÖLÜM

SPA-FRANCORCHAMPS, BELÇİKA

T Bir kapının kapanma s e s i n i , bir şekilde tanımayı başardığı ayak sesleri takip etti.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Kamari elbisesini özenle katladıktan sonra bavuluna yerleştirdiği kıyafetlerin üzerine koydu. Elbette bavulunu fazla doldurmuştu ama Spa'da bir hafta sonuna katılması gerektiğini öğrendiği anda panik tüm hislerini bastırmıştı. Motor sporları dünyasındaki önemli insanların karşısına çıkması gerekiyordu; Thiago'nun menajerini, takım müdürünü ve Thiago'nun kendisini etkilemesi gerekiyordu.

"Evet," dedi. "Eve."

"Ev mi?" Thiago yankılandı. Adamın sesindeki şaşkınlığı duyabiliyor, yüzündeki çatık kaşları hayal edebiliyordu. "Indy ile mi?"

Yerde diz çöktüğü yerden ona bakmadı. "Evet. Bu arada onu gördün mü?"

Adamın gölgesinin yanından geçtiğini hissetti, sonra adam gelip bavulunun yanındaki koltuğa oturdu. Kamari ona bakmaktan kendini alamadı - tamamen mıknatıslanmış, büyülenmişti. Gri gözleri bir yıldız ışığı havuzu gibi parlıyor, güneşten kızarmış yanaklarında kızıl bir renk belirliyordu. O podyumu ele geçirdikten sonra yaşadığı coşkunun etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ve yüzüne kazınan coşku ona çok yakışıyordu.

Üzerine şampanya püskürtüldükten sonra yarış kıyafetini çıkarmış, beyaz bir tişörtle eşleştirilmiş rahat bir kot pantolon giymişti. Sandalyede arkasına yaslanmış, bacaklarını iki yana açmış ve dirseklerini her iki kolçağa dayamış bir halde meraklı gözlerle Kamari'ye bakıyordu.

Kamari yarış sonrası yaşananların titreşimlerini hâlâ vücudunda hissedebiliyordu; sevinç çılgınlıkları, yağmur damlaları gibi akan şampanyalar, Indy, Cal, Alex ve Primavera Racing ekibiyle birlikte Thiago'nun ikinci ve Rowan'ın üçüncü olduğu podyuma bakarken etrafına yayılan mutluluk.

Formula 1 gibi bir şey olmadığını fark etmişti.

Yarış sırasında çok fazla soru sormamak için kendini kontrol etmeyi başarmıştı ama Londra'ya döndüğünde kendi kendine öğretmek için aklına bir not almıştı. Açıkçası her şey bir muamma gibi gelmişti ve neredeyse iki saat boyunca garajda durmuş, hiçbir şey anlamamış, sadece gülümsemiş ve Thiago'yu önemsiyormuş gibi yapmıştı.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye söze başladı, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu, "ama Indigo aşağıda, barda Cal'la kafa buluyor."

"Ciddi misin?"

Kıkırdadı. "Tamam, biraz fazla dramatik davranmış olabilirim ama o sadece çocuklarla bir şeyler içiyor. Uçağın ne zaman?"

Etrafta telefonunu arayan ve birkaç kalp atışından sonra banyo tezgahında unuttuğunu hatırlayarak vazgeçen Kamari, uzanıp Thiago'nun bileğini yakaladı.

Boğazının arkasından küçük bir kıkırdama patladı. "Sadece zaman isteyebilirdin, biliyorsun."

Elini bıraktı. "Teşekkürler. Saat onda havaalanında olmamız gerekiyor." "On mu?" diye tekrarladı, biraz öfkelenmişti. "Yani üç saat sonra."

Kamari omuz silkti. "Ve? Havaalanına iki saat önceden gitmemiz gerektiğini herkes biliyor çünkü check-in yapmamız, güvenlikten geçmemiz, terminalimizi bulmamız gerekiyor."

"Hiç durmaz mısın?"

Kamari gözlerini kırıştırdı. Ona baktı ve öne doğru eğildiğinde bakışlarının onun hareketlerini takip etmesine izin verdi. "Ne?"

"Hiç fazla düşünmeyi bıraktın mı?"

"Hayır." Ayağa kalkarak bakışlarının yeterince ürpertici olduğundan emin oldu. Adam teslim olmak için ellerini kaldırıp şezlongda arkasına yaslandığında gözlerini devirdi ve yatağın kenarına oturdu.

İstenmeyen anılar aniden zihninde dönmeye başladı
-Güçlü kollar, sert göğüs, sıcak nefesler. Bu sabahki yanlış anlaşılardan kalan bozucu anıları göz kırparak uzaklaştırdı ve "Neden kutlama yapmıyorsun?" diye sordu.

Daha valizini bile açmadığı bavulunu işaret etti. "Sadece bir kapüşon ve şapka almaya geldim." Bir süre geçti ve bir sonraki soruyu sorarken yumuşak bir şekilde konuşması şaşırtıcıydı. "Benimle gelmek ister misin? Pistin etrafında küçük bir yürüyüş yapacağım."

Tekinsiz, yabancı bir şey göğsünü kavradı ve organı sekmeye başlayana kadar yavaşça serbest bıraktı. Bu teklifi beklemiyordu, hele ki akşamın geç saatlerindeki aktivitelerine dahil olmayı hiç beklemiyordu. "Bu benim soruma cevap olmadı."

"Kutlama hakkında mı?" Kadın başını salladı. Omuz silkti. "Sadece yarın gidiyorum. Daha sonra sarhoş olmak için çok zaman var. Hadi ama, bu hafta sonu pistte hiç dolaşmadın."

Kamari buna nasıl tepki vereceğinden emin değildi - onun hakkında fark ettiği her şeye.

Adamın bavuluna doğru yürümesini ve buklelerinin üzerine yerleştirdiği Ralph Lauren şapkasını almasını, ardından da bir süveter almasını izledi. Daha sonra Kamari'nin çantalarının önünde durdu ve kıyafetlerinin düzenini bozmadan hafif bir hırka çıkardı.

"Ciddiyim," dedi ona bakarak. "Orada oturup o gözlerinle beni izledikçe zaman daha da geçecek ve bir yarış pistinde güneşin batışını izlemek gibi büyük bir fırsatı kaçıracaksın. Güzel görüldüğümü biliyorum ama-"

"Kendini çok beğenmişsin," diye ısırarak ayağa kalktı. "İyiyim. Sadece uçağa binmeden önce sosyalleşme ve içki içme havamda olmadığım için."

Kapıyı açarak dudaklarını çapkın bir sırıtışa dönüştürdü. "Sadece benimle biraz zaman geçirmek istediğini itiraf et."

Yatak odalarından çıkarken bilerek onun omzuna çarparak, "Sen bilirsin," dedi. "Hayır, ama cidden, uçağı kaçıramam, tamam mı? Sabah işe dönmek zorundayım ve Indy de çalışıyor. Kafe yedide açılıyor ama fırıncılara yardım etmek için altıda orada olmalıyım ve-"

"Hey, hey." Dirseğinden yakalayarak onu olduğu yerde durmaya zorladı. Gözlerini onunkiler arasında gezdirirken, göz bebeklerinin etrafında parıldayan o yumuşak endişe ışıltısını algılayabiliyordu. "Nefes al. Sakin ol, tamam mı? Alacağız"

zamanında döneceksin ve şoförüm seni havaalanına bırakacak. Aileni aramamı ve seni gece yarısına kadar eve getireceğimi söylememi ister misin?"

Yüksek sesle alay ederek adamın elinden kurtuldu. "Çok sinir bozucusun."

Adam sırtıttı ve kadın kendini tutamayıp hızla adamın belirgin gamzelerine baktı. "Beni seviyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum."

Asansörde Kamari, Indy'ye mesaj atarak nereye gittiğini bildirdi. "Soracak aptalca bir soru yok mu?" diye sordu, gözleri en iyi arkadaşıyla olan mesaj dizisine sabitlenmişti.

INDY

Dikkatli ol bebeğim. O adamı benim için öp. Onunla da seviş.

LÜTFEN.

Göz ucuyla Thiago'nun panele yaslanmış, eğlenen gözlerle onu izlediğini görebiliyordu. Kazağını bir omzuna atmış, Kamari'nin hırkasını kendi başına taşıyabileceği konusunda ısrar etmesine rağmen bir elinde tutuyordu. "Hayır, tabii 21 soru oynamamı istemiyorsan."

"Lütfen yapma. Sessizliğin harika." Kıs

kıs güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Primavera'nın çifte podyumunu kutlayan insanlarla dolu salonun önünden geçerken Kamari, başka erkeklerin kollarına dolanmış bir tutam sarı saç bulmaya çalıştı. Thiago bir elini sırtına koyarak onu dışarı çıkmaya zorladı.

Adam muhteşem Ferrari'sini park ettiği otoparka doğru yürümeyince kaşlarını çatı. "Yürüyor muyuz?"

"Hayır. Bisikletleri alacağız."

"Bisikletler mi?" diye yankılandı. "Ciddi misin? Pistin etrafında bisiklet sürmeyeceğim."

Orası çok dik ve ben bu hafta hiç çalışmadım."

Onun bu yakıcı kızgınlığı karşısında iyice eğlenmişti. "Oraya bisikletle gidiyoruz, orada değil."

"Oh."

"Bisiklete binmeyi biliyorsun, değil mi?"

"Yapamıyor gibi mi görünüyorum? Kırıldım."

"Ben öyle demedim."

"Evet, bir tanesine binebilirim."

Sırtıttı. "Neye binmek? Bisikletten mi bahsediyoruz yoksa benim-"

"Tanrım," diye homurdanarak avuç içini adamın ağzına kapattı. Adam güldü, aldığı zevk parmaklarında titreyişlere yol açtı, koluna ve vücudunun geri kalanına doğru karıncalanmaya başladı. "Bunu seninle yapmayı neden kabul ettim ki? Sen kesinlikle en kötü bok parçasısın."

"Seni kızdırmak çok kolay," diye alay etti elini savuşturduktan sonra. "Çünkü kesinlikle sinir bozucusun."

Adamın dudaklarının kenarındaki kendini beğenmiş sırıtiş neredeyse kızın öfkelenmesine neden oluyordu. Adam daha da yaklaştı ve kız onun bileğini kavradığını ancak şimdi fark etti. "Öyle mi? Bu yüzden mi benimle bunu yapmayı kabul ettin?"

"Yürüyüşe çıkmak mı?" Alay etti. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım var."

Sığ bir kıkırdama serbest kaldı. "Benimle çıkmaktan bahsettiğimi biliyorsun, aşkım."

Kamari bir adım öne çıktı ve burnunun ucu neredeyse onunkine değecekti. "Sahte flört," diye açıkladı kuru bir sesle.

Gümüş ay dudaklarına düşerken, adam elini kızın ön kolunda acı verici bir şekilde gezdirdi ve elinin yaralı avucunun altında ürpertilerin yükseldiğini hissetti. Yine hareket edecek gücü kendinde bulamadı. "Şimdi olay çıkarma. Misafirlerimiz var ve yaptığımız her şeyde gözümüz üzerimizde."

Yan gözle baktığında otelin girişindeki en yüksek basamakta oturan Leo'yu fark etti, dudaklarının arasında gevşekçe sallanan bir sigara vardı. Kamari onun bakışlarıyla karşılaştığında çenesini onaylarcasına eğdi ve Kamari el salladı.

Dişlerini sıkarak, "Tamam, artık gidebilir miyiz?" diye sordu.

Thiago genişçe gülümsedi, sonra da kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendi tarafına çekti. "Bakın şimdi kim gitmeye hevesli. Beni itmeden ve 'İğrenç, dokunma bana' demeden önce-"

"Sesim öyle çıkmıyor." Adamın keskin, mükemmel çene hattını yakacağını bildiği ölümcül bir bakış fırlatırken kullandığı sese öfkelenildi.

"-Lütfen kollarımda olmayı seviyormuş gibi davran çünkü McConnell hâlâ bize bakıyor," diye devam etti onun itirazını görmezden gelerek.

"İyi," diye mırıldandı küçümseyerek. "Sanırım benden nefret ediyor."

"Leo?" Onu otelin bisikletlerinin muhafaza edildiği küçük bir kulübeye doğru götürdü.

"Evet."

"İmkânsız." Menajerini izlemek için omzunun arkasına baktı. "Bu sabah ısınırken bana senin hakkında bir sürü soru sordu."

yarış için hazırım."

"Ne tür sorular? Ne dediniz?"

Onun omzuna değen omzu küçük bir omuz silkmeye kalktı. "Ona bir sürü saçmalık anlattım. Ne iş yaptığını sordu, ben de model olduğunu söyledim."

Boğazından küçük bir hırıltı çıktı. "Ne?"

Yanağı içe doğru kıvrıldı ve yerini bir gamzeye bıraktı. "Şaka yapıyorum. Ama sen de olabilirsin."

"Evet, sadece beni pohpohlamaya çalışıyorsun."

"Ben ciddiym," diye nefes aldı. "Bence sen çok güzel bir kadınsın Kamari. Yine de sen bir sürtüksün."

Alay etti, elmacık kemiklerine yayılan sıcaklıkla yanaklarının karıncalandığını hissetti. Dalgın bir şekilde yüzüğüyle oynamaya başladı ve bakışlarını ileriye sabitledi. "Özel bir şey mi söyledi?"

Konuşma ve hareket tarzına dikkat ediyordu.

"Senin oldukça alçakgönüllü olduğunu söyledi. Onu tanıştırdığım en ilginç kız olduğunu söyledi."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?" Kaşlarının arasına küçük bir çatıklık yerleşti. "Çünkü o kadar çok konuşmadım."

"F1 hakkında hiçbir şey bilmeyen, her zamanki iğrenç, dikkat çekici kızlardan değilsin."

"Bu konuda biraz eğitimsizim."

Omuz silkti, sanki bu umurunda değilmiş gibi, sanki ona tutkusu hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretmekten zevk alacakmış gibi. "Leo sadece niyetin hakkında biraz meraklı. Şöhret peşinde olduğunu, sana çanta ve ayakkabı alacak birine ihtiyacın olduğunu düşünüyor. Beni kullandığını düşünüyor ama benim de seni kullandığımı bilmiyor."

Kamari usulca alay etti. "Ah, lütfen. Kimsenin bana bir şey almasına ihtiyacım yok."

Bakışları kolunun altında asılı duran küçük çantaya kaydı. "Bunu görebiliyorum." Bir süre geçti. "O sadece beni kolluyor. O her şeyden önce benim arkadaşım. Menajerim olmak onun işi, ona bunun için para ödüyorum."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşti ve bakışlarını adamın çene çizgisinde tozlanan kirli sakalın üzerinde gezdirerek ona baktı. "O zaman neden ona gerçeği söylemiyorsun?"

"Çünkü o da diğerleri gibi. Sevebileceğimi, sevilebileceğimi düşünmüyor. Her gün sikimi ıslatmaktan hoşlanan bir göt olduğumu düşünüyor."

yarışmak yerine parti yapmayı tercih eden bir adam. Hayatımda bir kez olsun durulup ciddi olabileceğimi düşünmüyor."

Kamari umursamaması gerektiğini biliyordu. Ama onun sesindeki acıyı duyunca göğsünde kalbini sızlatan ince bir sızı hissetti. Thiago Valencia, kaderinin yıldızlara nasıl yazıldığını kabullenmiş, soğukkanlı ve kayıtsız biriydi ama o ısıltılı gülümsemenin ve altın tavrın altında kırık bir kalp ve gün ışığını arayan lekeli bir ruh yatıyordu.

Artık görüş alanından çıkmışlardı ve adam onu serbest bırakarak aralarına mesafe koydu. Yüzünü atlete döndü, çenesini yukarı kaldırdı, onun da kendisini yansıttığını umuyordu - bir güven ve güç gösterisi. "Yanıldığını kanıtla."

Gözleri kararlılıkla parlarken yavaşça başını salladı. "Yapacağım, Kamari. Yemin ederim yapacağım."

KAMARI DAHA ÖNCE HİÇ BU KADAR EŞSİZ VE BÜYÜLEYİCİ BİR MANZARAYA TANIK OLMAMIŞTI. Durduğu yerden, güneşin gölgeliklerin ardına sığındığı uçsuz bucaksız çam ağaçlarını görebiliyordu. Diğer tarafta, pistin bir bölümünü görebiliyordu. Sarı ve kırmızı çizgiler yarış arabalarından arındırılmış rotaları sınırlıyordu, pist boyunca dağılmış tribünler artık boştu - sadece birkaç saat önce motor sporları severlerle doluyken tam bir tezat oluştuyordu.

Dik yoldan yukarı doğru yürürlerken Thiago, "Burası Eau Rouge ve Raidillon," demişti. "Motor sporları dünyasının en ünlü ve tehlikeli iki virajı."

Şimdi sıcak betonun üzerine uzanmış, gökyüzüne bakarken kazağını başının altında derme çatma bir yastık haline getirmişti.

Ay hâlâ bulutların arkasına saklanmıştı ve Thiago'nun gökyüzünü izlerken ne aradığından emin değildi. Ama yüzündeki ifade, aralarındaki dingin sessizliği yavaşça kabullenen, ham bir güzelliğe sahipti.

Bir süredir orada oturuyorlardı ve sessizliği teselli gibi gelen biriyle birlikte olmak çok garip bir duyguydu.

"Günün iyi geçti mi?"

Kamari onun ani sorusu karşısında şaşkına döndü. Dizlerini göğsüne çekmiş, çenesini dizlerinden birine dayamış bir şekilde onun yanında otururken şöyle bir baktı

ona baktı. Gökyüzünün yansıması altın rengindeydi ve yüzünde alev alev yanıyordu. "Üzgün müsün?" Bu basit kelime boğazında düğümlendi.

"Günün iyi geçti mi diye sordum."

Kaşlarını çattı. "Neden sordun?"

"Çünkü bilmek istiyorum."

"Çünkü bilmek istiyorsun," diye papağan gibi tekrarladı, sanki ilgisinin gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi. Gerçi öyleydi, çünkü onun cevap vermesini bekliyordu.

"Evet ya da hayır demek yeterli," dedi. "Şaşırmış görünüyorsun."

Hırkasını gövdesine sararak yünün sıcaklığına ve akşam güneşinin ışığına yerleşti. "İnsanların bana bunu sormasına alışık değilim" diye itiraf ederken neden ona açıldığını bilmiyordu.

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü bu soruyu soran ve karşılığında aynı ilgiyi görmeyen hep ben oluyorum."

Thiago yerinden kalktı ve gömleğindeki beton tozunu sildi. Bacaklarını dizlerinden büktü, kasketini kafasında geriye doğru yatana kadar çevirdi, sonra parmaklarını birbirine geçirdi. Hem öfke hem de kuşkuyla yüksek sesle alay etti. "Ne tür insanlarla takılıyorsun Kam?"

"Kamari," diye düzeltti soğuk bir şekilde.

"Gerçekten mi? Kürsümde paylaştığımız o olağanüstü öpücükten sonra hala ilk isim bazında mıyız? Bu sabah kucaklaştıktan sonra? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Gözünü kırpmadı. "Biz arkadaş değiliz."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama kadın onun dudaklarındaki küçük kıpırtıyı fark etmeyi başardı. "Elbette, aşkım. Sen farklısın, biliyorsun. Görünmeye çalıştığın kadar kaba değilsin."

Evet, çünkü insanlara kendisinin farklı versiyonlarını sunmaya çok alışmıştı: hırslı, özverili, nazik girişimci ve Dawn's Café'nin sahibi; en derin, acı verici yaralarını gizleyen soğuk kalpli kadın; tekrar tekrar incinmektense yalnız kalmayı tercih ettiği için çok yaklaştıklarında insanları uzaklaştırmayı tercih eden kadın.

Ama esrarengiz ve sinir bozucu bir nedenden ötürü, onun zırhının içini görmeyi başarmıştı.

"Bu anın seni kandırmasına izin verme Valencia. Sanırım sana biraz nezaket borçluyum."

"Her zaman iyi olmaktan zarar gelir mi?"

"Evet," dedi. "Çünkü insanlar benim nezaketimden faydalaniyor ve bunu hafife alıyorlar."

"Ben çoğu insan değilim, Kamari."

Başka tarafa baktı. "Her ne yapmaya çalışıyorsan, lütfen dur."

"Arkadaşın olmaya çalışmaktan mı bahsediyorsun? Bunun ne zararı var?"

Sonunda onu da kendinden uzaklaştıracaktı. "Bu kesinlikle profesyonel bir mesele. Çizgiyi aşamayız, tamam mı?"

Çenesi titriyordu. Onunla dövüşmek istediği açıkça belli olmasına rağmen, onu zorlamadı.

Birkaç kalp atışı geçti. "Sen insanları memnun edersin. Grubun annesin. Başkalarını çok fazla önemseyen birisin, bu yüzden içine kapanmayı ve soğuk yüzünü takınmayı tercih ediyorsun, böylece zaten olduğundan daha fazla incinmiyorsun."

Her zamanki kendini koruma duygusu devreye girdi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Thiago."

"Biliyorum," dedi sessizce, bakışlarının yoğunluğu yüzünün yan tarafını yakıyordu. "Ama sana daha önce söylediklerimin hâlâ arkasındayım: Seni tanımak istiyorum."

Bir süre sonra başını salladı ve "Zamanını boşa harcıyorsun" diye fısıldadı.

Onun sözlerini tamamen görmezden geldi. "Gününün nasıl geçtiğini bana hâlâ anlatmadın. Benim için harika geçti. Sonunda podyuma çıktım. Güneşli bir yarıştı. Doğru yolda olduğumu hissediyorum ama bu gerçek olamayacak kadar iyi."

"Peki." Ona bakmak için durakladı. "Sıkı çalışmanın karşılığını alıyorsun."

Dudaklarının önce ayrılıp sonra kapanmasından cevap vermek istediği anlaşılıyordu. Ama onun konuşmasını beklerken ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

Sonunda Kamari içini çekti. "İyi bir gün geçirdim."

Etraflarında yaz meltemi gibi görünmez ama sıcak bir okşayışla dönen ürkütücü bir şefkat hissi vardı. Onun yanındayken rol yapmak zorunda olmadığını anlamıştı. Dürüst, açık sözlü ve kendisi olabileceğini anlamıştı.

Dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleştirdi. "Ava seninle ilgilendi mi?"

Başını iki yana salladı. "Kimsenin benimle ilgilenmesine ihtiyacım yok, Thiago." "O zaman sana kim bakıyor?"

Bakışları çarpıştığı anda yüz hatlarının anında yumuşamasından nefret ediyordu. Adamın onu hiç yargılamadan izlemesinden.

Çenesini yüksek tuttu. "İstiyorum."

Süper insan değildi, sihirli güçlere sahip değildi, sahip olmayı dilesede . Gözlerinin nasıl buğulandığının farkındaydı; güçlü gibi davrandığında hep böyle olurdu ama gözleri ona hep ihanet ederdi.

Thiago küçük bir nefes verdi, titrek bir nefes. Parmakları ona uzanmak ister gibi kıpırdadı ama ensesini ovuşturarak kendini bundan alıkoydu.

"Kamari," diye başladı
huysuzca. "Ne?" diye
tersledi.

Adam yutkundu ve kadın adamın zihninin köşelerinde seken düşünceleri neredeyse duyabiliyordu. Anı mahvetmemek için kendini zorlayarak yanağının içini ısırdı. "Hiçbir şey. Bugün ne yaptın o zaman?"

Thiago'yu bütün gün görmemişti. Piste vardıklarında, Rowan ile yapması gereken birkaç halkla ilişkiler faaliyeti vardı. Ardından mühendisleriyle bir toplantı yaptı ve çok geçmeden sürücü geçit töreni başladı. Bu etkinlikte yirmi sürücünün her biri klasik bir arabanın yolcu koltuğunda oturarak tüm pisti dolaşıyor ve hayranlarına el sallıyordu.

Primavera'nın garajında Cal'in yanında yarışı izlemişti, midesinin çukurunda muazzam bir endişe kabarcığı kıpırdanıyordu. Her şeye rağmen atmosfer tarif edilemezdi. Odada duran herkesin cesaretlendirici mırıltılarından, Thiago başka bir sürücüyü geçmeyi başardığında vücudunu sarsan titreşimlere ve Grand Prix'nin galibi Miles Huxley'nin neredeyse önüne geçtiğinde duyduğu coşkulu çığlıklara ve heyecana kadar.

Kamari daha önce vücudunun tamamında böylesine yoğun salınımlara hiç tanık olmamış, hiç hissetmemişti.

"Çoğunlukla Ava ve Indy ile birlikteydim," dedi Kamari bir nefes verdikten sonra. "Primavera'nın karavanında yemek yedik ve bu arada yemek servisiniz mükemmel."

Thiago sırtıttı. Onun büyüleyici gülümsemesine bakmamak için kendini zorladı ve bakışlarını kulağındaki küçük, gümüş halka küpeye dikti. "Biliyorum."

"Padokta dolaştık. Konuştuk. Birkaç fotoğraf çektik." "Peki yarışı izlemek nasıldı?"

Belli belirsiz de olsa gülümsemesine izin verdi. "Terimler, stratejilerin çalışma şekli gibi anlamadığım birkaç şey olmasına rağmen çok sevdim."

Gülümsemesi değişmedi ve bakışlarında hayal kırıklığı parıldamadı. "Sorun yok."

Kamari kaşlarını çatarak başını eğdi. "Bundan nefret etmiyor musun? Sizin dünyanızın bir parçası olmadığım gerçeğinden. F1 ya da motor sporları hakkında hiçbir şey bilmemem."

Çenesini kaşdı ve öylesine umursamaz bir tavırla omuz silkti ki bu onu neredeyse güldürecekti. "Bundan nefret etmem gerekirdi. Beni sinirlendirmesi gerekirdi ama hayır. Sanırım hoşuma gidiyor. Seninle geçireceğim zamanı dört gözle bekliyorum, sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim. Sana F1'i sevdireceğim ve ondan sonra benim dünyamdan asla ayrılmak istemeyeceksin."

Adam ona böyle baktığında nasıl davranacağını bilemiyordu. Yıldızlarla aydınlanmış gözbebeklerinin kenarlarında özel niyetler, söylenmemiş sözler parıldıyordu ve bu bakışlar kadının omurgasını titretecek kadar yoğundu.

"Başka bir yarışa geleceksin, değil mi?"

Uzaktan gelen kuş sesleri ve işçilerin her şeyi topladığı padok ve garajlardan gelen konuşmalar arasından yumuşak bir iç çekiş duyulabiliyordu. "Bilmiyorum, Thiago."

Gamzeli bir gülümsemeyle onu ikna etmeye çalıştı ve güneşin son ışıkları altın bir çizgi halinde yüzünde parlarken, kadın göklerin de onun tarafında olduğunu düşündü. "Lütfen. Bu hafta Londra'ya dönmeyeceğim ama başka bir zaman kurallarınızı tekrar gözden geçirmek isterseniz, beni bir kahve içmeye davet edin, masaya ne koyarsanız imzalarım."

"Çok mu umutsuzsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Bana çıkma teklif etme şeklin bu mu?"

Alay etti. Yine de ağzını eğlenen bir gülümsemeye dönüştürmüştü. "Sen öyle san."

Kazağını kaptığı gibi ayağa kalktı ve elini uzattı. Kamari ona zehir saçıyormuş gibi bakınca gözlerini devirdi. "Hadi ama Kamari, ben senin düşmanın değilim. Elimi tut."

Avuç içi avuç içine karşı, elektrik bir elden diğerine aktı ve vücudunun geri kalanını ateşe verdi. Vücudunun verdiği tepkiden dolayı kafası tamamen karışmış bir halde onu bırakmaya hazırdı ama adam parmaklarını onunkilerin etrafında sıkıttı. Sanki gitmesini istemiyormuş gibi. Sanki gitmesine izin vermeyecekmiş gibi.

Thiago onu zahmetsizce yukarı çekti. Ona sırtarak elini bıraktı ve parmak eklemleriyle çenesini dürttü. Hızlı, hafif bir dokunuş, kalbini koruyan duvarları titretmeye yetti.

"Seni şu uçağa bindirelim," dedi. "Kalmak istemediğine emin misin? Uçuşunuz oldukça geç. İşteki bir gününü atlayabilirsin."

Kamari başını salladı. "Bu işler böyle yürümez, tatlı çocuk. İşimi kardeşimin ellerine bırakamam."

"Tamam." Yolda yürürlerken, ayın pembe gökyüzünde belirdiğini fark etti. Adam dirseğiyle onu dürttü. "Teşekkür ederim, güzel kız. Ben bile o umut ışığını bulamazken bana inandığın için."

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

S Telefonunun ekranını aydınlatan bildirimle dikkatinin dağılmaması için elinden gelen HER ŞEYİ YAPTI. Tezgahı temizlemekten, kahve şuruplarını renklerine göre düzenlemeye ve

Ev yapımı hamur işlerini buzdolabına yerleştirme şeklini yeniden düzenledi; durmak istemiyordu ve zihnini meşgul etmesi gerekiyordu.

Kasvetli bir öğleden sonraydı, müşteriler Dawn's Café'ye girip çıkarken, diğerleri tek başlarına veya arkadaşlarıyla birlikte bir içki ve hamur işinin tadını çıkarmak için oturuyorlardı.

Kamari, en uzak köşede, büyük kitaplığın hemen yanında oturan bir kadının önüne bir kapuçino ve ardından bir tarçınlı rulo bıraktı ve ona nazik bir gülümseme sundu.

"Keyfini çıkarın," dedi tatlı bir sesle, dönüp boş tepsiyi kolunun altına sıkıştırmadan önce.

Çiçek açan migreni zehirli sarmaşıklar gibi büyüyor, nabzının şakağına çarpmasına neden oluyordu. Tepsiyi tezgâhın üzerine bırakarak etrafına bakındı ve tek bir masanın bile boş olmadığını fark etti.

"Kam," dedi Kieran, espresso makinesini temizlerken sırtı ona dönüktü. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Hayır," dedi hemen kuru bir sesle ve baş ağrısını dindirmek için bir bardak su almak üzere tezgâha yöneldi.

"Lütfen," diye yalvardı ağabeyi ona dönerek. Çay fincanlarını ait oldukları yere koydu ve Kamari'ye nazlı bir gülümseme sundu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ne soracağını zaten biliyorum."

Kalçasını tezgâha yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Saçları dağınık bir şekilde kaşlarının üzerine düşerken yüzünü buruşturarak öfkeyle baktı. "Bir F1 pilotuyla çıktığın gerçeğini sakladıktan sonra bana borçlusun" - sesini alçalttı, öne doğru eğildi- "bir F1 pilotuyla çıkıyorsun."

Gözlerini devirmesi neredeyse otomatikti. "Tanrım, Kieran. Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

Kamari, Thiago ile yaptığı anlaşmanın ardındaki gerçeği kardeşine hiç anlatmamıştı. Neden söylememişti? Çünkü ona güvenmiyordu. Kieran ve James çocukluk arkadaşlarıydı ve Kieran'ın eski erkek arkadaşına her şeyin bir düzmece olduğunu söyleyeceğinden en ufak bir şüphesi yoktu - daha fazla kalbi kandırmak ve kırmak için uydurulmuş sahte bir hikâye.

Gerçek yakın çevresinden duyulursa utançtan yerin dibine girecekti.

Kieran ellerini havaya kaldırdı. "F1'i seviyorum. Thiago Valencia'yı seviyorum. Her şeyi

Bir padok kartı ve adamla bir fotoğraf istiyorum."

"Geçen gece onunla konuştun," diye dikkat çekti. "Böyle özel bir an yarış biletlerinden daha iyi değil mi?"

"Hayır! Şey, evet, ama yine de." Saçlarını geriye doğru iterken kaşlarının arasına derin bir çatıklık yerleşti. "Onunla nasıl tanıştın ki?"

"Sana zaten söyledim." Kısa, siyah önlüğünün düğümünü çözdü, pantolonunu korumak için malzemeyi salladı ve sonra tekrar beline bağladı. "Indy'deki bir partide."

Kieran üç gün önce Belçika'dan döndüğünden beri ona her gün aynı soruyu soruyordu.

"Doğum günü partime gelecek mi?" diye sordu bir anlık sessizlikten sonra.

Suyundan bir yudum daha aldı.

"Evet." "Yakın zamanda gelecek mi?"

Küçük bir omuz silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı ve alev alev yanma tehdidi oluşturan kızgınlığını kontrol altına aldı. "Bilmiyorum. Şu anda Hollanda'da."

Kardeşinin bunu zaten bildiğinin farkındaydı. "Biliyorum," dedi, gözleri küçük bir umut kıvılcımıyla parlayarak. "Geldiğinde ondan padok geçişi isteyebilir miyim?"

Kapının üstündeki küçük zil çalınca dikkati gelen müşteriye yöneldi. Diana elinde alışveriş poşetleriyle içeri girdiğinde içini bir rahatlama dalgası kapladı. "Elbette."

Kızıl saçlı kadın tezgâhın önündeki boş tabureyi buldu. Çantalarını yere bırakıp otururken ağzından bir iç çekiş kaçtı. "Beş parasızım," diye açıkladı çenesini avucunun içine yaslayarak.

Kieran sessizce, "Bütün paranı gereksiz giysilere harcamamış olsaydın böyle olmazdın," dedi.

"Giysiler her zaman gereklidir," diye tersledi Diana.

"Çalışmaktan yoruldun mu?" Kamari, arkadaşının yüzündeki çatık kaşlarla biraz eğlenerek sordu.

Diana tepside ev yapımı bir kurabiye almak için uzanırken, "Ceza hukuku kırımı öpebilir," dedi. "Sizler yetişkin hayatının tadını çıkarırken benim hâlâ üniversitede olduğuma inanamıyorum."

Kamari homurdanmaktan kendini alamadı. "Yetişkin hayatı *eğlenceli* değil, Di. Her şey faturalar ve endişe."

Diana bakışlarını Kamari'nin fiziği üzerinde gezdirdi, kaşları hafifçe kalktı. "Faturalar ve stres *sana* benziyorsa, mezun olmak için sabırsızlanıyorum."

Kieran, Diana'ya uzun bir bardak buzlu karamelli kahve hazırlarken araya girdi. "Senin Kam ile aynı yıl mezun olman gerekmiyor muydu?"

"Evet," dedi Diana. "Ama o birinci sınıftayken ben bir yıl ara vermiştim, hatırladın mı? Ne oluyor, Ki? Birbirimizi her gün görüyoruz. Bunu nasıl unuttun?"

"Tanrım, Diana, bilmiyorum. Beni biraz rahat bırak, olur mu?"

Kamari, kasanın yanında duran telefonu çaldığında onları görmezden geldi. Bildirime bakarak ölümcül bir hata yaptı, sadece kalbinin düzensiz bir şekilde atmaya devam etmeden önce anlık olarak durduğunu hissetti.

@THIAGOVALENCIA

Kamariiiii

Heyyyy

Ona cevap vermemeyi düşündü ama mesajını okunmadan bırakırsa zihninin gerisindeki sesin onu rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğini biliyordu. Pazar gecesinden beri ondan haber almamıştı. Onu otele geri götürdükten sonra, kadın son birkaç eşyasını valizine yerleştirirken odada oyalanmış, bir yandan da altı yaşındayken bir karting yarışı sırasında dirseğini kırdığı zamanı anlatmıştı. Onunla yürümüşü

ve Indy'yi Rick'in sabırla beklediği arabaya götürdü, sonra da kulağına bir kez daha minnettarlığını fısıldamadan önce büyüleyici bir şekilde yanağından öptü.

Kamari onun ne yaptığından emin değildi. Sosyal medya faaliyetleri son üç gündür sessizdi ama yaklaşan yarış için Hollanda'ya gittiğini biliyordu.

Korktuğu tek şey Alex'in parti yaparken ya da kolunda başka bir kadınla çekilmiş fotoğraflarına rastlamaktı. Bunların hiçbirini görmemişti, sadece otelin barında birkaç bira içtiklerinde Alex'in birkaç videosunu görmüştü.

@KAMARI.MONROE

Ne istiyorsun?

@THIAGOVALENCIA

Tanıdığım en tatlı insan

Nasılsın?

@KAMARI.MONROE

Beni çok özledin mi?

@THIAGOVALENCIA

Evet, ve?

@KAMARI.MONROE

Kendini koruma duygusu yok sende.

@THIAGOVALENCIA

Sanki şimdiye kadar bilmiyormuşsun gibi.

Neyin peşindesin?

@KAMARI.MONROE

Çalışma

Bugün çok yoğun

@THIAGOVALENCIA

Geç saatte yaptığımız uçuştan sonra biraz dinlenebildiniz mi?

@KAMARI.MONROE

Hayır

Bu hafta personel eksikimiz var.

@THIAGOVALENCIA

Özür dilerim □

Bu gece güzel bir banyo yap, olur mu?

@KAMARI.MONROE

Banyo şu anda kulağa çok hoş geliyor.

@THIAGOVALENCIA

Bana bir resim gönder.

@KAMARI.MONROE

Hayır

Neden bana mesaj atıyorsun ki? Ne istiyorsun?

@THIAGOVALENCIA

Hafta sonu için uzaklaşmak ve yarışa gelmek ister misiniz?

Ava'dan sana kartları göndermesini ve Rick'in seni almasını ayarlamasını isteyebilirim.

@KAMARI.MONROE

Yapama.

@THIAGOVALENCIA

Oh

En azından izliyormuş gibi yapamaz mısın?

@KAMARI.MONROE

Nasıl?

@THIAGOVALENCIA

Sadece GP'yi izlediğiniz bir hikaye koyun

Beni etiketleyin, ben de yeniden

yayınlayayım

Bir sürü kalp koymaktan çekinmeyin

Ve "hayatımın aşkına iyi şanslar" gibi bir başlık.

@KAMARI.MONROE

Dayanılmazsın.

@THIAGOVALENCIA

Biliyorum.

@KAMARI.MONROE

Sanırım bunu yapabilirim. Ama hesabımı gizli olarak bırakıyorum.

@THIAGOVALENCIA

Takip isteğimi kabul et o zaman

Beni günlerdir bekletiyorsun.

Kişisel dünyana erişmek için can atıyorum

Bekle WTF!

Nasıl oluyor da Alex seni takip ediyor?

Ve CALLAHAN?!?!?

Peki ya ben!! ARKADAŞIN

@KAMARI.MONROE

Dramatik olmayı bırak. İsteği şimdi kabul edeceğim.

@THIAGOVALENCIA

Yaşayan en mutlu adamım <3

İnsanlar senin hakkında ya da seninle konuşmadan önce beni geçmek zorunda kalacaklar.

@KAMARI.MONROE

Kendimi gayet iyi savunabilirim.

@THIAGOVALENCIA

Biliyorum.

Birinin seninle ilgilenmesine izin vermenin zamanı gelmedi mi sence de?

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

S F1 sıralamasını izlemeyi planlamamıştı ama Indy kafeye girer girmez spor kanalını açmakta ısrar etmişti.

Kamari yine de çalışmakla meşguldü. Kahve ve çay demlemek, hamur işleriyle dolu tabaklar hazırlamak, müşterilerin siparişlerini kaydetmek ve sağa sola koşturmak arasında, müşterilerinin çoğunun dikkatini çeken televizyona zar zor göz atabildi.

Indy cheesecake ısırıkları arasında kendi kendine, "Ah, bu berbat," diye mırıldandı.

Kamari elinde boş bir tepsiyle yanından geçerken, arkadaşının dudaklarını bükerek yüzünü buruşturduğunu görünce kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

"Rowan ilk çeyreği tamamlamamıştı. Sezonda ilk kez bir Primavera bu kadar çabuk yarış dışı kaldı."

Ekrana bakarak kameramanın Rowan Emerson'ı kar maskesini yırtarak garaja doğru yürürken takip edişini izledi. Fizyoterapistiyle sessiz mırıltılar halinde konuşurken kesinlikle öfkeli görünüyordu. Kamari onunla ne konuşmuş ne de Spa'dayken onu çok fazla görmüştü ama istediğini elde edemediğinde Thiago kadar acımasız ve kalpsiz olabileceğini duymuştu.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Nasıl? En iyi araba onda."

Indy, "Motor arızası," diye açıkladı. "Bu cheesecake harika, Kam. Tarifi mi değiştirdin?"

Kamari başını salladı ve Indy'nin ona uzattığı çatalı aldı. Küçük bir ısırık aldıktan sonra başını sallayarak tatlı tadı onayladı. "Her zamanki sindirim bisküvileri yerine biscoffs -ya da Belçika'da dedikleri gibi speculoos-kullandım."

Indy pastayı ısırıldığında keyifli bir iç geçirdi ve çatalıyla pastayı işaret etti. "Çok güzel."

Kamari gülümsedi. "Teşekkür ederim."

İndigo yanındaki boş tabureyi o k ş a d ı . "Bir saniye otursana. Yine fazla çalışıyorsun."

Kamari isteksizce oturdu, en iyi arkadaşının ara vermezse onu bir sandalyeye oturtabileceğini biliyordu. "Nasıl olduğumu bilirsin."

"Neden başka birini tutmuyorsun? Sabah vardiyasında çalışıp öğleden sonralarını faturaları ödemek, yasal işlerle uğraşmak ve geceleri evrak işleriyle uğraşmak için kullanabilirsin."

Bir dirseğini tezgâhın üzerine koyan Kamari, çenesini avucunun içine yasladı. "Şu an için finansal olarak mümkün değil."

Indy'nin gözleri kederli bir kasvetle buğulandı. Çatalını gece mavisi tabağın üzerine koydu ve usulca iç geçirdi. "Size yardımcı olabilir miyim? İstersen bir ya da iki vardiya çalışabilirim ve eminim Diana da yardım etmeyi çok ister-"

"Hayır," diye yanıtladı Kamari. "Siz ikiniz çok tatlısınız ama yardıma ihtiyacım yok."

Indy Kamari'ye karşı koymaya çalışmadı çünkü vaktini tartışarak harcamaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine arkadaşının sözlerini omuz silkerek geçiştirdi ve bakışlarını tekrar televizyona kaldırdı. "İşte senin adamın."

İçinden kızgınlık geçti, ama en çok da hızlı tepki verdiği için kendine kızdı. Kendini düzeltti ve çenesini yukarı kaldırarak tüm dikkatini ekrana verdi.

Thiago ilk turunu atmaya hazır bir şekilde pit yolundan çıkıyordu.

Kamari su şişesini bulmak için tezgâhın üzerine uzandı ve hayati organının vuruş ritminden uzaklaştı. "Geçen gün yarışa gitmek isteyip istemediğimi sordu."

Indy'nin ses tonunda şaşkınlık vardı. "Sana mesaj mı attı?" "Evet."

"Neden evet demedin?"

Kamari elini salladı. "Yürütmeye çalıştığım işi görmüyor musun?"

Indy hafif bir kızgınlıkla gözlerini devirdi. "Kardeşin ve çalışanların Dawn'a gayet iyi bakabilir, Kam."

Kamari cevap vermedi ve arkadaşının bakışlarındaki endişenin yüzünün yan tarafını yaktığını hissedebiliyordu.

"Her neyse." Kamari'den yanıt gelmediğini fark eden Indy konuyu değiştirdi. "Onunla aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bana hiç anlatmadın."

Geçen hafta sonu yaşananları zihninin en gerisine itmek için elinden geleni yapmış, onun kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istememişti. Bakışlarını tekrar ekrana çevirerek açık yüreklilikle, "Söyleyecek bir şey yok çünkü hiçbir şey olmadı. Yatağa girer girmez kendimizden geçtik."

"Saçmalık," diye homurdanarak yüksek sesle cevap verdi arkadaşı, sonra da elini ağzına kapattı. "Sanki sizin gibi iki kişi ellerinizi birbirinizden uzak tutmayı başarmış gibi."

Kamari Indy'ye ters ters baktı. "Birbirimize bakmadık bile."

Mavi gözleri eğlence pırıltılarıyla parlıyordu. "Yalancı. Çıplak mı uyuyor?"

Bir vuruş geçti. Kamari yanağının içini ısırdı. "Sadece gömleksiz."

Kamari neredeyse Indy'nin bayılmak üzere olduğunu düşünecekti. Dudaklarından yumuşak bir çığlık dökülen ve göz bebekleri büyüyen sarışın, "Ve?" diye sordu.

Adamın sert çıkıntılarıyla ilgili anılarını yüzeye çıkarmaya çalışırken elmacık kemiklerinde pembe bir renk oluşmaya başladı. Uyandığında yorgunluk, hafif endişe, kargaşa ve anlaşılmaz bir rahatlık sarmalındaydı. Yine de güneşin öptüğü teni, kaslı bir göğsü, sıkı bir karnı, güçlü kolları ve pazuları hatırlamamak oldukça zordu.

"Hatırlamıyorum." Omuz silkti, kayıtsızdı. "Ona bakmadım bile."

"Ciddi misin?" Indy yenilgiyle homurdandı, sonra en iyi arkadaşının üst kollarını yakaladı. "Bana bir şey ver kızım. Bir öpücük bile mi? Elleşmedin mi?"

"Hayır."

"Bu delilik." Indy'nin dudaklarında bir somurtma belirdi. "Eh, sen benden daha güçlüsün çünkü Thiago Valencia benimle aynı yatakta uyurken ellerimi kendime saklayabilir miydim bilmiyorum."

Kamari hiç eğlenmese de homurdandı. "Onunla git, Indigo." derken boğazının arkası yanıyordu. O tamamen senin."

"Hayır, teşekkür ederim. Ayrıca, Thiago bunu asla kabul etmez." "Neden kabul etmez?"

Indy'nin gözleri parladı. "Çünkü sana bakışı Kam... Sen bir altın madalya gibisin, Dünya Şampiyonu unvanı kadar güzel bir şey."

"Onu umursamıyorum ve o beni sadece oyununda bir piyon olarak görüyor. Hayal kurma, Indy. Aramızda *hiçbir* şey olmayacak."

PAZAR günü göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve Kamari'nin düşünebildiği tek şey Thiago'nun dünkü elemelerin bitişini nasıl kutladığı oldu.

En hızlı üçüncü turu atmaya başladıktan sonra, ilk üç sırayı alanlara ayrılan görüşme sonrası etkinliğine katılmaktan büyük mutluluk duymuştu.

Üçüncü çeyreğin sonunda damalı bayrak Thiago'yu üçüncü sıraya yerleştirdiğinde Kamari bir masayı temizlemekle meşguldü. Kameranin Thiago'ya doğrultulduğunu ve sanki gerçek yıldızlar parlıyormuş gibi parlayan gözlerine odaklandığını gördüğünde damarlarında kabaran küçük mutluluk kıvılcımını görmezden gelememişti.

Adamın parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirmesi, elmacık kemiklerini kıızıla boyaması Kamari'yi tamamen büyülemişti. Sunucunun önünde sonuçlarından oldukça memnun bir şekilde durmuş, dudakları Kamari'nin kalbini yerinden oynatacak gamzeli bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Şimdi kanepesinde Indy ve Diana'nın arasında oturuyordu, sehpanın üzerine birkaç atıştırma serpiştirilmişti ve battaniyelere sarılmışlardı. Hava büyük ölçüde değişmişti; gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı, bir yandan da sisli yağmur ince çizgiler halinde şehrin her tarafına yağıyordu.

"Yarış tahminleri?" Indy patlamış mısır lokmaları arasında sordu.

"Umurumda değil," diye homurdandı Diana, gözleri kucağında açık duran kitaba sabitlenmişti.

Kamari omuz silkti ve sessizce Thiago'nun podyumda olmasını umdu.

Adamın istediğini yapmıştı. Kamari, Indy'nin eğlenen bakışları altında, mükemmel olanı bulmaya çalışarak ondan fazla fotoğraf çekmiş ve hikayesine, başlangıç sıralamasını gösteren televizyonunun fotoğrafını koymadan önce, yirmi sürücünün de arabalarında oturduğunu ve lastiklerini ısıtmak için formasyon turu için pistte tur attıktan sonra ışıkların sönmelerini beklediğini göstermişti.

Thiago'yu etiketlemiş ve ardından parmaklarını birleştiren bir emoji eklemişti. Birkaç tanıdığı hikayeye tepki göstermiş, ne zaman F1 hayranı olduğunu merak etmişti ama o herkesi görmezden gelmişti.

Nefesini tutarak göğsüne bir yastık dayadı ve sürücülerin başlarının üzerinde yatay olarak asılı duran beş kırmızı ışığın sönmesini izledi.

"Işıklar söndü ve gidiyoruz," dedi Indy yorumcuyla aynı anda, kanepenin kenarına otururken ellerini sorunsuzca çıkararak.

Kamari, Thiago'nun gaza basışını izlerken, tüm araçlar mükemmel bir senkronizasyon içinde start aldı. Thiago ön sırada ikinci pozisyonda başlayan Miles Huxley'i solladığında, ilk viraja girdiklerinde ön kanatları birbirine değmekten sadece santimetre uzaktaydı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Indy, sanki sinirlerini yatıştırmasına yardımcı olacakmış gibi Kamari'nin üst kolunu tutarak. "Çok stresliyim."

Indy'nin elini iterek üzerinde yedi numara olan kırmızı arabaya odaklandı. Thiago ve Miles'ın birbirlerine hiç dokunmadan teker teker sürüşlerini izledi. Hollanda'da yer alan bu özel pist kısa, dolambaçlı ve kıvrımlıydı ama yine de zordu. Indy ona bu pistte sollamanın zor olduğunu söylemişti ama Monako'daki kadar zor değildi.

Diana hiç dikkat etmiyordu. *'Arkadaşlarına duygusal destek vermek'* ve bütün gece parti yapan ev arkadaşlarından uzaklaşmak için gelmişti.

Thiago Huxley'i geçmeyi başararak Indy'den yüksek sesli bir teşvik tezahüratı ve Kamari'den küçük bir rahatlama sesi aldı.

Birden Huxley yanından geçti, ardından bir araba daha, bir araba daha, ta ki Kamari yavaşladığını ve güç kaybettiğini fark edene kadar.

"Neler oluyor?" diye sordu sessizce, kaşlarını çatarak.

"Şşşt," diye susturdu Indy, motorların uğultusu yerini Thiago ve mühendisinin telsizden yaptığı konuşmanın yayılmasına bırakana kadar sesi açtı.

"Güç kaybediyorum," diye açıkladı Thiago, sesini kalınlaştıran çığ bir öfkeyle. Öfkesi zehirli ve ölümcül olabilirdi, bunu herkes biliyordu. *"Lanet olsun. Bu gerçekleşiyor olamaz!"*

"Özür dilerim," diye yanıtladı ırk mühendisi. "Aptal," dedi Indigo.

"Özür dilerim mi? Özür dilemek motoru tamir edecek mi? Seni lanet olası-" Öfkesini canlı yayında ifade edemedi radyo kesildi.

Sarı bayrak havaya kalktı ve kalan on dokuz sürücüye sollama yapmaları yasak olduğundan hızlarını düşürmelerini işaret etti. Thiago pistin ortasında dururken güçlükle kenara  ekilebildi.

Eldivenli avucunu defalarca direksiyona vururken kameranın açısı onu yandan gösteriyordu. Kaskının vizörünü kaldırarak parmaklarını gözlerine bastırdı - milyonlarca seyircinin önünde yıkılmamak için kendini zorladı.

Kamari'nin kalbi, onun k buslarındaki i kencenin gözlerinin önünde    lmesini izlerken sızladı.

"*Siktir!*" diye tekrar bağırdı. Sonra sesi daha öfkeli, daha hırıltılı  ıktı. "*Hayır. Hayır. Hayır!*"

Sonunda kendini kokpitten çıkarmak için direksiyon simidini çıkardı. Canlı turuncu giysiler içindeki komiserler onun ve aracın etrafında dönerek onu güvende tutacak bir çıkışa doğru yönlendirmeye çalışırken, diğerleri de aracı yoldan çekmesi için bir traktöre el sallıyordu.

Indy, "Bu biraz zaman alabilir," diye açıkladı. "Güvenlik aracı dışarıda."

Bordo renkli bir Mercedes AMG, yavaşlayan F1 araçlarının oluşturduğu kuyruğun başını çekiyordu.

Kamari, Thiago'nun çıkışa doğru aceleyle yürümeden önce bir lasti i tekmelemesini izlerken tek bir kelime bile edemedi. Koruyucu bariyerlerin arasından geçerken, peşinden ko an görevlilere aldırmadan, onu teselli etmeye çalışan elleri omuz silkerek, kendi elleri yumruk şeklinde kıvrılmış, tavrı yakıcı bir öfke ve yenilginin karı ımıydı.

"G r n  e göre Primavera Racing için kötü bir hafta sonu olacak," dedi Diana. Başarısızlık Thiago'yu mahvedecekti.

Kamari onu umursamıyordu. F1 evreninde yönetmeliklerin ve diğer her şeyin nasıl i ledi ini zar zor anlıyordu.

Yine de ona uzanmak, gardını bir anlığına düşürmek ve o yadsınamaz acının içinden geçmesi için onu ikna etmek istedi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

ZANDVOORT, HOLLANDA

I Kot pantolonunun ön cebindeki sabit titreşimlerin ürkütücü vızıltısı onu gerçeğe döndürdü.

Uzun bir nefes ağzından çıktı ve tuzlu suya karıştı. hava onu çevreliyordu. Ekranında yanıp sönen bilinmeyen numaraya bakan Thiago cevap vermemeyi düşündü. Belki de numarası sızdırılmıştı -Daha önce de olmuştu ve bugünkü felaketten sonra saklanmaya başladıktan sonra ona ulaşmaya çalışan bir hayranıydı. Ya da belki de numarası rehberinde kayıtlı olmayan tek gecelik ilişkilerinden biriydi ve buluşmak için onu arıyordu. Cazip gelmişti ama dikkatini bu şekilde dağıtacak havada değildi ve ayrıca hâlâ temizlemesi gereken bir itibarı vardı. İddialara göre o da biriyle çıkıyordu ve Kamari'ye ihanet edemezdi.

Numaraya baktı, arayanın telefonu kapatmasını bekledi, ki otuz saniye sonra kapattılar. Ne olursa olsun, midesinin çukurunda kıpırdanan tuhaf his neredeyse telefonu açması gerektiğini düşünmesine neden oluyordu. Ekranı tekrar yanıp söndü ama arayan kişi ısrar etmedi.

Telefonunu cebine koymak üzereyken, ekranını aydınlatan gelen mesaj kalbinin bir takla atmasına neden oldu.

@KAMARI.MONROE

Telefonuma cevap vermeye ne dersin?

İstemsiz bir gülümseme dudaklarına yayıldı. Arkasındaki tuğlalara yaslanarak serin esintinin elmacık kemiklerini okşamasına izin verdi; dondurucu sıcaklığa rağmen yumuşak bir okşayıştı bu.

Kamari'nin hayatı boyunca şefkatli bir kadın olduğunu biliyordu - Indigo ve çevresindekilere nasıl davrandığını izlemiş ve görmüştü - ve bu yüzden aramıştı. Çünkü önemsiyordu. Çünkü hissediyordu. Ve ne kadar soğuk ve sert görünmeye çalışırsa çalışsın, hiçbir kızgınlık onun kalbini gerçekten koruyamazdı.

@THIAGOVALENCIA

Sesimi duymak için yalvarırsan çok sevinirim

@KAMARI.MONROE

Hayal kurmaya
devam et.

Telefonu kulağına götürüp Kamari'nin açmasını beklerken dudaklarından bir alay geçti. Telefonun tekrar tekrar çalmasına izin verdi, belli ki sabrını sınavarak onunla alay ediyordu.

"Alo?" dedi, sanki kimin aradığını bilmiyormuş gibi, ses tonuna kuşku karışmıştı.

"Seni küskün biri olarak düşünmemiştim," dedi sakince, kızın dumanlı ve baştan çıkarıcı sesi karşısında kalbi küt küt atmasına rağmen.

"Değilim," diye karşılık verdi soğuk bir şekilde. "Kolayca affederim ama asla unutmam." Adam kıkırdadı. "Tam bir eziksin."

"Yarışını kaybettikten sonra *bana* kaybeden demeye hakkın olduğundan emin değilim, Valencia."

"Ah." Göğsünü bile ovuşturdu ama gülümsemesi ses tonundan belli oluyordu. "Bunu hak etmiştim."

"Evet."

Başını duvara yaslayarak gözlerini kapattı ve uzun, ağır bir nefes aldı. Birbiriyle çarpışan dalgaların huzurlu sesini içine çekti ve hattın diğer tarafından gelen hışırtılı sesi dinledi. "Hey, velet," diye mırıldandı.

"Hey, güzel çocuk," diye fısıldadı Kamari.

Omuzları çöktü, sanki büyük bir rahatlama seli üzerine çökmüştü. Bu yabancıydı -birinin sesinde teselli bulmak, sanki onu demir atmış, topraklanmış tutacakmış gibi daha fazlasını duymak istemek.

"Neredesin?" diye sordu.

Muhtemelen esen rüzgârın uğultusunu ve okyanusun uzaktan gelen kakofonisini duyabiliyordu. Etrafında birçok insan vardı ama yine de tek başına bir dünyada kaybolmak istiyordu.

Kazağının kapüşonunu dağınık saçlarının üzerine çekti. "Sahilde."

"Vay canına," diye düşündü. "Ve işte buradayım, yağmurlu Londra'nın altında."

Omuz silkti, sonra Kamari'nin onu göremediğini hatırladı. "Teklifimi kabul etseydin burada benimle birlikte olabilirdin."

"Belki başka zaman."

Sırıttı. "Belki mi?"

"Belki," diye yineledi, içinde bir umut kıvılcımı yakmayı başaran bu kelimeyi vurgulayarak.

Dudaklarında bir gülümsemenin kalmasına izin verdi. "Neden arıyorsun, Kamari? Beni önemseydiğini düşünmeye başlayacağım."

Dayanılmaz bir sessizlik anı oldu, sonra Kamari'nin hareket ettiğini gösteren bir hışırtı duyuldu. Sesi uzaklaştı ve adam hoparlörü açtığını anladı. "Bilmiyorum," diye mırıldandı. Ses tonundaki kargaşayı, kelimelerindeki tereddüdü duyabiliyordu. "Kapatacağım, tamam mı? Beni geri araman için seni zorlamak istememiştım-"

"Yapma," diye sessizce araya girdi. "Telefonda kal. Konuş benimle, Kam."

"Kamari," diye düzeltti kuru bir sesle. "Beni özlediğini düşünmeye başlayacağım."

İşte orada.

"Hayal görme," diye alay etti. "Aslında senin sesini duymak o kadar da kâbus değil."

"Büyüleyici." Bir süre daha geçti ve sonra her zamanki gibi yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Bu an nadirdi; Kamari'nin Thiago'nun her zaman buzdan bir cephenin ardında sakladığı büyük kalbini görmesine izin verdiği bir andı. Sadece kendini affettirmesine yardım etmek istiyordu ama orman yeşili gözlerde teselli bulmak ona zarar vermezdi, değil mi?

Çenesi bilinçsizce gerildi. "Ne düşünüyorsun?"

Onu pencere kenarında oturmuş, yağmur damlalarının penceresine vuruşunu izlerken hayal etti. "Ne oldu?"

Elini yüzünde gezdirerek hayal kırıklığını ve yorgunluğunu silmeye çalıştı. Soğuk rüzgâr üzerine çarptıkça burnunun ucundaki soğukluğu hissedebiliyordu. "Yarışı izledin mi?"

"Evet," diye itiraf etti sessizce, sanki birden ürkekleşmişti. "İstediğin gibi hikayeyi gönderdim."

"Biliyorum." Gülümsedi, yanan gökyüzünün renklerini yansıtan gelgit dalgalarının görüntüsünden keyif alıyordu. Ne kadar zamandır burada oturduğunu bilmiyordu ama saatlerdir burada olduğunu tahmin ediyordu. "Bir kalp ya da başka bir şey koyabilirdin ama sanırım beni etiketlemek senin için zaten muazzam bir çabaydı."

Alay etti. "Hesabımdan vebadan kaçır gibi kaçıyorum." "Neden?"

"Yüzlerce takip isteği almaya devam ediyorum."

Nefes verdi. "Özür dilerim."

"Üzülme," diye güvence verdi. "Sanırım insanlar sadece gizemli kızımızın kim olduğunu merak ediyor."

Nabızı denizin hırçınlığıyla senkronize bir şekilde atmaya başladı.

"Gizemli kızımın benim sırrım olarak kalmasını istiyorum."

"Senin flört etme yöntemin bende işe yaramıyor."

"Ne işe yarıyor o zaman?"

"Hiçbir şey."

"Evet, tabii," diye alay etti şakacı bir şekilde. "Eminim şu anda yüzün kızarmış ve gerginsindir."

"Sen öyle san," diye ısırdı, sesi titremiyordu. "Felaket gününüzü dinlemek için aradım, kibirli şakalarınızı duymak için değil."

"Her zamanki gibi çok güzelsin, Kamari." Kız cevap vermeyince, titrek ve hüznü dolu uzun bir iç çekti. "Sanırım bu benim hatamdı."

"Neydi?"

"Motor arızası."

Thiago, "F1 ve arabalar hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama bunun kontrol edebileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum, Thiago. Bu hiçbir şekilde senin hatan değildi. Önümüzdeki hafta sonu kendini toparlayabilirsin, değil mi?"

Kalın kalın yutkundu. "Fazla seçeneğim yok. Unvan parmaklarımın arasından kayıp gidiyor."

"Şampiyonluğu kazanamazsanız ne olur?"

"O zaman her şey bitebilir." Sesi çatallaştı ve hayalinin sona erme olasılığını düşünmek istemedi. "Takım beni başarısız biri olarak görecektir ve başka hiçbir takım benimle sözleşme imzalamak istemeyecek. Ben istemiyorum."

başka bir takım için yarışmak istiyorum. F1 ile işimin bitmesini istemiyorum; kariyerim daha yeni başlıyor."

Başka bir hışırtı sesi. Ağzından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. "Bunu görmüyorsun, değil mi? İnsanların seni nasıl desteklediğini. Yapılan hatalara rağmen hala sana nasıl inandıklarını. Bu sezon kazanamayacağını söylemiyorum ama her şeyden önce menajerin ve takımının güvenini kazanmaya odaklansan nasıl olur?"

Çenesini sıkarak boğazındaki yumruyu yok etmeye çalıştı. "Bilmiyorum."

"Dediğim gibi, sizin evreninizi pek tanımıyorum ama bence büyük sportmenlik, o yarış kıyafeti ve kaskın arkasındaki gerçek insanı göstermekten geçer. Pisti terk ettiğinizde mühendislerinize ve araç teknisyenlerinize ne söylediğinizi bilmiyorum ve her sürücünün yalnızca kendini düşündüğünü bilsem de, bu aynı zamanda bir takım sporu, değil mi? Kendinize ve tüm dünyaya kızabilirsiniz ama öfkeniz hayallerinizi yok etmemeli. Yarın garaja girecek ve gelecek hafta sonundaki yarışı kazanabilmek için mekanikerlerinle birlikte çalışmak üzere bir masanın etrafına oturacaksın, tamam mı?"

Kamari'nin ağzından çıkan bu sözleri duyduktan sonra nasıl hâlâ nefes aldığından emin değildi. Gerçek yüzünü göstermemeye o kadar kararlıydı ki, siyah beyaz giyindiğini düşünüyordu ama Kamari onun altın renginde olduğundan emindi, sadece henüz bunu bilmiyordu.

"Kazanamazsam ne yapacaksın?" "Senden uzaklaşacağım."

Başını hafifçe sallayarak ensesini ovuşturdu. "Oh, hayır," diye alaycı bir şekilde başladı, "inanılmaz kız arkadaşım olmadan nasıl hayatta kalacağım?"

"Yapmayacaksın," diye cevap verdi.

Hilal bulutların arkasından görünmüş, tepede küçülmüş ve gümüşü ışıltısını okyanusa yaymıştı. Kilometrelerce uzakta bile Kamari varlığını fark ettirmenin bir yolunu bulmayı başarmıştı.

"Kaç ırk kaldı?" diye sordu sonra. Merakının gerçek olması hoşuna gidiyordu.

"Yedi."

"Bu sende." Yumuşak bir ses duydu, ardından telefonu kulağına götürürken sesi daha yüksek ve net çıkmaya başladı. "Büyükannem

Bana tüm istek ve arzumuzu hayallerimize akıttığımızda her şeyin mümkün olduğunu söyledi."

Yumuşak bir şekilde gülümsemekten kendini alamadı. "Sanırım ninen haklı olabilirdi."

Kamari mırıldandı. "O her zaman haklıydı."

"Ne yapıyorsun?" Saatine baktı ve saatin dokuza yaklaştığını fark etti.

"Ne kadar da meraklısın, değil mi?" Bir keresinde ona söylediği sözleri tekrarlayarak gülümsemesini genişletti. "Kendime bir şeyler atıştıracağım."

"Bu çok hoş." Yaşlı bir çift yanından geçerken çenesini eğip başıyla selam verdi. "Bana gününüzden bahsedin."

"Neden? Benim hayatım seninki kadar ilginç değil." "Benim için öyle."

"İnan bana, öyle değil. Hayatım iş, iş ve daha fazla işten ibaret."

"Direncinize hayranım."

Sessizli

k.

"Kam?"

"Öyle mi?" diye nefes aldı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır," diye fısıldadı. Sesi boğazında düğümlenmişti ve kırılganlığını gizleyemiyordu. "Bunu bana daha önce kimse söylemedi."

"Siktir, Kam," dedi. "Daha önce ne tür insanlarla çıktın?" "Görünüşe göre göt herifler."

Şimdi sessiz olma sırası ondaydı. Elleri yumruk şeklinde kıvrılırken, erimiş öfkenin damarlarından sızdığını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim-"

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Gözlerini ovuşturdu. "Evet, özür dilerim."

"Üzgün olduğunu söylemeyi kes."

"Özür dilerim."

"Thiago."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, sonra kendini zorlayarak ağır bir nefes verdi. "Sesinin tonunu seviyorum."

Arkasından kapanan bir dolap kapağının sesi duyuluyordu. "Thiago," diye başladı. "Bunu profesyonelce sürdürmeliyiz. Telefonu kapatacağım ve sen de benimle flört etmeyi bırakacaksın."

Yanağının iç kısmını ısırdı. "Bunu benim için imkânsız hale getirdiğini biliyorsun, değil mi?"

Sesi alaycı bir tonla süslenmişti. "Biliyorum."

"Beni uzaklaştırma," diye sordu, sesi alçak ve sessizdi, sanki kontrolsüzce ağzından kaçan bu kelimeleri mırıldanmaktan korkuyormuş gibiydi.

Birkaç kalp atışından sonra, "Sana bunun sözünü veremem," dedi. "Kam... Ben senin düşmanın değilim."

İç çekti. "Biliyorum. Deneyeceğim."

Thiago bir yabancıнын ona nasıl bu kadar inandığını bilmiyordu. Belki de Thiago'nun kalbinin derinliklerinde yatan ve tüm çabalarına rağmen kendisinin bile bulamadığı bir şeyi görebilmişti.

Kamari, onu stratejisinde sadece bir piyon olarak görmesini zorlaştırdı.

"Gitmem gerek," dedi sonunda, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen huzurlu bir sessizlikten sonra.

"Evet," diye nefes aldı. "Tamam. Teşekkür ederim, Kam." "Elbette. İyi geceler, Thiago."

"İyi geceler, aşkım."

Hat kesildiğinde bile telefonunu kulağına götürdü, tekrar aramasını umdu, zırhını indirmesini diledi. Ay'ı izledi, o bütünlük hissini özlüyordu, ruhunun etrafındaki boşluğun nihayet kendini doldurmasından başka bir şey istemiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

"W Burada ne işin var Valencia?"
Kamari onun ağzının kenarındaki sırtışı silmek istedi. O memnuniyet parıltısını silmek istedi kızın tavırlarından yayılan hayal kırıklığını fark ettiğinde gözbebeklerinin kenarları boyunca uzanıyordu.

Kapının pervazına yaslanan Thiago kollarını göğsünde kavuşturmuş, Kamari'nin ölümcül bakışlarıyla eğleniyordu. "Beni böyle mi karşılıyorsun Monroe? Bu hiç hoş değil." Başını salladı, sonra kaşlarını indirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Kalbimi milyonlarca parçaya ayırıyorsun."

"Kalbim kanıyor," dedi kayıtsızca. Onu acı dolu bir bakışla süzdü, bu da onun kendini beğenmiş bir şekilde sırtmasına neden oldu. "Dairemi nasıl buldun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sahibi olduğunuz kafenin üstünde yaşadığınızı bilmek için dahi olmaya gerek yok."

Kamari bakışlarını ona dikti. "Peki şifre olmadan kapıdan geçmeyi nasıl başardın?"

Cevabı zaten biliyordu.

"Indigo," diye cevap verdi, şaşırmadan.

"Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı nefesinin altında.

Omuzlarını küçük bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Telefonuna cevap vermiyordun, ben de bir şeyler yapmak zorunda kaldım."

Kapı kolunu kavrayarak Thiago'nun mıknaatıs gibi çeken bakışlarını üzerinde tuttu ve onun bakışları altında kaymamak için kendini kontrol ederek sakın ve soğukkanlı kalmaya çalıştı.

Onu Spa'dan beri, yani bir haftadan uzun bir süredir görmemişti. Pazar gecesi, yani iki gün önce yaptıkları telefon görüşmesinden beri ondan haber almamıştı.

"Gördüğünüz gibi,"-arkasını işaret ederek onu işaret ettiği yere bakmaya zorladı-"Çok meşgulüm ve mesajlarınıza cevap verecek vaktim yok."

Kendini kapının pervazından itti ve ani varlığı cezalandırıcıydı - boyu, keskin hatları, ardında misk izleri bırakan parfümü. "Sakın bana akşamını evrak işleriyle geçirdiğini söyleme."

Kamari omuzlarını mahcup bir şekilde silkti. "Bir girişimcinin hayatına hoş geldiniz."

"Aşırı başarılı, aşırı çalışan, aşırı düşünen girişimci," diye düzeltti.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

İfadesi yumuşayarak ona tatlı bir gülümseme sundu ve başını salladı. "Öyle değil. Bence takdire şayan ama belki de bu gece bir adım geri atmalısın."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü bugün senin doğum günün."

Her şey durdu; zaman, kalbi, hızla akan düşünceleri. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sırıttı ve en parlak güneş ışığına maruz kalmış gibi parlayan yakışıklı yüz hatlarına bakmamak mümkün değildi. "Indy'nin hikâyesini izledim."

Bir homurtuyu bastırdı. "Tabii ki yaptın."

"Neden kutlama yapmıyorsun?" diye sordu, başını hafifçe yana eğdi ve bakışlarının onun vücudunda gezinmesine izin verdi. Tüyleri diken diken oldu ama birden sıcak bastı.

Kamari omuz silkti ve bakışlarını arkasındaki beyaz duvara çevirdi. "Doğum günümden nefret ediyorum."

"Oh."

"Bu hafta sonu yapılacak yarışa hazırlanmak için İtalya'da olmanız gerekiyordu. Neden buradasın?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Londra'ya seni doğum gününde dışarı çıkarmak için döndüğümü sanıyorsan kesinlikle yanılıyorsun. Dünya senin etrafında dönmüyor. Ama fabrikada test ve simülasyon seansları için burada olduğumdan, uğrayabileceğimi düşündüm."

Kalbi taklalar atıyor, nabızı derisinin her santimetrekaresinde gümbür gümbür atıyordu, Kamari'nin bu vahşi duygu fırtınasında bir nebze de olsa kontrolü elinde tutması gerekiyordu. "Ne kadar düşüncelisin." Kapıyı kapatmaya hazırdı. "Bunun için teşekkürler. Hoşça kalın."

"Bekle." Nazikçe bileğini yakaladı. "Bir saatini ayır. Tek istediğim bu."

Bakışlarını adamın iri elinin bileğini sardığı yere çevirdi ve kolundan aşağı akan elektrik akımını hissedip hissetmediğini merak etti. "Ne için?"

Dudaklarına utangaç bir gülümseme yayıldı. "Sana söyleyemem. Hadi ama, güzel bir akşam ve insanlar dışarıda. Bazı hayranlar tarafından fark edilmek için iyi bir fırsat olabilir."

Kamari tereddütle yumuşak bir iç çekti ve onun gri aylarında parıldayan şefkati gözlemledi. Kendine yalan söylemeye devam edemez ve tüm o idari evrakları doldururken eğleniyormuş gibi davranamazdı. Yine de, en kötü anlarında ortaya çıkma eğiliminde olan bu adam tarafından kurtarılmaya ihtiyacı yoktu.

"En fazla bir saatin var," dedi kararlı bir şekilde ve pes etti.

Thiago kadının bileğini bıraktı ve ellerini teslimiyetle kaldırarak güçlü bir baş hareketiyle kadının talebini kabul etti. "Evet, hanımefendi."

Kamari yana doğru bir adım attı ve onu dairesine davet etti. Thiago Valencia oturma odasında dolaşırken nasıl davranması gerektiğinden emin değildi. İçindeki endişeyle sehpanın üzerine dağılmış kitapları topladı, dizüstü bilgisayarının yanında duran boş çay fincanını aldı.

"Aldırma-"

"Eğer evinin dağınık olduğunu söylersen," diye başladı, sesi alçak, ürpertici ve çakıl gibiydi, "yemin ederim sana gülerim."

Döndüğünde onun bu kadar yakınında durmasını beklemiyordu. Nefesi kesildi, bakışlarını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı, romanlarını kucakladı

Bir eli onu yere sağlam basmasını sağlayacakmış gibi kupasını sıkıca kavradı.

"Eviniz tertemiz," diye fısıldadı gözleri kızın yüzünde gezinirken -analiz ederken, gözlemlerken, hatırlarken.

"Teşekkürler."

Ağzı yıkıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Adam öne doğru bir adım attı ve Kamari hareketsiz kalmış gibi geri çekilmek için hiçbir hamle yapmadı. "Seni sinirlendiriyor muyum, Kamari?"

Çenesini yukarı kaldırdı.

"Hayır." Yalan.

Adam kapısını çaldığından beri kalp atışları çılgınca, vahşice atıyordu ve aralarındaki mesafe daha az olsaydı dehşetinin ritmini duyabileceğini biliyordu. Adamın gözbebeklerinin büyüyerek gözlerini erimiş grinin sürükleyici bir tonuna dönüştürmesini izledi.

"Elbette," diye mırıldandı, bakışları onun dudaklarına yerleşti. Bir adım geri çekilerek ona alan açan adam, parmaklarını saçlarında gezdirdi ve sanki içindeki düşüncelerle savaşıyormuş gibi başını hafifçe salladı.

"Gidip üstümü değiştireceğim," dedi ve sesinin titrememesinden etkilendi.

"Evet," diye homurdandı, şimdi ensesini ovuşturuyor ve televizyonun üzerinde asılı duran resim çerçevesine bakıyordu. "Bunu sen yap."

Elindeki eşyaları mutfak adasının üzerine koyarak omzundan ona baktı. Adam şimdi onun kanepesinde oturuyordu. "Evet, elbette, kendini evinde hisset."

"Teşekkürler," diye sırtıttı, belli ki onunla alay ediyordu. "Bana asla izin vermeyeceğini düşünmüştüm."

Gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Özel bir şey giymeli miyim?"

Adamın ona bakmamak için kendini zorlayarak telefonunu çıkardığını düşündü.

"Neyin içinde rahat ediyorsan. Ve sıcak tutacak bir şeyler giy. Tercihen birkaç kat."

"Sıcak mı? Kat kat mı?" Pencereden dışarı baktı, oldukça güneşli bir gün olduğunu hatırladı. "Neden?"

"Göreceksin."

Yatak odasından dışarı adımını attığı anda ZAMAN durmuş gibiydi. Thiago bakışlarını telefonundan kaldırıp kızın silüetine dikti ama yanan bakışlarını kızıdan ayırmadı, kaşları hoş bir şaşkınlıkla kalktı ve dudakları kızın tüylerini diken diken eden bir gülümsemeye dönüştü.

Kamari kaşlarını çatarak kendine baktı. "Ne? Bu çok mu fazla? Yoksa yeterli değil mi?"

Thiago bacaklarını açarak kanepede arkasına yaslandı. İki elini kaldırarak parmaklarını dağınık saçlarının arasında dolaştırdı ve kazağının yükselmesini sağladı. Thiago'nun bakışlarını tutmaya çalıştı -gerçekten de çalıştı- ama elinde olmadan bronz tenine, belirgin karın kaslarına bakakaldı.

"Hayır," dedi hoyratça, onu zaten kendisine bakan gümüş gözleri bulmaya zorlayarak. Adam ayağa kalktı ve kadın birden kendini çok küçük hissetti. "Nereye gidersen git her zaman tertemiz oluyorsun Kam."

Kızarmak istemedi. Onun kendisini ne kadar etkilemeye başladığını göstermek istemedi. Onun iyi, tatlı ve özenli olmasını istemiyordu.

Neredeyse ona bunun diğer insanların yargılarını önemseydiği için olduğunu söyleyecekti ama bu sırrı kendine saklamaya karar verdi.

Kamari bir çift ayakkabı almak için girişteki dolaba doğru yürürken omuzlarını silkti. "Bu gece ölebilirim, bu yüzden moda içinde ölmeyi tercih ederim."

Kahkahası gürültülüydü, neredeyse bulaşıcıydı. "İşte ruh bu."

Ayakkabı bağcıklarını bağladıktan sonra, elmacık kemiklerinin üstü hafifçe kızıla boyanmış Thiago dudaklarında bir sırıtişla ona bakınca kaşlarını çattı. "Garip davranma. Hadi gidelim artık."

Daireden çıkarken onu takip etti, cazibesinden heyecan yayılıyordu. Kafeye giden dar merdivenlerden inerlerken adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu ve birden önündeki tüm o açık alan karanlık bir uçurum gibi geldi.

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?" diye sordu, varlığının onu nasıl etkilediğinin farkında olmadan.

"Yaklaşık üç yıl."

"Peki ya kafe? Ne zaman açtınız?"

"Bir yıl kadar önce. Daha önce bir fırındı ama kişisel nedenlerden dolayı kapatmak zorunda kaldılar."

"Bu etkileyici, biliyorsun. Bu kadar genç yaşta bir iş kurmak. Bekle, kaç yaşındasın sen?"

Kadın olduğu yerde durdu, döndü. Aniden durdu ve düşmemek için korkuluklara tutundu. Daha yüksek bir basamağa çıkarak, kadının boynunu büküp gözlerinin içine bakmasına neden oldu. "Sence ben kaç yaşındayım, Thiago?"

Omuz silkti.

"Bugün 24 yaşına giriyorum," dedi merdivenlerden inmek için dönerek.

"Ah." Ayak sesleri arkasından geliyor, gölgesi onu takip ediyordu. "25 yaşındayım." "Sormadım ki."

"Doğum günüm

Temmuz'da." "Kanser misin?"

Gürültülü ayak seslerine karışan yumuşak bir homurtu duyuldu. "Sakın bana şu astroloji saçmalığıyla ilgilendiğini söyleme."

"Peki," dedi, sonunda dibe ulaştığında. "Sana söylemeyeceğim."

Çıkmak için şifre gerektirmeyen loş koridordan çıkarak kaldırıma indiler. Serin esinti ona nazık bir okşayış gibi çarptı, temiz hava ona hayatta olduğunu hatırlattı.

Dawn's Café'den kaçamayınca Thiago'dan uzaklaştı ve mekâna göz attı. Kieran ve Mila'nın masaları temizlerken sessizce sohbet ettiklerini gördü.

Tam el sallamak üzereyken Thiago arkasından geldi ve omuzlarını sıkıca kavrayarak ters yöne dönmesini sağladı. "Evet, hayır. Bugün bunun için endişelenmeyeceksin."

Kamari onun dokunuşundan sıyrıldı, çünkü sadece tenlerinin temasıyla bile onu yakmayı başarmasına dayanamıyordu. "Sen ve kızların beni bugün kafemden uzak durmaya zorlamanız da neyin nesi?"

"Bilmem, belki de doğum günün olduğu ve her zaman deli gibi çalıştığın içindir?" Alaycılık dilinden tatlı bir zehirli sarmaşık gibi damlıyordu.

Bir şey söylemedi çünkü adam haklıydı - hepsi haklıydı ama onlara kendi hatalarını kabul etme zevkini tattırmak istemiyordu.

"Her neyse. Beni nereye götürüyorsun?" Kolunu süsleyen, var olmayan saati göstermek istercesine bileğine vurdu. "Saat işliyor, tatlı çocuk."

Kaldırıma yakın park etmiş bir motosikletin önünde durdular ve Kamari kaşlarını çatı.

"Neden duruyoruz?" diye sordu, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, yanında duran uzun boylu atlete şaşkınlıkla bakarak.

Gülümsemesi hain düşüncelerden ve muzip planlardan oluşuyordu. "Hedefimize bu şekilde ulaşacağız."

Gözleri büyüdü. "Şaka yapıyorsun. Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Adamın üst kollarını tutarak, sadece dalga geçtiğini söylemesini isteyen bir bakışla onu sıkıştırdı. Ama o sadece güldü. "Araba sürüyoruz, değil mi? Ferrari, Porsche ya da başka bir şey olmaması umurumda değil, şuradaki küçük şirin VW de olur."

"Vay anasını, Kamari Monroe," diye kıkırdadı, ellerini kollarından çekmek için nazikçe tuttu. Tırnaklarını onun kazağına geçirdiğini fark etmemişti. "Korkuyorsun. Bayanlar ve baylar, burada nadir görülen bir manzara var."

Kendini toparlayarak başını salladı. Yine de gözlerindeki dehşet okunabiliyordu ve Thiago'nun bunu görebildiğini biliyordu, tıpkı onu her zaman gördüğü gibi.

"Hayır." Sesi her zamankinden daha tiz çıkınca gözlerini kapadı. "Bu bir yarış motosikleti, Thiago. İki kişi için yapılmazlar."

Dudaklarının arasından yumuşak bir kıkırdama geçti. "Çok uzağa gitmiyoruz. İyi olacağız." "Peki ya başımız belaya girerse?"

Parmak eklemleriyle çenesini dürterek şakacı bir şekilde göz kırptı. "Senin o ukala ağzın başımızı bisiklete binmekten daha fazla belaya sokabilir."

Kendini bir spot ışığının altında duruyormuş gibi hissediyordu, tek amacı yüzünde açan kıpkırmızı kızarıklığı ortaya çıkarmaktı. "Çok sinir bozucusun."

"Başımız belaya girmeyecek," dedi, kendisine yöneltilen hakareti görmezden gelerek. Bir kaşını kaldırdı. "Peki kendinden nasıl bu kadar eminsin? Bunu sık sık yapıyor musun?"

"Evet."

"Doğru," diye alay etti. "Grup arkadaşlarınızla ya da F1'de onlara ne diyorsanız işte."

Thiago bakışlarını kısmıştı. "Hayır, bu güzelliğe binme ayrıcalığına sahip olan ilk ve tek kişi sizsiniz."

Kamari nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Teşekkür mü etseydi? Kaçmak mı? İnkâr edilemez, ağır bir çekim gücü onu ona doğru çekiyordu ve bunun ya alevlerle ya da cennetle sonuçlanabileceğini biliyordu. Yine de arkasını dönmedi. Uzaklaşmadı.

"Hey, sorun yok," diye mırıldandı usulca, kızın korkularının kendisini tüketmesine izin verdiğini fark ettiğinde.

Thiago her iki el tutamağında bırakmaya cesaret ettiği miğferlerden birini kaptı ve Kamari'yle yüzleşmek için döndü.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. Kamari düşünmeden başını salladı.

Yumuşak bir *tsk* sesi çıkardı. "Kelimeler, bebeğim."

"Sana güveniyorum," dedi sonunda, hayal kırıklığı yüzünden sessizce de olsa.

"Güzel." Çenesini kızın ellerine doğru uzattı. "Şimdi şu saç bağı tut ve o güzel buklelerini topuz yap, tamam mı?"

Kalbi küt küt atarken kaşlarını çatı. "Üzerimde her zaman bir saç bağı taşıdığımı biliyor musun?"

Göz kırptı. "Senin hakkında düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum."

Var olan en gözlemci insan olmasına rağmen, en küçük şeyler için fark edilmek onun aşına olduğu bir kavram değildi. Birinin ilgi odağı olmaya alışık değildi. Özellikle de onu önemsememesi gereken birinin.

Saçları nihayet bağlandığında Thiago bir adım öne çıktı. Bakışları vahşiydi, yüz hatlarının her santimetresinde geziniyor, dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme yerleşiyordu. Miğferi kızın başının üzerine getirdiğinde, kızın nefes alması durdu.

"Kahretsin," diye bağırды, çenesini sıkarak. "Bana öyle bakma."

Gözbebeklerinin etrafında parlayan duyguların tamamen farkında olmasına rağmen masum rolü yapıyordu. "Ne gibi?"

"Sanki korkuyormuşsun gibi. Sana sarılmak ve seni korumak istiyorum ama beni iteceğini biliyorum."

Soğuk ve yaklaşılmaz görünmek istememişti ama zırhını nasıl indireceğini bilmiyordu. Kendini koruma duygusunu ikinci bir deri gibi taşıyor, geçmişte maruz kaldığı tüm hasarlardan kendini korumaya ihtiyaç duyuyordu.

"Doğru," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Dokunma bana." "En azından kaskı sana takabilir miyim?"

Kamari gözlerini devirdi. "Elbette. Sana her şeyi kendi başıma yapmayı tercih ettiğimi söyleyerek egonu bugün zaten kırdığımdan daha fazla incitmek istemiyorum."

Kıkırdayarak başındaki kaskı indirdi. "Bunu biliyorum. Ama doğum günü kızının bu gece bir şey yapmasına izin vermeyeceğim."

"Ne kadar tatlısın," diye kestirip attı. "Yarın normal hayata dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Dayanılmazsın." Tutma sistemini sıkarak kaskı sabitledikten sonra onun bakışlarını buldu. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Gözlerini onunkiler arasında gezdirerek yalanı aradı ama bulamadı. Tek görebildiği güvence, parıldayan vaatler ve gümüş bir havuzun içinde parıldayan minicik altın yıldızlardı.

"Biliyorum."

Eldivenli elleri adamın kaburgalarının üzerinde duruyordu ve giydiği birkaç kat elbisenin arasından adamın gövdesinin sertliğini hissedebiliyordu. Ona dokunmakta bir sakınca görmediği gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordu - görünmez bir şekilde kendini ona bağlıyordu. Thiago'ya karşı her şeyin neden bu kadar doğal hissettiğini bilmiyordu çünkü aklının bir köşesinde o hâlâ bir yabancıydı.

Güneşin güne veda edişine tanıklık ederek kasabayı boydan boya geçiyorlardı ve o henüz hız sınırını aşmamıştı.

"Bana tutun," diye sordu motoru devirirken.

Kamari, kollarını onun beline doladığı ve göğsünü onun kaslı sırtına bastırdığı anda korkularının dağılmaya başladığını fark etmişti.

Kırmızı ışıktaki durmuşlardı ve trafik ışıklarının ötesinde ne olduğunu çok iyi biliyordu: yollar, yollar üzerine, saatte yüz kilometre hız yapabileceği yollar üzerine.

Thiago Valencia hiçbir şeyden korkmazdı ama kendi zevki için asla bir başkasının hayatını tehlikeye atmazdı. Garip bir şekilde Kamari ona güveniyordu. Bunu itiraf etmek istemiyordu ama onun yıldızlarla parlayan gözlerinde bir tür rahatlatıcı vaat bulmuştu.

"Sakin ol," dediğini duydu.

Beklenmedik, öngörülemmez ve mümkün olan her şekilde şaşırtıcıydı.

Eldivenli eliyle dizini nazikçe okşayarak, Kamari'yi damarlarında dolaşan korku dalgasının içinden geçirmeye çalıştı ve bakışlarını yeşile dönmek üzere olan ışıklardan ayırmadı. Onu en çok şaşırtan şey, Kamari'nin onun dokunuşundan geri çekilmemesi, neredeyse ona karşı bu kadar hassas olmasından zevk almasıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesini duyulabilir kılmak için boynunu hafifçe bükerek. Göğsünün yükselip alçalması parmak uçlarının altında sabitti; dengeli ve güven vericiydi.

"Hiç de değil."

Motor bir an kükredi ve bir sonraki an neredeyse yolda uçuyorlardı. Kollarını onun beline sımsıkı sararken kalbinin bir anlığına durduğunu, sonra da midesinin içine düştüğünü hissetti.

"Vay anasını," diye bağırdı ve karşılığında içten bir kahkaha duydu.

"Benimle güvendesin Kam," diye söz verdi.

Hızlandıkları anda gözlerini kapatmıştı ama şimdi sarı ve altın renginde parlayan puslu sokak lambalarına bakıyordu. Her şey bulanıktı, onlardan başka hiçbir şey yoktu.

Korku bir anda yerini adrenalin patlamasına, şimdiye kadar hiç yaşamadığı bir heyecan ve coşku hissine bıraktı. Thiago'nun hızıyla mükemmel bir senkronizasyon içinde duyularının her saniye arttığını hissedebiliyordu: kalp atışları hızlandı; tansiyonu yükseldi; nefes alış veriş sendelemeye başladı.

Kamari ve Thiago'nun bakışları aynada çarpıştı ve Kamari, Thiago'nun gözlerinin kenarlarında beliren kırıksıklıklardan, gözbebeklerinin etrafında dönen ham mutluluk ışıltısından kaskın arkasında gülümsediğini anladı.

Bakışlarını bulanık ufka kaydırıp ve sonunda kendini özgür bıraktı.

"O KADAR DA KÖTÜ DEĞİLDİ, değil mi?"

Kamari vücudunun titrediğini hissediyordu, adrenalin hormonu sanki vücudunu hiç terk etmek istemiyormuş gibi hala damarlarında dolaşıyordu.

"Tamam," diye itiraf etti başını sallayarak, sesi hâlâ kask yüzünden boğuk çıkıyordu. "Oldukça harikaydı."

Thiago kaskını çıkarmış, parmaklarını geçirdiği süre yüzünden saçları dağılmıştı. O anda bambaşka biri gibi görünüyordu - kaygısız, genç - o adamın aksine

Direksiyona her geçtiğinde acımasız bir görünüm ve yarış kıyafeti giyyordu.

Onun önünde durdu, sonra ellerini miğferine doğru kaldırdı. Kızın kalkanlı başını iki yanından tutarak aptalca sırttı. "Çok tatlısın."

Kamari kaşlarını çatı, bu da onun yüksek sesle gülmesine neden oldu. "Gülmüyorum."

Kaskı kendi başına açtı ve bunu yapmaya çalışan adamın elini savuşturdu. Saçlarını serbest bırakarak sırtından aşağı dökülmesine izin verdi. Thiago onun hareketlerinden, yaptığı her şeyden büyülenmişti ve Thiago'nun bakışları vücudunda sıçrayan titremelerin ürpertiyle karışmasına neden oldu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu bisikletin aynasındaki yansımasına bakarken.

Başını iki yana salladı. "Sadece kızlarla brunch yaptım."

"Brunch mı?" diye tekrarladı şaşkınlıkla. "O yıllar önceydi."

Kamari omuz silkerek omuzlarını kaldırdı. "Primrose Hill'de ne işimiz var?"

Yalan söylememiştir: Çok uzağa gitmemişlerdi, ancak varış noktasına ulaşmak için uzun yolu seçmişti, sadece kızın hızın heyecanını yaşaması için.

"Göreceksin," dedi. Sonra eli kızın sırtının küçük kısmını buldu. "Önce gidip bir şeyler atıştıralım."

"TURŞULARIMI İSTER MİSİN?" Thiago sordu.

Bir ağacın altındaki bankta oturarak, artık mavinin daha kasvetli bir tonuna dönüşen gökyüzünü renklendiren eşsiz tuvali izleyen diğer doğaseverlerin arasında dinlenmek için tepenin en yüksek kısmına ulaşmışlardı. "Daha önce hiç böyle bir manzara görmedin," demiştir ona, onu rahatlamak için gitmekten hoşlandığı noktaya doğru götürürken.

Kamari yüzünü ona çevirdi ve başını salladı. Adamın çizburgerinden dört yuvarlak dilim turşuyu nasıl çıkardığını izledi, burnu hafifçe tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Büyük bir hayranı değil misin?" diye sordu hamburgerini açıp turşuları köftenin üstüne koymasına izin verirken.

Başını soldan sağa doğru hafifçe sallayarak karşılık verdi. Her nasılsa, misk kokusu onların kokusunu bastırmayı başarmıştı.

Yemek. Bilinçsizce bakışlarını onun boynuna indirdi ve her zaman taktığı gümüş zincire bir anlığına göz attı. "Onlardan nefret ediyorum."

Kamari omuz silkti. "Teşekkürler."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve göz kırptı. "Bir şey değil."

İşlek bir caddenin köşesinde, Thiago'nun yemek için en sevdiği yer olan yerel bir işletme bulunuyordu. İkisine de menüden en sevdiği yemekleri seçtirmiş, sonra da açık havada yemek yemeyi önermişti.

Gökyüzünün yumuşak ışıltısına dalan Kamari, Thiago'nun profilini inceleyen bakışlarının bir orman yangınının alevleri kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordu. Ufuktaki gölgeliklerin ardına saklanan ağaçların ve binaların genişliğini, sarı tonlarda parlayan şehir ışıklarını izlerken kendini onun gözlerine bakamaz halde buldu.

"Doğum gününden gerçekten nefret ediyor musun?" Sesi sessiz, yumuşak ve dikkatliydi, sanki sormaya korkuyormuş gibiydi.

Kamari omuzlarının bir anda gerildiğini hissetti ve adamın tavırlarındaki değişimi fark etmemiş olmasını umdu. Sırtını tahta banka yaslayıp bir kalçasını diğerinin üzerine koyarak kendini daha rahat hissetmeye çalıştı. Ayakları dalgınca sallanmaya başladı ve bakışlarını çimlerin üzerine, Thiago'nun kazağının üstüne koydukları kasklara dikti.

"Sadece umurumda değil," diye açıkladı. "Benim için özel bir günmüş gibi hissettirmiyor."

Adamın sesindeki gülümsemeyi ve şefkati duyabiliyordu. "Bu özel çünkü bu harika Dünya gezegeninde bir yıl daha geçirmeyi başardın."

Aralarında duran cips paketine uzanmadan önce ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Şair Evermore." Ona açılmayı düşünürken hamburgerinden küçük bir ısırık aldı, sadece onunla dingin bir sessizlik içinde oturmak bile ani bir rahatlık dalgası yaratmıştı. "Aslında sanırım ailem bu konuyu hiç büyütmediği için. Çocukken hiç doğum günü partim olmadı, neredeyse hiç hediye almadım. Çoğu zaman, Kieran hatırlatmak zorunda kalana kadar ailem bunu unutturdu."

Kaşlarının arasında bir çatıklık belirmişti. "Ailenle yakın değil misin?"

Kamari başını salladı ve ağzının kenarını silmek için köpük kabını bankın üzerine bıraktı. "Pek sayılmaz."

Gözlerinde gerçek bir merak parladı. "Onları sık sık görüyor musun?"

Bir cips ısırdığında bakışları adamın ağzına kaydı. "Yurtdışına taşındılar." Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi? Nerede?"

"Kamboçya," dedi. "Annem anne tarafından Kamboçyalı, baba tarafından ise yarı İngiliz yarı Filipinli-"

"Vay canına," diye bir ıslıkla araya girdi, bakışları onun yüz hatlarında geziniyordu -Yumuşak, bir sevgilinin bakışları gibi. Aldığı derin nefesle göğsü genişledi, yüzü yumuşadı. Her şeyi görebiliyordu; hayranlığı, istemediği halde sıcak bir kucak gibi karşıladığı sevgiyi.

"Biliyorum, babam da İngiliz. O bir cerrah ve Kamboçya'da bir hastanede çalışıyor."

Anlayışlı bir baş sallamayla karşılık verdi. "Onları özleyiyor musun?"

Kamari omuz silkti. "Pek sayılmaz. Eskiden Kieran'ı benden daha çok önemserlerdi. Bana asla büyük kardeşimle eşit davranmayacaklarını anlamam biraz zaman aldı. Bunu anladığım an, gidip her şeyi kendi başıma yaptım. Yıllarca ailemin ilgisi için savaştıktan ve yalvardıktan sonra on altı yaşındaki halime 'kendi başınasın evlat' demek kolay değildi ama sanırım artık bununla bir sorunum yok. Indy'nin ebeveynleri benim için kendi ebeveynlerimden daha fazla varlık gösterdiler."

Elindeki kabı yere bıraktı ve kaşlarının arasına derin bir çatıklık yerleşerek yutkundu. "Çok üzgünüm Kamari."

Ağzından bir nefes kaçtı. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Büyümek için kan akıtmalısın. Ve kaybettiğin her şey sadece attığın bir adımdır."

Thiago nefes aldı, gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Zaman bir anlığına yavaşlamış gibiydi ve Thiago onun bu şefkatli bakışları altında kızarmamayı nasıl başardığını merak etti. Bir cipsi ketçaba batırarak sordu: "Peki neden kutlama yapmıyorsun? Arkadaşlarınla bir kulüpte ya da barda mı? Oraya girdiğin anda tüm dikkatleri üzerine çekerdin."

Gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Kızarıyorum! Beni pohpohlamayı bırak." Onunla aynı anda bir cips almak için uzandı ve parmaklarının birbirine değmesine neden oldu. "Bilmiyorum. Bugün pek parti havamda değilim. Daha önce Indy ve Diana ile brunch yaptım ama Indy'nin Cuma günü beni kanepemden kaldırıp kulübe götüreceğini biliyorum. Ayrıca, rastgele ilişkilerle ilgilenmiyorum."

Eski sevgilimle olanlardan sonra kimseyle, bağlanmakla, kalbimin tekrar kırılmasıyla ilgilenmiyorum.

Kamari neden bu kadar çok konuştuğundan, neden ona bu kadar kolay açıldığından emin değildi. Thiago'yla konuşmak yaşadığı en doğal şeymiş gibi geliyordu çünkü diğer insanların gözlerinde görmeye alışkın olduğu o yargılama alevini hissetmiyordu.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı, yüz ifadesini kaplayan hafif endişeyi gizlemeye çalışıyordu. "Evet, çünkü sözde benimle çıkıyorsun, Thiago Valencia, şimdiye kadar gördüğün en yakışıklı, eğlenceli, harika adam-"

Adam hamburgerini almaya çalıştığında elini savuşturdu ve adamın yüksek sesle gülmesine neden oldu. Kulağa tatlı bir melodi gibi geliyordu, bariyerlerini eritmeye yönelik yumuşak bir serenat. "Her neyse. İnsanların beni tanıyacağından emin değilim ama başka biriyle görülme riskini de göze alamam."

Thiago'nun yüz hatları sertleşti ve nedenini bilmiyordu. Çenesi titreyerek bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Gözlerini başka bir şeye dikmiş olmasına rağmen, karanlık göklerde aradığı şeyi bulduğunda bir tanıma, bir sevgi parıltısı algıladı.

"İstiyor musun?" diye sordu, sesi kırılmıştı. "Başka birini görmek için mi?"

"Hayır," diye yanıtladı en ufak bir tereddüt göstermeden, çünkü ister gerçek ister sahte olsun kimseyi görmek istemiyordu. "Sen istiyor musun?"

Bakışları onunkilerle çarpıştı. "Hayır."

Kamari omuz silkti. "Kurallar hakkında daha fazla konuşmadık, o yüzden sen bilirsin Thiago. Dikkatli olduğun sürece-"

"Keser misin şunu?" Parmaklarındaki yağı sildi, ağzından sinirli bir huff çıktı. "Burada seninleyim, değil mi? *Seninle* bu anlaşmayı yapmamın bir nedeni var. Gidip başka birini bularak seni sırtından bıçaklayacak değilim. Ben o adam değilim, Kamari."

Bir kez olsun yoğun bakışlarını onunkilerden ayırmamıştı ve bu da kadının omurgasında istenmeyen ürpermelere neden oldu. Kalp atışlarının hızlanan ritmini görmezden gelerek su şişesini aldı ve omuzlarını silkerek adamın sözü onu en ufak bir şekilde etkilememiş gibi davrandı.

"Güzel."

Thiago usulca kıkırdadı. Sonra kolunu bankın arkasına doladı, parmakları neredeyse kızın kürek kemiklerine değecekti. Kadın hareket etmedi. Nefesini içine çekerek adamın parmaklarının giysili tenini sıyrmasını bekledi, şimdiden dokunuşunun altında kıvılcım izlerinin kalmasını bekliyordu. Adam sanki ona dokunmamaya dikkat ediyormuş gibi okşama hiç gelmedi - çünkü onlar

kendi başlarınıaydılar ve rol yapmalarına gerek yoktu. "Bana projenden bahset, ikinci kafe."

Şaşkınlığını kontrol edemiyordu. "Gerçekten mi?"

Yüzünü kaplayan sırıtış onu her zamankinden daha yakışıklı yapıyordu. Tüm dikkati kızın üzerindeydi, Thiago için başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Başını sallayarak cevap verdi. "Evet. Bana her şeyi anlat."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ BİR

LONDRA, İNGİLTERE

THIAGO orada oturmuş, kendisiyle konuşan kadının büyüüne kapılmıştı. Gözlerinde ender rastlanan bir ışık vardı - daha parlak parlayan bir şey galaksinin kendisinden daha büyüleyici bir şeydi. Şimdiye kadar görmediği ve asla kaybolmamasını dilediği bir şey. Bu anın geçici olduğunu bilmesine rağmen, dikkatini sadece ve sadece ona odakladı.

Yemekleri unutulmuştu, hâlâ aralarında duruyordu. Kolunu bankın arkasına sarkıtmış, neredeyse ona dokunuyordu - ona dokunmak istiyordu. İşaret parmağını topuzundan düşen saçının etrafında döndürmek istiyordu. Konuşmaya devam etmesi için sessiz bir teşvikle omzunu okşamak istedi.

"Soho'da bir dükkân açmak istiyorum," diye açıkladı Kamari. Ellerini kucağına koymuş, zarif, zarif ve güzel görünüyordu ve bir şekilde daha gençti, çünkü yüz hatları görmeye alıştığı kadar soğuk ve sıkı değildi. Ayın yumuşak ışıltısı yüzünde parlamaya başlamıştı, sanki uydunun büyüünün bir parçası olması gerekiyordu.

"Neden orası?" Sesi boğuklaşmıştı, sanki sadece dakikalardır konuşuyormuş da saatlerdir konuşmuyormuş gibiydi. Bu Kamari'nin güçlerinin onu etkilemesiydi; onu konuşamaz hale getiriyordu.

"Dawn's ile aynı konseptte olacak: kitapçı ve kahve dükkânı, ancak yeni mekâna bir değişiklik katmak istiyorum, bu da bir bar olacak. Soho'nun bunun için mükemmel bir semt olduğunu düşündüm."

Kaşları hayranlıkla kalktı. "Bir kafe, kütüphane, bar mı? Üzgünüm ama benden asla kurtulamayabilirsiniz. Bundan sonra orada yaşayacağım."

Dönüp ona baktı ve omzunu onun ön koluna çarptı. İkisi de kıpırdamadı. "Evet, okuduğun için mi?"

Alay etti, gücendi ve ağzının dramatik bir şekilde açık kalmasına izin verdi. "Yüksek performanslı bir atlet olmam okuyamadığım anlamına mı geliyor? Bu çok kaba."

Bakışlarının adamın yüzünde dolaşmasına izin verdi ve bakışlarının harareti adamın ensesini ısıttı. "Eğlendir beni o zaman. Ne tür kitaplar okursunuz?"

Çenesini ona doğru uzatarak sıırttı. "Senin yaptıklarının aynısı."

Gülümsemesi güneş ışınları kadar ısıtılıydı ve Kamari'nin bu yönünü daha sık göstermesini diledi. Başını salladı ve Kamari'nin hafifçe homurdandığına yemin etti. "Çok saçmalıyorsun Valencia. Okumadığını biliyorum."

Thiago ellerini hafif bir teslimiyetle kaldırdı. "Tamam, gerektiği kadar okumuyorum ama bana birkaç tavsiye verersen boş zamanlarımda onları yalayıp yutarım."

"Yapar mıydın?"

"Elbette," dedi ciddiyetle. "Hep kendi kahve dükkânını açmak ister miydin?"

Kamari başını salladı. "Sanırım öyle. Üniversitede işletme okudum. Kahveyi, çayı, hamur işlerini, kitapları severim."

"Kokteyl mi?"

Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama döküldü ve adamın bakışlarını kızın dolgun, baştan çıkarıcı ağzına çevirmesine neden oldu. "Elbette. Kokteyller de var. Binaya taşındığımda ve alt kattaki fırın kapandığında, burayı kendim kiralama fırsatına atladım, sonra da Kieran'ın yardımıyla işimi kurdum."

Bu kadına hayranlık duyuyordu, gerçekten. Cesaretinin ve direncinin farkında olmadığını düşünüyordu. "Yani şu anda Dawn'ın evini mi kirliyorsun?"

Kamari başıyla onayladı. "Evet, planım burayı üst kattaki dairem ve ikinci kafeye birlikte satın almak, eninde sonunda. Ama mali açıdan konuşursak, ne yazık ki şu anda buna gücüm yetmiyor."

"Ama pes etmeyeceksin."

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Tabii ki hayır. Beni gördünüz mü? Sonuna kadar savaşırım."

"Evet," diye nefes aldı. "Seni görüyorum, Kamari."

Yeşil ve gümüş, sadece gözlerinin yansıtabildiği gizli özlemlerin, sözsüz alışverişlerin karmaşasında çarpışırken zaman durdu.

"Benden bu kadar bahsettiğin yeter," dedi sonra, onu ay ışığına doğru daha fazla çekmeye zorlayan o ağır sessizliği bozarak. "Peki ya sen? Yarış pilotu olmasaydın ne yapardın sence?"

"Bu iyi bir soru." Kaşlarını çattı, bakışlarının bir saniyeliğine kaymasına izin verdi, sadece birkaç metre ötede oturan, çifti kaydetmek ve fotoğraflarını çekmekle meşgul bir grup gence bir göz attı. "Kahretsin. Özür dilerim, Kam."

"Ne?" Kadın, adamın inceleme rotasını takip etti. "Ah."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Kimsenin bizi fark edeceğini düşünmemiştim."

Thiago, Kamari'nin bu durumdan rahatsız olduğunun farkındaydı. İlgi odağı olmaktan ve kameraların kendisine çevrilmesinden hoşlanmıyordu. Yine de, sayısız kamera onlara çevrilmişken onun yanında yürümek zorunda kaldığı zamanlarda soğukkanlılığını korumakta olağanüstü bir iş çıkarıyordu.

"Sorun değil," dedi, sesi bir şekilde boğazında düğümlenmişti. Onun da, teselli balonlarının gerçekler tarafından patlatılmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığına inanmak istiyordu. "İstersen gidip onlarla fotoğraf çektirebilirsin."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Dudaklarının köşesi küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Olumlu."

Ayağa kalkarak Kamari'nin elini tuttu ve arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu, bakışlarını Kamari'nin yüzünden, gözlerinde beliren şaşkınlıkla karışık hafif kızgınlıktan ayırmadı. "Beni çok fazla özleme. Çok yakında döneceğim."

Hayran grubuna doğru ilerlerken Kamari'nin "*Aptal*" diye bağırdığını duydu ve sırtışı daha da genişledi.

Tezgâha geri döndüğünde yiyeceklerinin gittiğini fark etti.

"O *kadar* aç mıydın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kamari telefonundan başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Evet," diye kestirip attı, "açlıktan ölüyordum. Hayır, aslında gidip kalan yemekleri şuradaki ağacın yanında oturan evsiz adama verdim."

Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak onun bakışlarını takip etti. Yemeğinin tadını çıkaran adamı görünce göğsünde yabancı bir sıcaklık filizlenmeye başladı ve Kamari'ye dönüp baktığında, kadın ona daha önce görmediği bir şefkatle bakmaya başlamıştı bile.

"Çok tatlısın," dedi huysuzca. Kadın omuz silkti. "Benim de öyle zamanlarım oluyor."

Thiago yanağının içini ısırarak son bir saattir aklından geçenleri ağzından kaçırmamak için kendini zor tuttu.

Dondurma yemek ister misin?

Takılmak ister misin?

Ne yapmak istersin? Seni her yere götürebilirim.

"Hadi," dedi sonunda. "Seni eve geri götürelim."

Kamari hayal kırıklığına uğradıysa bile bunu belli etmedi ama hafif bir tereddütle çantasını aldı ve ayağa kalktı. "Elbette. Zaten zaman doldu."

Thiago kasklarını ve ekstra süveterini alarak onu tepeden aşağıya kadar takip etti. Kız tuhaf bir şekilde sessizdi ve Thiago bir yerlerde hata yaptığını düşündü.

"Bekle, Kam." Dirseğini yakalayarak onu dönmeye zorladı. Bağımlılık yapan kokusu duyularını bozmaya başladı, geniş, yeşil gözleri bakışlarını bulduğunda neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. "Seni oraya insanlar görsün, sabah internette bir fotoğrafımız dolaşsın diye getirmedi. Seni tanımak istediğimi söylediğimde ciddiydim ve tüm boş zamanımı senin peşinden koşarak geçireceğim. Bu gece bir halkla ilişkiler gösterisi değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kamari dudaklarını bükerek sırtı -tümüyle acımasız ve küçümseyici. "Peşimden mi koşacaksın? Kendini korumaya ne oldu Thiago?"

Oflayıp puflayarak ona bir kask uzattı. "Görünüşe göre sen etraftayken hiçbir şeyim yok."

KÜÇÜK ELLERİ kalçalarını tutuyordu ve giysilerinin altında teninin nasıl parladığını hissedip hissetmediğini merak etti.

Aynada ona baktı, ışığın yeşile dönmesini beklerken gözlerinin yıldızlı gökyüzünde dolaştığını gördü. İlgisini çekmişti, hakkında çok az şey bildiği bu kadın ilgisini çekmişti. Yapabilse bir ömür boyu ona bakabilir, soğuk yüzünün ardını okumaya çalışabilirdi.

Thiago gazı kökleyerek motorun kükremesini sağladı. Kamari'nin kendini daha yakına ittiğini ve kollarını onun beline doladığını hissetti. Ellerini Kamari'nin karnına dayamıştı ve giysileri tenlerinin birbirine değmesini engelliyordu. O zaman bile Kamari'nin etinin her santiminde ürperti belirmişti ve ellerini yukarı doğru uzatırsa kalbinin atışını hissedebilecekti.

"Valencia," diye mırıldandı.

Kalp atışları hızlı ve gürültülüydü. Kararsızdı.

Kontrol edilemez. "Evet?"

"Doğum günümü bir kez olsun nezih bir hale getirmeyi başardınız. Teşekkür ederim."

Gümüş aynadan yeşili buldu ve miğferi yüzünden gülümsemesini göremese de gözbebeklerindeki yıldızlara bakabildiğini biliyordu.

Eli dizini buldu, önce fırçaladı sonra da nazıkçe sıktı. "Senin için her şeyi yaparım, Kam."

Ve bunda ciddi idi; Kamari'nin bu yönünü daha fazla görebilmek için dizlerinin üzerine çökebilirdi.

Kamari'nin neredeyse siyah olan saçlarını serbest bırakmasını izlerken göğsü kabardı ve düştü. Ona büyü yapmaya hazır bir büyücü gibi görünüyordu ve adam tamamen onun merhametine kalmıştı. Elmacık kemikleri hafif bir allıkla renklenmişti, gözleri geniş ve hayat doluydu.

Tanrım, nefes kesiciydi.

Dawn's Café'nin önünde duruyorlardı. Tüm ışıklar kapalıydı ama o, karanlık bulutların arasından süzülen bir güneş ışını gibi üzerine vuran sokak lambasının altında duruyordu.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi ve taktığı kaskı ona uzattı.

Başını salladı. Yutkundu. Konuştuğunda sesi kısıktı. "Sorun değil."
Başka tarafa bakamadı. Bakmak istemedi.
Boynunun arkasını ovuştururken, sanki ateşe verilmiş gibi sıcak tenini hissettiğinde neredeyse sarsılıyordu.

*Beni içeri davet et,
Kam.
Bana kalmamı
söyle.*

Kamari onun yüzünü usulca, yavaşça, dikkatle inceledi - sanki tam da bu anı zihninin bir köşesine kazımaya çalışıyormuş gibi. Sonra titrek bir nefes verdi, kaşlarının arasında sanki pek hoşuna gitmeyen bir şeyin farkına varmış gibi küçük bir çizgi belirdi.

"Sonra görüşürüz," diye mırıldandı sonunda, topuklarının üzerinde döndü ve aralarında muazzam bir mesafe yarattı.

Bekle

Bekle

Bekle

Bekle

Bekle

Kelime bir türlü çıkmadı, boğazına takıldı, öldürücü, zehirli bir sarmaşık gibi göğsüne yapıştı.

"Sana mesaj atarım," dedi. Çünkü bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bu anı kalıcı kılmak zorundaydı. Kendini aptal yerine koymaya devam edip etmemesi umurunda değildi.

Çantasından anahtarını çıkarırken omzundan ona baktı. "Yapma."

Gülümsedi.

"Açacağım." "Cevap
vermeyeceğim."

"Yapacaksın."

Kadın ortadan kayboldu ve Thiago boş sokakta, Kamari Monroe'nun altında olmadığı sürece anlamsız görünen sokak lambasının ışıltısı altında tek başına kaldı.

Motosikletine doğru bir adım attı, orada kalıp kapıyı açmasını ve içeri gelmesini beklerse hata yapacağını çok iyi biliyordu.

Profesyonel kalmakla çizgiyi aşmak arasında çok ince bir çizgi vardı ve Thiago istese bile bu ipi koparamayacağını biliyordu.

"Kamari," diye yankılandı fısıltıyla ve gece gökyüzünde buharlaştı, yeşil

gözlerin hatırası ve yıkıcı b i r meleğin gülümsemesi zihninin arkasında sonsuz
bir anı gibi yer etti.

Kamari.

Kamari.

Kamari.

Gece gökyüzünde kayan yanan bir yıldızdı. Mehtaplı bir denizde parıldayan bir yıldız ışığıydı. O, karanlıkta en güzel olan koca bir galaksiydi ve bunu bilmiyordu. Gecenin kollarını aya sardığı gibi onu kucaklamak istiyordu, ama o ayın ta kendisiydi; ulaşamaz, dokunulamaz, kırılmaz. Bu yüzden ona asla sahip olamazdı.

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

T Kamari fırından yeni pişmiş, altın sarısı kruvasanları çıkarırken havada kremalı tereyağı kokusu yayılıyordu. Kieran'ın sesi, kitap raflarını düzenlerken müzik setinden gelen müzikle karışıyordu.

Dawn's Café'nin kapısı ardına kadar açıldı ve içeriye taze ve serin bir esintinin girmesine izin veriyordu. Monroe kardeşler kafeyi hazırlıyor, ilk müşterinin gelmesini ve her zamanki latte macchiato ile pain au chocolat siparişini vermesini bekliyorlardı.

"Salı gecesi erkek arkadaşınla ne yapmaya gittiğini bana hiç söylemedin," dedi Kieran durup dururken, arkası hâlâ ona dönükken.

Bırakın arkadaşını, erkek arkadaşı bile olmayan Thiago'dan bahsedildiğinde kalp atışlarının hızlanmasını görmezden geldi. Nerede durduklarından emin değildi ama ona karşı nefret sınırını aştığını biliyordu. Yine de bu, Thiago'nun varlığının onu rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu, öyle ki onu her düşündüğünde göğsünde bir öfke patlaması hissediyordu.

"Primrose Hill'de bir şeyler atıştırmaya gittik," dedi kardeşine, fırın eldivenlerini çıkararak.

Kieran döndü, kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalktı. "Gerçekten mi? Doğum gününde nadiren dışarı çıkarsın."

Kamari omuz silkti. "Biliyorum."

Ağabeyinin gözbebeklerinde bir şey parıldıyordu; adını koyamadığı ama yine de göğsünü ısıtmayı başaran bir duygu. James'ten ayrıldıktan sonra Kieran'ın ona acımasına o kadar alışmıştı ki, ağabeyi bunu asla yüksek sesle söylemese de onun için yıkıldığını biliyordu. Belki de Kamari'nin kabuğundan çıktığını görmek onu mutlu etmişti. Yine de bilmediği şey, Kamari'nin duvarlarını yıkmayı reddettiğiydi.

Thiago ile kurduğu ilişki sadece bir reklam gösterisiydi, başka bir şey değil. Bağlanmak istemiyordu, arkadaşlık istemiyordu, kalp kırıklığı istemiyordu.

Sulama kabını kitaplığın yanına bıraktı ve iki kitabın aynı hizada olmadığını fark edince ofladı. Sonra başını salladı ve "İdolümle çıktığına hâlâ inanamıyorum" dedi.

Kamari gözlerini devirdi. "İşte tam da bu yüzden sana söylemedim. Thiago için Tillie'yi terk edebilirdin."

"Doğru." İnkâr bile etmedi. "Onu gördün mü? Herkes sevgilisini bu herif için terk eder."

İnci gibi, gümüşü gözleri düşünmemeye çalıştı. Yıkıcı bir gülümsemeyi. Gamzeleri. Parmak uçlarının altında nasıl hissedeceklerini merak ettiği kadar pürüzsüz görünen koyu renk bukleleri. "Tillie'ye bunu söylediğini söyleyeceğim."

Telefonunun çalma sesi yüzünden Kieran'ın şikayetini duymadı.

Kaşlarını çattı; biraz sersemlemiş ve kafası karışmıştı. Cuma sabahının erken saatinde onu kim aramış olabilirdi ki?

Alex Myers'ın adı, Primavera Racing'in Spa-Francorchamps'taki garajında çektiği bir selfie ile birlikte ekranında parladı.

"Alo?" Telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırdı, bir yandan da kendine kahve yapmak için bir fincan kaptı, diğer yandan da portafiltreyi aldı.

"Hey, Kam," dedi Alex. Alex'in ses tonundaki tereddüt karşısında sustu ve hızla Kieran'a baktı ama onun hâlâ kitaplığı yeniden düzenlemekle meşgul olduğunu gördü. "Bu kadar erken aradığım için özür dilerim. Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. Hattın diğer ucundan konuşma sesleri geliyordu. "Hayır, sen iyisin. Her şey yolunda mı?"

Kamari portafiltreyi yere bıraktı ve kalçasını tezgâha yaslayarak telefonunu eline aldı.

Bir duraklama oldu, hem de garip bir şekilde uzun bir duraklama. "Evet," diye yanıtladı Alex huysuzca. "Yani, bu çok garip."

"Garip davranıyorsun."

"Evet, özür dilerim." Adam boğazını temizledi ve kız onun bıyıklarını kaşıdığını hayal etti. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Neden?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Beni en iyi arkadaşından çalmaya çalışmıyorsun, değil mi?"

"Ben asla kardeşlik kurallarını çiğnemem," diye karşılık verdi.

Kaşlarını kaldırdı, hafif bir kızgınlık yeşermeye başlamıştı ama kendini istemeden de olsa endişelenirken buldu. "Sadede gelin lütfen."

"Ben Thiago."

Bilinmeyen bir nedenden ötürü, kalbi sonsuz bir ıstırap gibi hissettiren bir saniyenin bir parçası için çalışmayı bıraktı.

"Ne oldu?" Her şey sıkışmış gibiydi: sesi boğazında, kalp atışları göğsünde, düşünceleri bulanık zihninde.

En kötüsünü hayal etmekten kendini alamıyordu; bir araba kazası, pistte bir kaza. Yine de serbest antrenmanların daha sonra başlayacağını biliyordu, yani ne olmuş olabilirdi ki?

"Ben sadece-" Alex'in iç geçirdiğini ve sonra yutkunduğunu duydu. "Şimdi sormanın hoş olmadığını biliyorum ama hafta sonu için buraya uçabilir misin?"

Kendini düzeltirken gözleri büyüdü. "Nereye?" "Monza'da."

"Alex-"

"Sana ihtiyacı var, Kam. Lütfen."

Sana ihtiyacı var, demişti. "Onunla padokta dolaşmanı istiyor" değil.

Odanın diğer ucundan Kieran'ın bakışlarını üzerinde buldu. Kieran hafif bir kuşkuyla onu izledi ve yavaş adımlarla ona doğru ilerledi. Sadık müşterilerinden birinin yolun karşısına geçtiğini gözlemledi, ardından düzenli ve yeni müşterileri ağırlamaya hazır tertemiz mekâna göz gezdirdi.

Kamari Thiago'yu umursamıyordu. Gerçekten umursamıyordu ve gözlerini kapattığında neden nabzının hızla attığını hissettiğini de bilmiyordu. Huzursuzluk kızgınlığını bastırıyor, endişe duyularını tüketiyordu ve bundan nefret ediyordu.

Derin bir iç çekti. "İkiniz vaktimi boşa harcamasanız iyi edersiniz." "Bu bir evet mi?"

Sinirli bir şekilde başını salladı. "Elbette."

"Güzel. Ava sana uçak biletini gönderecek ve ben de seni havaalanından alacağım. Çok çok teşekkür ederim, Kam."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MONZA, İTALYA

KAMARI, bakışları Thiago'ya takıldığı anda boğulacakmış gibi hissetti. Nefesi boğazında düğümlendi; ciğerleri oksijene hasret kaldı ve zihni yarışmaya başladı.

Birkaç tur koştuktan sonra arabasından yeni inmiş, kaskını çıkarmakla meşguldü. Etrafta dolaşan bir düzine insan vardı ama Kamari'nin tüm dikkati onun üzerindeydi. Kamari, özellikle de Alex bu sabah erken saatlerde aradığından beri çok endişeliydi. Kieran'a acil bir durum olduğunu ve İtalya'ya uçuşması gerektiğini söylemişti.

"Her şey yolunda mı?" Kieran beline bağlı önlüğü çözerken sordu.

"Emin değilim," diye yanıtladı kaşlarını çatarak. Espresso makinesine döndü ve sonunda tüketmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğu kafeini kendine demledi. "Hafta sonu için seni bırakmak zorundayım. Üzgünüm Ki, ben gelmiş geçmiş en kötü yöneticiyim-"

"Nefes al, Kam." Kieran tezgâhın etrafında yürüdü ve küçük bir poşet alıp içine yaban mersinli çörek koydu. "Sorun değil. Ben hallederim. İhtiyacın olduğu sürece orada kal."

"Ama-"

"Aması yok Kamari," diye tersledi ve ona kâğıt torbayı uzattı. "O senin erkek arkadaşın ve eminim her şeyi bırakıp sana koşacaktır."

Ben de aradım." Kaşları hafifçe çatıldı ama gözleri şefkatle parlıyordu. "Daha önce bir erkek için hayatını geride bıraktığını hiç görmemiştin."

Kamari yutkundu ve burada kalma dürtüsü giderek daha baskın hale geldi. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır." Kız kardeşinin elinden dumanı tüten sade kahve fincanını aldı ve tezgâhın üzerine koyduktan sonra kız kardeşinin kollarını hafifçe kavrayarak gözlerinin içine baktı. "Bu, önceliklerini yeniden düşünecek kadar onu gerçekten önemsendiğin anlamına geliyor. Bu aşk senin için iyi Kam. Sen bunu görebiliyor musun bilmiyorum ama ben görüyorum."

Ama Kamari Thiago'yu mu önemsiyordu, yoksa onun itibarını mı? Gerçekte olduğu gibi görülürse neler başarabileceğini mi?

Kamari, birkaç gün sürecek olsa bile, bir seyahat için toparlanmak ve organize olmak için sahip olduğu tüm zamanı avucunun içinde tutmayı seven biriydi. Ancak Ava'nın uçak bileti detaylarını içeren e-postasını aldığı anda, kalbi hızla çarpmaya başlamış gibi hissetmiş, endişesi de içine çökmüştü. Aceleyle üst kata çıkmış, İtalya'ya gitmek için ihtiyaç duyacağı her şeyin zihninde bir listesini yapmıştı.

Kieran onun için bir taksi çağırmıştı ve aşağıya bambaşka bir kıyafetle, yüzü panikle örülmüş bir halde indiğinde, Kieran'ın onun için hazırladığı ekstra kahveyi minnetle kabul etti.

"Bana biraz mal getirebilir misin?" Kieran yalvardı. "Bunu, kendisi şehrin en iyi baristası olurken senin oraya buraya seyahat etmene izin veren harika kardeşin için yapabilirsin, değil mi?"

Kamari'nin sinirleri henüz yatışmamıştı. Havaalanında Alex'in sevinçli gülümsemesini gördüğünde bile. Ava ona padok kartlarını verdiğinde bile.

Piste ulaştığında - Autodromo Nazionale Monza

-Serbest antrenmanların ikinci seansı sona ermek üzereydi.

"Neler oluyor?" Kamari garajda yanında duran Alex'e sordu. Thiago onun geldiğini henüz görmemiş olsa da, etrafta dolaşan birkaç araba tamircisi ve mühendis onu güzel bir şekilde karşıladı.

Alex ona tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemekten kaçınıyordu, bu da onun merakını daha da artırıyordu.

"Emin değilim," diye cevap verdi Alex, bakışları Thiago'nun üzerindeydi.

Garajın bir köşesinde kendini küçültürken Thiago'nun aynı anda hem güç hem de yıkım yaymasını inceledi. O almıştı

kaskını çıkarmış ve sürücünün arkasında duran Cal'a vermişti. Kar maskesini yırtıp çıkarırken parmaklarını saçlarında gezdirdi, vahşi bukleleri kaşlarından uzaklaştırdı ama yine de alnına düşen asi bir tutam vardı.

Keskin, yontulmuş, baştan çıkarıcı yan profili ona dönük olan Kamari, çenesindeki kasların gerildiğini fark etti. Mühendisin yanında durmuş, istatistiklerin ve aracının serbest antrenman seansındaki performansının gösterildiği ekrana bakıyordu.

"Yarışırken sanki başka biri gibi, ha?" Alex'in sesi onu hayal aleminden kopardı ve kendini düzeltti.

Kollarını göğsünde kavuşturup omuz silkti. "Sanırım öyle."

Onu daha önce yarışırken görmüştü ve yarışlar hakkında pek bir şey bilmesede sürüş tarzındaki kararlılığı fark edebilmişti.

Acımasız. Kalpsiz. Dokunulmaz.

"Sence şampiyonluğu kazanabilir mi?" diye sordu sarışın. "Dürüstçe."

Alex'in yutkunmasını ve sonunda başını hafifçe sallamasını izledi. "Kazanabilir. Ama matematiksel olarak konuşursak, sürücüler sıralamasında en üstte yer alabilmek için mümkün olduğunca çok puan almak amacıyla kalan tüm yarışları kazanmak zorunda. Arabası bu sezon en iyisi değil ve bu berbat bir durum. Takımı tekrar zirveye çıkmasına yardımcı olmak için gerçekten çok çalışıyor. Ayrıca yapıcılar için de bir şampiyona var ve Primavera da tıpkı diğer dokuz takım gibi kazanmak istiyor ama her iki tarafın da mücadelesi ortada."

Kamari sadece başını sallayabildi.

Thiago, mühendisiyle ilgili bariz bir sorunu çözmeye çalışırken kendi balonuna sarılmıştı.

"Hadi," diye fısıldadı Alex, dirseğini dirseğiyle dürterek. "Gidip onu karavanda bekleyelim. Bu biraz zaman alabilir."

ÖTEDE BİR GÖLGE belirdi, sonra görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Kamari bakışlarını telefonundan kaldırdığında, neşeyle parlayan ela gözlerle karşılaştı. Rowan Emerson tam karşısına oturmuştu.

Karavanın misafir odasında, bir elinde dumanı tüten bir fincan çay.

"Merhaba aşkım," dedi, koltuğunda arkasına yaslanırken dudaklarının kenarında dans eden bir gülümseme vardı. "Ben Rowan."

Kamari gözlerini kırıştırdı. "Kim olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi?" İçeceğiinden küçük bir yudum alırken şaşkınlığı yüzüne kazınmıştı. Genişçe sırtıttığında yanaklarında bir dizi öldürücü gamze belirdi. "Bahse girerim Thiago benim hakkımda konuşmaya bayılıyordur."

"Senden bir kez bile bahsetmedi," diye açıkça karşı çıktı.

Rowan kaşlarını kaldırarak, "Şok edici," dedi. "O benim en büyük hayranım."

Rowan'ın kibri, gülümsemesinin büyümesine izin verirken ikinci bir deriye benziyordu. Kupasını masanın üzerine koyup ellerini başının arkasına koydu ve Kamari'yi etkilemesi beklenen bir bakışla süzdü ama Kamari sadece gözlerini kısmakla yetindi. Yanmaz tişörtünün altından bir kol dövme görünüyordu, tenine işlenmiş sanatın sürekliliği boğazının dibinde kıvrılıyordu.

"Sen onun kız arkadaşı mısın?" diye sordu, ancak cevabı zaten bildiği belliydi.

"Evet."

İşte o anda oyuncululuğunun her zaman bu kadar doğal olup olmadığını merak etti.

"Nasıl oldu da seni daha önce hiç görmedim?" "Beni Belçika'da görmüştün."

"Peki ya ondan önce?"

"Nesin sen?" diye alay etti. "Polis mi?"

Rowan küçük bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "Sadece takım arkadaşımın kızını tanımaya çalışıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Bunu yapmanın yolunun bu olduğundan emin değilim." "Peki, ne sormamı istiyorsun? En sevdiğin rengi mi?"

Alex onun yanında oturmuş, bugün çektiği fotoğrafları düzenliyordu. Burnundan yumuşak bir homurtu yükseldi, ancak onu eğlendiriyor gibi görünen bu alışverişe müdahale etmedi.

"F1 pilotları, bize en sevdiğimiz rengi sormanızın nesi var?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Rowan. "Spa'daki takım yemeğinde sohbet etme şansımız olmadı, bu yüzden şimdi bu fırsatı değerlendiriyorum. Tito ile ne zamandır birliktesiniz?"

"Rowan," diye araya girdi Ava masalarının önünde dururken. Bir elinde iki telefon, diğesinde taşınabilir bir kayıt cihazı tutuyordu. "Herkesi rahatsız etmeyi bırak. Yapmamız gereken görüşmeler var."

"Şimdi mi?" diye sordu kuzguni saçlı kıza şaşkınlıkla bakarak. "Ama Kameron'la *çok eğleniyordum*."

Alex eğlenerek, "Kamari," diye düzeltti.

Kamari aynı anda, "Hayır, değildin," dedi.

Rowan yüksek sesle, dramatik bir iç çekişle ellerini iki yanına bıraktı. Ayağa kalktı, Kamari ve Alex'e sırtıttı, sonra da Ava'yı karavandan dışarı kadar takip etti, ama ikisine tek kelime bile etmedi.

"Avery," diye seslendi, "daha sonra dondurma yiyebilir miyiz?"

"Bana Avery demeye devam edersen olmaz," diye ısırdı Ava, kapıyı onun için açık tutarken.

Rowan odadan çıkarken, "Bu senin adın," diye karşılık verdi. "Neden sana adınla hitap edemiyorum?"

Alex dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle, "Rowan'dı o," diye açıkladı.

Kamari Alex'e yaklaştı ve dirseğini masanın üzerine dayayıp çenesini avucunun içine yerleştirirken onun işiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. "O ve Thiago arkadaş mı?"

Alex başını salladı, sesi kısıktı, "Griddeki diğer sürücülerle pek iyi arkadaş sayılmazsınız. Elbette bazılarıyla diğerlerinden daha iyi anlaşıyorsun ama rekabet her zaman hepinizin arasında olacak. Thiago ve Rowan en iyi günlerinde iyi geçiniyorlar ve PR faaliyetlerini şikayet etmeden birlikte yapıyorlar, ancak bunun dışında birbirleriyle neredeyse hiç konuşmuyorlar."

"Oh."

Kamari, Leo McConnell'ın karavanın içinde yürüdüğünü gördü, telefonu her zamanki gibi kulağına dayalıydı. Kamari'nin bakışlarıyla karşılaştığında cihazı indirdi ve ona el salladı.

"Kamari," diye başıyla onayladı. "Geldiğin için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum ama Thiago'nun sana gerçekten ihtiyacı var. O yüzden burada olduğun için teşekkürler."

Gözünü kırpmaya fırsat bulamadan Leo başka bir odaya doğru koştu ve telefonunu tekrar kulağına götürdü. Leo'nun ses tonundaki keder Kamari'nin kafasını karıştırdı ve konuşmamak için kendini zorluyormuş gibi dudaklarını ince bir çizgi halinde bastıran Alex'e döndü.

"Bu da neydi şimdi?"

Alex teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Sana bunun ne hakkında olduğunu söylemenin bana düşmeyeceğini söylemiştim."

"Thiago burada olduğumu biliyor mu?" Kamari kaşlarının arasına küçük bir çizgi çekerek sordu.

"Hayır."

"Ciddi misin sen?" diye fısıldadı.

Alex bıyık altından gülümsedi. "Eminim seni gördüğüne çok sevinecektir."

"Alexander Francis," diye toparladı, "eğer-"

"Göbek adımı nereden biliyorsun ki?"

"En iyi arkadaşım dedikoduyla beslenir. Her n e y s e , eğer bana neler olduğunu anlatmazsan, tüm hafta sonu boyunca kameranı çalarım."

Başını arkaya atarak yüksek sesle güldü. "Bu bir tehdit mi?"

"Bu bir söz, Myers."

Başını sallayarak kıkırdadı. "Beni korkutmuyorsun. Sert ve acımasız görünüyorsun ama-"

"Kamari?"

Thiago'nun derin baritonu tüylerinin diken diken olmasına neden olmuş, bu kaba sesle tüm dünyası durmuştu.

Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ama yeşil gümüşle buluştuğu anda yüz hatları aydınlandı ve yakışıklı bir şekilde gülümsedi.

Kadın gözlerini kırptırdığında sesler cınlarken, adam hızlı adımlarla Onu.

"Burada ne yapıyorsun?" Göğsü düzenli olarak inip kalkarken Bakışları onun gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu anlamaya çalışır gibi yüzünü incelemeye başladı.

Bilmediğini söylemek istedi. İçindeki esrarengiz bir his onu Alex'in ricasını kabul etmeye itmişti.

"Sürpriz," dedi heyecanla, uzun boylu atletle yüzleşmek için ayağa kalkarken.

"Kam," diye nefes aldı saçlarını alnından uzaklaştırırken. "Buraya gel."

Güçlü kolları belini sararak neredeyse üzerine düşecekken hiç zaman kaybetmedi. Kalbi şiddetle çarpmasına rağmen nefes almayı bıraktı.

"Bana tekrar sarıl," diye fısıldayarak emretti. "Senden hoşlanmıyorum."

Adam boynunun kıvrımına gömüldüğünde yüzünde bir gülümsemenin büyüdüğünü hissedebiliyordu, sıcak nefesleri tüm vücudunu alevlere boğan sabit diziler halinde teninde yayılıyordu. "Ben de seni gördüğüme sevindim Monroe."

Hiç vakit kaybetmeden onu eşit bir şefkatle kucakladı, kollarını boynuna doladı ve göğüslerini birbirine bastırdı.

Kamari gözlerini kapatmaktan kendini alamadı - ya anın tadını çıkarıyordu ya da korku gözyaşlarıyla savaşıyordu, henüz bilmiyordu. Thiago'nun kollarında olmak o kadar kolay, doğal ve güvende hissettiriyordu ki, tüm bunların bir rol olduğunu hatırlamak için kendini zorlaması gerekiyordu.

"Siktir," diye fısıldadı. "Gerçekten burada mısınız?"

"Evet." Uzaklaşarak boynunun iki yanını kavradı, teninin sıcaklığını ve avuçlarının altında hızlı nabzının davulunu hissetti. "İyi misin?"

Thiago kalın kalın yutkundu ve gözleri buğulanmaya başladı. Onu hiç bu kadar savunmasız, kendini bu kadar kontrol edemez halde görmemişti. "Ben iyiyim. Sadece seni burada gördüğüme şaşırdım. Meşgul olduğumu sanıyordum."

Omuz silkti ve geri çekildi. "Planlar değişti."

Ellerini yanlarına götürdüğünde bile dokunuşu kalçalarında kaldı. Bakışlarını hızla kızın yüzünde gezdirdikten sonra küçük bir gülümseme yaydı ve ağzından rahat bir iç çekiş çıktı.

"Benimle gel," dedi sonra, çok sayıda göz üzerlerindeyken onun rahatsızlığını hissederek.

Thiago onun elini tuttu ve çıkışa doğru çekti. Parmaklarındaki hafif titremeyi, elini sanki bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuşunu hissedebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Cal'ın yanından geçtiler ve Cal gözlerini kocaman açarak çifte baktı. "Hey, Cal."

"Burada ne işin var?" diye sordu, onu kalabalıktan uzaklaştırmaya çalışan Thiago'ya bakarak.

Kamari omuz silkti. "Sen söyle."

Cal başını salladı ama yüz hatları yumuşadı. Kamari'ye göz kırptı, sonra da tek kelime etmeden karavana girdi.

Thiago, gözlerinde sessiz sorularla ona bakan kızın bakışlarını görmezden geldi. Parmaklarını onunkilere sımsıkı sararak otlak boyunca onun yanında yürüdü.

Kamari, bir fotoğrafçı sürüsünün onları takip ettiğini görünce bakışlarını yere indirmekten kendini alamadı, fotoğraf makinelerinin tıkırtıları ve deklanşörleri duyulabiliyordu.

Onun elini sıktı. "Çok güzel görünüyorsun. Her zaman böyle... mükemmel mi giyinirsin?"

Kamari'nin gözleri onun gri aylarını buldu. Küçük bir omuz silkmeye karşılık verdi. "Deniyorum ama giydiklerimin beklentilerinizi aştığından emin oluyorum."

"Benim-" Durdu ve ona döndü, kaşlarının arasındaki kırışıklık sert ve derindi. "Bu ne anlama geliyor?"

Başını iki yana salladı. Zihninde bir bulanıklık yaratan kargaşadan, düzensiz nabzının sağır edici sesinden doğru düzgün düşünemiyordu. "Bu, işleri yarım yamalak yapmadığım anlamına geliyor. Mükemmel biriyle mi görünmek istiyorsun? Ben elimden geleni yapıyorum."

"Bu da nereden çıktı Kamari?" Yumuşak bir şekilde alay etti, gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu. "Basit bir kot pantolon ve basit bir tişört giysen bile tüm padokun dikkati yine senin üzerinde olurdu. Seni asla olmadığın biri olmaya zorlamam. *Seni* ne memnun ediyorsa onu giy, beni değil."

Aşağı bakarken, bakışlarını adamın yanmaz gömleğinin üzerindeki sayısız logoya dikti ve ince giysinin adamın gövdesine nasıl yapıştığını görmezden geldi.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Kendim için böyle giyiniyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra, çok nazikçe, çok yumuşak bir şekilde, parmaklarını yüzüne götürdü ve elmacık kemiğinden bir tutam saçı fırçalayarak kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni kim incitti, Kam?"

Göğsü inip kalktı ve başını salladı, onu kabul etmek istediğinden daha fazla mahvetme eğiliminde olan bu konuya atlamak istemiyordu.

"Söyle bana," diye mırıldandı, işaret parmağının yanıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Eski sevgilin miydi?"

"Gryffindor için elli puan," diye düşündü.

Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben bir Slytherin'im."

"Hiç şaşırmadım."

"Hangi evdensin?" Merakla başını öne eğdi.

"Gryffindor ve Slytherin arasında bir şey."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Ben de şaşırmadım." Bir şekilde, bir şekilde, ona etraflarındaki tüm insanları unutturmayı başarmıştı. "Peki,

O g t sana ne yaptı?"

Kamari derin bir i  çekti. Ona itiraf etmek ona zarar veremezdi. Yanağının içini ısırarak boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Yıllarca beni bir tür nesne olarak kullandı. Ben her zaman kendim oldum, biliyorsun, ama arkadaşlarıyla dışarı çıktığımızda tertemiz g r nmemden hoşlanıyordu. Benim tek amacım onun yanında oturmak ve güzel g r nmekti. Konuşmama izin verilmiyordu ve onun için sadece bir nesne olduğumu anlamam beş yıldan fazla sürdü."

"Kahretsin," diye nefes aldı, iki elini birden tutarak. Çenesi gergindi, öfkeyle gerilmişti ve gözleri inatçı bir öfkeyle yanmaya başlamıştı. "Bu iyi değıl, Kamari. Sana asla böyle davranmam, beni duyuyor musun? Kendimi affettirmenin anahtarı sen olabilirsin ama bu sana saygısızlık edeceğim anlamına gelmez. Yanımda olduğun için çok şanslıyım çünkü kendini gördün mü?"

Göğsünde bir sıcaklık belirdi; sanki  l  çiçekler canlı çiçeklere d n şm şti. Kamari dudaklarına yayılan ürkek gülümsemeyi zapt edemedi ve o zaman ona şeytanlarını isteyerek gösterdiğini fark etti.

"Evet," diye cevap verdi kendini beğenmiş bir şekilde.

Thiago'nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu gülümseme onun ruhu üzerinde sözleriyle aynı bozucu etkiyi yaratmayı başardı. Sanki onu paramparça etmekten korkuyormuş gibi yüzünü nazikçe kucakladı. "Seni  pebilir miyim?"

K  mseyerek dudaklarını büzdü. "Hayır."

Yumuşak bir homurtu çıkardı. "Lanet olsun. En azından denerdim."

Ve alnına nazik bir öpücük kondurduğu anda, dudaklarının teninde bıraktığı hissin tadını çıkarmak için gözlerini kapatmaktan, belki de tüm bunları gerçek kılmak için zırhını indireceği bir dünyada kaybolmaktan kendini alamadı.

"Tamam, güzel  ocuk." Onu şakacı bir şekilde itti ve yanaklarını kızartan pembe renkten uzaklaşmaya çalıştı. "Beni nereye götürmek  zereydin?"

Sırtışında büyük bir sevinç ve neşe vardı. "Daha önce hiç F1 aracına bindin mi?"

GÖZLERİ büyük arabanın üzerinde gezinirken TEK PARMAĞI kokpitin üzerinde koruma görevi gören haleyı sıyırdı.

Arabanın etrafında dolaşırken topuklarının sesi garajda yankılanıyor, sanki kaplamayı çizmekten korkuyormuş gibi dokunuşlarının narin ve tüy gibi hafif olmasına dikkat ediyordu. Garaja girdikleri anda Thiago araba tamircilerinden gitmelerini istemişti. Tribünlerde oturan taraftarların araba üzerinde çalışan teknisyenleri görmesini engellemek için  n kapı çoktan kapatılmıştı ama onlara daha fazla mahremiyet sağlamak için padoka açılan küçük kapıyı da kapattı.

Kamari, bir masaya yaslanmış olan Thiago'nun her hareketini dikkatle izlediğini hissedebiliyordu. Geçen her saniyede kalbinin şiddetle çarptığını ve ellerinin terle doluğunu hissedebiliyordu.

Onun varlığı yüzünden neden bu kadar güçsüz hissettiğini anlayamıyordu.

"Neden yedi numara?" diye sordu, sesi hafifçe titreyerek. Çaresizce adamın onun sıkıntısını görmemesini diledi.

Göz ucuyla onun kendini masadan ittiğini ve aralarındaki mesafeyi yavaşça kapattığını gördü. "Doğum günüm ayın yedisinde."

"Temmuz'da, değil mi?"

Adamın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu ama bakışlarını arabanın kaputundaki sarı numaraya sabitlemişti - bordo renkli kaportayla tam bir tezat oluşturuyordu. "Hatırlıyorsun."

"Elbette," diye mırıldandı, Thiago'dan kaçarak arabanın sağ tarafına doğru yürüdü.

"Seninki 7 Eylül'de."

"Hatırlıyorsun," diye takıldı ve hızla ona bakarak gümüş gözlerinin zaten onun üzerinde olduğunu fark etti.

"şey, evet," diye gülümsedi. "   gün önceydi."

Kamari başını salladı, bakışlarını hızla başka yöne çevirdi çünkü doğum günü akşamını onunla geçirmek için zaman bulmasının ne kadar önemli olduğunu ona göstermek istemiyordu. Ona hiçbir şey borçlu değildi,  nemsiyormuş gibi davranmasına gerek yoktu ama yine de sürekli olarak kurallarını çiğnemeye devam ediyordu.

"Arabaya bin."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Evet," diye sertçe cevap verdi, yüz hatları yumuşaktı ve ona bakarken büyüleyiciydi. "Ayakkabılarını çıkar, araba temiz."

Kamari onun boğuk sesini duyunca neredeyse dengesini kaybediyordu. Onun durduğu yere ulaşmak için arabanın etrafında döndü, sonra topuklarını çözdü ve Thiago'nun mühendis masasının altından küçük bir tabure aldığını gözlemledi. Tabureyi onun ayaklarının yanına bıraktı ve cazibesinden yayılan heyecanla Noel Günü'ndeki bir çocuk gibi sııttı.

"Buraya gelin leydim," diye mırıldanarak tabureyi işaret etti.

"Ne centilmen ama," diye takıldı, destek için uzattığı eli kabul etti.

"Her zaman," diye yanıtladı. "Oturmadan önce ayaklarınızı koltuğun üzerine koyun. Daha kolay olacak."

Arabaya adımını attığında eteği kalçalarına kadar yükseldi ve iki ayağını da koltuğa yerleştirip elbisesinin kumaşını aşağıya doğru çekerken adamın elini bıraktı. Gözlerini çıplak bacaklarına diken atlete hızla baktı ve başını çevirmeden önce boğazının nasıl inip kalktığını izledi.

Oturduğunda, bu koltuğun Thiago'nun fiziğine göre şekillendirildiğini anladı. Boyuna rağmen bu heybetli ve hızlı arabanın içinde kendini çok küçük hissediyordu. Luke'un masasından direksiyonu aldı ve ait olduğu yere taktı.

"Vay canına," diye fısıldadı Kamari. Ayağı gaza dokundu ama baskı uygulamaya cesaret edemedi. "Bu gerçek dışı bir his."

Thiago çömelmiş, dirseklerini kokpitin paneline dayamıştı. "Bu arabanın hızı saatte üç yüz yetmiş kilometreye kadar çıkabiliyor."

Direksiyonu tutmak için ellerini kaldırmaya başladı ama dokunmadan önce durdu. "Yapabilir miyim?"

"Evet, Kam," diye fısıldadı. "Sen devam et."

Parmakları dikdörtgen şeklindeki direksiyonun iki yanında, bakışlarını nereye yerleştireceğinden emin değildi. Her biri farklı renkte olan çok sayıda düğme direksiyonu süslüyordu.

"Düğmelerin yerlerini ezbere biliyor musun?" Onun başını salladığını gördü. "Evet."

Neredeyse uzanmak üzere olduğunu fark ettiğinde neredeyse gülecekti. Kokpitin içindeki alan sınırlıydı ama yine de uzun bacaklarına ve geniş yapısına uyum sağlıyordu.

Olabildiğince yakından kaydırdı ve sol üst köşedeki bir düğmeyi işaret etti. "Bu radyo düğmesi. Luke ile iletişim kurmak için

o."

Kamari başıyla onayladı ve işaret parmağının ucuyla söz konusu düğmeyi sıyırdı. "Bu ne için?" diye sordu ve direksiyonun sağ tarafındaki sarı düğmeyi gösterdi.

"Pit şeridine girdiğimde hızımı hız limitine düşürmek için buna basmam gerekiyor. Orada sürerken sınırı aşarsak cezalarla karşılaşabiliriz." Ardından her iki yandaki iki pedalı işaret etti. "Bunlar vites değiştirmek için kullanılan debriyajlar. Bir F1 aracının sekiz ileri vitesi vardır."

"Vay canına," diye tekrarladı. "Çok hızlı gidiyorsunuz." "Dünyanın en hızlı arabaları."

Onun bakışlarını buldu ve gözlerinde hissedilebilir bir şefkat, bir hayranlık parıltısı vardı.

Kamari ellerini kucağına bırakarak hafifçe Thiago'nun yüzüne doğru kaydı. "Bu sporun bir parçası olabilen 20 sürücünden biri olduğun için çok şanslı olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kaşlarını çattı, çenesini ön kolunun üzerine yasladı. Dalgın bir şekilde kızın parmaklarını süsleyen yüzükleri inceledi, ellerini meşgul etmek için bir bilezikle oynayışını izledi. "Biliyorum. Bu yüzden koltuğumu kaybedemem."

"Bu iş sende," diye fısıldadı ve adamın kapüşonlu bakışlarını kendisine çevirmesini sağladı.

Birkaç kalp atışı kadar uzun bir süre sessiz kaldı ve sanki gözlerinin yeşili onu sabit tutabilirmiş gibi kızın bakışlarını tuttu.

"Evet," dedi sonunda, sesi çakıllı gibiydi, başını salladı. "Evet, biliyorum."

Bir yangına dönüşecekmiş gibi hissetmeden onun bakışlarını tutamayınca boğazını temizledi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Peki, bu arabadan çıkmama yardım edecek misin yoksa yarına kadar burada mı kalmam gerekiyor?"

Thiago kıkırdadı ve ayağa kalktı. Thiago'nun elmacık kemiklerinin üst kısımlarını yavaşça kıpkırmızı bir renkle kaplayan allığı görebildiğine yemin edebilirdi. "Bekle. Arabada bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?"

"Evet." Telefonunu çıkardı. "Bu arabanın içinde çok küçüksün."

Gözlerini devirerek pes etti. Saçlarını hızla omuzlarına doğru düzelterek, adam fotoğrafını çekerken ona gülümsedi ve soğuk yüzünü tekrar takındı.

Thiago telefonunu indirirken usulca iç çekti. Gözlerindeki bakış, kadının nefesinin boğazında düğümlemesine yetti. Yutkunarak bir elini kızarmış yüzünde gezdirdi, sonra başını salladı.

"Haydi," dedi sonra, dışarı çıkmasına yardım etmek için iki elini birden uzatarak.

Koltuğa adım attı, destek için onun sıcak ellerini tuttu. Ama tam ayağını tabureye koymak üzereyken, adam bir kolunu beline doladı ve onu yukarı kaldırdı.

Elinde olmadan bir şaşkınlık çığlığı attı. "Ne yapıyorsun?"

"Soru sormayı bırak."

Göğüsleri çarpışırken ellerini adamın omuzlarına bastırdı. Her şey çok hızlı oldu: Bir an onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve bir sonraki an onu arabanın burnuna bıraktı.

"Neyin var senin?" diye sordu göğsü kabararak. "Sakin ol."

Topuklu ayakkabılarını yerden aldı, sonra yere diz çöktü.

"Sana dokunabilir miyim yoksa suratıma tekme mi atacaksın?" diye sordu, kaşlarını kaldırıp ona bakarken.

"Neden daha sonra ne olacağını görmeyi denemiyorsun?"

Başı hafifçe sallanırken dilini damağına vurdu. Kıkırdarken gözleri parlıyordu ve Tanrım, ne kadar da yakışıklı görünüyordu. "Çok vahşi."

Ayakkabısını giydirmek için nazikçe ayağını tuttu. Sıcak parmakları ayak bileğini yakıyor, bacağından vücudunun geri kalanına kadar elektrik fermuarları gönderiyordu. Bu adama dokunursa olabileceklerden korkarak ona tutunmayı reddetti ve ellerini kucağında tuttu. Arabaya yaslanmayı düşündü ama araca dokunmak istemedi. Üzerinde oturmaktan zaten rahatsızdı. Yine de Thiago'nun onun orada olmasından rahatsız olmadığı belliydi.

Kamari onun ayakkabısını nasıl ustalıkla bağladığını izledikten sonra dikkatini adamın konsantrasyonla örülmüş yüzüne verdi. Koyu renk saçları geriye taranmıştı. Burnunun kenarında belli belirsiz çiller vardı ve Kamari bunların güneş ışığında daha da belirginleşip belirginleşmeyeceğini merak etti.

"Diğer ayak, prenses," diye emretti boğuk bir sesle.

Kaşlarını meydan okurcasına çattı. "Bana bir daha öyle dersen ayağımın nereye bastığını görürsün."

GülüŖü, daha sık duymayı arzuladığı tatlı bir melodiydi. "Sen çok vahŖi bir küçük Ŗeysin."

Elini diğer ayak bileğine sarıp ayakkabıyı bağlarken, saniyeleri, kararsız kalp atıŖlarını saydı. Topuğu giydirdikten sonra bile okŖaması teninde kaldı. Nasırlı avuç içi kızın kaval kemiğinin üzerinde acı verici bir Ŗekilde, yavaŖa ilerledi. BakıŖları çıplak bacaklarında görünmez bir rota izliyordu ve kız, adamın onun teninde beliren tüyleri görebildiğini biliyordu.

Kamari onun kül rengine dönmüş gözlerini görünce nefesini içine çekti. Bu anın görüntüsünü zihninin ön noktasına yerleŖtirmek için zaman ayırdığından, incelemesi dikkatsizliği içinde neredeyse müstehcendi. Kadının fiziği üzerindeki müstehcen tarama inkar edilemeyecek kadar baŖtan çıkarıcıydı ve Kamari bariz cazibesini gizlemeye bile alıŖmıyordu.

"Thiago." Zorlukla nefes alabiliyordu. Zorlukla hareket ediyordu. "Evet?"

"Bana öyle bakma." *Beni istiyormuşsun gibi. Sanki bu senin için bir oyun değilmiş gibi.*

Çenesini sıktı ve baŖını öne eğdi. Nefes verdikten sonra bakıŖlarını tekrar kaldırdı, sa telleri görüşünü engelliyordu. "Özür dilerim," diye kısık sesle özür diledi.

Senkronize bir Ŗekilde ayağa kalktılar, göğüsleri, burunları ve dudakları arasındaki mesafe sonsuz küçüklükteydi. Minicik. Zar zor var oldular. Adamın baŖparmađı ağızının köŖesini sıyırdığında bile hâlâ nasıl nefes aldığından emin değildi.

YumuŖak mırıltısı dudaklarının kenarlarını okŖadı. "Daha sık gülümsemelisin. Çok güzelsin."

Elinde olmadan adamın dudaklarına baktı - pembe, dolgun, düşüncelerini ona doğru çeken. "Ve sen de kapalı kapılar ardında benimle flört etmeyi bırakmalısın."

"Kendime engel olamıyorum."

Kamari bu kaosun içinde iyice karışmıştı ve o anda ne kadar uğraşırsa uğraşsın Thiago'dan kendini kurtaramayacağını fark etti.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MONZA, İTALYA

T Kapının kayarak açılma ve kısa bir süre sonra kapanma sesi Thiago'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı. O ağır, görünmez ipliğin onu ışık kaynağına doğru çekmeye zorladığını hissedebiliyordu

Oturduğu yerde parlayan bir güçtü bu; kötü oyunlar oynarken bir şekilde giderek daha tanıdık ve güçlü hale gelen bir güç. Ama yeşil gözlere bakmak istedikten sonra bile bakışlarını ufukta ve batan güneşte tuttu.

"Özür dilerim." Kamari'nin dumanlı sesi yankılandı ve adamın omurgasında bir ürperti izi yarattı. "Indy ile telefonda konuşuyordum."

"O iyi mi?" Boynunun arkasını ovuşturdu, uzun bir günün ardından oluşan gerginlik dolu düğümleri hissedebiliyordu.

"Evet, yarın buraya uçuyor."

Göz ucuyla, kapılarını açık tuttuğu kişisel baloncuğuna giren yıkıcı bir meleğin silüetini görebiliyordu, tatlı kokusu gölgesinin ardından girdap gibi dönüyor ve ardında topraksı, çiçekli bir tazelik izi bırakıyordu.

"Ben de tam şöyle diyecektim," diye başladı. "Biri olmadan diğeri asla görülmez-"

İşte o anda Kamari'ye bakmaya karar verdi ve hiçbir güvenlik ağı olmayan sonsuz bir uçurumun kenarında sallanmakta olduğunu düşündü.

Çenesinin gevşediğini, dudaklarının aralandığını ve gözlerinin onun fiziğinde gezindiğini hissettiğinde aptal gibi görünme ihtimali yüksekti. Onu mahvetmek üzere olan kılık değiştirmiş bir meleğe benziyordu.

"Yanlış elbiseyi paketlemişim," dedi, onu nasıl susturduğunun farkında olmadan.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından huysuzca, "Bence mükemmel olanı paketlemişsin," dedi.

Kamari başını salladı. "Bu sabah valizimi doldururken çok acelem vardı."

Kadın parmaklıklara doğru yürürken Thiago oturup onu izlemekten başka bir şey yapamadı. Elbisesi kırmızıydı ve o anda Thiago onun bu rengi sadece kendisine ulaşmak için giydiğinden emin oldu. Gece gökyüzünde yanan bir alev gibi canlı bir kırmızıydı, kısaydı ve yakası karnının ortasına kadar iniyor, göğüslerinin kabarıklığını ve güneşte kızarmış tenini gözler önüne seriyordu. Elbisesi, onu giyen kadınla mükemmel bir uyum içinde inip çıkıyordu: nefes kesici, çekici, büyüleyici.

Onun üzerinde sahip olduğu gücün tamamen farkında olarak nefesini bıraktı. Titreyen parmaklarını saçlarında gezdirirken, kadının yüzünü ona dönmesini izledi.

"Bu mükemmel," dedi. *Çok güzelsin*, demek istedi. Onun kızardığını gördüğünü sandı. "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Kamari sırtını parmaklıklara yasladı ve kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Bakışlarını yere indirirken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bugün tuhaf bir şekilde kendinde değilsin."

Thiago'nun kaşları şaşkınlıkla kalktı. Koltuğunda geriye yaslandı ve başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok sessizsin," diye gözlemledi. "Bak, gelişimin habersiz olduğunu biliyorum ve beni burada istememeni tamamen anlıyorum. Sana yer açmak için kendime bir oda tutmayı düşünüyordum. Söz veriyorum dikkatli olacağım ve-"

"Kamari," diye sessizce araya girdi. "Sakin ol."

Durakladı, göğsü inip kalkıyordu. Güneşin yumuşak parıltısı, onun istediği kadar ulaşılmaz olmadığını kanıtıyordu ve adam, solmakta olan güneş ışığının altında dururken onun ne kadar büyüleyici olduğunu izlemek için zaman ayırdı.

"Oda değiştirmiyorsun."

"Yük olmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Geleceğimi bildiğini sanıyordum ama-"

"Sadece şaşırdım," diye nefes verdi.

"Kötü mü yoksa iyi bir sürpriz mi?"

Bakışlarını onun üzerinde tutarken dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Kesinlikle iyi."

Pek fark edilmiyordu ama rahatlayarak iç çektiğinde omuzları çökmüştü. Sadece başını salladı ve bakışlarını ondan başka bir şeyi izlemek için yana çevirdi.

Onu daha önce Alex'le birlikte ağırlama merkezinde otururken gördüğünde şok olmuştu. Ondan haber almayı ya da onu İtalya'da görmeyi beklemiyordu ama onun kişisel planlarını bırakıp kendisine uçtuğunu fark ettiğinde göğsüne b i r sıcaklık dolmuştu.

"Gel bir saniye yanıma otur," dedi usulca. "Cal ve

Alex bizi beklemeyecek mi?"

Kıkırdadı. "İyi olacaklar. Biz bara gitmeden önce bizi bekleyebilirler."

Kamari isteksizce ona doğru yürüdü ve bakışlarının uzun bacaklarına kaymasına neden oldu.

Bu kadın onu mahvedecekti. Ve onun için kendini milyonlarca kez mahvedecekti.

Bugün erken saatlerde, kız F1 arabasında otururken her türlü tuhaf duyguyu hissetmişti. Ve kız ayakkabılarını giymesine izin verdiğinde, her santim derisine dokunmak istemişti. Onu her yerinden öpmek istemişti.

Adamın yanındaki diğer koltuğa oturmak üzereydi ki, adam onu bileğinden çekerek küçük sehpanın kenarına oturttu, böylece yüzü ona dönük olacaktı. Adamın yüz hatlarını dikkatle incelerken yeşil gözleri merak ve endişeyle parlıyordu.

Adamın bacakları kadınınkilerin iki yanına açılmıştı ve parmaklarını birbirine geçirirken öne doğru eğildi - böylece ona dokunmayacaktı.

Kamari bir kalçasını diğerinin üzerine koyarak elbisesinin kumaşının hafifçe kalkmasını sağladı. Yutkundu ve bakışlarını yavaşça kaldırarak onunkilerle buluştu. Kadın yorgun bir şekilde onu izliyordu ve duvarlarını yıktığının farkında bile değildi.

"Benimle konuşabilirsin," diye yumuşakça başladı, "ya da konuşmazsın. Ama sadece burada olduğumu bil."

Dudaklarında küçük alaycı bir gülümseme belirdi. "Senin her zaman bir sürtük olmadığını kim düşünebilirdi ki?"

Eğlenmiş olmasına rağmen gözlerini devirdi. "Çok komik."

Kadının bakışlarını üzerinde tutan adam, minnettar bir baş hareketiyle çenesini eğdi. "Teşekkür ederim. Ben sadece, ah, bu konu hakkında çok sık konuşmuyorum."

"Sorun yok. Acele etme."

Vücudunda istenmeyen titremeler başladı ve titreyerek nefes aldı. "Ben-" Nefes almak için durakladı ve bakışlarını Kamari'nin gözleri arasında gezdirdi. "Sana dokunabilir miyim?"

Hafifçe kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Kelimeler, Kam," diye sertçe sordu, kız sesli yanıt vermeyince. Kız

"Evet, Thiago" demeden önce üç kalp atışı saydı.

Titreyen elleri hızla ama temkinli bir şekilde kızın kalçalarının dış tarafını buldu, iri porselen avuç içleri karamel tenine değdi. Kadının soğuk tenini avuçlarının altında hissettiği an, yeniden nefes alabileceğini hissetti.

Bir yabancı onun çapası haline gelmişti - bu nasıl mümkün olabilirdi?

"Nasıl oluyor da üşüyorsun?" diye sordu inanamayarak. "Hava 25 derece falan."

"Ben her zaman üşürüm," diye cevap verdi sessizce, bakışları adamın damarlı ellerine odaklanmıştı. "Yine de iyiyim."

Sırtarak, duyularını bulandıran kargaşadan uzaklaşmaya çalıştı. "Seni ısıtmanın bir yolunu biliyorum-"

"Bu cümleyi bitirirsen seni bu gece balkonda uyumaya zorlarım."

"Bu çok kaba," diye alay etti, ama sesi neşeyle doluydu.

Omuz silkti. "Evet, görünüşe göre en kötü günlerimde bile tam bir kaltağım." Thiago yumuşak bir şekilde gülümsedi ve bakışlarının onun yüz hatlarında gezinmesine izin verdi.

hatırlıyor, ezberliyor, çalışıyordu. Yanan gökyüzü yüzünün yan tarafına kehribar rengi bir parıltı yansıtıyor, burnunun üstündeki çillerin tozunu belirginleştiriyordu.

Başparmakları nazikçe kızın yumuşak tenini okşamaya başladı ve kızın nefesinin nasıl sıkıştığını duyabiliyordu.

Thiago boğazını sıkan yumruyu yuttu. "Bugün babamın ölüm yıldönümü."

"Ah, Thiago." Sesi ender rastlanan bir melankoliyle örülmüştü, ifadesi yumuşuyordu. Ona daha fazla güvence vermek için elini onunkinin üzerine koydu. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Sorun değil. Bugün onsuz geçen iki yıl ve bu çok zor, anlıyor musunuz? Kayıp, keder, her şey hala çok taze."

"Bu normal." Kaşlarının arasına küçük bir çizgi çekilmişti. "Babanı kaybettin ve eminim o senin kahramanıydı. Dünya senden her gün mükemmel olmanı bekleyemez."

"O en iyisiydi," diye fısıldadı Thiago üzüntüyle, kızın kendi elinin üzerinde gezinen küçük eline bakarak. "Hastaydı; bu yüzden vefat etti."

"O da eskiden F1 pilotuydu, değil mi?"

Hüzünle gülümsedi. "Evet, eskiden. Yedi şampiyonluk kazandı. Tam bir efsaneydi, çok iyi bir adamdı." Başını sallayarak öne doğru eğdi, bu hareketle birkaç saç teli alnına döküldü. "İnsanların beklentilerini karşılamamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Babamın adımlarını takip etmek ve herkesin onunki gibi bir yeteneğin benim damarlarımda da dolaştığını düşündüğünü görmek ne kadar zor? Eskiden her şeye inanırdım ve herkes bana inanırdı ve bu çok güzeldi ama şimdi... şimdi umutsuz hissediyorum. Tüm bu ağır yükü taşımak, tüm bu baskı bugün çok fazla geliyor."

"Sen sadece bir insansın, Thiago. Yas tutmak kolay değildir ve göz açıp kapayıncaya kadar da geçmez. Şu anda kendini çaresiz hissediyor olabilirsin ama yarış kıyafetini ve kaskını giydiğin anda herkesin sevdiği o acımasız sürücü olacağını biliyorum. Sen babanın oğlusun, evet, ama aynı zamanda kendi kişiliğine sahipsin. İnsanlar seni seviyor, sana tapıyorlar. Bunu kendi gözlerimle gördüm ve yaşadığın zor dönemlere rağmen kimse sana olan inancını kaybetmiyor."

Thiago gözlerindeki yanma hissinin geçmesi için birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kaldı.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye fısıldadı, kelimeler duyguyla harmanlanmıştı. "Kahramanınızı kaybetmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ama savunmasız olmaya hakkınız var, biliyorsunuz."

"Biliyorum," diye mırıldanarak cevap verdi, gözlerini tekrar kırpıştırarak. "Bazen dünyanın beni görmesini istemiyorum, çünkü insanların beni anlayacağını sanmıyorum. Ama ben sadece-" Nefes almak, gözleri bir teselli denizini yansıtan bu kadına kalbini açmak için zaman ayırdı. "Ben sadece senin

kim olduğumu bilmeni istiyorum. Hepsi bir oyun olsa bile bana güvenebilmeni istiyorum. Beni görmeni istiyorum, Kam."

"Seni görüyorum. Gerçekten görüyorum." Sesi çatallaşmıştı ve savunmasız olmasına, hissetmesine izin vermesinden nefret ettiği belliydi. "Kurnaz bir adam görüyorum, azimli ve hırslı. Güçlü fikirli. Yetenekli. Kırılmaz, çünkü kendine çok yükleniyorsun."

Elinde olmadan ağzının kenarına alaycı bir sırıtma yerleştirdi. "Beni aşağılamak için can attığını biliyorum, o yüzden devam et."

Kamari güldü ve Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğu en güzel, en melodik ses değil miydi? En sevdiği şarkı haline gelip tekrar tekrar dinleyene kadar günün her dakikasında bu melodiyi duymak istiyordu.

"Doğru," diye kıkırdadı, dalgın bir şekilde parmaklarının etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Kibirli, küstah ve sinir bozucusun-"

"Yakışıklı."

"Öyle demiyorum."

"Lütfen?"

"Hayır."

"Gerçekten hayal kırıklığına uğradım," diye alay etti kalbinin üzerindeki noktayı ovuşturarak. Kadın omuz silkti; tüm kayıtsızlığı ve umursamazlığıyla. "Alış buna."

Yıkılmamaya çalışırken göğsünün yükselip alçaldığını, ağır bir yükün onu kavradığını hissedebiliyordu. Kamari ona öyle şefkatle, öyle sevgiyle, öyle taparcasına bakıyordu ki, kendini bir yıkım uçurumuna doğru serbestçe düşerken hissedebiliyordu.

Beklenmedik bir şekilde ama dikkatle elini kaldırdı. Yüzünü okşadı, o vahşi keder, melankoli ve öfke fırtınasında onu teselli etti ve adam elinde olmadan onun dokunuşuna doğru eğildi; kendini ona bağladı, kalbini hiç alışık olmadığı bir şekilde onunkine bağladı. Gözlerini kapattı; onun okşayışında oyalanmak, o anı kalıcı kılmak için kaşlarını birbirine ördü.

Sonra başparmağının elmacık kemiğinin üst kısmına dokunduğunu hissetti. Özgür iradesiyle kaçtığını bilmediği bir gözyaşı damlasını toplamıştı - tüm kırılğanlığını avucunun içinde toplamıştı.

Thiago ona hüzünlü bir gülümseme fırlattı, o da buna güneşi gölgede bırakmayı başaran ışıltılı bir sırıtışla karşılık verdi.

"Seninle çok gurur duyardı," diye fısıldadı Kamari usulca.

İşte tam o anda Kamari Monroe'nun ay olduğunu anladı - onun ayı. Karanlığın içinde bir ışık kaynağı, çok karanlık ve derin bir uçurumun içinde bir aydınlatma, hepsinin en parlağı olmayı başardığı çok parlak bir galakside tutuşmuş bir yıldız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MONZA, İTALYA

"**Q**UIT BEING STUBBORN, Kamari," diye inledi Thiago, kendisinden olabildiğince uzaklaşmaya çalışan kadına yetişmek için acele ederken.

"Centilmenliği bırak," diye karşı çıktı kapı kolunu kavrarken. "Kapıları kendim açabilirim."

"Tam bir baş belasısın," diye mırıldandı ve onu kalçasından tutup sırtı göğsüne çarpana kadar geriye doğru çekti. Kadının nefesinin kesildiğini duydu ve bir saniyenin bir parçası kadar hareketsiz kaldı. "Kapıyı tutacağım çünkü ben böyle yetiştirildim."

"Tamam."

"Velet."

Ona doğru ölümcül bir bakış fırlattı. "Pislik herif."

Thiago kapıyı açık tutarak onu serbest bıraktı. Otelin lobisine doğru yürüdüler, adımları mükemmel bir ritimle tökezliyordu. "İnsanların senin için bir şeyler yapması fikrine katlanamıyorsun, değil mi?"

Ona şöyle bir baktı. "Belki."

Balkonda yaşanan o nadir an çok uzun sürmemişti. Gözyaşlarını topladıktan sonra onu dikkatle izlemişti, sanki buzdan maskesini tekrar takmadan önce bu anı zihninin en ön noktasına yerleştirmeye çalışıyordu. Thiago orada onunla kalmasını istemişti.

Ama bir nedenden ötürü kaçırmaya ihtiyacı vardı ve o da kendini onun kararına saygı duyarken buldu.

Kaşılarını çattı. "Şimdi de bana tek kelimelik cevap mı veriyorsun?"

"Evet."

Otelden dışarı adım atmadan Thiago onun dirseğinden tuttu ve dönmesini sağladı. "Ne oldu?"

Kamari bakışlarını onu tutan büyük ele çevirdi ve hafifçe nefes verdi. "Sorun yok."

"Bana yalan söyleme, Kam."

"Tamam, sen de bana yalan söyleme." Bakışlarını onunkilerden ayırmadı, gözbebeklerinin kenarlarındaki endişe belli oluyordu. "Bir sürtük gibi mi görünüyorum? Öyle hissediyorum." Thiago gözlerini kırptırdı, sonra dudaklarını araladı ama ses çıkmadı. "Affedersiniz?"

Neden böyle bir şey söyledin?"

"Elbise," diye tısladı.

Bakışlarını onun kıyafetinde gezdirdi, çenesi titriyordu. "Ne olmuş ona?"

Kadın cevap vermeyince, adam parmaklarını birbirine geçirdi ve onu asansörlere ve kadınlar tuvaletine giden boş bir koridora doğru çekti. Duvara büyük bir ayna yerleştirilmişti ve adam onun arkasında dururken yansımasıyla yüzleşmesi için onu zorladı.

"Kendine bir bak Kamari," diye mırıldandı, ellerini pantolonunun ön ceplerine soktu, böylece vücudunun onu çağırdığı gibi ona dokunamayacaktı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Benimle flört ediyorsun."

"Hayır, sadece gerçeği söylüyorum." Ve ona karşı ne hissettiğini söylemekten korkmuyordu.

Kızın kendinden emin olmayan, küçük ve güvensiz bir şekilde kendine bakmasını izledi ve onu bu kadar çaresiz görmek damarlarında erimiş bir öfkenin akmasına neden oldu.

"Eski erkek arkadaşın böyle giyindiğinde sana hiç küfür etti mi?" diye sormadan edemedi.

Kamari başını salladı. "Birkaç kez oldu."

Thiago bir elini kaldırarak Kamari'nin saçlarını omzundan uzaklaştırdı ve çıplak sırtından aşağı dökülmesini sağladı. "Ben o değilim, Kam." Aynanın yansımasından onun gözleriyle buluştu. "Büyüleyicisin. Ve parlamak için kimseye ihtiyacın olmadığını farkındasın, değil mi? Indy'nin senin için kıyafet seçmesine ihtiyacın yok, görülmek için spot ışıklarının altında olmana gerek yok."

Bir kez daha başını salladı, bakışlarını omzunda karmaşık desenler çizen parmaklarına kaydırırken onun sözlerini işliyordu.

"Kendinize bakın ve bana bu elbiseyi üzerinizde beğenip beğenmediğinizi söyleyin. Önemli olan tek şey içinde rahat hissedip hissetmediğin. Önemsemen gereken tek fikir kendininkidir."

Keskin bir nefes alarak bakışlarını vücudunda gezdirdi, duruşunu düzeltti ve çenesini kaldırdı - tıpkı her zaman tanıdığı Kamari gibi. "Hoşuma gitti."

Gözleri hayran olduğu zekâyla, kışkırdığı kararlılıkla, onu milyonlarca kez daha çekici kılan özgüvenle parlıyordu.

"Güzel," dedi. "Şimdi bir fotoğrafımızı çekeceğim ve seni dünyaya göstereceğim, çünkü senin gibi bir güzellik geçmişinin gölgelerinde saklanamaz."

Kolunu kızın beline dolayarak elini karnına koydu ve onu gövdesine doğru çekti. Kadının göğsünün sürekli inip kalktığını hissedebiliyordu, ancak yakınlıklarından dolayı nefes alış veriş i sıklaşmıştı. Adam telefonunu çıkarıp kamera uygulamasını açarken, kız parmaklarını adamın kılere doladı ve adamın teninde elektrik sarsıntıları yarattı.

Thiago hızla fotoğrafını çekerken, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduklarını fark etmekten kendini alamadı.

Aynanın önünde sarmaş dolaş ve yüzleri kızarmış bir şekilde dururlarken içini bir sıcaklık dalgasının kapladığını hissederek, gözleri tamamen hipnotize olmuş gibi kendisine dikilmiş olan Kamari'ye baktı. Sonra ellerini yavaşça yukarı kaldırdı, ta ki avuç içi Kamari'nin karnının ortasına yayılana, başparmağı göğüslerinin vadisinin altındaki deri şeridini bulana kadar.

"Onlara benim olduğunu göstereceğim," diye fısıldadı kulağına.

Yumuşak bir şekilde alay etti. "Ben senin değilim. Asla olmadım, olmayacağım."

Burnunu yüzünün yan tarafına sürttü, dudakları hain bir sırıtışa dönüştü.

"İşte burada yanıyorsun, aşkım. Halkın içinde benimsin."

"Sen bilirsin."

Keşke bilseydi.

Gergin omuzlarında GERGİNLİK DÜĞÜMLERİ oluşmuştu ve bu his hiç hoşuna gitmiyordu.

Kamari, Alex ve Cal ile Monza'nın merkezindeki yerel bir barda birkaç saat geçirdikten sonra Thiago, yarın kendisini nelerin beklediğini bildiği için otele dönmek istemişti.

Geceyi ya bara akın eden hayranlarıyla fotoğraf çektirerek ya da arkadaşlarıyla sohbet ederek geçirdi.

Erkeklerin Kamari'ye bakışlarını izlemiş, bazılarının onunla flört etmeye çalıştığına tanık olmuştu. Tüm bu süre boyunca Kamari onun yanında oturmuş, sadece Alex ve Cal ona bir soru yönelttiklerinde konuşmuş, ancak ikili aptal gibi davrandığında yine de gülmüştü. Thiago kolunu onun omuzlarına dolamıştı ama o hiç kıpırdamamıştı.

Thiago kaslarındaki gerginliğe neyin sebep olduğundan emin değildi. Ya bütün gece Kamari'nin omuzlarına, kalçalarına, uyluklarına dokunmuş ve otele döndüklerinde birbirlerini görmezden gelmeye devam edeceklerini çok iyi bildiği halde onunla gizli gizli bakışmış olması ya da başka bir adam Kamari'yle konuşmaya cüret ettiğinde göğsünün içinde zehirli, ölümcül sarmaşıklar gibi alevlenen kıskançlığı hissedebilmiş olmasıydı.

Şu anda balkonda oturmuş, hilal şeklindeki ayın ışığının tadını çıkarıyordu, gömleğinin üst düğmeleri açıldı ve başı koltuğun arkasına yaslanmıştı.

Kamari'nin gölgelerde saklanıyormuş gibi sessizce dışarı çıktığını duydu, yeşil çay ve adaçayının tanıdık kokusu onu henüz anlayamadığı bir rahatlık balonunun içine çekiyordu.

Hayallerinin nesnesi olacağı kesin olan elbiseyi hâlâ giyerken, siyah saçlarının bir omzuna nasıl döküldüğünü izleyerek ona baktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu huysuzca, onun kapalı ifadesini fark ettiğinde.

Onun yanındaki diğer koltuğa oturdu ve topuklu ayakkabılarının bağını çözmek için eğildi. Onun bakışlarıyla karşılaşmadan başını salladı. "Instagram'daki dedikodu sayfasına rastladım."

Kaşlarını çatarak hemen doğruldu. "Senin hakkında ne tür saçmalıklar söylüyorlardı?"

"Benim hakkımda değil, senin hakkında." Gözlerini devirdi. "Daha önce barda bir hayranıyla çektiğin bir fotoğraf ortalıkta dolaşıyor. Sana çok yakın duruyordu. İnsanlar beni onun için ektiğini söylüyor."

"Dedikodular çok aptalca başlıyor," diye homurdandı. Kızın göz temasından kaçındığını ve yanağının içini ısırıldığını fark edince sırttı. "Dikkatli ol Kam, kıskandığını düşünmeye başlayacağım."

"Neyi kıskanıyorsun?" diye alay etti.

"Bilmiyorum. Ama beni ve itibarımı itiraf etmek istediğinden daha fazla önemseddiğini düşünmeye başlayacağım."

Saçlarını omzundan uzaklaştırarak onunla yüzleşti. "Bilmiyorum."

"Buraya benim yanıma uçtun," diye belirtti. "Bu benden hoşlandığın anlamına geliyor olmalı."

Gözleri adını koyamadığı bir tür duyguyla parlıyordu ama bu, kalbinin öfkeyle çarpmasına neden oldu. Çok hafifçe, dolgun dudakları en küçük, en nadir kırışe dönüştü. "Sana tahammül ediyorum, bu farklı."

Kadın ayaklarını sehpanın üzerine koyduğunda, adam ayaklarından birini kendi ayaklarıyla itti. "Sanırım sana tekrar tahammül ediyorum."

"Vay canına," diye kestirip attı, tek kaşını kaldırarak. "İşte buradayım, *tamamen* rahatladım."

Sana olan hislerimin karşılıksız olduğunu düşündüm."

"Çekilmez birisin," dedi kıkırdayarak.

Gözleri Kamari'nin göğsünün açıkta kalan kısmını buldu ve bakışlarını tekrar Kamari'nin üzerinde bulmadan önce gümüş zincirinde gezindi. Bunu istemiyordu ama kalbinin etrafını saran kordonun onu çektiğini ve Kamari'ye doğru yönelmeye zorladığını hissedebiliyordu.

"Benim için endişelenmeyin," dedi sonunda. "Dedikodular sadece beni yok etmek için burada. Yine de bana bir iyilik yap ve bunlara bakma."

"Öne çıkıp seni savunmaktan korkmuyorum, biliyorsun." Sırttı. "Biliyorum."

Huzurlu bir sessizlik çöktüğünde, kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Yıldızlı gökyüzünü buldu, bakışlarını parlak ayın üzerine yerleştirdi. Uzakta şehirden gelen gürültü duyuluyordu; sohbet sesleri, insanların teraslara taşıdığı barlardan gelen kahkahalar, uzaklaşan arabaların sesleri.

Ellerini başının arkasına koyarak parmaklarını birbirine geçirdi ve uzun bir nefes verdi.

"Kam," diye mırıldandı.

"Evet?" diye fısıldadı. Onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu; yoğun ve uzun.

"Teşekkür ederim." Minnettarlığını ifade etmek için ayrıntıya girmesine gerek yoktu. "Umarım yaptığınız her şeyin, benim için yaptığınız her fedakârlığın çok önemli olduğunu biliyorsunuzdur."

"Bir şey değil."

"Cidden," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Sen inanılmaz bir kadınsın. Seni inciten, seni terk eden tüm o insanlar, onlar için ne kadar çok şey yapmaya hazır olduğunun farkında değiller. Muhtemelen sevdiğin insanlar için her şeyi göze almanın kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun, ama bence senin gibi bir kadının" *-ruhunun en güzel yanlarını saklamaya bu kadar niyetli-* "yapabileceği en seksi şey bu."

Cevap vermedi. Şaşırmıştı, bunalmıştı, diye düşündü. Onu korkutup kaçırmak istemedi.

"Hep gökyüzüne bakıyorsun," dedi sonra, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Yıldızların ötesinde aradığın bir şey mi var?"

"Aya bakıyorum."

Bir ritim geçti. Bir nefes kaçtı. Kadının bakışlarını yüzünde hissettiğinde, burnunun üstündeki temiz esintinin yumuşak okşayışı, teselli evrenlerine nüfuz eden bir yıldız ışığı yağmuruna benziyordu.

"Neden?" diye sordu sessizce, ses tonunda en ufak bir kötü niyet belirtisi olmadan merakla.

Gümüş yeşille buluştu ve onun ay ışığıyla aydınlanmış yüzünü görünce dudaklarına bir sırıtiş yayıldı. "Bana seni düşündürüyor."

Kaşlarını çattı. Onunla yüzleşmek için döndü. Durakladı. "Öyle mi?"

Ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu, tıpkı ay gibi, onun da o kadar soğuk ve karanlık bir tarafı vardı ki, bu onu sadece ruhunun gizli, ketum kısımlarına doğru çekiyordu. Gölgelede saklanmasına ve yalnızlık tarafından kucaklanmayı beklemesine rağmen, yıldızlardan daha parlak bir şekilde parlamayı başardığını. Onun kendi ışığını göstermekten korktuğunu anlıyordu, belki de birileri onun ateşini söndürmeye cüret ettiği için.

O da "Adın ay demek, değil mi?" diye sordu.

Kadın usulca gülümsedi ve adamın birden dizlerinin bağı çözüldü. "Araştırmanı yaptın, değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Güzel isim-"

Gözlerini kısmıştı ve işte oradaydı; onu mahveden Kamari. "Eğer bu cümleyi 'güzel bir kız için güzel bir isim' gibi aptalca bir cümleyle bitirirsen, yemin ederim seni bitiririm."

Yıldızlı gökyüzüne sırtarak güldü. Asi saçlarını iterek başını salladı. "Flörtlerime karşı bağışıklığın olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Egonu incittiğim için üzgünüm."

"Evet, tabii ki öylesin."

Gümüş ve yeşil, bakışların her şeyden daha güçlü olduğu, birbirlerinin bakışlarında kalmanın belirli bir huzur biçimi olduğu, söylenmemiş kelimelerin gök gürültüsünde çarpıştı.

"Astraea," diye fısıldadı Kamari usulca, sanki içinde hapsolmuş ve kanatlarını çırparak kendini kurtarmaya çalışan bir kuş varmış gibi midesini bulandıran bir incelikle bakıyordu ona.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Ne?"

Çıkardığı topuklu ayakkabılarını eline aldıktan sonra ayağa kalktı. "Bir keresinde göbek adımın ne olduğunu sormuştun. Astraea."

"Kamari Astraea Monroe," dedi huşu dolu bir fısıltıyla. *Lütfen kalbimi serbest bırak ve bana geri ver.* "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Odalarına açılan kapıyı kaydırarak açarken ağzından yumuşak bir kıkırdama çıktı. "Ben de memnun oldum güzel çocuk."

Ve onun içeride kayboluşunu izledi, silüetinin banyo kapısında kaybolmasına izin vermeden önce elbisesinin fermuarını yırttı.

Thiago, onun kendi oyununda basit bir piyon olduğunu düşünerek uzun haftaları nasıl geçirmesi gerektiğinden emin değildi. Kız ona kalbini açtıkça, Thiago uçurumdan düştüğünü daha fazla hissediyordu.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

MONZA, İTALYA

KAMARI zihnini huzura kavuşturmayı başaramadı. Uykuya dalamadı. Dönüp durmaktan kendini alamıyordu.

Karnının üzerine yuvarlanıp ellerini soğukun altına sokarken yastık, gözlerini kapalı tuttu ama zihni milyonlarca düşünceyle yarışyordu.

Biraz fazla yüksek sesle ofladı ve kendisini rahatsız eden bir tutam saç yüzünden uzaklaştırdı. Sonra sıcak bastı, bu yüzden ayağını yorgandan dışarı kaydırıp ve tekrar içine sokmadan önce çarşafın hışırdamasına neden oldu.

Başına bir yastık indiğinde nefesi boğazında düğümlendi ve zihninin her köşesinde uçuşan düşünceleri böldü.

"Kıpırdamayı kes Monroe," diye yankılandı derin bir ses.

Kendisiyle aynı yatağı paylaşan adamı nasıl unutabilirdi?

Saçlarını karıştıran yastığı kaptığı gibi adama fırlattı ve karşılığında bir homurtu duydu.

"Uyu artık," dedi Thiago, sesi boğuklaşmıştı. "Deniyorum."

Sırt üstü uzanmak için yer değiştirdi, gözlerini açarak perdelerin arasından sızmayı başaran gümüşü ay ışığının zar zor aydınlattığı neredeyse siyah tavana baktı.

Kollarını yorganın altından çıkardı ama soğuk hava tenine çarpıp çakıl taşı gibi yapınca, kendini tekrar yatağın sıcaklığına gömmek için acele etti.

Bu yatak en son Belçika'da yattığı yataktan daha büyüktü ama Thiago ile arasındaki mesafenin yok denecek kadar az olduğunu hissediyordu. Onun eğlenen bakışları altında yastıklardan bir duvar daha örmüştü ve iyi geceler fısıldamadan önce uzanıp saçlarını karıştırarak onu kızdırmıştı.

Sol tarafına döndü ve yorganı çenesine kadar çekti.

"Kıpırdamayı kes," diye inledi yine.

"Uyuyamıyorum," diye fısıldadı sinir bozucu bir şekilde.

"Çünkü taşıyorsun. Sakinleş ve düşünmeyi bırak."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay, ukala," diye ısırdı ve sağ tarafına dönerek yorganı da beraberinde sürükledi.

"Velet," diye tısladı adam, battaniyeyi kendine doğru çekerken, kadın hepsini almasın diye battaniyeyi sıkıca kavradı. "Paylaşamaz mısınız?"

Kamari gözlerini devirdi. Bir dakika öncesine göre daha da uyanıktı. "Bunu bilerek yapmadım."

Elinde olmadan dirseğinin üzerinde doğruldu ve telefonunu almak için komodeye doğru uzandı. Saat on biri geçiyordu ve çaresizlikle inledi.

"Tamam, senin neyin var?" Thiago sordu. Onun hareket ettiğini hissettiğinde, sırtı ona dönük olsa bile yüzünü ona dönmek için yan yattığını düşündü.

Neden bu kadar endişeliydi? Neden onu umursamıyordu? "Hiçbir şey."

"Yalancı."

"Sen kendi işine bak," diye tükürerek fazla kabarık yastığının üzerine düştü.

Boğazından kuru bir kıkırdama yükseldi. "Biliyorsun, benim yatağımdasın, bu yüzden *sana* yardım edemem ama şu anda benim işimsin."

"Bunun beni büyülemesi falan mı gerekiyordu?"

"Hayır," diye homurdandı, sinirlenmişti. "Bu sadece saf bir endişe, Kamari. Sana söylediğim her şey seni yatağa atmak için bir hile değil, gerçi sen kendi özgür iradenle yatağa girdin ama..."

Yüzüne inen bir yastık onu cümlesinin ortasında bıraktı. Kamari karanlıkta onu göremese de dönüp ona ters ters baktı.

"Cadı," diye güldü.

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi."

"Biliyorum." Gözlerini kapattı. "Şimdi iyi geceler."

"Doğru ya," diye alay etti. "Beni uyandıracak ve bir velet gibi mi davranacaksın? Böyle bir şey olmayacak."

Dudaklarından yüksek sesli, sinirli bir huff çıktı ama kıpırdamadı. Çarpan kalbini sakinleştirmeye, düşüncelerini toparlamaya çalıştı ama Thiago'nun yer değiştirdiğini hissettiğinde bu imkânsız görünüyordu. Aralarındaki yastıklar birer birer kayboldu.

"Duvarımı mı yıkıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla, gözleri hâlâ kapalıydı. "Evet."

"Kaba."

"Bunun gereksiz olduğunu biliyorsun, değil mi? Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Onu kucaklayan güçlü kollarının görüntüsü zihninde canlandı. "Hiçbir şey olmadı."

Thiago kıkırdadı. "Kendine bunu söylemeye devam et, bebeğim. İnkârın en iyisi."

Sırt üstü yatarak burnundan nefes verdi ve Thiago yaklaştıkça kendisine doğru yaklaşan sıcaklık dalgasını görmezden gelmeye çalıştı.

"O kafanın içinde neler oluyor?" diye mırıldandı. Onun sıcak nefesinin elmacık kemiği üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Adamın vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordu, cızırdayan korlar gibi, onu ateşe vermeye hazırды.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Yorgun değilim."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, onun cevabını açıkça görmezden gelerek. *Sen.*

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söylemeyi bırakacak mısın?" "Yalan söylemiyorum."

"Kamari," diye mırıldandı.

"Thiago." Ona bakmak için başını çevirdi ama adam karanlıkta sadece bir bulanıklıktı. "Uyu artık. Ben iyiyim. Eninde sonunda uykuya dalacağım."

Yüksek sesle inledi, belli ki kızın cevap vermemesine sinirlenmişti.

Bir saniye sonra olanlar kalbinin atışını durdurdu, nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu, midesinin çukurunda dinlenen kelebeklerin kanatlarını çılgınca çırpmasına neden oldu.

Thiago o kadar hızlı hareket etmişti ki, kız onun hareketlerini önceden tahmin edememişti. Thiago onun üzerinde durarak bileklerini yakaladı, başının üzerinde sabitledi ve iki yana ayrılmış bacaklarının arasına yerleşti.

"Çok inatçısın," diye mırıldandı sertçe. Parmakları kızın bileklerini kavuruyor, göğsü inip kalkıyor ama asla onunkilerle çarpışmıyordu.

Gecenin gölgeleri arasından adamın keskin yüz hatlarını ve kaslı üst bedenini seçebiliyordu. Kumaş dizlerini sıyırdığı için adamın sadece şort giydiğini biliyordu ve parmak uçlarının altında karnının sert çıkıntılarının nasıl hissettireceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Adam onu tam olarak göremese bile, yüzündeki incelemenin yoğunluğunu hissedebiliyordu, tıpkı etinde tutuşan kıvılcımlar gibi.

"Seni uyutmak için ne yapmam gerekecek?" diye sordu mırıltıyla, sesi kısık, tonu ürpertici.

Tenin her santimi tüylerle kaplıydı ve adamın parmak uçlarının altında onun üzerinde yarattığı etkiyi hissedebildiğinden emindi.

"Sana ninni söyleyeyim mi?" diye şaka yaptı ve sorusunun içinden muzip bir gülümsemenin duyulmasına izin verdi.

Onu görmek istedi. Gözbebeklerinin neredeyse simsiyah olacak kadar genişlediğini görmek istiyordu. Onun yüz ifadesinden nasıl tamamen etkilendiğini, nefes alış verişine nasıl odaklandığını izlemek istiyordu.

Küçük bir alay attı. "Gerçekten zekice. Hatta komik."

Kız adamın elinden kurtulmaya çalıştığında adam bileklerini sıkıca kavrayarak yastığa sabitledi. "Kes şunu. Bana hep direniyorsun. Her zaman benimle savaş. Kes şunu."

"Bırak beni," diye sert bir fısıltıyla talep etti.

"Sen sakinleşene kadar olmaz." Nefes alışları düzensizleşmişti ama yakınlıklarından etkilenmemiş gibi davranmakta olağanüstü bir iş çıkarıyordu. "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin? Ya da komodinin üzerinde bıraktığın kitabı yüksek sesle okumamı?"

Nefesini içine çekti, zihni Thiago'nun en sevdiği aşk romanında mürekkeple yazılmış kelimeleri fısıldadığını hayal ettiği ikiyüzlülüğe gitti. "Hayır."

Kendini alçaltarak burunlarının uçlarını birbirine değdirdi, dudakları Kamari'nin dudaklarından santimetrelerce uzakta duruyordu. Kamari'nin gözleri kapandı ve onun bu cezalandırıcı dokunuşu altında kıvranmamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"İkimiz de rol yapmayı bırakıp arzularımıza yenik düşmeye ne dersiniz? Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun, Kam. Seni boşaltmak

mükemmel bir uyutucu."

Çekirdeğinin derinliklerine sıcaklık doldu, yabancı ama güçlü bir şehvet dalgası tüm duyularını bozdu.

"Yanılıyorsun," diye fısıldadı acı acı. "Seni istemiyorum."

Gece gökyüzünün loş ışığında adamın dudaklarının kenarının yukarı doğru seğirdiğini gördü. "Bundan emin misin?" Adam kızın bileklerinden birini bıraktığında kız kıpırdamadı. Hareket edemedi. Adam onun çenesini kavradı, sonra elini boynunun yan tarafına doğru kaydırды. "Nabzın aksini söylüyor sevgilim. Dokunuşuma verdiğin tepki beni çıldırtıyor."

Sabit nefesler düzensiz, ağır ve düzensiz hale geldi ve başını salladı. "Seni istemiyorum," diye tekrarladı.

"Bunu söylüyorsun çünkü bir şeyler hissetmekten korkuyorsun. Çünkü sana hissettirdiklerimi biliyorsun ve bunu istemiyorsun."

Dişlerini sıktı. "Hiçbir şey bilmiyorsun Valencia."

"Vücudunun geri kalanına dokunmama izin ver," diye homurdandı. "Yanıldığını kanıtlayabilirim. O zihnini kanıtlayabilirim" -şakağına dokundu- "ihtiyacın olan tek şeyin ben olduğumu."

Zihni bulanıktı ve kalbi felaket dolu bir gökyüzünde öfkeli bir yıldırım gibi gürlüyordu. "Sana ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok. Sadece içinden atmak için beni kullanmak istiyorsun. Sinir bozucusun, kendini beğenmişsin, kibirlisin, dolu-"

Dudaklarını onunkilerin üzerine eğerek ağzından çıkan kelimeleri içine çekti. Kadın sustu. Nefes almayı kesti. Gözlerini kapadı ve adamın tutkulu bakışlarına karşılık verdi. Çenesini kavradı ve ağzına daha kolay erişebilmek için başını geriye doğru eğdi. Dili onunkini buldu ve anında bir hâkimiyet savaşı başlattı. Kamari de aynı şevkle karşılık verdi, boştaki eli onun ensesindeki yumuşak buklelere dolandı. Parmaklarının kafa derisi üzerindeki hissi onun ağzının içinde yumuşakça inlemesine neden oldu ve Kamari onu daha yakına çekti.

Sanki gerçeklik aniden yüzüne çarpmış gibi, dudakları milimetrelerce ayrılmış, düzensiz nefesleri onunkilere karışmış bir halde geri çekildi. "Kahretsin," diye fısıldadı kısık sesle. "Düşünemedim. Bu iyi mi? Bunu istiyor musun?"

Kamari'nin onu uzaklaştırması
gerekiyordu. Hayır demesi
gerekiyordu.

Başını sallayarak cevap verdi ama onu göremiyordu.

Thiago bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve yakıcı okşayışını elmacık kemiğinin üzerinde sürdürdü. "Kelimelerini kullanmana ihtiyacım olacak bebeğim."

"Evet," diye nefes aldı, sonuçlarını düşünmeden. "Evet, bunu istiyorum."

Adamın kalın kalın yutkunduğunu duydu. "Güzel."

Ama o sadece sırtını dikleştirdi ve giyinik göğsünü onun çıplak göğsüne sürttü. Adamın dudaklarından bir inilti kaçtı ve kadın sırttı. "Öp beni, Thiago. Öp beni ve sakın durma."

"Çok talepkâr," diye kıkırdadı.

Dudakları onunkileri buldu, önce yumuşakça, sonra hızla cezalandırıcı bir öpücüğe dönüştü. Diğer bileğini bırakarak kalçasını buldu. Kamari iki kolunu da onun omuzlarına doladı, kaslarının kasıldığını ve parmak uçlarının altında yumuşak, yakıcı tenini hissedebiliyordu. Bacaklarını dizlerinden bükerek Thiago'nun rahatça aralarına yerleşebilmesi için daha da açtı.

Göğsü onunkinin üzerine düştüğünde küçük bir homurtu çıkardı. Öpüşme daha da baş döndürücü bir hal aldı; ahenkli nefeslerin rapsodik melodisi, adamın dili kadınınsıyla dans ederken sarhoş edici bir his, düzensiz ve ağır nefesleri iç içe geçip bir oldu.

Eli kaşkorsesinin altından kayarak kaburgalarını okşadı, parmak uçları etine battı ve onu sahiplendi.

"Beni mahvedeceksin, Kam."

Kız sadece hafif bir sırtıtsla karşılık verdi ve öpüşmeyi kesti. Adamın dudakları kızın ağzından çene çizgisine, kulağının altında onu dizlerinin üzerine çökerteceğini bildiği bir noktaya kadar ilerledi. Ağzı açık öpücükler tenine kondu, ama o noktayı nazıkçe emdiğinde, kaçan zevk iç çekişini kontrol edemedi.

Dişlerini kızın teninde gezdirmeden önce gülümsedi, sonra aşağıya, kızın köprücük kemiklerine doğru ilerledi. Adamın eli yukarı doğru hareket etti, başparmağı göğsünün yan tarafında dans ederken kadın derin derin nefes aldı, elleri adamın kaslı sırtında gezindi.

Dudakları bir kez daha çarpıştığı anda, onun dikkatini dağıtma momentumunu kullanarak onları ters çevirdi. Adamın kalçalarını kavrayarak kendini olabildiğince yaklaştırdı, parmaklarını adamın iri boynunun iki yanına geçirdi ama ağızlarını ayırmadı. Boğazının arkasından bir sürü inilti yükseldi.

Adamın nasırlı ellerinin sırtına, kaburgalarına, kalçalarına dokunduğunu hissetti. Onun yıkıcı dudaklarını her yerinde hissetmek istiyordu.

Onun güçlü dokunuşunu vücudunun her santiminde hissetmek istiyordu.

Onun için yanıp tutuşuyordu ve artık bunu inkâr edemiyordu. Adam onu parça parça ediyordu.

Kaşkorse askısını omzundan aşağı kaydırđı, dudakları onu yakından takip ederek yanan tenine narin öpücükler kondurdu.

Kamari başını geriye attı ve adamın boğazına erişmesine izin verdi. Elini boğazına doladı ama baskı uygulamadı. Ağzı nabzını buldu ve dişlerini şımşek çakan noktanın üzerinde gezdirdi.

"Kam," diye boğuk bir sesle dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Bana ne yapıyorsun?"

Onu tekrar öptü. Her bir nefesini çaldı, kendi nefesi olarak sahiplendi. Sanki onun dudaklarına bağımlıymış gibi hissediyor, kendini ondan asla koparmak istemiyordu.

Parmakları kızın saçlarına dolanırken alt dudağını ısırdı, boğazına yumuşak inilti takıldı.

Tanrım, birkaç hafta önce teknesinde onu böyle öpmüş müydü? Onu böyle hissettirebilmiş miydi?

Belinden tutarak onu kucağına çekti, kalçalarını şortunun kumaşını zorlayan zaten sert ereksiyonunun üzerinde yuvarladı, pelvisi yukarı doğru büküldü. Ona nasıl hissettirdiğini göstermek için. Onu çok istediğini, çözülmenin ve onun merhametine kalmanın eşiğinde olduğunu göstermek için.

Yumuşak bir şekilde inledi ve dudaklarını ayırarak titrek bir nefes verdi.

"Siktir," diye boğuk boğuk nefes aldı. "O şımarık ağzının böyle tatlı sesler çıkarabileceğini biliyordum."

En son ne zaman başka birinin -kendi parmakları dışında- onu iyi hissettirebildiğini hatırlayamıyordu. Aslında, başka hiç kimse onu zevkin doruğuna çıkaramamıştı.

Thiago kendi mutluluğunu önceliğı haline getiriyordu ve bu göğsünde esrarengiz bir his uyandırđı.

Kalçalarını onunkilerin üzerinde sallaması için ona rehberlik etti, onu boş, işkence dolu hareketlerle yarı yolda karşıladı. Omzunun boynuyla birleştiğı yerden öptü onu, daha sert sallandığında inledi. Göğüsleri ağırlaşmıştı, ağrıyordu ve daha fazla sürtünmeye ihtiyacı vardı. Ama sertleşmiş meme uçlarını onun çıplak göğsüne sürtmeden önce, gövdesi yükselip alçalarak onu itti.

"Bekle," dedi, nefesi kesilmişti, sesi sertti.

"Yapamayız." Nefes aldı. "Neden?"

"Çünkü." Yüzünü kavradı ve onu bu yeni çalkantı dalgasını atlatmaya ikna etmek için usulca öptü. O kadar yumuşaktı ki dünyasının yıkıldığını hissetti. O kadar yumuşaktı ki bu adamın kim olduğunu ve onunla ilgili niyetinin ne olduğunu merak etti. "Çünkü seni tamamen istiyorum. Aramızda hiçbir katman olmadan, bizi çevreleyen hiçbir karanlık olmadan. Eğer sana sahip olmama izin verirsen, sonrasında seni asla bırakamayacağımı bilmelisin. Aramızdaki şey ne olursa olsun. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok, daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Seninle bu kadar ileri gitmeyi hiç istememişim, ama şimdi seni istediğime göre, bunu düşünmene ihtiyacım var."

Alnını onunkine yaslayarak usulca nefes verdi. Belki de onu bunaltan yorgunluk, belki de her düşüncesini tüketmeyi başaran varlığı ya da boğazında bir yumru oluşmasına neden olan inanılmaz şefkati ve sabrıydı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı sadece.

Dudaklarını gagaladı. "Bunun için endişelenme."

Sessiz bir kahkaha attı. "Yine de beni kapalı kapılar ardında öpmeyi alışkanlık haline getirme."

"Hadi ama," diye alaycı bir şekilde homurdandı. "Hiç hoş değilsin."

"Biliyorum." Adamın kucağından kalktı, üstünü düzeltti ve kızarmış yanaklarını ovuşturdu. Karanlık için minnettardı, yine de onu görmeyi çok isterdi: çekici fiziğini, hipnotize edici gözlerini, yakışıklı gülümsemesini.

Yorganın altına gömüldüğünde "Sarılabilir miyiz?" diye sordu. Hâlâ yanıyordu, hâlâ arzuyla doluydu. "Yastık duvarını çoktan aştık."

Kamari gülümsedi. Yine de yan dönerek ondan uzaklaştı. "En çılgın rüyalarında bile, tatlı çocuk."

Onun daha yakına kaydığını hissetti. Sonra, kürek kemiğine narin bir öpücük kondurdu. "İşte benim kızım."

Onun bağlılığının tadını çıkarmaktan başka bir şey yapamadı, gözlerini kapadı ve zihninin düşmekten korkmadığı keşkelere ve hayallere gitmesine izin verdi; sonunda aşkla uğraşacağı bir dünyada, çünkü orada aşk kalıcı olacaktı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MONZA, İTALYA

S Gecenin bir yarısı uyanmış, uzuvları Thiago'nunkilere olması gereken yapboz parçaları gibi dolanmıştı. Zar zor uyandığı için Thiago'nun elinden kurtulacak cesareti toplayamamıştı.

kaldı ve tekrar uykuya daldı.

Birkaç saat sonra uyandığında yanındaki yer boş ve soğuktu. Kafasındaki karışıklık yorgunluğun yarattığı bulanıklığa karışmaya başlamıştı ama Thiago'nun gittiği gerçeğine takılıp kalmamıştı. Çok uzakta olamazdı, demişti kendi kendine.

Yalnız kalma fırsatını değerlendirerek uzun ve sıcak bir duş aldı ve bu sırada gece geç saatlerde olanları hatırlayarak Thiago'yla yüzleşmek zorunda kalacağı an için kendini hazırladı.

Öpüşmeleri arzu, şehvet ve tutkuyla doluydu; daha önce hiç böyle hissetmemişti ve onun kalbini yok etmesine izin veremezdi. Yine de onun yakıcı dokunuşları dövmeli öpücükler gibi aklından çıkmıyordu; otoriter dudaklarının, güçlü okşamalarının her hatırası zihninde yanıp sönüyordu.

Giyinip kahvaltı için aşağı inmeye hazır olduğunda -ve kontrol etmek için hızla kardeşini aradığında, her şeyin kontrol altında olduğunu söyledikten sonra telefonu kapattı- banyo kapısını açtı ve elini göğsüne koyarak bir sıçrayışla ayağa kalktı.

Thiago kapının önünde durmuş, yumruğunu sanki kapıyı çalmaya hazırmış gibi havaya kaldırmıştı.

"Günaydın, günışığı," diye sırttı. "O kadar korkmuş görünme. Sadece benim."

"Beni şaşırttın," dedi sessizce, elini yanına bırakıp yüzüğüyle oynamaya başladı. "Bana böyle sinsice yaklaşma."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Zaman yavaşlarken, gümüş gözleri sessiz bir teselli ve hassas bir şefkat dolu bakışlarla onunkileri buldu.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Kamari kaşlarını çattı. "Merhaba?"

"Merhaba."

Kadın neşeyle ona baktı. "Bunu zaten söyledin."

"Evet, doğru." Boynunun arkasını ovuşturdu, hafifçe kıkırdarken bakışlarını tavana doğru kaydırды. "Çok huzurlu uyuyordun. Seni uyandırmak istemedim."

Yanaklarının kızarmasına neyin sebep olduğundan emin değildi: adamın ona karşı her zaman bu kadar dikkatli olması mı, yoksa bakışlarını yüzüzce vücudunun her santimetresinde gezdirerek tenini süsleyen kat kat giysilere rağmen kendini açıkta hissetmesine neden olması mı? "Bunu takdir ediyorum."

Thiago gözlerini kaçırmak istemiyormuş gibi göz temasını sürdürdü ve boğazını temizledi. Birdenbire ona bir fincan dumanı tüten sıcak kahve uzattı.

Karşılaşmalarının başından beri onu elinde mi tutuyordu? Adamdan o kadar etkilenmişti ki çevresine dikkat etmemişti.

"Siyah."

Gözlerini kırıştırdı ve fincanı kaptı, bu sırada parmakları birbirine değdi. "Ne?"

"Kahven," dedi. "Sade içiyorsun, değil mi?"

Kamari bakışlarını sıcak içeceğin havaya karışan buharından Thiago'nun gülümsemesine çevirdi ve sanki dili tutulmuş gibi başını salladı. "Evet."

Ellerini bol kot pantolonunun ceplerine sokarak sırttı. "Şimdi piste gitmem gerekiyor. Yarış mühendislerimle hızlı bir toplantım var, sonra Cal ile ısınmam ve FP3'e hazırlanmam gerekiyor" - *serbest antrenman, üçüncü seans* - "ama istediğiniz kadar zaman ayırmakta özgürsünüz

piste gelmeden önce. Alex sizi oraya götürecekt ve günü sizinle birlikte geçirecek."

"Korumaya ihtiyacım yok," diye açıkladı gözlerini devirerek ve bu da onu kıkırdattı.

"Biliyorum. Ama ben meşgulken senin yalnız kalmanı istemiyorum."

Dudaklarına değmek üzere olan gülümsemeyi gizlemek için bardağı ağzına götürdü. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Biraz fazla önemsediyini düşünmeye başlayabilirim."

Gülümserken gümüş gözleri kristal bir su yatağındaki elmaslar gibi parlıyordu. "Sen bilirsin."

Kahvesinden bir yudum aldı, kaşları hoş bir şaşkınlıkla hafifçe kalktı. "Kahve güzelmiş. Zengin ve sert."

Gülümsemesi hiç değişmedi. "İtalya'dayız; tabii ki iyi bir şey."

Adam odadan çıkmak için topuklarının üzerinde dönerken, Kamari onun sesini duymak, gözlerinin içine bakmak için esrarengiz bir dürtü hissetti. Dirseğini yakaladı ve adam sustu. "Bekle."

Arkasını döndüğünde gözleri parladı ve öne doğru bir adım attı. "Evet?"

"İyi misin?" diye sordu usulca.

"Evet, neden?" Kaşlarını çatı. "Dün gece yüzünden mi? Merak etme, beni reddetmene alışkınım."

Ona ters ters baktı. "Seni zar zor reddettim, seni drama kraliçesi. Babanızın ölüm yıldönümünden bahsediyorum."

Thiago yutkundu ama başını salladı. Yavaşça saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben iyi olacağım."

"Söz mü?"

Ağzının kenarı bir sırıtışa dönüştü. "Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Beni önemsediyini düşünmeye başlayacağım."

"Asla," diye ısırdı. Her şeye rağmen gerçeği öğrenmek için onun bakışlarını aradı ve gözbebeklerinde kederli bir parıltının döndüğünü görünce kalbi sızladı.

Göz kırptı. "Sonra görüşürüz. Kırmızı yarış kıyafeti içinde pol pozisyonunu almak için uğraşan adam olacağım."

"Babanı gururlandıran o adam olacaksın," diye fısıldadı. "Ve ben de seni gizlice destekleyen sahte kız arkadaşın olacağım."

Elini tuttu ve arkasına yumuşak bir öpücük kondurmadan birkaç dakika önce dudaklarını parmak eklemlerine değdirdi. Gözleri binlercesiyle parlıyordu

Duyguların, yüksek sesle söylemek istemediği söylenmemiş sözlerin, çünkü onu korkutmak istemediğini biliyordu.

Adam odadan çıktı ve Kamari birden gümüşün en sevdiği renk haline geldiğini fark etti.

"İŞTE," dedi ALEX ona bir kask verirken. "Bunu tak." "Bir Vespa mı?" Kamari kıkırdadı. "Gerçekten mi?"

Göz kırparak bej kaskının kayışını bağladı. "Tam İtalyan deneyimini yaşamalısın, aşkım."

Kamari Alex'in arkasına yerleştiğinde, kalçalarının iki yanındaki el tutamaklarını tuttu ve onun motoru çalıştırmasını bekledi.

"Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi, umursamaz bir tavırla. "Yine de *o kadar* zor olamaz. Ayrıca, pist çok uzakta değil, dolayısıyla ölme riskimiz düşük." "Çok güven verici," diye mırıldandı adam otelin önünden ayrılırken. park yeri. "Ölürsek seni öldürürüm."

Aynadaki yansımasını gördü, bıyıklarının altındaki geniş gülümsemesini. "Tito senin biraz kaba saba biri olduğunu söylerken yalan söylemiyormuş."

Kaşlarını çattı, o sokaklarda ilerlerken bakışlarını önünde tuttu. "Sana yanlış izlenimler veriyor. Her zaman taş kalpli bir velet olmadığımı söz veriyorum."

Alex'in gülümsemesi daha da genişledi. "Senden o kadar sevgiyle bahsediyor ki Kam. Senin hakkında hiç kötü bir şey söylemedi."

"Gerçekten mi?"

Başını sallarken mırıldandı. "Sanırım o da incinmekten biraz korkuyor. Onunla ilgili niyetinizin ne olduğundan emin değil."

Kamari'nin parmakları el tutamaklarının etrafında sıkılaştı. "Ona zarar vermek istemiyorum. Öyle bir planım da yok. Bu sadece aramızdaki bir oyun ama kötü bitmesi gerektiği anlamına gelmiyor. O harika bir adam."

"Bir oyun mu?" Alex eğlenerek tekrarladı. "Her neyse, bunu ona söylemelisin, bana değil."

Hepsi kırmızı Primavera Racing ürünleri giymiş bir grup taraftarın yanından geçtiler. Alex korna çaldı, onlar da bir anda sıçradı ama fark ettiler ki

Bisikletin üzerinde oturan Kamari'yi görünce tezahürat yapmaya ve el sallamaya başladılar. Kızlardan biri "Merhaba Kamari!" diye bağırdı.

Alex köşeyi dönerken Kamari irkildi ama el sallayarak karşılık v e r d i .

"İnsanlar beni tanıyor mu?"

Alex kıkırdadı. "Elbette. Tito daha önce padoka hiç kız getirmemişti, bu yüzden hayranlarının onun adına çok mutlu olduğunu düşünüyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Sanırım iyi bir iş çıkarıyoruz." Alex ona eğlenen bir bakış fırlattı. Tekrar.

"Peki, sana sordu mu?" diye sordu kırmızı ışığın önünde durmak için frene basarken. Işığın yeşile dönmesini beklerken ayakları yere değdi.

Dikiz aynasından adamın mavi bakışlarıyla karşılaştı. "Bana ne soracaksın? Evlenmemi mi? Asla olmayacak."

Başını sallayarak kıs kıs güldü. "Hayır. Yarıştan sonra Como Gölü'nde birkaç gün geçireceğiz. Bize katılmanı istedi. Indy geliyor."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluştu. "Öyle mi? Bana söylemedi."

"Bu sabah uçağına binmeden önce onu aradım." Alex gaz keleşbeğinin debriyajına bastı ve cadde boyunca ilerledi, birden fazla işaret F1 pistine doğru yönü göstererek. "Bize katılmalısın."

"Soramam. Ve sanırım Thiago cevabımı zaten biliyor, bu yüzden sormayacak."

"Bummer. Merak etme, ona göz kulak olurum. Rastgele kızları davet etmediğinden, başka biriyle kaçmadığından emin olacağım."

Başını salladı ama Thiago'nun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesi göğsünde tuhaf bir his uyandırdı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Alex."

"İstiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Çünkü nedense onun içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarıyorsun ve bunun için gerçekten minnettarım."

"HER ŞEY YOLUNDA MI?" CAL, Kamari'nin yanına otururken sordu.

Bakışlarını telefonundan kaldırdı, gözlerini kırptırdı ve aniden nerede olduğunu fark etti. Öfke damarlarında dolaşırken sesler bir saniyeliğine kaybolmuştu, ancak bu ani kızgınlık dalgası sadece şu kadar sürmüştü

bir kalp atışı için. Yüzünü gevşeterek ne kadar şaşkın olduğunu belli etmemeye çalıştı ve Cal'a gergin bir gülümseme sunarak başını salladı.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve Thiago'yu arabasında otururken izledi, yarış mühendisine bakarken, mühendisi ona bir tabletteki istatistikleri gösterdi.

Garajın arka tarafında oturduğu için adamın kaskının altına gizlediği yüzünü zar zor görebiliyordu ama bakışlarındaki konsantrasyon ve kararlılığı algılayabiliyordu.

Q1 ve Q2'yi hiç zorlanmadan geçmiş ve her zaman en hızlı turu atmaya başarmıştı. Bugün kendine güveniyordu - sıralamaların başından beri yaydığı enerjiden belliydi - ve Pazar günkü yarışta pol pozisyonunda olabileceğinden emindi.

Kamari, Luke'un sorusuna cevap olarak başını sallarken onun yüz ifadesini inceledi. Gri gözleri, Kamari'nin daha önce birkaç kez fark ettiği tüyler ürpertici bir kararlılıkla parlıyordu. Arabadayken hiçbir şeyin ona ulaşamayacağı belliydi; kendi dünyasına dalmıştı.

Kaskın arkasındaki bu kişi başka biriydi. Dudaklarına bir gülümseme kondurmak için elinden geleni ardına koymayan cilveli adam değildi, iğrenç kahkahası yankılandığında odanın dikkatini çeken güneş ışığı değildi. Ne zaman zırhını giyse, dış görünüşü buza dönüşüyor ve kararlılığı çelikten yapılıyordu. Aklında tek bir hedef vardı, o da podyumun en üst basamağında durmak ve en büyük kupayı göklere doğru sallamaktı.

Hiçbir şey onun için önemli değildi. Hiçbir şey onun dikkatini dağıtamazdı.

O Thiago Valencia'ydı. Dokunulmaz. Acımasız. Kalpsiz.

Herkes Q3'ün başlamasını beklerken garajın içindeki atmosfer cızırdıyordu.

Tulumlarıyla ayakta duran ve etrafta dolaşan teknisyenlerle birlikte kırmızı arabanın fotoğrafını çekti. Fotoğrafı Instagram hikayesinde parmaklarını birleştiren bir emoji ile paylaştı, ardından motor kükrediğinde dikkatini tekrar Thiago'ya odakladı. Sürücüler teker teker garajlarından çıktılar ama Thiago oradan ayrılmadı.

"Neden gitmiyor?" Kamari Cal'a sordu.

Koyu tenli adam kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Takım onun pole pozisyonunu alacağından emin. Muhtemelen onu göndermek için seansın kalan son birkaç dakikasını bekliyorlar."

"Güvenli mi?" diye sordu, kuşkuyla. "Yani, ya en hızlı turu koşmazsa?"

Cal omuz silkti ve boynunun arkasındaki kulaklığı çıkarıp kucığına koydu. "Araba bu pistte iyi gidiyor, bu yüzden ilk üçe gireceğini düşünüyorum. Ama göreceğiz. Böyle çılgınca şeyler yapmak sporu heyecanlı kılan şeydir."

Kamari başını salladı. Miles Huxley'nin siyah arabasını gösteren ekrana baktı, herkes yoğun bir şekilde sıralama seansına odaklandığı için garaj sessizliğe gömüldü.

Bugün erken saatlerde gelen Indy, Kamari'yi kaburgalarından dürtükledi. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Tanrım," diye başladı Kamari alaycı bir tavırla, "teşekkürler. Bana karşı bu kadar tatlı olmana gerek yok."

"Hayır, gerçekten Kam." Sesi fısıltıya dönüşürken arkadaşı kulağına doğru eğilmişti. "Her şey yolunda mı?"

Kamari boğazında aniden beliren yumruyu yuttu. Telefonunun kilidini açarak en yakın arkadaşına uzattı ve sıkıntısının nedenini gösterdi.

BİLİNMIYOR

Dikkat arayan.

O adam seni kullanıyor.

"Sence bu-"

"Evet," dedi Kamari, sesi kısıldı ve cihazı çantasının dibine koydu. "Bu dünya gezegeninde hobisi bana zarar vermek olan tek bir dangalak var."

Indy başını arkadaşının omzuna yaslayarak, "Ona aldırma," diye fısıldadı.

Kamari omuz silkti. Dürüst olmak gerekirse, eski erkek arkadaşı umurunda değildi, yine de ona eziyet etmek için neden zaman harcadığını anlayamıyordu. Özellikle de onu sürekli aldatarak ayrılmak isteyen kendisiyken. Onsuz daha iyiydi, her halükarda özgürdü, kendisi mutluluğa doğru sallanıyordu.

"Ben değilim."

Güçlü kollar Kamari ve İndigo'yu kemik kıran bir kucaklaşmayla sarmak için geldi. "Neden sarılıyoruz?" Alex sordu.

"Bize sarılıyorsun," diye mırıldandı Kamari, dostane kozasında olmanın verdiği güzel duyguya rağmen onun elinden kurtulmaya çalışarak.

Indy'nin diğer tarafına oturmadan önce şakacı bir tavırla, "Kaba kadın," dedi. "Ah, işte Tito garajdan çıkıyor."

Sıralamanın sona erdiğini gösteren damalı bayrağın sallanmasına iki dakikadan fazla bir süre kalmıştı.

Araba pit şeridinde hızla ilerlerken Kamari'nin kulakları çınladı ama bakışlarını tam karşısındaki duvarda asılı duran birkaç ekrandan ayırmadı. Callahan'ın ellerini birbirine sürterken dizinin aşağı yukarı sallandığını ve ara sıra kendisinin dokunduğunu hissetti. Indy her zamanki gibi dramatik bir şekilde Alex'in elini sıkıca tutarken, Kamari kalbinin gürültülü ve vahşi ritmine rağmen soğukkanlılığını koruyordu.

"Hadi Tito," diye mırıldandı Cal nefesinin altından. "Bunu yapabilirsin."

"Birinci sektörde mor," diye tezahürat yaptı Indy ve bunu yüksek sesle Bağırışlar ve cesaretlendirici çığlıklar garajda yankılanıyor.

"Mor mu?" Kamari şaşkın bir fısıltıyla sordu. "Birinci sektör mü? Lütfen İngilizce konuşun, çok teşekkür ederim."

Alex eğlenen bir bakışla ona baktı. "Tanrım, Kam. F1 argosuna ayak uydur, olur mu?"

Indy Alex'e dirsek attı ve Kamari'ye döndü, ancak bakışları hâlâ televizyona sabitlenmişti. "F1 pistleri her biri turun üçte biri olan üç sektöre ayrılır. Bir sürücünün her sektörden ne kadar hızlı geçtiğini belirlemek için üç renk kullanırız: mor, yeşil ve sarı. Burada görebilirsiniz" - Thiago'nun adının yedi rakamıyla birlikte görüntülendiği ekranın altını işaret etti, hemen altında tur zamanının bir devamı yer alıyordu - "birinci sektör mor renkte, bu da turun o bölümünde en hızlı zamanı yaptığı anlamına geliyor."

"O zaman sarı ve yeşil ne anlama geliyor?"

"Yeşil, bir sürücünün pistin o bölümünde kişisel en iyi tur zamanını belirlediği anlamına gelir. Sarı ise sürücünün kişisel en iyi tur zamanını kaydetmediği anlamına gelir."

"Oh." Başını salladı. "Aynı zamanda ikinci sektörün en hızlısı mı?"

Thiago yedinci virajı almak için frene basarken Indy "Evet," diye onayladı. "Arabası bu pistte etkileyici, aynı şekilde Rowan'ınki de öyle, şu anda P2'de."

Kamari kaşlarını çattı. "Nasıl olur da bir araba her pistte iyi çalışmaz?"

Cal, "Her pist farklıdır ve her araç da farklıdır," dedi. "Bazı otomobiller uzun düzlüklerde daha hızlı olmak için üretilirken, diğerleri virajlarda daha hızlı olabiliyor. Ancak amaç, otomobilin her ikisinde de hızlı olması ve yeniden hızlanmada hızlı olması."

"Aman *Tanrım!*" Indy ayağa fırlayıp Alex'i de peşinden sürüklerken haykırdı. "Hadi, hadi, hadi."

Thiago son uzun düzlükte son sürat ilerledi ve Kamari ekranın sol tarafındaki sürücü sıralamasına baktığında, bir dakika yirmi iki saniyede en hızlı turu attığı için ismi ilk sıraya yükseldi.

Birkaç saniye sonra damalı bayrak sallandı ve saf coşku alanı kaplarken tüm salon sevinç çığlıkları içinde patladı.

Thiago Valencia pole pozisyonundaydı.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MONZA, İTALYA

"K BEN," DIYE FİSİLDADI THIAGO. "Kamari? Kam? Ay Işını?"
"Ne?" diye tısladı gecenin obsidyen ışığında. "Ay ışını mı?"
"Evet," diye mırıldandı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sen Ay'sın."
"Sarhoş musun sen?" Yumuşak ama yorgun ses tonundan zevk duyuluyordu.
"Hayır. Sadece bugünkü quali sonuçlarına göre hala yüksek."
Kadının yan dönüp ellerini yastığının altına koymasını izledi. Gözleri hâlâ kapalıydı, ancak yıldız ışığının yaprak dökmeyen süsenlerde nasıl görüldüğüne tanık olmak için onları açmasını diledi.
"Uyuyor musun?" diye sordu.
"Uyuyor gibi mi görünüyorum?"
Ilık Eylül esintisi açık pencerenin aralığından süzülerek perdeleri hafifçe savurdu ve elmacık kemiğinin dış hatlarını narin bir okşayış gibi fırçaladı.
Thiago ay ışığının doğrudan Kamari'nin yüzüne düşmesini ve melek yüzünde gümüşü bir parıltı yaratmasını izledi.
"Bana bakmayı kes," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Hiç de üzgün değilim," diye cevap verdi kızın göremediği bir sırıtışla.

Sonunda gözlerini açtı ama ışık, irislerinin etrafındaki parıltıyı gerçekten algılayamayacak kadar karanlık ve loştu. "O kafanın içinde neler oluyor Valencia?"

İlk başta ona dün gece olanlar hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormak istedi. Birbirlerine verdikleri o birkaç öpücükten sonra onun yanında uyumak konusunda rahat olup olmadığını; onu istediğini itiraf ettiğinin farkında olup olmadığını.

Ama o anı mahvetmek istemedi.

Sabahtan beri ikisi de bu konuyu açmamıştı ve şimdi bu konu hakkında konuşmamanın en iyisi olacağını düşündü.

Ve böylece, kalbinin en gizli kısımlarını ortaya çıkarmaya hazır, yumuşak bir mırıltıyla, "Gerçekten gerginim," dedi.

Onu, duyularının yükselmesine neden olan bir yoğunlukla izliyordu ama sesi kadife kadar yumuşaktı. "Yarınki yarış hakkında mı?"

"Evet."

"Bu normal. O kadar çok insan senden çok şey bekliyor ki. Tüm bu baskıyla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum."

Omuz silkti. "Bu hayatın bir parçası." "Kendine güveniyor musun?" "Sanırım öyle."

Karanlıkta bir gülümseme seçilebiliyordu. "İyi o zaman. Direksiyonun başına geçip yarışı kazanmak için tam gaz gitmek için ihtiyacın olan tek şey bu."

Kıkırdadı, yorgunluktan kaskatı kesilmiş yüzünü kendi hoşuna gitmeyecek kadar nemli bir eliyle ovuşturdu. Bu kadının yanında çok gergindi ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. "Bu senin moral konuşman mı?"

"Bu işte kötüyüm," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. Dudaklarına dolu dolu bir gülümseme değdi. "Bence çok şirin."

Öfkelendi. "*Şirin* ve *Kamari*"nin birbirine yakışan iki kelime olduğunu sanmıyorum."

Boğazından bir kahkaha patladı. "Haklısın. Tam bir baş belasısın." "Çok tatlısın."

Bakışlarıyla dolgun dudaklarının hatlarını izledi, burnunun rotasını takip ederek gözlerini buldu ve gün ışığında uzanmış olmalarını diledi.

Bir zamanlar ona yaklaşma fikrinden pek hoşlanmamıştı, onun gerçek niyetinden emin değildi. Ama şimdi daha fazlasını istiyordu; onu tanımak, arkadaşı olmak, o görünmez ipe tutunmak ve onu kafese kapatana kadar kendine doğru çekmek. Bu riski göze alacaktı.

"Teşekkür ederim," dedi uzun bir sessizlik anından sonra. "Buraya geldiğiniz için. Beni desteklemek için."

"Senin için geldiğimi mi sanıyorsun, ha?" diye alay etti, kendi ayağıyla onun ayağını dürttü, bu da onun bacağına daha sert bir tekme atmasına neden oldu. "Dünya senin etrafında dönmüyor."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Neden buradasın o zaman?" "nk Alex beni çağırdı."

"Alexander için mi buradayım diyorsun?" Elini kalbinin üzerine koyarak incinmiş gibi yaptı, öfkesi ses tonuna karıştı.

Kızın kıkırdaması kulaklarına melodik bir şarkı gibi geliyordu. "Belki." "Yalancı," diye söylendi. "Alex'in neden aradığını biliyorsun, değil mi?" "Artık biliyorum."

Kolunu başının altına koydu ve yanağını pazusuna yaslayarak parmaklarını buklelerinin arasından geçirdi. "Indy'nin hikâyesini izlemekle meşguldüm ve sen de orada grndn ve sanırım Alex yüzümde bir şey gördü. Seni aramamı isteyip istemediğini sordu ama gelmeyeceğini bildiğim için hayır dedim. Seni rahatsız etmek istemedim."

Bira kalp atışı kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Kızın sinirli mi yoksa dalgın mı olduğunu bilmiyordu ama "Ben buradayım, değil mi?" dediğinde sesi sert bir şekilde yankılandı.

Thiago usulca i çekti. Onun kendini korumasını istemiyordu. Kalbini koruyan çok fazla katman vardı ve her yüzeyi incelikle nasıl soyacağını bildiğinden emin değildi. "Zırhını bir saniyeliğine indirip buraya gelebilir misin?"

Ona dokunmadığı halde hareketsiz kaldığını hissetti. "Nereye?" "Buraya gel Kam," dedi, sesi aniden boğuklaşmıştı.

Kadın istemeye istemeye yaklaştı ve adam onun düşünmesine izin vermedi. Ne yapmak üzere olduğunu anlaması için ona zaman vermedi.

Sonra hareket etti ve onu göğsüne bastırdı, kolları gövdesinin etrafında sıkıca sabitlendi.

İlk başta hareket etmedi, sanki kucaklamaya karşılık vermekten korkuyordu. Sanki ona sarıldığına inanamıyormuş gibi. Ama bir süre sonra

Sonsuzluk, kolları onun beline dolandı ve yumuşak bir iç çekişle aralarındaki mesafe şeridini ortadan kaldırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı başının tepesine doğru. "Ne için?"

Senin kırmadığın bir şeyi iyileştirmeme yardım ettiğin için. Griye boyanmış bir dünyada hâlâ altın rengi bir şeyler olduğunu görmemi sağladığın için.

"Her şey için," diye nefes verdi. "Beni dışlama, tamam mı?"

"Kapatmayacağım," diye söz verdi ve o da ona inandı.

OceanofPDF.com

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

MONZA, İTALYA

A Nabzı şakağına çarparken koyu renk buklelerini alnından uzaklaştırdığında ağzından KORKUNÇ BİR NEFES çıktı.

Nefes aldı. Nefes verdi. Tekrarladı.

Alev alev yanan sinirlerini yatıştırmaya ya da en azından kaygı ateşini çatlayan korlara indirgemeye çalışarak, yarıştan önce genellikle Callahan'la birlikte yaptığı nefes alma rutinini uygulamaya devam etti.

Eski bir Ferrari F40'ın yolcu koltuğunda oturduğu ve zihni rahatsız edici düşüncelerle doluyken dalgın bir şekilde kalabalığa el salladığı sürücü geçidinden sonra özel odasına yeni dönmüştü.

Yanmaz iç çamaşırlarını giymiş, yarış kıyafetini giymiş ama üst kısmını kalçalarına kadar sarkıtmıştı.

Thiago saatine baktığında burnunun kemiğini sıktı. Yarış bir saat içinde başlayacaktı ve Cal ile ısınmak için on beş dakika içinde odasından çıkması gerekiyordu.

İnledi, bu kadar sıkıntılı hissettiği ve duygularını kontrol edemediği için kendine kızdı. Ruh halinin yarışını etkilemesine izin veremezdi. Kaybedemezdi, özellikle de bugün.

Telefonunu eline alarak, ona gerçek dünyayı unutturabilecek gibi görünen tek kişiye mesaj attı.

@THIAGOVALENCIA

Neredesin?

@KAMARI.MONROE

Paddock Club'ın üst katında şampanya içiyoruz.

@THIAGOVALENCIA

Tabii ki öylesin.

Şimdi odamda buluşabilir miyiz?

Lütfen

@KAMARI.MONROE

Madem bu kadar nazikçe sordun.

Omw

Kısa bir süre sonra yumuşak vuruşlar birbirini izledi ve Kamari'nin içeri girmesi için sözlü izin verdiğinde, sanki Kamari'nin varlığıyla tüm zihnini huzura kavuşturma gücüne sahipmiş gibi stresin damarlarından yavaşça dağıldığını hissetti.

"Beni mi çağırıyorsunuz, Majesteleri?" Dudaklarında küçük, eğlenceli bir gülümseme belirdi ve bu da onun genişçe sırtmasına neden oldu.

"Egom için harika şeyler yapıyorsun, Kam."

Gözlerini devirdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Yapabiliyorken tadını çıkar çünkü yarın kötü olmaya geri döneceğim."

Duvara yaslanmış küçük kanepeye otururken kıkırdadı. "Senden daha azını beklemiyordum."

Bakışlarını kızın fiziği üzerinde gezdiren Thiago'nun çenesi kızın uzun bacaklarını görünce gerildi. Her zamanki gibi kıyafeti zarif ve tertemizdi ve Thiago diğer erkeklerin ve kadınların pervasızca ona baktığını fark etmekte zorlanmaya başlamıştı çünkü o kendisine ait değildi ve asla da olmayacaktı.

"Neden SOS mesajı?" diye sordu, Alex'in duvara astığı birkaç Polaroid'e bakmak için onun yakıcı bakışlarından uzaklaşarak.

Thiago başını kanepeye yasladı ve bakışlarını boş tavana dikti. Nefes verdi ve başını salladı, zararın kendisini tüketmesine izin verdiği için kendine kızdı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sadece burada olmanı istedim."

Gelip onun yanına oturdu ve kalçalarının birbirine yapışmasına neden oldu. "Konuş benimle."

Sesinde duymaya alışık olmadığı bir yumuşaklık, bir ahenk vardı. Kadının kokusu duyularını sardı ve ona bakma isteğiyle savaştı.

"Thiago," diye mırıldandı o bir şey söylemeyince. "Bunu söylememin biraz ikiyüzlüce olduğunu biliyorum ama benimleyken her şeyi içine atmak zorunda değilsin. Burada sessizce oturabiliriz ya da seni rahatsız eden şeyler hakkında konuşabiliriz. Ama sadece burada olduğumu bil, tamam mı?"

Eli kızın dizini buldu ve hafifçe ovuşturdu. "Çok tatlısın, değil mi?"

Göz ucuyla onun omuzlarını silkerek mahcup bir tavır takındığını gördü. "Bazen böyle şeyler olabiliyor."

Kalın ve hafif dengesiz bir sesle, "Sadece endişeliyim," dedi.

"Sorun değil," dedi ona nazıkçe. Ses tonunda zerre kadar yargılama yoktu ve bunu takdir etti. "Sadece tekrar yoluna girmen ve odaklanman gerekiyor."

"Evet." Başını salladı, zihnini kaplayan sarmal düşüncelerden kaçmaya çalışıyordu. Öne doğru eğilerek dirseklerini kalçalarının üzerine koydu ve parmaklarını ensesindeki saçlarda gezdirerek başının omuzlarının arasına düşmesine izin verdi. "Evet, anladım."

"Neden hayranlarınıza bu yönünüzü göstermiyorsunuz?"

"Hangisine?"

"Bu," dedi yumuşak bir sesle. "Savunmasız sürücü, başarısız olmaktan korkan, geleceğini önemseyen. Gerginsin ve bu normal."

Başını salladı, bakışları beyaz yarış botlarına takıldı, dalgınca süet ayakkabının dış hatlarını izledi. "Sanırım insanlar beni en çok umursamıyormuş gibi davrandığımda seviyor."

"Eminim yanımda oturan Thiago'yu da çok seveceklerdir."

Dizleri zıplamaya başladı ve elini kalçasına koyduğunda, vücudunu sarsan her küçük titreme kayboldu. "Kırılганlık beni zayıflatıyor."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kadının sözlerinden öfke duyuluyordu. "Kırılганlık bir insan olarak senin en büyük değerin Thiago. Korkularını tüm çıplaklığıyla ortaya koymak zorunda değilsin."

ve sana inanmayanlara olduğu gibi servis et. Sen hayallerinin peşinde koşan ve onları elinden kaçırmaktan korkan bir adamsın ve bu iyi bir şey."

Birkaç dakika boyunca nefes alamayacakmış gibi hissetti. Nabızı şakağına çarpıyordu ve boğazının içinde bir yumru oluşmuştu. Su çizgisine batan yanma hissinin geçmesi için gözlerini defalarca kırpması gerekti.

Kamari onun profiline bakacak şekilde döndü ve dizinin hafifçe bacağıının yan tarafına girmesine neden oldu. Yine de, yarış kıyafetinin malzemesinden, uyluğunun üzerinde duran küçük elinden yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

"Bana bak," dedi, o kadar sert ve kararlı bir şekilde ki, adam onun emrini yerine getirmekten başka bir şey yapamadı.

Kaşlarının arasında hafif bir kırıışıklık vardı, bakışlarında bir endişe parıltısı parlıyordu.

"Yanıldıklarını kanıtla," diye fısıldadı sessizce ama şiddetle.

"Yapacağım," diye söz verdi, kelimeler boğazında düğümlendi. "Yemin ederim yapacağım."

Kadın elini kucacağına götürdü ve adam umutsuzca elini geri tutacak, parmaklarını birbirine geçirecek ve asla bırakmayacak cesarete sahip olmayı diledi. "Taşıdığın bu acıyı lütfen içinde tutma. Onu bana ver, Thiago. Onunla ne yapacağını bilen birine ver ki bu ağırlığı omuzlarında tek başına taşımak zorunda kalmayasın."

Yutkundu. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü her acı çektiğimde birinin bana bunu söylemesini isterdim. Keşke birileri kendileri de mücadele ederken bana sarılacak kadar cesur olabilseydi."

"Kam," diye mırıldandı, bakışlarını onun yüz hatlarında gezdirirken. Onun için çok güzeldi - içi de dışı da.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bu benimle ilgili değil."

Sanki onun zümrüt bakışları karşısında dili tutulmuş, hayrete düşmüş gibi, cevap olarak sadece başını sallayabildi. Sonra kollarını onun omuzlarına doladı ve onu göğsüne çekti.

Birkaç kalp atışı kadar uzun süre hareketsiz kaldı.

"Bana tekrar sarılır mısın?" diye sordu. "Buna ihtiyacım var."

"Buna alışma," dedi ama kucaklaşmaya karşılık verirken kolları anında adamın ortasına dolandı.

Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü, burnunu yumuşak tenine soktu. "Ama güzel bir his."

Ancak uzun bir süre sonra, "Sanırım sorun değil," diye itiraf etti. Yine de elini gevşetmedi bile.

Thiago için Kamari her şeydi. Ay, çapası ve aynı anda kendisini bulutların üzerinde yüzüyormuş gibi hissettiren ilahi bir varlık.

Birbirlerinden uzaklaştılar ve yüzü asıldı, bakışlarını adamın göğsüne ve yanmaz gömleğinin üzerindeki sponsor logolarına dikti, sanki adamın gözlerindeki o bakışa dayanamıyordu. "Ben gidip konsantre olmana izin vereceğim. Dikkatini dağıtmama gerek yok."

Bu söz göğsünde bir öfke patlamasına neden oldu. "Sen dikkat dağıtıcı değilsin."

Asla olmadı, asla olmayacak. Onun kendini düşünme şekline katlanamıyordu.

Gözlerini devirdi. "Öyleyim, Thiago."

Çenesi gerildi. "Isınmam gerekene kadar kal."

"Ama-"

Kadın tepki veremeden, uzaklaşmadan, adam dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Boğazının arkasından bir şaşkınlık nefesi yükseldi ve yüzünü kavrayıp onu yoğun bir şiddetle öptüğünde, kollarını tekrar boynuna doladı.

Odaya gelmeden önce şampanya içtiğini söylemişti ama dudaklarının tadı köpüklü şarap gibi değildi. Sadece kiraz tadı alabiliyordu - parlatıcısının tadı - ve bu onu daha çok arzulamasına neden oldu. Dudakları uyuşana kadar, dünya bir bulanıklıktan ibaret olana kadar, nefesi kesilene kadar onu öpmek istiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı, neredeyse tutarsızca.

Kıkırdadı, başparmakları kızın elmacık kemiklerini okşadı. "Seni öpüyorum." "Neden?"

Çünkü o yanındayken asla düzgün düşünemezdi.

Çünkü orman yeşili gözlere baktığında her zaman zaman kavramını yitirirdi.

Çünkü o bir uyuşturucu gibiydi - uzak duramayacağı türden, onu mahvedecek sarhoş edici türden.

Ama bağımlıydı ve bir tedavi bulmak istediğinden emin değildi. Onun dokunuşunu arzuluyor, arzuluyor ve özlüyordu - yavaş yavaş kendini mahvetmenin zararlı gücüne teslim ediyordu.

Dudakları kadının çenesine doğru ilerledi ve ağzı açık öpücükler kondurdu. "Çünkü şu anda çok öpülebilir görünüyorsun."

Ve sikilebilir.

"Özel olarak öpüşmeme konusunda anlaşmıştık."

Yumuşak bir şekilde homurdandı. "Hayır, Kam. Kuralları sen koydun ve ben sadece uyudum."

Onu nazıkçe itti, göğsü kabarıyor ve gözleri kendi aylarının yansıttığını bildiği bir arzu ışıltısıyla parlıyordu. "Bu iyi bir fikir değil," dedi sessizce ama adamın ağzına bakıyordu.

Öne doğru eğildi ve kızın zaten kanla kızarmış dudaklarına baktı. "Olabilecek en kötü fikir. Gerçekten çok içtin mi?"

Kamari kaşlarını hafifçe çatarak başını salladı. "Hayır. Henüz bir yudum bile içmedim."

Göğsü inip kalkıyordu ve yaklaşan yarışa konsantre olması gerektiğini biliyordu. Ama onu ona bağlayan görünmez ip sarsılmıyor, boyun eğmiyor ve onu en zararlı şekilde ona doğru çekilmeye mecbur bırakıyordu. "Güzel."

Ağzını tekrar onunkinin üzerine eğdi, daha talepkâr ve cezalandırıcı bir şekilde bir elini başının arkasına götürdü ve parmaklarının ipeksi buklelerine dolanmasına izin verdi. Dudaklarını aralayarak adamın dilinin kendi diline değmesine ve onunla müstehcen bir dansa başlamasına izin verdi.

Öpücük dağınık, aceleci ve umursamazdı. Bu kadar kısa bir süre içinde omuzlarındaki yükü kaldırabildiğini fark ettiği an dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kamari öpücük üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışırken onun kadar ağır nefes alıyordu ve adam sıırttı. Bir elini Kamari'nin boynuna, ardından omzuna, sonra da kaburgalarına götürerek başparmağıyla Kamari'nin giyinik tarafını okşadı ve ardından koluyla Kamari'nin belini tamamen sardı.

"Thiago," diye mırıldandı. "Biz-"

"Birkaç dakikamız var."

Koridordan kahkaha sesleri yankılandı ve ardından Rowan'ın yandaki odasına girdiğini gösteren bir kapı çarpma sesi duyuldu.

Thiago, Kamari'yi kucağına çekti ve Kamari de baş döndürücü öpüşmelerine ara vermeden kucağına oturdu. Parmaklarını Kamari'nin ensesindeki saçlarda gezdirdiğinde, tırnaklarının Kamari'nin kafa derisini sıyırdığı hissi gırtlaktan bir inilti çıkmasına neden oldu.

Avuç içleri uyluklarının dış kısımlarında gezinerek arka tarafına ulaştı ve aşağıya doğru kayd. Etini yoğurdu ve dudaklarından yumuşak, zevkli bir iç çekiş çıkardı.

Kamari'nin tırnakları boynunun kenarlarını sıyırarak yavaşça göğsünden aşağı iniyor, hafif ama güçlü dokunuşu tüyleri diken diken ediyordu.

Yavaşça kalçalarını döndürmeye başladı ve adam ereksiyonunun giderek daha fazla büyüdüğünü ve arzuyla zonkladığını hissedebiliyordu. Göğüsleri birbirine bastırılmış, kalp atışları senkronize olmuş iki metronom gibi aynı hizaya gelmişti. Ateşe dayanıklı gömleğinin ve giydiği ince ipek bluzun kumaşından onun meme uçlarını hissedebiliyordu - sert ve ihtiyaçtan gergin. Onu çıplak görmek istiyordu, onu yatırmak ve anlamsızca becermek istiyordu. Onu, onun her şeyini istiyordu.

Bunu sisteminden atması gerekiyordu, yoksa yanacaktı.

Kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, parmakları onu uzaklaştırmak için saçlarını çekiştirdi. Adam gözlerini açtı ve kadının genişlemiş göz bebeklerini ve ana hatları boyunca dönen arzusun parıltısını görünce nefesi boğazında düğümlendi.

Beklenmedik bir şekilde elini adamın sertleşmiş aletinin üzerine koydu ve küçük odanın içinde boğuk bir iniltinin yankılanmasına neden oldu. Avucunun topuğunu adamın sikine sürtmek suretiyle en ufak bir baskı uyguladığında, adam kalçalarını öne doğru savurdu, başı geriye eğildi ve dudakları hafifçe ayrıldı.

Davranışlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Bakışlarında en ufak bir belirsizlik yoktu. Yine de, bunu yaptığına inanamıyormuş gibi dudaklarının aralanışını izledi.

Bakışlarını onu saran küçük eline kaydırdığında nefesi ciğerlerinde bir yerde takıldı. "Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun, Kam?"

Yanıt olarak başını salladı.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu mırıltıyla.

"Evet," diye karşılık verdi boğuk bir sesle, bakışları onun yüzünü arıyor, güzelliğini katalogluyordu. "Seni istiyorum."

"Fazla zamanımız yok."

Onun sıkışmış ereksiyonunu ovmaya başladı ve nefeslerinin sendelemesine neden oldu.

Günahkâr dudakları çenesinden boynunun kenarına doğru ilerledi ve nabzının düzensiz bir şekilde attığı noktayı sıyırdı. Tenine karşı sırttığını hissetti, sanki onun üzerindeki gücünün farkındaydı.

Adamın açılmış bacakları arasında dizlerinin üzerine çökerek, dolgun dudaklarını muzip bir gülümseme süslerken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Yarış kıyafetinin geri kalanının fermuarını açtı, tüm güven ve tereddütsüz cesaretle, yumuşak bir kıkırdama duvarlarda yankılandı.

Altına da bir kat yanmaz iç çamaşırı.

Thiago onun dudaklarının yanında beliren küçük gamzeyi görünce gülümsedi ve başparmağının ucuyla girintiyi hafifçe okşadı.

Yeşil gözleri onun baş döndürücü bakışlarını buldu. Aralarında bir bariyer gibi duran son giysi katmanının arasından adamın sertleşmiş ereksiyonunu avuçladı, başparmağı adamın şaftının başını sıyırdığında kaşlarının nasıl birbirine dolandığını inceledi.

"İyi bir çocuk olup sessiz kalabilir misin, güzel çocuk?" diye sordu boğucu bir fısıltıyla, parmakları iç çamaşırının eteklerine doğru ilerlerken. "Duvarlar ince. Rowan'ın seni duymasını istemeyiz, değil mi?"

Kadının tavrındaki büyük değişim karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu. Onun kendinden emin olduğunu her zaman biliyordu. Güçlü. Büyüleyici.

Ama buradaki kadın onu paramparça edecekti.

Thiago kalın bir sesle yutkundu ve onun önünde diz çökmüş bu büyüleyici kadını görünce nutku tutulmuş gibi başını salladı.

"Kelimeler, Thiago," diye sordu.

Sırıttı ama tırnakları v-kasının çizgisini sıyırdığında ürperdi. "Evet, Kam. Senin için sessiz olacağım."

"Aferin oğlum."

İç çamaşırını çekiştirerek indirdi ve kalçalarını okşarken adamın büyüklüğü karşısında gözleri hafifçe büyüdü.

Thiago ona doğru eğildi ve çenesini kavrayarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. Dudaklarını bir kez gagaladı. İki kez. Öpücük sıcak ve dağınık hale gelene kadar üç kez. Kız elini ereksiyonunun etrafına sarıp yumruğunu hafifçe aşağı yukarı pompaladığında Thiago onun ağzının içinde inledi.

"Sen iyi bir kızsın," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Bunu kaldırabilirsin."

Kanepeye yaslandı ve kızın kalın aletinin etrafına zar zor uzanabilen parmaklarını görünce hemen şimdi, burada çözülebileceğine yemin etti. Uzun saçlarını eğreti bir at kuyruğu şeklinde topladı ve yutkundu.

Sonra ağzını ucuna götürdü ve bakışlarını tutarken kaçan pre-cum damlasını yaladı. Tırnakları sertleşmiş uzunluğunun hassas alt tarafını sıyırdı ve onu okşamaya başladı. Yavaşça. İşkence edercesine.

"Nasıl buldun?" diye sordu, yumuşak sesi neredeyse bir mırıltıya dönüşmüştü. "Nazik mi?"

Başparmağı başının üzerinde gezindi ve Thiago başını geriye atarak ses çıkarmamaya odaklandı.

"Lütfen," diye nefes aldı, pelvisini yukarı doğru salladı. "Lütfen, ne?"

Çenesi gerildi. "Lütfen, Kam." Tekrar ona baktığında dudaklarının kötü niyetli bir sırıtışa dönüştüğünü gördü. "Benimle alay etme."

"Yalvardığında yakışıklı oluyorsun." Elini daha sıkı sardı, bacaklarının ihtiyaçtan titremesi için mükemmel miktarda baskı uyguladı. "Sert mi?"

"Siktir," diye nefes aldı. "Aynen böyle."

Dili kızarmış uça gezindiğinde, bu his onun sessizce inlemesine neden oldu.

Kadın onu soğuk bir bakışla kısırdı ve adam da kabullenerek yutkundu.

Kamari dudaklarını başın etrafına sardı, diline sızan her damla nemi topladı ve elini tabana pompalamak için kullandı.

Daha aşağılara inmeye başladığında, ulaşamadığı yerlerden zevk almak için elinin yardımını kullandığında, Thiago tekrar inledi. Kamari bir kahkaha attı ve tabandan başa doğru düz bir şeridi yaladı.

Onun tamamen merhametine kaldığını fark etti ve yumruğunu ağzına götürdü. Parmak eklemlerini ısırarak ağzından kaçmak üzere olan sesleri bastırmaya çalıştı. Saçlarını sıkıca kavrayan adam, saç tellerini çekerek başını yukarı ve aşağı doğru yönlendirdi.

Her iki elini de onun ağrıyan sikini pompalamak için kullanmaya başladı, dudakları başını tamamen emerken dili ucunu yalayarak harikalar yarattı.

Ucu boğazının arkasına çarptığında yumuşakça inleyerek onu derinlere aldı. Titreşimler kemikleri boyunca elektrik çarpmalarına yol açarak kalçalarının yukarı doğru kalkmasına neden oldu.

Onu sert ve hızlı bir şekilde okşadı, derin ve duygusal bir şekilde içine aldı.

"Ahhh, kahretsin, Kam. Senin içinde olmak istiyorum," diye itiraf etti beyaz yıldızlar görüşünü bulanıklaştırmaya başladığında.

"Sessiz ol."

Yumuşak bir inilti duyuldu. "Senden nefret ediyorum."

Kamari tekrar bir kahkaha attı ve titreşimler başının geriye doğru eğilmesine neden oldu. Kaşları zevkten çatılırken ağzından ağır nefesler çıkıyordu.

Dilinin ucu yarığın etrafında dönüyordu ve onu tekrar derinlere götürdüğü anda, onu yoğun bir şekilde izleyen geniş, yeşil gözleriyle karşılaşma hatasını yaptı.

Tırnakları şaftının alt tarafına değdiğinde inlemekten başka bir şey yapamadı. Yıldızlar görüşünü beyazlatırken, sert bir şekilde çözüldü.

Kalçalarını ileri doğru savurdu ve bakışlarını ondan ayırmadan, dudaklarında bir zafer sırtışıyla yarı sert sikini bırakmadan önce her damlasını yuttu. Başparmağıyla ağzının kenarını silerek kalçasını okşarken, adam da nefesini toparlamaya çalışarak yavaş yavaş kendinden geçti.

"Beni öldüreceksin Kamari," dedi nefesi kesilmiş bir halde. "Güzel."

Ayağa kalktı, saçını ve kıyafetini düzeltti ve topuklarının üzerinde döndü. "Şu lanet Grand Prix'yi kazan, Thiago."

SIMON ROMANO Thiago'nun kaskının arkasına dokunup başıyla onayladıktan sonra başlangıç çizgisini dolduran mekaniker kalabalığının arasında kayboldu.

Şoför arabasına yerleşirken, "Beni hayal kırıklığına uğratma," diye sormuştu.

"Yapmayacağım," diye söz vermişti Thiago, ancak takım müdürünün gözlerinde parıldayan belirsizliği görebiliyordu.

Thiago'nun mekanik ekibi Grand Prix'nin başlamasını beklerken aracının etrafını sarmıştı. Yirmi aracın tamamı başlangıç sırasındaki yerlerine dizilmişti; Thiago ön sırada, P2'den başlayan Miles Huxley'nin yanında yer alıyordu.

Huxley şu anda takımı Imperium Racing ile pilotlar sıralamasında ilk sırada yer alıyordu ancak Thiago, önceki DNF'ine rağmen son iki yarışın sonuçlarıyla dördüncü sıraya yükselmeyi başarmıştı.

Thiago dikkatle kol saatindeki zamanı kontrol eden teknisyenlerinden birine baktı, sonra bakışlarını sol ön tekerleğin önünde diz çökmüş, lastiği sıcak tutmak için ısıtıcı battaniyeyi lastiğin üzerinde tutan Tim'e çevirdi.

Yarışın başlamasına on saniye kala, mekanikerler lastiklerin üzerindeki örtüleri kaldırdı ve pistin kenarına koşuşturdu. Bir zamanlar tıka basa dolu olan pist

şimdi 2022 İtalya Grand Prix'sinde yarışmaya hazır olan yirmi sürücü dışında boştu.

Thiago kaskının vizörünü aşağı çekti, eldivenli elleriyle direksiyonu kavarken motoru beklentiyle titriyordu. Daha sonra işaret verildi ve Thiago oluşum turuna liderlik etmek için gaza bastı. Gerçek Grand Prix'den önceki bu turun amacı lastiklerin, frenlerin, motorun ve yağların ısınması, yani aracın iyi performans göstereceğinden emin olmaktı. Mühendisleri garajdan tüm istatistikleri kontrol ediyor olacaktı.

Hızlanarak, fren yaparak, zikzaklar çizerek lastiklerini ısıtırken, yanık lastik kokusunun duyularını sarmasına izin verdi.

Turu tamamladıktan sonra geri dönüp başlangıç sıralamasında ön pozisyonda beklemeye başladı ve dikiz aynasından rakiplerinin birer birer arkasında sıralanmasını izledi.

Her yarıştan önce olduğu gibi kalbi öfkeyle çarpıyor, patlamanın eşiğine geliyordu. Nefes alıp verişlerini düzenli ve sabit tutuyordu ama elleri çoktan terden sırlıslık olmuştı.

Başının üzerinde yatay olarak hizalanmış beş ışık henüz yanmıyordu.

Zaman durdu.

Enerjisini boşaltmaya ihtiyaç duyan motorunun sesi dışında her şey sessizdi.

İlk kırmızı ışık yandı.

Ardından ikincisi. Ve üçüncüsü. Dördüncüsü. Ve beşincisi.

Tüm kırmızı ışıklar donardı; sürücüler ne kadar süreyle duracaklarını asla bilemezlerdi. Genellikle üç ila dokuz saniye arasında sürerdi. Ve beş dayanılmaz kalp atışı boyunca zaman durdu ve kırmızı ışıklar kaybolduğu anda Thiago tam gaz itti.

Piste heyecan çılgınlıkları yükseliyordu ama Thiago arabasının güç kaynağının gürültüsünden başka bir şey duymuyordu.

Huxley de iyi bir başlangıç yapmıştı, şimdi uzun düzlükte Thiago'nun hemen yanında yarışıyorlardı. İlk şikan teker teker geçilirken, arabalarının ön kanatları neredeyse çarpışacaktı.

Thiago kısa virajın dış tarafındaydı, ancak Miles'tan önce içeriden geçmeyi başardı, bu da daha fazla alan kazanmasına ve rakibiyle arasına mesafe koymasına neden oldu. Arabası yeniden hızlanmada hızlıydı ve Thiago gaz pedalına basarak Huxley'den uzaklaştı ve önündeki uzun düz çizgide yarıştı.

Dünya sadece bir bulanıklıktı ama onun vizyonu sadece tek bir şeye odaklanmıştı: en büyük kupanın kendisine ait olduğunu iddia etmek.

Luke telsizden, "Bunu sen halledersin," dedi.

"Bırakın işimi yapayım ve önemli bir şey olmadığı sürece benimle konuşmayın."

"Anlaşıldı."

Luke on altıncı turdan sonra "BİRİNCİ SEKTÖRDE SARI BAYRAK" dedi. Thiago hâlâ yarışı önde götürüyordu. "Güvenlik aracı çıktı. Hızınızı yüzde 70 azaltın."

Thiago frene bastı ve hızını saatte 80 kilometreye ayarlamak için direksiyon simidindeki birkaç düğmeye bastı. Pistin sıcaklığının vitesinden yayıldığını, güneşin sıcaklığıyla karıştığını ve burnunun kenarından bir boncuk terin akmasına neden olduğunu hissedebiliyordu.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Denver ve Beaumont ilk virajda birbirlerine çarptılar." Thiago, "Bir avuç amcık," diye mırıldandı. Güvenlik aracı şimdi Pistte yavaşlayan F1 araçlarının kuyruğuna liderlik ediyordu. "Bu çaylakların her yarışta bu 'yarış olaylarına' neden olmayı bırakmayı öğrenmeleri gerekiyor."

"Denver çaylak değil," diye karşı çıktı Luke.

"Her neyse."

"Kutu, kutu. Sert bileşikler koyacağız."

Beş tip lastik bileşimi vardı: yumuşak, orta, sert, ara ve ıslak. Thiago'nun lastikleri şu anda orta lastiklerdi, bu da sert olanlardan daha hızlı bozuldukları anlamına geliyordu, ancak yumuşak lastikler kadar kolay değillerdi.

Pit yolundan garajına doğru ilerledi ve yerini Huxley'e bıraktı. Pit stop süresi iki saniye onda iki olarak belirlendi.

Thiago kaskının altından takımının verimliliğine gülümsedi ancak hız sınırının altında kalarak pit yolundan çıkmak için acele etti.

Genellikle, o pite girerken diğer araçlar onun yanından geçiyordu. Bu yüzden piste geri döndüğünde, henüz pite girmemiş olan Rowan'ın hemen önünde beşinci sıraya düşerken, diğer araçlar da lastiklerini değiştirmek için pit şeridine girme fırsatını yakaladı.

Tekrar en önde olması gerekiyordu ve bunu yapmak için güvenlik aracının bitmesini beklemesi gerekecekti.

"Huxley ile aramdaki fark ne?" "Senden iki nokta üç saniye geride."

Thiago'nun aracı bu pistte harika bir hıza sahipti ve takımının stratejilerinden daha fazla memnun olamazdı. Yeşil bayrak sallandıktan sonra önündeki dört aracı da kolayca geçmeyi başardı.

Sonunda kendini güçlü hissetti. Sanki gökler onun tarafındaydı.

Belirli bir yıldızın tüm hafta sonu boyunca ona baktığını biliyordu.

"Kaç tur kaldı?" Thiago sordu. "On dokuz," dedi Luke.

"Anlaşıldı."

Huxley'nin aralarındaki mesafeyi kapattığını görebiliyordu ama Thiago her zaman rakibinden sorunsuz bir şekilde uzaklaşmayı başarıyordu, kirli hava görünmez bir bulut halinde arabasını takip ediyordu.

Son virajda Huxley'nin ön kanadı neredeyse tekerleğini sıyrıp geçerken kaşlarını çatı.

"Bu herif ne halt ediyor?" Thiago hızlanarak mırıldandı.

İlk şikanı hızlı ama seri bir şekilde geçerek düzlükte hızla ilerledi, pistin sağ tarafında ilerledi, tekerlekler çakıllara zar zor girdi ama arkasına biraz toprak püskürtmeye yetti ve Huxley ile hafif bir soruna neden oldu.

"Kirli yarışyorsun Tito," dedi Luke. "Dikkatli ol."

Gözlerini devirdi. "Huxley beni ağlatabilir."

"SON TUR, TEKRAR EDİYORUM, SON TUR."

Damarlarında dolaşan adrenalin yakıyordu. Thiago nefes alamıyordu. Düzgün düşünemiyordu. Kalp atışları zonkluyor, çarpıyor ve vahşileşiyordu.

Thiago 2022 İtalya Grand Prix'sini kazanmak üzereydi ve motorunun gürültüsü arasında kalabalığın yüksek sesle bağırışını deşifre etmeye çalışmak yerine bitiş çizgisine ulaşmaya odaklanmak zorundaydı.

Damalı bayrak bir anda hem çok uzak hem de çok yakındı ve saniyeler dayanılmaz bir sonsuzluk gibi geliyordu.

Pistin son virajına doğru sürdü ve uzakta, Primavera'nın tüm mekanikerlerinin koruyucu çitlerin üzerinde durup Thiago ve Rowan'ın bitiş çizgisini geçmeleri için bağırarak alkışladıklarını görebiliyordu.

Thiago damalı bayrağı geçip birinciliğini ilan ederken yumruğunu havaya kaldırdı.

Kazanma hissi neredeyse yabancı geliyordu ama heyecan verici ve heyecan vericiydi.

Kulaklıklarından tezahürat sesleri yankılandığında kıkırdadı. "Sen ne adamsın, Valencia! Mega yarış. İyi iş, dostum."

Hızı azalmaya başladığında boğazında bir yumrunun büyüdüğünü hissedebiliyordu. Bir elini havada salladı, "Mega lanet yarış" derken sesi duygu yoğunluğu içindeydi.

Bu senin için baba. Son galibiyetinden bu yana bir yıl geçti. Ve bu senin için.

Arabayı sürerken yıkılmak istemedi ama gözleri yaşardı ve burnunu çekti. Bir yarış kazandığını bilmek gerçeküstü hissettiriyordu. Çabalarının boşa gitmediğini fark etmek bir rüya gibiydi.

Sakinleşme turu bir duygu patlamasıydı. Son bir buçuk saatin coşkusu hâlâ üzerinden atamamış olan Thiago, kalbinin güm güm atmasına, ellerinin titremesine ve yüzünü kaplayan gülümsemeye hâkim olamıyordu.

Arabasını podyumun bulunduğu yere park etti ve üzerinde Grand Prix'nin galibi için büyük bir "1" yazan büyük panelin önünde durdu. Motoru durdurduğu anda başını öne eğdi ve titreyerek nefes verdi. Nabzının atışları, neredeyse tüm pisti dolduran taraftarların sevinç çığlıkları kadar sağır ediciydi.

Sırtına vurulan bir darbe onu başını kaldırmaya zorladı ve Huxley göz kırpınca elini sıktı.

Thiago arabasından indi, iki ayağını da halen üzerine dikti ve yumruklarını havaya kaldırdı. Uzaktan bakıldığında ekibi bariyerlerin önünde sıralanmıştı ve kadın erkek herkes alkış tutarak tezahürat yapıyordu.

Kırmızı arabadan atladı ve bir dakika sonra Rowan gelip takım arkadaşını kemik kıran bir kucaklamayla sardı.

"Şu halimize bak," diye sırttı Rowan. Yüzü kızarmıştı, kaskını ve kar maskesini çıkardığı için şakaklarında ter damlaları parlıyordu. "Yine bir podyumu birlikte paylaşıyoruz."

Thiago kıkırdadı. "İyi işti dostum."

"Sen de." Rowan Thiago'nun omzunu itti, dudaklarında belirgin bir sırıtma vardı. "Eminim Kameron'la geçirdiğin tatlı yalnızlık sana yardımcı olmuştur."

"Ben Kamari," diye homurdanarak karşılık verdi kaskını çıkarırken. "Ve neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Rowan kendi mekanik ekibine doğru ilerlemeden önce göz kırptı ve Thiago da kısa bir süre sonra kaskını çıkarmayı unutarak onu takip etti.

Thiago Cal'ın kollarına atladı, ardından Simon Romano'yu kucakladı. Takım müdürünün gözlerindeki o rahatlama ve gurur ışıltısına tanık olmak, kendisi için kazanmak kadar heyecan vericiydi.

Alex ve diğer birkaç araba tamircisi, yüzlerinde geniş bir sırıtışla sırtına ve poposuna vurdular.

Thiago, Indy'nin yanında duran Kamari'ye doğru ilerledi. Kamari sessizdi ama yüzündeki gülümseme ona etrafındaki her şeyi unutturdu. Thiago onun yüzünü tuttu ve Kamari kıkırdarak Indy'nin kaskına küçük bir öpücük kondurdu. Indy ona bir göz kırptı ve Indy onun elmacık kemiklerinin üstünü hafif bir kızıl tabakanın boyadığını gördüğünü sandı.

ELLERİ ARKASINDA, başı arkaya doğru eğik, güneş ışınları mutlu yüzünde parlarken gözleri kapalı olan Thiago, ağaçların ve uçsuz bucaksız yolların arasında çınlayan İngiliz milli marşını dinlerken uzun bir iç çekti.

Bakışlarını kürsünün altında duran kalabalığa kaydırduğunda, kalbinin bir an için durduğunu hissettiğine yemin etti. Kırmızı bir deniz

alana akın etti ve o zaman yarışa gelen taraftarların çoğunun kendisini, Rowan'ı ve Primavera Racing'i desteklemek için burada olduğunu fark etti.

Kupalar Rowan'a, Miles'a ve ardından Thiago'ya verildi ve çok geçmeden gökyüzünden konfetiler yağarken havaya şampanya püskürtüldü.

YANKILANAN AYAK SESLERİ onu gerçeğe geri döndürdü.

Kürsüde oturmuş, anın içinde oyalanıyor, bu gerçekliğin tadını çıkarmak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu.

Ne kadar zamandır burada oturduğunu bilmiyordu ama podyumun altındaki kalabalık dağılmıştı. Pist yarıştan sonra hayranlar için her zaman açıktı ve çoğu insan etrafta dolaşıyordu.

Kendisine doğru ağır ağır yürüyen siluete bakan Thiago gülümsemekten kendini alamadı.

"Hey, sen." Sesinin tınısı onu şaşırttı; onu tüketen tüm duygular arasında bir çatlaktı bu.

"Hey, şampiyon," dedi Kamari usulca. "F1 rozeti olan bu bayan buraya gelmeme izin verdi."

"Beni çok özledin mi?" Sırıtarak başındaki siyah şapkayı geriye doğru düzeltti.

"Sen öyle san," diye karşılık verdi gözlerini şakacı bir şekilde devirerek. "Aşağıdan seni tek başına otururken gördüm."

İç çekti. "Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Arkasını işaret etti. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır," diye nefes aldı. "Kal. Lütfen."

Kamari sanki korkmuş gibi neredeyse isteksizce podyuma doğru adım attı, bakışları etrafta dolaşıyordu. Huşu içindeydi, gözlerinin önündeki manzara karşısında şaşkına dönmüştü. Yeşil, kırmızı ve beyaz konfetiler zemini kaplamıştı, önündeki pistin görüntüsü son derece büyüleyiciydi.

Onun yanına oturmak istedi ama basamak şampanya püskürtüleriyle kaplıydı. Kadının yüzünde beliren kızgınlık ifadesi, burnunu düşünceli düşünceli kırıştırması, adamın kıkırdamasına neden oldu.

"Buraya gel," dedi hışımla, elini bileğine dolayarak onu kucağına çekti.

Kamari onun bacağına yan oturdu, bir kolunu omuzlarına doladı, geniş gözleri onun yüzünü arıyor, yüz hatlarını dikkatle incelerken her hareketini hesaplıyordu.

"Orada harikaydın," diye mırıldandı. "F1 arabası kullanmayı çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Vay canına," diye mırıldandı ama dudaklarına bir sırıtış yerleşmişti. "Bana iltifat mı ediyorsun?"

Omzunu hafifçe iterek onunla alay etti. "Belki de seni aşağılamamı istersin?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Lütfen iltifat etmeye devam edin."

Gözleri parladı. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Egon zaten çok fazla beslendi."

Kollarını onun beline dolayarak nefes verdi. Hâlâ hafifçe titrediğini fark etmemişti ve ancak kürek kemikleri arasındaki noktayı ovarak onu sakinleştirdiğinde titreme kayboldu.

Thiago alnını onun omzuna koydu ve gözlerini kapattı. Uzun bir süre hareketsiz kaldıktan sonra elini Thiago'nun ensesine götürdü ve parmaklarının Thiago'nun nemli saçlarına dolanmasına izin verdi.

"Onu özlüyorum Kam," diye fısıldadı, sesindeki çatlak duyulabiliyordu.

Tüm öğleden sonra içinde bulunduğu coşkulu duruma rağmen, göğsündeki ağrı görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. Kamari'yi kavrayışı sıkılaştıkça yarası daha da açıldı. Morluğu saklamak istiyordu ama artık yapamazdı. O oradayken, acısını ellerini açarak karşılamaya hazırken olmazdı. O oradayken, acısını narin okşamalarla dindirmeye çalışırken olmazdı.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Biliyorum."

Gün boyu kaçmakla tehdit eden gözyaşı sonunda kendini serbest bıraktı ve yanağından aşağı süzülerek kadının omzuna düştü. "Keşke orada olsaydı."

Onun saçlarını okşamayı bırakmadı. "O her zaman senin yanında, Thiago. Her zaman. Sana bakıyor, seni koruyor ve geliştiğinden emin oluyor. Önüne çıkan engelleri aştığından emin oluyor. Seninle, onun mirasını böylesine güçlü ve cesur bir şekilde taşımanla gurur duyardı."

Gözyaşlarının serbest düşüşü kontrolünden çıkmıştı ve mutluluk için olması gereken bir anda bu kadar savunmasız olduğu için kendinden nefret ediyordu.

Yüzünü Kamari'nin boynunun kıvrımına sakladı ve sanki bırakmak istemiyormuş gibi ona sarıldı.

"Acını bırak Thiago," diye mırıldandı, sesinde ağır duygular vardı. "Ben yanındayım."

"Özür dilerim, bebeğim." Thiago uzun zamandır göğsünde taşıdığı yükten kurtulması gerektiğini hissediyordu. Bu dertten kurtulması gerekiyordu. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

"Ne gibi?" Yanağını onun başına bastırdı ve usulca iç geçirdi. "Bir insan gibi mi? Ben seni böyle tanıyorum, Thiago. Gerçek seni. Sanırım senin kim olduğunu biliyorum, her şeyin kırılmak için yapıldığını düşündüğün zamanlarda bile."

Kamari Monroe cennete en yakın olduğu kişiydi ve bu meleğin kollarında olmayı hak etmiyordu. Ama ona öyle sıkı, öyle şefkatle sarılmıştı ki, onun da kendisini bırakmak istemediğini fark etti.

Titreyerek nefes verdi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Seni görüyorum, Thiago. Işığın benim için hala parlak ve milyonlarca insanın gözünde de parladığını biliyorum. Bugün yaptığın şey vazgeçemeyeceğinin kanıtı. Başarısızlığın metanetin anahtarı olduğunun ve dibe vurduktan sonra her zaman ayağa kalkmayı başaracağının kanıtıdır."

Islak tenine bir öpücük kondurdu; sessiz bir söz, sessiz bir teşekkür.

Ona yüreğinden geçenleri itiraf etmek istedi, kalbini koruyan tüm katmanları sıyrıp atmaması için onu yakalamaya hazır olduğunu söylemek istedi. Ama bunu şimdi konuşmak istemiyordu. Onu dinlerken değil. Onu kucaklarken ve hayatı boyunca özlemini çektiği çapa gibi davranırken değil.

"Seni yakaladım, Thiago."

OTUZUNCU BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

W 2000'lerin başlarında geçen bir romantik komediyi izlemek, Kamari'nin gece geç saatlerde yapmayı en sevdiği şeydi.

Dalgın bir şekilde televizyonun ekranına bakıyordu.

Tamamen Anne Hathaway'in San Francisco'nun dik yollarında sağanak yağmur altında araba sürmeye çalışan karakterine konsantre olmuştu. *Prences Günlükleri*'nin her sahnesini ve her satırını ezbere biliyordu ama en sevdiği filmlerden birini izlemenin belki de üzerindeki tekinsiz hissi kaldıracağını hissetti.

Telefonu sehpanın üzerinde titredi. Bildirimlerini kontrol etmek istemiyordu çünkü İtalya'dan döndüğünden beri bildirimler patlıyordu. Aklının bir köşesinde Thiago'yla yaptığı bu anlaşmadan pişmanlık duymuyor değildi ama bazen tek istediği kimsenin adını bile duymadığı bir hiç olmaya geri dönmekti.

Thiago ile podyumda şefkatli bir anı paylaşırken çekilen fotoğraflarının interneti istila ettiğini öğrendikten sonra tüm sosyal medya hesaplarından uzak durdu.

Kamari dikkatini dağıtmak için ne yaparsa yapsın o anı unutamamıştı. Kahve demlemek mi? Sesindeki umutsuzluğu ve üzüntüyü hâlâ duyabiliyordu. Faturaları mı ödüyordu? Onun gözlerindeki melankoliyi görebiliyordu. Hala dudaklarını teninde hissediyordu, gözyaşlarını

omzunu lekeliyordu. Onun ılıklarını duyduğunda göğsünde hissettiğı sızıyı hâlâ hissedebiliyor ve o çiğ, içten savunmasızlığa tanık olmanın nasıl bir his olduğunu hâlâ hissedebiliyordu.

Cihazını kontrol ettiğinde kalbi hızla çarptı, nefesi kesildi ve kayboldu.

@THIAGOVALENCIA

Bir fotoğraf
gönderdi.

Kaşlarını çattı ve mesaj dizisini açtı. Adamın gönderdiği fotoğrafa tıkladı, yüzündeki şaşkınlık anında yerini küçük bir gülümsemeye bıraktı.

Arkadaşlarıyla birlikte kiraladıkları tekneden çekilmiş, lacivert gökyüzünde küçülen beyaz, parlak, hilal şeklindeki ayın fotoğrafıydı.

Seni düşünüyorum, diye başlık atmıştı.

Kamari ne cevap vereceğinden emin değildi. Dört gün önce Monza'dan ayrıldığından beri ondan hiç haber almamıştı.

@THIAGOVALENCIA

Keşke seninle birlikte bakıyor olabilseydim, ayışığı

Diğerleri sarhoş ama ben sadece seni düşünüyorum.

Pencereden dışarı baktığında bulutların arkasından görünen ayı fark etti. Göğsünü sıkan ağırlığın nedenini nihayet anlayarak iç çekti.

Bundan nefret ediyordu. Thiago'yu her düşündüğünde kalbini koruyan tüm duvarların yıkılıp toz olmasından nefret ediyordu. Ondan uzak kalamamaktan nefret ediyordu. Sırların ve yalanların ortasında, teselliği gümüş gözlerde bulmasından nefret ediyordu.

Numarasını çevirerek pencere kenarına oturdu ve elini spor ayakkabısının kenarına sürttü.

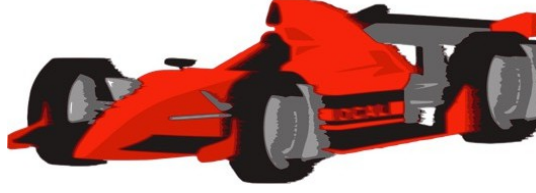
Thiago ilk zil sesinde telefonu açtı. "Hey, ayışığı." Sesinden bir gülümseme anlaşıyordu.

"Hey, güzel çocuk. Beni çok özledin mi?"

Bir süre geçti, hattın onun tarafında yankılanan uzak sohbet ve kahkaha sesleri duyuldu. Bir solukta, "Hiçbir fikrin yok," diye itiraf etti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİRİ

MONTE CARLO, MONAKO

E Ağır ağır nefes alıp verirken, nefesleri odada yankılanıyor, göğsü hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. Thiago nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir ter damlasının yüzünün vadisine düştüğünü hissetti.

Göğüsleri.

Yeşil düğmeye basmadan önce tekrar derin bir nefes aldı ve ondan en son haber almasının üzerinden birkaç gün geçtiği için beklemediği bir aramayı kabul etti.

"Merhaba," diye cevap verdi, nefes nefese.

Bir süre sessizlik oldu. "Hey," dedi Kamari sonra. "Özür dilerim. Meşgulsün."

Kaşlarının arasında bir çizgi kırıştı. Çağrı, tınısındaki dumanlılığı, ses tonunun genellikle taşıdığı kötü niyeti bastırdı. "Meşgul müsün? Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye acele etti. "Bir şeyler... yapıyorum."

Thiago kıkırdadı ve ensesinde asılı duran havluyla yüzünü kaplayan ter damlacıklarını sildi. Balkonuna çıktı, kapı aralığına yaslandı ve bakışlarını huzurlu okyanusa kaydırды. "Bana ne yaptığımı söyle, Kam. Merak ediyorum."

"Biriyle birliktesin." Soru değil. Bir açıklama. "Bu, bu iyi. Sen bilirsin. Telefonu kapatıp müsait olduğunda ararım."

Başını arkaya atarak güldü. "Birini becermekle meşgul olduğumu mu sanıyorsun?"

Cevap vermedi ve sessizliği bir cevap olarak yeterliydi.

"Tanrım, Kam. Neden böyle düşündün ki? Aylardır sağ elimden başka kimseyi becermedim."

"Detaylar için teşekkürler, aptal."

Sırıttı. "İstersen sana daha fazlasını verebilirim."

"Lütfen, yapma."

Kıkırdadı ve havlusuyla saçlarının arkasını ovuşturdu. "Bir saniye bekle."

Telefonunun ekranına baktı ve Kamari'den görüntülü arama talebini kabul etmesini istedi. Kamari'nin cevap vermesi birkaç saniye sürünce gözlerini devirdi ve onun ya saçını düzelttiğini ya da arkasındaki alanı temizlediğini düşündü.

Kadının yüzü nihayet ekranda belirdiğinde, gülümsemesinin büyümesine engel olamadı. Başını kapının pervazına yasladı, bakışları yumuşadı ve büyük gözlüklerini burnunun köprüsüne kadar iten kadına bakarken yanakları ısındı.

"Seksin ortasındaymışım gibi mi görünüyor Kam?"

Burnunu kaşıdı ama bronz elmacık kemiklerindeki kızarıklık hâlâ belirgindi. "*Bunu* yapmakla meşgul olduğunu hiç söylemedim."

"Bunu çok yüksek sesle ima ettin, ayışığı." Adam sıırıttı ve kadının bakışlarının gamzelerine kaymasına neden oldu. "Sadece egzersiz yapıyorum. Mola verdiğimizde bile formda kalmam gerekiyor."

"Oh."

"Neredesin?" diye sordu sonra.

"Benim dairem." Arkasındaki düzenli oturma odasını işaret etti. Onun tahminine göre, mutfak adasının etrafını saran çok sayıda tabureden birine oturmuş ve telefonunu tezgahı süsleyen teraryumun üzerine bırakmıştı. "Alışverişten yeni geldim."

Kaşları kalktı. "Öyle mi? Ne aldın?"

Çenesini avucunun içine yasladı ve nazlı bir şekilde omuz silkti. "Sadece kendime birkaç şey ısmarlamaya gittim."

"Olay nedir? Bir şey mi kutluyoruz?"

Thiago balkonuna koyduğu küçük bahçe mobilyasına oturmak için hareket etti, ayaklarını küçük masanın üzerine yerleştirdi ve

parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sırtarak, Kamari'nin gözlerinin bükülmüş pazusundan çıplak göğsünün açıkta kalan kısmına doğru ilerlediğini gözlemledi.

"Aslında" -durakladı ve kaşlarını çattı, bakışlarını başka yöne çevirdi- "bu yüzden aramıştım, ama şimdi düşünüyorum da, biraz aptalca davranmışım. Seni rahatsız etmemeliydim."

"Ne?" Çenesini sıktı. "Bu da nereden çıktı şimdi? Sana her zaman zaman ayıracağım."

"Ne kadar tatlısın," diye söylendi. "Kapalı kapılar ardında bana iyi davranmana gerek yok, bunu biliyorsun."

Başını arkaya eğerek sıkıntıyla inledi. "Numara yapmıyorum, Kam. Bir saniyeliğine kötü kız rolünü bırakabilir misin? Beni aradın ve sesini duyduğuma çok sevindim. Aslında ben de sana mesaj atmak üzereydim. Şimdi bana son birkaç gündür neler yaptığını anlat."

"Tamam." Nefes aldı ve gözlüklerini başının üstüne koydu, sonra parmaklarını birbirine geçirdi. "Soho'da açmak istediğim ikinci kafeyi hatırlıyor musun?"

"Kafe, bar ve kitapçı mı?"

Heyecanla başını salladı ve onun heyecanını görmek göğsünde baharda açan çiçeklere benzer bir sıcaklık yarattı. "Kira kontratını bu sabah imzaladım."

Koltuğunun kenarına doğru kayarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle. Senin mi?"

Gülümsemesi kayan bir yıldız kadar güzel, eşsiz ve parlaktı. "Bankayla kredi sözleşmesi imzaladım ve burayı hâlâ kiraliyorum ama evet, burası benim."

Damarlarından sızan mutluluk inkar edilemez derecede yakıcıydı. Gülümsemesinin ihtişamını sınırlayamadı ve yanakları ağrıyana kadar büyümeye devam etti. "Lanet olsun, Kam! Bu inanılmaz."

"Biliyorum." Yumuşak bir şekilde iç çekti, yüzü ıslıl ıslıl ve huzurluydu, ellerini kazağının uzun kollarına gömerken kollarını tezgâhın kenarında kavuşturdu. "Hâlâ gerçek dışı geliyor. Bugün erken saatlerde anahtarları aldım, yani yarın bir müteahhit ve mimar bulmaya gidiyorum."

"Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı içtenlikle. "Harika şeyler yapıyorsun Kam. Tüm sıkı çalışman karşılığını verdi."

Bakışlarını indirdi, gülümsemesi düştü. Bunun ona çok sık söylenmeyen bir şey olduğunu fark etti ve bu göğsünde büyük bir acı yarattı.

Keşke sana sarılabilseydim. Keşke sana ne kadar harika olduğunu söyleyebilseydim.

Koltuğunda arkasına yaslanarak ensesini ovuşturdu. "Kam?"

Başını kaldırarak, o çok sevdiği yeşil gözlerine bakmasına izin verdi ama bu kez zümrüt, görmeye alıştığı kıvılcımı taşımıyordu. Hipnotize edici irislerinin üzerinde beliren bir kasvet vardı. Yine de duyulabilir bir "Teşekkürler" ile karşılık verdi.

"Bana bir iyilik yap ve bu akşam arkadaşlarınla kutlama yapmaya git, tamam mı?"

Onun omuzlarının gerildiğini gördü. "Ama hala yapmam gereken çok şey var-" "Kamari."

İç çekti. "Thiago."

"Ben ciddiym. Dışarı çık ve eğlen."

Gözlerini devirdi. "Peki."

"Aferin kızıma," diye homurdandı. "Benimle dövüşmemen gerektiğini biliyorsun."

Kamari cevap vermedi, sadece başını salladı. Düşüncelerine dalmış bir halde alt dudağını kemirmeye başlayınca boğazının arkasından alçak bir hırıltı yükseldi. Elini yüzünde gezdirdi ve duş alıp hazırlanması gerektiğini hatırladı.

"Ee," diye başladı, kızın dikkatini tekrar kendisine çekmek için boğazını temizledi. "Yardım galası bu Cumartesi günü."

Başını salladı. "Unutmadım. Cumartesi sabahı Monako'ya uçacağım."

"Bir elbisen var mı?"

Kamari başını salladı. "Bu hafta Indy ile bir ara gideceğim. Giymem gereken bir renk var mı?"

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Yeşil gözlerinin rengini ortaya çıkarır. Ama sana her şey çok yakışır. Endişelenme, sadece şu elbiseyi al-aslında, bana banka hesap numaranı gönder, sana biraz para transfer edeyim."

Gözlerini açtı. "Ne? Hayır. Neden?" "Çünkü ödemek istiyorum-"

"Hayır, hayır, hayır, bana bir şey almak zorunda değilsin."

"Bunu senin için yapmama izin ver, Kam. Bu etkinliğe katılman için sana yalvardım ve en azından sana bir elbise hediye edebilirim."

"Bunu kabul edemem," dedi başını sallayarak. "Bunu kabul edemem."

Thiago kaşlarını çatı. Bu kadın oldu İnatçı, Dik başlı, ve muhteşemdi. "O zaman Monaco'da benimle birkaç gün geçir. Ben

Gelecek haftaya kadar Londra'ya seyahat etmeyi planlıyorum, bu yüzden benimle fazladan bir gün geçirin."

Yanağının içini ısırdı, gözlerini kırıştırdı, geniş yeşil gözleri belirsizlikle doluydu. "Başka seçeneğim var mı?"

"Evet," diye alaycı bir şekilde cevap verdi. "Ya elbisenin parasını ödememe izin verirsin ya da dünyada en sevdiğin kişiyle fazladan bir gün geçirirsin."

Kadının gözlerini devirmesi adamın kıkırdamasına neden oldu. "Benim için para harcamana izin vermeyi reddediyorum, bu yüzden sanırım Pazar gününü seninle geçireceğim. Ama yapmam gerek-"

"Pazartesi sabahı işe geri dön," diye onun yerine cümleyi tamamladı. "Biliyorum. Yanındayım, merak etme."

Tam bir şey söyleyecekken, kendisini rahatsız eden bildirime göz attığında kaşlarının arasında derin bir kırışıklık oluştu.

Kızgınlık yüz ifadesine kazınmıştı ve Thiago'nun aklını k a r ı ş t ı r d ı .

"Seni kim kızdırıyor?" diye sordu. "Senin canını sıkabilecek tek kişi benim."

Küçük gülümsemesini gizleyemeyerek alay etti. "Sadece Kieran. Benim gitmem gerek. Indy ve Diana'yı arayıp bir gece dışarı çıkmaya hazır olup olmadıklarını soracağım."

"Bana kıyafetinin bir resmini gönder." "Sen bilirsin."

Sırıttı. "Seviyorum."

Telefonunu eline aldı. "Olmaz." "Hadi ama!

Sadece bir göz atma mı?"

"Hoşça kal, Valencia."

Amelia şarap kadehini masanın üzerine koyarken, "SENDE FARKLI BİR ŞEY VAR," dedi.

Thiago kaşlarını kaldırıp annesine baktı, kendisi Bordeaux Margaux'dan birkaç yudum içmişken bu konuya girmeye karar vermesine şükretti. Menüü kapatıp masanın üzerine koydu ve batmakta olan güneşin annesinin yüzüne vuran ışıltısını izledi.

Amelia şehri ziyaret ediyordu ve tek oğlunu yemeğe götürme fırsatını yakaladı.

Sarı saçları ensesinde düzgün bir bukle oluşturacak şekilde bağlanmıştı ve zamansız saçakları yumuşak dalgalar halinde alnının üzerine düşüyordu.

Le Grill'in terası müşterilerle doluydu, sohbet dalgaların birbirine çarpma sesini bastırıyordu.

Thiago sandalyesine geri oturdu ve garson masanın ortasına gülünç derecede küçük bir kâse havyar bırakmaya geldiğinde minnettar bir baş hareketiyle çenesini eğdi.

Amelia kendisinininkine benzeyen bir gülümsemeyle, "Mersi," dedi.

"Êtes-vous prêts à commander l'entrée?" diye sordu garson, ellerini arkasında kavuşturmuş bir halde.

"Pas encore," diye karşılık verdi Thiago. "Merci de nous accorder un petit instant."

"Pas de problème, monsieur." Sonra çenesini kibarca eğerek Amelia'ya döndü. "Madam."

"İyi mi kötü mü farklı?" Thiago onun keten peçeteyi ne kadar dikkatli bir şekilde açıp kucağına yaydığını gözlemleyerek sordu.

Amelia yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Güzel. Kesinlikle iyi."

Amelia sabırlıydı ve konu üzerinde durmadı, ancak Amelia'nın onun mutluluğunun sebebinin geçen hafta sonu elde ettiği podyum ya da takımından aldığı olumlu geri bildirimler olmadığını bildiğinin farkındaydı. Mutluluğunun nedeni hayatında bir kez olsun yarışmak değildi ve bunu fark etmesi kabul etmek istediğinden daha uzun sürdü.

Şarap kadehine uzandı, kenarını dudaklarına götürdü ve içeceğin çiçeksi notalarının burun deliklerinden geçmesine izin verdi.

Bir yudum aldı ve bakışlarını güneşin okyanusla çarpıştığı ufka dikti. Ay tepesinde belirdiğinde dudaklarında bir gülümseme belirdi, sanki bu göklerden gelen bir işaretti.

"Bir kızla tanıştım," diye itiraf etti usulca, aklı yeşil gözlere gitti, buzdan bir dış görünüşü vardı ama şimdiye kadar gördüğü en saf altın kalbi taşıyan bir kadındı.

"Her zaman kızlarla tanışıyorsun, Tito." Gül dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

Kalbi şimdi yükselen gelgit dalgaları gibi şiddetle çarpıyordu - vahşi, durdurulamaz, yıkıcı. Nabzının sesi yüksekti, sağır ediciydi ve kendi kendine, "Bu... özel. Çok güzel. O farklı."

Annesinin bakışları onun üzerindeydi; kocasının ölümünden sonra sönüğünü sandığı bu halini inceliyor, ona hayranlık duyuyordu. "Son zamanlarda padokta birlikte görüldüğün kız o mu?"

Thiago başını salladı. Bunu inkâr edemezdi. Bu kızın tanıştıkları andan itibaren onu ateşlediğini hiçbir zaman inkâr edememişti. "Evet."

"Adı ne?" "Kamari."

Amelia oğluna bakarken birkaç saniye sessiz kaldı, gözlerinde şefkatli bir parıltı vardı. "Güzel isim. Gördüğüm kadarıyla güzel de bir kız."

Thiago sıkıca yutkundu, duyguları onu tüketiyordu. "O hayatımda gördüğüm en güzel kadın anne. O-" Duraklamak zorunda kaldı, düşüncelerini toparlamak zorundaydı çünkü kendini kaybediyordu. "Ruhunda görmediği bir ışık var. Canlı yeşillerden oluşan bir ormana benzeyen gözleri, dudaklarının yanında bir gamze açan lanet olası bir gülümsemesi, mutlu olmaktan korktuğunu düşüneceğiniz kadar sessiz bir kahkahası var. Bağımsız, güçlü, zeki, kurnaz ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

"Bir ama var, değil mi?"

Omuzlarını silkerek kaldırdı. "Ama her şey çok hızlı geliyor ve bunu benimle istediğini sanmıyorum. Sadece birkaç hafta önce tanıştık ve bana bir şeyler hissettiriyor. Nasıl bu kadar hızlı bir şekilde her şeyi tüketen bir şey haline geldiğini anlayamıyorum-"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırarak kendini durdurdu. "Aşk mı?" Amelia dudaklarında bir gülümsemeyle önerdi.

"Nasıl istersen öyle adlandır." Bordo içeceği bardağın dibinde döndürdü. "Korkuyor, yaralı, geçmişinden yara almış. Bana güvenmek istediğini sanmıyorum."

Amelia elini masanın üzerine uzattı ve sessizce avucunu onunkinin içine koymasını istedi. Parmaklarını onunkilerin etrafına dolayarak nazikçe sıktı. "Onu tanımıyorum ama sanırım senden sadece sabırlı olmanı isteyecektir. Yara izlerinin etrafına yıldızlar çizebilirsin, onun yanında olabilirsin; arkadaşı olabilirsin."

"Bu da bir şey anne." Babasının yıllar önce ona verdiği nişan yüzüğünün hâlâ parmağını süslediğini fark ettiğinde alnı hafifçe kırıştı. "Çok az tanıdığın birinde eşsiz bir dostluk bulmanın mümkün olduğunu düşünüyor musun? Çok kolay geliyor. Sanki beni gerçekten tanıyor."

Amelia gülümsedi. "Bana öyle geliyor ki bu kızda bir hazine bulmuşsun Tito." O da başını salladı. "O gerçek bir hazine. Beni iyileştirdi."

Zorlu hafta sonunu atlatmasına yardımcı olmak için Monza'ya uçuğu zamandan bahsetti. İkinci bir kafe açma projelerinden bahsetti. Annesine F1'i öğretmenin ne kadar heyecan verici olduğunu anlattı.

"Her şeye rağmen seni biraz önemsiyor gibi görünüyor."

"Sanırım öyle. Sadece onun kalbini koruyan katmanları nasıl soyacağımı bilmiyorum. Onun için iyi olmak istiyorum anne, ama kendim için de. Şampiyonaya, kontratımı yenilemeye odaklanmak istiyorum ama onu da kaybetmek istemiyorum."

"Neden oturup onunla duyguların hakkında konuşmuyorsun?"

"Çünkü beni reddedecek." Çenesini sıktı. "Bunun sadece bir oyun olması gerekiyordu. Bu kadar düşmemem gerekiyordu."

Amelia ağzını açtı, sonra dilinin ucuna gelen şeyi söylememeye karar vermiş gibi geri kapattı. Bunun yerine başparmağıyla Thiago'nun elinin arkasını ovuşturdu ve "O senin için iyi, sevgilim. Gitmesine izin verme."

"Yapmayacağım."

BÖLÜM OTUZ İKİ

LONDRA, İNGİLTERE

"**W** NEREYE GİDİYORSUN?" diye sordu Kieran, Kamari tökezleyerek kafeden içeri girdiğinde, omzunda bir bez çanta asılı ve arkasında küçük bir bavul çekiyordu.

"Monaco," diye cevap verdi, tezgâhın üzerinden eğilip bir kâğıt torba aldı ve içine yaban mersinli çörek koydu.

Bir müşteriye nazikçe gülümsedi, müşteri to-go bardağını aldıktan sonra bulutların altında dışarı çıkmadan önce kahve dükkânı sahibine sırttı. Kamari karanlık ve düşünceli gökyüzünü görünce oflayıp pufladı. Eğer yağmur yağarsa uçağı rötar yapacak ve yapabileceğı pek çok şey varken bekleyerek zamanını boşa harcayacaktı. Çantasının içine bakarak dizüstü bilgisayarının şarj aletini aradı ve aradığını bulduğunda rahat bir nefes aldı.

"Kahve?" diye sordu ağabeyi, kızın yorgun gözlerini görünce yüz ifadesi sertleşti.

Küçük kol saatindeki zamanı kontrol ettikten sonra bir tabureye oturdu. Uber'inin gelmesine on beş dakika vardı. "Lütfen."

Espresso makinesine doğru döndü. "Neden oraya gidiyorsun?"

"FIA'nın düzenlediği bir hayır galası var. Belki duymuşsunuzdur."

Kieran başını salladı. "Oh, evet, o. Çok gösterişli bir etkinlik." Köpük bardağı tahtanın üzerinde kaydırды, koyu renkli sıvı havada tembelce süzölen bir buhar bulutu yarattı. "Ne zamandan beri motor sporlarıyla ilgileniyorsun?"

Ah, işte o aralıksız ve müdahaleci sorularıyla karşımdaydı. "Bir F1 pilotuyla çıktığım için mi? Bu nasıl bir soru böyle?"

Tembelce omuz silkti. "Sanırım erkek arkadaşından hoşlandım."

Kamari alay etti. Bu yorum karşısında gözlerini devirmemek için büyük bir irade göstermesi gerekti. "Tabii ki istiyorsun. Onun için dizlerinin üzerine çökersin."

Kieran sırtının küçük kısmını arkasındaki tezgâha yasladı. Ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmak istedi ama beline ilıstirilmiş küçük önlük bir engel oluşturdu, bu yüzden kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu senin için seviyorum. Seni kabuğundan çıkarmayı başardı. Seyahat ediyorsun, dışarı çıkıyorsun, yeniden yaşıyorsun."

Kaşlarını çattı, bir zamanlar düzenli olan kalp atışlarındaki atlamayı görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Teşekkürler mi?"

Kahvesinden bir yudum aldı ve Kieran sessizce "Ama..." dediğinde kaşlarını kaldırdı.

Gözlerini devirdi. "Ama ne? Bana erkekler hakkında ders vermene gerek yok. Artık küçük bir kız değilim."

Boynunun yan tarafını kaşıdı, tedirginliği tavırlarından belli oluyordu. "James ve ben onun seni kullandığı konusunda hemfikiriz. Daha önce motor sporlarıyla hiç ilgilenmedin. Kendisine çok fazla dikkat çeken bir adama hiç bakmadın bile."

Sıcak içeceğini neredeyse yanlış tüpten yutuyordu. "James?" diye yineledi şaşkınlıkla. "Yani endişelerini benimle, kız kardeşinle paylaşmak yerine, aldatan eski sevgilimle arkamdan şu anki ilişkim hakkında mı konuşuyorsun? Bu senden gelen alçak bir darbe, Ki."

Omuzlarını silkti, kız kardeşinin kızgınlığından rahatsız olmamıştı. "Sadece hayatındaki bu ani değişikliğin nedenini bilmek istiyorum. Şöhretle mi ilgili? Para için mi? Spot ışıklarının altında mı olmak istiyorsun?"

Ayağa kalktı, fincanının kapağını biraz fazla agresif bir şekilde kapattı. Birdenbire neden bu kadar sinirlendiğinden emin değildi ama tek bildiği temiz havaya ihtiyacı olduğuydu. "İnanılmazsın. Mesele şöhret ya da zengin bir adamla çıkmak değil Kieran. Mesele onun bende uyandırdıkları, bana kattıkları. Bu bir bağla ilgili, güvenebileceğim birinin olmasıyla ilgili. Ben güvenmiyorum."

Parası umurumda değil. Ve bilgin olsun, tanıştığımızda kim olduğunu bile bilmiyordum!"

Kahretsin. Gerçeği söylemeden önce konuşmayı kesmesi gerekiyordu.

"Şey-" Sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırarak iç çekti. "Sadece James'i kızdırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Bunu neden yapayım ki?" Kamari'nin sesi çatallaştı. Burnunun kenarını sıktı. Nefes aldı. Nefes verdi. "Evet, James beni defalarca incitti. Evet, beş yıllık ilişkimize devam etmekte zorlandım. Ama bu o pislikle ilgili değil. Bu *benimle* ilgili, sonunda doğru şekilde seilmeyi hak ettiğimi düşünmemle ilgili. Bu benimle ilgili, bana asla vermediği ve almaya layık olmadığını söylediği şeyi aramamla ilgili. Bu benim sonunda onu geçmişte bırakıp hayatıma devam etmemle ilgili. Onun büyümesi ve burnunu hayatıma sokmayı bırakması gerekiyor, senin de öyle."

Kieran'ın omuzları düştü. Bakışları onun yüzünü aradı, gözleri kederle doldu. "Kam..."

Duygular Kamari'nin hislerini ele geçirmişti ve erimiş öfkenin damarlarından sızdığını hissedebiliyordu. "Thiago bana karşı iyi, tamam mı? Beni dışarı çıkarıyor, yemek ısmarlıyor, hatta bana güzelim diyor. Günümün nasıl geçtiğini soruyor, ki bu senin bile yapmadığın bir şey! Benimle kafe hakkında konuşuyor, beni yargılamıyor ve beni dinliyor. İstesem benim için lanet ayı bile getirir. Yani, hayır, bu ünlü bir sporcuyu tavlama ya da ilgi çekmekle ilgili değil."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Kieran. "Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Bu onu gerçeğe döndürdü. Thiago onun için bir şey ifade etmiyordu, değil mi?

Onlar bir hiçti. Sadece halkla ilişkiler amacıyla ve belki de vücutlarında biriken gerginliği azaltmak için birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Hiçbir şey ifade etmiyordu ama yine de onu bulmak için ilk uçağa atlamaya hazırды.

Kamari doğru düzgün düşünemiyordu bile. Kendini bile tanıyamıyordu.

Bir daha *asla* bir erkeğin kalbine girmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti ama onların oyunları, yalanları ve sırları arasında kendini kaybettiğini düşünüyordu.

"Ben gidiyorum," dedi kararlılıkla, bir şey unutmadığından emin olmak için hızla çantasını kontrol etti. "Bitkileri sulayın. Ortalığı dağıtma. Yap

iyi bir ciro."

"Cidden bana kızgınken mi gidiyorsun?" "Evet."

"Kam?" Bavulunu aldığıında Kieran sordu. "Lütfen hafta sonunu serinlemek ve rahatlamak için kullan ve Tanrı aşkına, lütfen sakın ol."

Alay ederek arkasını dönmedi. "Siktir git, Kieran."

MONTE CARLO, MONAKO

"GERGIN MISIN?" Thiago dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla sordu.

Kamari'nin duyuları onunla doluydu; onun büyüleyici bakışları, sarhoş edici kokusu, kendine sakladığı ama hissetmek için yanıp tutuştuğu dokunuşları.

Söz verdiği gibi, onu Nice Havaalanı'ndan mat siyah Porsche GT3 RS ile almıştı. Park yerinde, arabanın kaputuna yaslanmış, bir elinde telefon, diğer eli pantolonunun cebinde beklemişti.

Kamari'nin onu umursamıyormuş gibi davranmasını imkânsız hale getirdi.

Ve yarıştan önce odasında olanlardan sonra

Monza, onların tanışma aşamasının ötesinde olduklarını biliyordu.

Aslında ne olduklarından emin değildi. *Hiçbir şey olmalarını* istemiyordu. Bir kez daha kalbi kırılmasın diye dondurucu duvarlarını sağlam tutması gerekiyordu.

Ama adam sanki onunki gibi bir güzelliği daha önce hiç görmemiş gibi ona bakıp dururken bunu nasıl yapabilirdi? Adamın parmakları vites kutusunun üzerinde elini kalçasına götürüp ona dokunmak istercesine kıpırdarken nasıl yapabilirdi ki?

Düşünebildiği tek şey o iken nasıl yapabilirdi?

"Keşke," diye tükürdü, bakışlarını ufukta gezdirmeye devam ederek. Güney Fransa'da yolun iki yanında palmiye ağaçları olan eşsiz otoyolları hatırlıyordu.

Monako'ya varmak üzereydiler ve neredeyse hiç konuşmamışlardı. Müzik boşluğu dolduruyordu, derin ve boğuk sesi birkaç kez basit sorular sorduğunda yankılanıyordu.

Adamın onun yanında olduğu için biraz gergin olduğunun farkındaydı; ensesini ovuşturuyor, ona pek de belli etmeden bakıyor, gümüş gözleriyle her karşılaştığında kızarıyordu.

"Peki neden bana bakmıyorsun?"

"Çünkü o zaman bana bakarsın ve bir araba kazası geçiririz."

Thiago güldü, sevincinin melodik sesi göğsündeki o istenmeyen kelebeklerin uyanmasına neden oldu.

"Evet, doğru."

Parmaklarıyla arka planda çalan şarkının ritmine ayak uydurdu ve hafifçe boğazını temizledi. "Tamam, o zaman bana kızma _."

Ses tonundaki şaşkınlığı duyabiliyordu. "Sana neden kızayım ki?" "-Ama Menton'da bir otelde rezervasyon yaptırdım. İstila etmek istemiyorum Mahremiyetiniz size yük olmayacaktır, o yüzden şurada bir mola verebiliriz-"

"Dur bakalım, kelebek." Adamın kuşkulu bakışlarının yüzünü kavurduğunu hissedebiliyordu. "Az önce pit stop mu dedin sen?"

Başını salladı, Ferrari'nin yanlarından geçişini izlerken dolgun dudaklarını ince, sert bir çizgiye bastırdı.

"Peki neden kendine yük dedin? Ve neden Menton'da bir otel odası ayırttın?"

"Çünkü-"

Kırmızı ışıktaki durdular ve adam yüzünü ona dönecek kadar döndü. "Benimle kalıyorsun. Aması yok. Bunu bir düşün, Kam. Fransa'da kalsan bile Monako'ya en yakın şehir orası ve hayranların seni yine de fark edebilir. Benim evimden başka bir yerde kalmanı tuhaf bulmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

İçini çekti, biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Onun haklı olduğunu kabul etmek istemiyordu. "Thiago."

"Kamari," diye homurdandı eşit derecede can sıkıntısıyla. "Cidden, neden? Bir şey olmasından mı korkuyorsun? Bu kadar mı? Aşkım, dudakların benim c-"

Ona dik dik baktı, gözlerindeki ölümcül parıltı yüz ifadesinin düşmesine neden oldu. "Bu cümleyi sakın bitirme yoksa taşaklarını yumruklarım."

"İşte orada." Sırıttı. Kız kaşlarını çatı. "Benim vahşi kızım."

"Aptal," diye mırıldandı, bakışlarını hâlâ kırmızı yanan ışığa kaydırarak.

"Bana bak." Çenesini nazikçe kavradı, onu gümüş rengi bulmaya zorladı. Gözlerini. "Seni burada istiyorum, Kam. Mahremiyetimi asla ihlal etmeyeceksin."

Yük. Misafir odasını senin için hazırladım çünkü benimle yatmak istemeyeceğini biliyordum ve bu sorun değil. Sözünü tuttun ve gala için buraya geldin, bundan dolayı çok mutluyum."

Kaşlarının arasına bir çizgi çekildi. "Seni hayal kırıklığına uğratacağımı mı sandın?"

Başparmağı dudaklarının köşesine dokundu - gülümsediğinde gamzenin belireceği yere. "Bir saniye bile."

Kamari başının belada olduğunu anladığı an, kendini o anın içinde oyalanırken buldu. Neredeyse onun dokunuşuna yaslanıyor, başparmağı alt dudağını okşadığında neredeyse kirpiklerini kırıştırıyordu.

Bir araba korna çaldı ve Thiago orta parmağını arkasındaki sürücüye doğru kaldırdı. Gaz pedalına basmadan önce "Şerefsiz," diye mırıldandı. Motor gürültüyle kükrüyordu ve bu ses onun kulaklarına müzik gibi gelmeye başlamıştı.

"Otelin adı ne?" Bakışlarını adamın direksiyonu sıkıca kavrayan parmaklarından, damarların belirgin bir şekilde çekici olduğu güneşte kızarmış kollarına doğru kaydırdı. "Benim için numarayı çevir."

Gözlerini kırıştırdı. "Şimdi mi?"

"Evet, ayışığı. Şimdi."

Aralarındaki konsolda duran telefonunu işaret etti ve ona şifresini verdi. Ana ekrandaki resmi görünce dudaklarını gülümseyerek büktü: Alex ve Cal'in arasında durmuş, elinde bir kupa tutarken üçünün de yüzünde güneş ışınları kadar parlak gülümsemeler vardı. Alex'in elinde bir şişe şampanya vardı, Cal ise Thiago'yu işaret ediyor, kolunu onun omuzlarına doluyordu.

"Bu fotoğraf çaylak yılımda ilk yarışımı kazandığımda çekilmişti," diye açıkladı ses tonundaki nostaljiyle. "Harika bir yarıştı."

Gülümsemekten kendini alamadı. "Öyle görünüyor."

"Telefon görüşmesinden sonra müzik uygulamasına git," dedi. "Neden?"

"Senin için bir çalma listesi yaptım."

Sonra otelin numarasını çevirdi, yanaklarını kaplayan kızarıklığı ve arabanın hoparlörlerinden yankılanan yüksek zil sesini görmemesini umuyordu.

Dördüncü çalmadan sonra otelin resepsiyon görevlisi telefonu açtı. "Hotel Vacances Bleues Royal Westminster de Menton, bonjour."

"Bonjour," dedi Thiago huysuzca ve Kamari'nin şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu. Sinyal lambasını yaktı, yavaşladı ve köşeyi döndü.

"J'appelle pour annuler une réservation, s'il-vous-plaît."

Kamari yola ya da hattın diğer tarafındaki klavye sesine bile konsantre o l a m ı y o r d u .

"À quel nom?" Kadın sordu, sesi kısıktı. "Kamari Monroe."

Adını Fransız aksanıyla söylemeyi bile başardı, lanet olsun.

Şokla aralanan dudaklarını kapattı ve kendine gelmek için nefes aldı.

"Je peux l'annuler mais le remboursement ne sera pas possible car-"

"C'est pas grave," dedi sinsi bir gülümsemeyle. "Gardez les sous."

Birkaç kelime daha konuşuldu ve Thiago görüşmeyi sonlandırdı, sol kolunu kapı paneline sardı ve kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı.

Kamari merak, şaşkınlık ve hayretle ona baktı. "Çok fazla sorum var."

Yanağında bir gamze belirdi. "Sor bakalım, bebeğim." "Fransızca biliyor musun?"

Başını sallayarak çenesini eğdi. "Annem yarı Fransız yarı İngiliz. Babam da yarı İngiliz yarı İspanyol."

"İlginç. F1'de İngiliz bayrağı altında mı yarışyorsunuz?"

"Evet." Yüksek bir binanın altına açılan bir garaj kapısını açmak için anahtarındaki bir düğmeye basarken bir yandan da flaşörü yaktı. "Gerçi babam İspanyol binasının altından geçmişti."

Kamari başını salladı, adam yeraltı otoparkında yavaşça ilerlerken dalgın bir şekilde alt dudağını kemiriyordu. Sıra sıra dizilmiş pahalı arabalar merakını uyandırdı. Hepsi onun muydu?

"Bunu seksi buldun mu?" diye sordu, kız dikkatini tekrar ona verdiğinde kaşlarını kaldırarak. "Fransızcamı yani. Çünkü *beni* seksi bulduğunu zaten biliyorum."

Onun kolunu itti. "Kibirli olmayı hiç bırakmayacak mısın? Hayır, bundan pek hoşlanmadım. Her neyse işte. Bayan ne dedi bu arada?"

Geri geri park ederken avucunun içiyle direksiyonu çevirdi. "Konaklamanızı iptal etti ama paranızı geri veremez. Son dakika iptali olduğu için iade edilemiyor."

Kaşlarını çattı. "Ne! Arkanı dön de gidip o kadınla konuşayım."

Boğazından küçük bir kıkırdama yükseldi. "Halledildi, Kam. Sana geri ödeyeceğim ve pazarlık yok. Tek istediğim benimle kalman,

Hafta sonunuzun tadını çıkarın ve sizi gülümsetmeye çalışın."

Kemerini çözerken burnunu kıvırdı. "Çok sevimsizsin." Yakışıklı bir şekilde sırttı. "Bunu seviyorsun."

"İstemiyorum. Gerçekten istemiyorum."

"Her neyse," diye mırıldandı. "Hadi seni yerleştirelim. Aç mısın? Brunch yapabileceğimiz bir yer biliyorum."

Bakışlarındaki şefkat kadının omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Başını salladı. "Açlıktan ölüyorum."

THIAGO'NUN DAİRESİ doğrudan okyanus manzaralıydı. Kamari'ye Alex ve Cal'ın da neredeyse burada yaşadığını söylemiş olmasına rağmen, kendisi için kesinlikle çok geniş olan bir çatı katında yaşıyordu.

Asansörde onun bakışlarından kaçınmıştı, dengesiz kalp atışlarının ve midesini saran beklentinin fazlasıyla farkındaydı. En çok da bu akşamki gala için gergindi. Yüzlerce insana kendilerini göstereceklerdi, motor sporlarında çalışan önemli insanlarla tanışacaktı ve yine rol yapmak zorunda kalacaktı.

Bavulunu tutarak onu çatı katına götürdü. Ona kupaların ve kaskların durduğu devasa rafını ve ortasında asılı duran düz ekran televizyonunu gösterdi.

Onu koridorun her iki yanında birkaç kapının kapalı olduğu bir koridora götüren Kamari, dikkatini çeken bir çerçevenin önünde durdu. Thiago'nun ilk günlerinde çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Lacivert bir yarış tulumu giymişti, elinde bir kask vardı ve bir yarış go-kartının önünde duruyordu. Yanında bir adam çömelmiş, kolunu Thiago'nun çerçevesine dolamıştı.

"Bu senin baban mı?" diye sordu, ama cevabı zaten biliyordu.

"Evet." Adam onun arkasında duruyordu, sesi duygu yüklüydü. "Üç yaşındaydım. Bu benim ilk karting yarışmamdı."

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Çok güzel. Onun gözlerini almışsın. Aslında ona çok benziyorsun."

Onun boğazındaki yumruyu yuttuğunu duydu. "Bana öyle söylendi."

Onun bu kadar yakınında durmasını beklemediği için dönüp baktı. "Özür dilerim. Bu konu hakkında konuşmak zorunda değiliz."

"Benim için fark etmez," diye mırıldandı. "Sana ondan bahsetmek istiyorum. Senden hoşlanacağını biliyorum."

Başını yana doğru eğdi. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi kıkırdarak. "Çünkü beni reddetmeye devam ediyorsun ve o bunu tamamen komik bulacaktır."

"Oh," diye güldü, şimdi eğleniyordu. "Tamam. Belki kanka oluruz."

"Kesinlikle. Siz ikiniz sürekli benim arkamdan konuşurdunuz. geri."

Gözlerini devirdi. "Ben her zaman şımarık değilim."

Parmak eklemleriyle çenesini dürttü, dokunuşu artık üzerinde olmasa bile teni karıncalanıyordu. "Biliyorum. Ama sen her gün bir cadısın."

"Ben de öyle duydum."

Baştan çıkarıcı dudaklarına bir gülümseme değmesine izin verdiğinde yüz hatları yumuşadığında zaman durdu. Sanki tam o anda onun zihinsel bir fotoğrafını çekmiş ve görüntüyü zihninin ön noktasına sabitlemiş gibi dikkatle, özenle yüzünü inceledi.

Tembel bir saç teli adamın alnına düştü ve neredeyse elini uzatıp onu adamın yakışıklı yüzünden uzaklaştıracaktı. Nefes aldı, yavaşça bir zamanlar sahip olduğu kontrolü kendinde buldu ve bakışlarını onun arkasındaki kapıya çevirdi.

"Senin odan," dedi aniden, ensesini kaşırken sesi boğuk ve boğuktu. "Tamam. Beni takip edin leydim."

Topuklarının üzerinde döndüğünde onun küçük, soluk soluğa bir ses çıkardığını duydu ve kaşlarını çatarak onun yanında neden bu kadar gergin olduğunu merak etti. Onu her zaman hayranlık uyandıran bir özgüvenle, tertemiz ve büyüleyici bir cazibeyle tanımıştı. Onu dikkatli, sakın ve rahat ama bir o kadar da kibirli ve kendini beğenmiş biri olarak tanımıştı. Bu nedenle, onun varlığı karşısında tamamen güçsüz kaldığını görmek tuhaftı.

Hafif aralık duran bir kapıyı işaret etti. "Benim odam."

Koridorun hemen sonunda onun için hazırladığı misafir odası vardı. Kapıyı iterek açtı, valizleri duvarın kenarına yerleştirdi ve önce onun girmesi için kenara çekildi.

"Alex genelde bu odada uyur ama çarşafaları falan değiştirdim."

Oda sadeydi ve Thiago'nun işine yaramayan odaları dekore etmek için çaba sarf edemeyecek kadar seyahat etmekle meşgul olduğunu varsayıyordu.

"Sorun değil," dedi ona, çantasını köşedeki koltuğa bırakırken. "Sadece iki gece kalacağım."

Sırtını ona dönerek, yatağı kaplayan ipek arşafıların üzerinde boş bir parmağını gezdirdi. Adam sessiz kaldı, ama kadın onun bir şeyler söylemesini diledi

-Herhangi bir şey. Belki biraz daha kalmasını isteyebilirdim. Belki de ona bu kadar erken gitmesine gerek olmadığını söylersin.

Kamari omzunun üzerinden ona bakmak için bir hamle yaptı ama dikkatini pencerenin önündeki masanın üzerinde duran turkuaz çanta ve beyaz çiçeklerden oluşan buket çekti - tam olarak kozmos -yanına yerleştirilmiş.

Kalbi sıkıştı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım gizli kız arkadaşının hediyelerini yanlış odaya koymuşsun," dedi sanki bunları görmek onu etkilememiş gibi kayıtsızca.

"Gizli kız arkadaşım," diye tekrarladı, sesi derin, alçak, ürpertici. "Sanırım doğru yerdeler. Git çantaya bir bak Kam."

Odanın öbür ucundan gümüş gözlerle karşılaştı, kapı aralığına yaslanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir sırtış ve güçlü kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan adamı görünce nefesi kesildi.

"Sakın bana i çamaşırı aldığını söyleme," diye ısırarak gerginliği azaltmaya çalıştı.

Adamın gözleri parlayıp fırtınalı griye dönerken, kadının tüylerini diken diken eden bir bakış attı. "Bu sefer değil, aşkım."

Bu adam için i çamaşırı giyme fikrini aklından çıkararak gözlerini kısıtı ve adam kıkırdayarak dudaklarının kenarını bir gülümsemeye dönüştürdü.

"Cidden, Kam." enesini büroya doğru uzattı. "Devam et."

Hafif bir isteksizlikle de olsa pencereye doğru ilerlerken, şaşkınlığının bir anlığına hislerini bulandırmasına izin verdi. Neden ona bir şey hediye etsin ki? Neden parasını onun için harcasın ki?

Kamari usulca içini çekti ve çantayı aldı, üzerinde mağazanın adını görmek için çevirdi. Tiffany & Co.'nun özel mavi tonunu tanıdığını biliyordu.

Dibinde küçük, kare bir kutu duruyordu. Temkinli bir şekilde onu eline aldı. Temkinliydi, nesneyi yanlış kullanmaktan korktuğu için değil, Thiago Valencia'nın ona değer verdiğini gerçekten anlarsa neler olabileceğinden korktuğu için.

Varlığını bir anda hem çok yakın hem de çok uzak hissettiği adama baktı, adam ona bağıllık dolu bir gülümseme fırlattığında nasıl davranacağını bilemedi.

Kamari kutuyu açtı ve sonra ne olduğunu bilmiyordu. Hafifçe nefes almış olabilir. Hareketsiz kalmış olabilir. Kontrolsüzce ve istemeden duygusallaşmaya başlamış olabilirdi, çünkü bunu beklemiyordu.

Titreyen parmaklarıyla gümüşten yapılmış kalp şeklinde bir kitap ayracı çıkardı. Ortasında, nesnenin kendisine ait olduğunu belirten bir *K* harfi kazınmıştı.

"Thiago," diye fısıldadığını duydu. "Ne..."

Yer imi onu tamamen hipnotize etmişti ama adamın silüetinin yaklaştığını görebiliyordu. Konuştuğunda sesi çakıllı gibiydi. "Kitaplara tutkun olduğunu biliyorum ve bunu gördüğümde aklıma hemen sen geldin. Üzerine ne kazıyacağımdan emin değildim, bu yüzden baş harfinin en iyi seçim olduğunu düşünüyorum. Üzerine kendi adımı da yazardım ama o zaman bana gözlerini devirirdin."

Kaşları birbirine kenetlendi ve boğazında bir yumru oluşarak gümüş nesneyi inceledi. "Bu mükemmel." Onun bakışlarını buldu, her zamanki gibi şefkat ve incelikle. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak omuzlarını küçük bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. "Biliyorum ama istedim. Bu benden sana doğum günü hediyesi."

"Gerçekten gerek yoktu."

"Şunu söylemeyi kes," diye homurdandı. "Bunu sana borçluyum, tamam mı? Bana Cuma günü Indy ve Diana ile kutlama yapmayı planladığını söylediğini hatırlıyorum ama onun yerine Alex sana ihtiyacım olduğunu söylediği için Monza'ya uçtun. Tanıştığımızdan beri benim için çok şey feda ettin ve ben de sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum."

Nefesi ciğerlerinin derinliklerinde bir yerlerde kaybolmuş gibi hissetse de göğsü genişlemeye devam etti. "Peki ya çiçekler?"

Adamın gözleri kadının dudaklarına kaydı. "İkinci kafenin açılışına imza attığınız için sizi tebrik etmek için."

Buketin görüntüsüne bakarak yüz hatlarının yumuşamasına izin verdi. "Nereden biliyorsun?"

"Ne?"

Yeşil gümüşü buldu; griye boyanmış dünyasında parlak renkler gibi parlayan elmaslardan oluşan bir kaleydoskop. "Kozmoslar benim en sevdiğim çiçeklerdir."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Hiçbir fikrim yoktu. Bana sadece seni düşündürüyorlar."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Gülümsedi, elmacık kemikleri pembe bir tonla kaplanırken gamzelerinin yüzünü süslemesine izin verdi. "Bu isim bana galaksiyi düşündürüyor, yani ayı; seni. Yaprakları eşit bir şekilde yerleştirilmiş, mükemmel bir düzene sahip, tıpkı senin bir şey yaptığında olduğun gibi - her zaman hesaplanmış, organize. Ama her şeyden önce güçlü, dirençli çiçekler."

Gözlerini kaplayan duyguları göstermeyi reddederek bakışlarını elinde tuttuğu kitap ayracına indirdi. Onun bu nazık jestinin kendisini neden bu kadar savunmasız hissettirdiğinden emin değildi. Belki de hediye almaya alışık olmadığı içindi. Belki de gerçek bir şefkate alışık olmadığı için, özellikle de daha birkaç hafta önce yabancı olduğu birinden.

Thiago işaret parmağının yanıyla nazikçe çenesini kaldırarak onu yıldızlarla aydınlanmış aylara bakmaya zorladı. "Sorun ne? Onları sevmiyor musun?"

Başını salladı ve yumuşak bir iç geçirdi. "Onları seviyorum Thiago. Gerçekten seviyorum. Teşekkür ederim. Ben sadece bunların hiçbirini beklemiyordum."

"Dünyadaki tüm güzel hediyeleri hak ediyorsun," diye mırıldandı usulca. "Tüm çiçekleri ve dilediğin her şeyi. Dünyayı ve ötesini hak ediyorsun. Geçmişte sana nasıl davranıldığını bilmiyorum ve keşke onca yıl önce tanışsaydık da tüm yaralarını silebilseydim."

Yara izlerinin etrafına yıldızlar çizebilmek için geçmişe ait olması gerekmiyordu.

Onun bileğini nazikçe kavradı ve yatıştırıcı dokunuşunu geri çekti. "Böyle şeyler söyleme, Thiago."

Keskin çenesi gerildi. Sanki bir şey söylemek ister gibiydi, sanki onunla kavga etmek ve ona bağırmak istiyordu çünkü göğsünde de serbest bırakması gereken ağır bir yük vardı. Bunun yerine, "Özür dilerim. Hâlâ brunch'a gitmek istiyor musun?" dedi.

"Lütfen," diye alay ederek mavi kutuyu çalışma masasının üzerine koydu. "Yemeğe asla hayır demem."

Thiago'nun gülümsemesi onun en sevdiği özelliği haline gelmişti. "İşte orada."

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

"**T**HIAGO," diye seslendi KAMARI misafir yatak odasından. Adının dilinin ucundaki tınısı, omurgasını okşayan bir okşayış, kalbini saran bir serenat gibiydi.

en yıkıcı şekilde. "Ne?"

"Meşgul müsün?"

"Evet," diye inledi, hayal kırıklığına uğramış, kaşları birbirine kenetlenmişti. "Lanet olası papyonumu yapamıyorum."

"Ah." Yatak odasına bağlı en-suite banyodan çıkmak için topuklarının üzerinde dönerken bir duraklama oldu. "Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Beyaz gömleğinin son düğmesini iliklerken, papyonunun boynunda gevşekçe sallanmasına izin vererek, "Yola çıktım bile güzel kız," dedi.

Adımlarının sabit ritmine ve ayakkabılarının parke üzerinde çıkardığı sese o kadar odaklanmıştı ki Kamari'nin misafir odasındaki aynanın önünde durduğunu görmemişti.

Sadece başını kaldırdığında nefesinin kesildiğini hissetti. Felç olmuş bir halde, varoluşunun felaketini, gündüz düşü kılığına girmiş bir kâbusu görünce sadece gözlerini kırptırabilirdi.

Sırtı ona dönük olan küçük elleri sırtının küçük kısmına uzanıyor, parmakları fermuarı yukarı doğru çekmeye çalışıyordu. Zümrüt rengi bir elbise

vücutuna yapışıyor, arkasındaki değerli taş havuzu gibi alçalıp yükseliyordu.

"Pekala," dedi kadın, sesi kısılmış, onu rüyasından dışarı sürükleyerek. "Orada öylece durma. Bana yardım eder misin lütfen?"

"Elbette." Kendisine ihanet eden kabuk baritonunun sesiyle boğazını temizledi ve Kamari'ye ulaşana kadar birkaç adım ilerledi.

Elini yanına indirdiğinde hareketsiz duruyordu. Thiago, parmakları kadının omurgasının dibinden başlayan fermuarı bulduğunda bir nefes aldı. Yavaşça, sırtının ortasında kapanana kadar yukarı çekti, elbisesi ipeksi, güneşten öpülmüş tenini ona gösterdi.

Uzaklaşabilir, odadan dışarı adım atabilirdi ama o burada kaldı. Aynadaki yansımasında onun bakışlarıyla karşılaştığında dizlerinin neredeyse onu bıraktığını hissetti.

Kamari her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı ve bu gece yolunun kesiştiği herkesi mahvetmek üzere olan bir büyücü gibi görünüyordu.

Thiago onun koyu renk, kıvrık saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya cesaret etti, bilerek boynunun yan tarafına ve omzuna dokunarak tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

"Nefes kesici görünüyorsun Kam," diye mırıldandı kulağına boğuk bir sesle.

Al dudakları ağzı açık kaldı ve bakışlarını adamın hayret dolu yüzünden ayıramadı. Sonra yüz hatlarında bir muziplik belirdi. Ağzının kenarını işaret ederek, "Şurada biraz salya var," dedi.

"Çok komik," dedi alayla ama eğlenerek. "Çok zekice."

Döndüğünde, kokusu onu sardı. Bakışları anında adamın önce ağzına, sonra papyonuna kaydı.

Mükemmel manikürlü parmaklar siyah kumaşın iki ucunu da kavradı. "Sen de güzel temizlenmişsin Valencia."

"Biliyorum."

Tam bir konsantrasyonla kızın yüzünü inceledi, burnunun kenarındaki ve elmacık kemiklerinin üstündeki çilleri inceledi. Kaşlarının arasındaki küçük kırışıklığa dokunup yok olmasını sağlamak, parmağının ucuyla aşk tanrısının yayının ve dolgun dudaklarının izini sürmek istedi.

Dikkatini dağıtması gerekiyordu, yoksa kalabalık izlemeden olmaması gereken bir şey yapacaktı. "Aslında genel olarak kravatlardan nefret ederim."

"Peki neden bir tane giyiyorsun?"

"Leo McConnell'in emirleri," diye düşündü. "Smokin giydiğimde iyi ve şık göründüğümü söylüyor."

Başını hafifçe salladı. "Biliyorsun."

"Biliyorum." Sırıttı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Çok sıkı sarma yoksa solunum yolumu daraltacaksın."

Bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ya senden kurtulmak istersem?"

Elini kalbinin üzerine koyarak incinmiş gibi yaptı. "Bensiz ne yapacaksın ki?"

Omuzlarını çekingen bir şekilde silkti. "Bu çatı katında yaşayacağım, kendimi karın olarak kaydettireceğim - yani dul olarak - böylece servetini miras alabileceğim, ama endişelenme, Salı günleri senin için yas tutacağım ve yas tutacağım."

"Şımarık bir cadı olduğunu biliyordum." Bakışlarını daralttı, kızın eğlenen bakışları yukarı doğru kayarak onunkilerle buluştu. "Peki neden sadece Salı günleri?"

Ellerinin yanlarına düşmesine izin verdi. "Bilmiyorum. Salı günü üzgün olmak için iyi bir gün gibi görünüyor."

Thiago homurdanmaktan kendini alamadı ve parmak eklemleriyle Kamari'nin çenesini hafifçe dürttü. "Sen bir aptalsın."

"Senin kadar değil," diye karşılık verdi, yanaklarında makyaj sanılabilecek pembe bir renk belirmişti. "Bu sana iyi görünüyor mu?"

Aynaya döndüğünde, papyonunun boynuna mükemmel bir şekilde sabitlendiğini fark edince dudaklarına bir gülümseme yayılmasına izin verdi.

Ellerini omuzlarına koyan Kamari onu dönmeye zorladı. Gömleğinin yakasını aşağı çekti ve göğsünden bir keten parçası aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu, tınısı

boğuk. "Hayır. Sen?"

Tanrım, tabii ki değildi. Dikkat çekmeyi, spot ışıklarını ve kameraları seviyordu ama bu etkinliğe kefareтини ödemek için katıldığının farkındaydı, bu yüzden midesini bir tedirginlik kaplamıştı. "Hayır."

Sağdan soldan KÖR EDİCİ IŞIKLAR PARLADI, dış dünyanın sesleri bir an için boğuldu.

Thiago, Ferrari 812'sinin motorunu yavaşça durduran Kamari'ye baktı. Dirseğini aralarındaki konsolun üzerine yaslayarak parmaklarını

saçlarını karıştırdı ve bir zamanlar mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş olan buklelerini dağıttı.

Araba yolculuğu boyunca sessiz kalmış, bakışlarını kucağında sabit tutarken işaret parmağındaki yüzükle dalgın dalgın oynamıştı.

Thiago valenin araca yaklaştığını görebiliyordu, diğer arabalar da onun arkasında mekânın önünde sıralanmaya başlamıştı. Kaldırımlar hayranlar, gazeteciler ve paparazzilerle dolmuş, dikkatleri arabalardan inen ve kırmızı halıda yürüyen insanların üzerinde toplanmıştı.

Dikkatlice çenesini kavrayarak yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Özür dilerim."

Kamari kaşlarını çattı. "Neden?"

"Seni bu işe bulaştırdığım için. Seni spot ışıklarının altında olmaya, fotoğraflarının çekilmesine zorladığım için, benimle birlikte numara yaptığın için."

Gözlerinde bir şey parladı, ancak taş gibi soğuk yüzünün dalgalanmasına izin vermedi. "Üzülme. Sonuçlarına katlanmayacak olsaydım bunu kabul etmezdim. Kendimi neyin içine soktuğumu biliyorum."

Tüy kadar hafif bir dokunuşla dudaklarının kenarını okşadı ve kızın ona gönderdiği kaş çatma hareketini görmezden geldi. Makyajını bozmaya cesaret edemezdi, dolayısıyla okşayışındaki incelik de bundan kaynaklanıyordu. "Ne oldu o zaman?"

Başını iki yana salladı. "Bu çok aptalca."

"Hayır, söyle bana. Aldığın mesajlar hakkında mı?"

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Onları nereden biliyorsun?"

"Telefonunu her zaman kontrol ediyorsun ve bir mesajı sildiğini gördüm. okuduktan sonra. Seni kim rahatsız ediyor?"

Nefes verdi. "İki şey var: Birincisi, senin aldattığına, Primavera'dan atıldığına, itibarını lekeleyen şeyler yapmaya devam ettiğine dair dedikodular yayan o dedikodu sayfası ve bu kalbimi kırıyor. İkinci şey ise bilinmeyen bir numaradan geliyor ama sanırım eski sevgilim beni senden uzaklaştırmaya çalışıyor."

Yüz hatları sertleşti. "Bu konuda bir şey yapabilir miyim?" Onun bağımsız olduğunu ve bununla kendi başına başa çıkmayı tercih edeceğini biliyordu ama karanlıkta saklanıp bu olumsuzluğun ona zarar vermesine izin vermesi fikrine bir anlam veremiyordu.

Başını iki yana salladı. "Onu ve medyanın söylediği her şeyi görmezden gelmeye devam ediyorum."

"Güzel. Güzel kafana girmelerine izin verme." Bakışlarını kızın o çok sevdiği yüz hatlarında gezdirdi. "Gerginsin, değil mi?"

Alt dudağını çiğnememeye çalıştı. "Sadece bir nesne, bir tür ödöl olmaya çok alıştım. Bu yüzden insanların hakkımda ne düşüneceğinden korkuyorum."

Nasıl olur da biri onun kıvılcımını söndürecek kadar bencil olabilir? Onu alevini saklamaya zorlayabilir?

Göğsü sıkıştı. "Kimsenin senin hakkında kötü bir şey söylemesine izin vermeyeceğim. Seni asla gölgede saklanmaya zorlamayacağım." Elini bıraktı ve bir top haline getirdi. Ama öfke balonu büyümeye devam ediyordu ve onu kontrol edemiyordu. "O herif seni kırdı ve bu beni çok kızdırıyor."

Gözbebeklerinin etrafındaki yeşili gölgeleyen kederli parıltıyı gizlemek için bakışları adamın yumruğuna kaydı. "Parçalanmış parçaları kendi başıma onarabildim. Ninem bana hep şunu söylerdi: Eğer hiç kanamazsan, asla büyüemezsin."

Kıkırdadı. "Sanırım Taylor Swift'ti, ama belki de büyükannen ve sarışın aynı zihniyete sahiptir."

Dudakları, kalbinin bıçaklanmış gibi acımasına neden olan küçük, hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü.

Nabzının gürültüsü arasında kendi kendine mırıldanarak, "Şimdi liderliği bana bırak," dediğini duydu. "Bunu tek başına yaşayacağın düşüncesine katlanamıyorum. İzin ver seninle ilgileneyim, Kam. Sana her şeyini borçlu olan bir dost olarak. Parçalanmış her parçanı onaracağım. Sen bunu benim için yapabiliyorsan, ben de senin için yaparım."

Yüzünde, gözlerinde yalan aradı ama sadece saf bir samimiyet gördü. "Thiago..."

Parmaklarını açarak elini avuç içi göğsüne bakacak şekilde çevirdi; bu, elini onun elinin içine koyması için bir davetti. "Söz veriyorum. Seni anlıyorum, tamam mı? Neden bu kadar bağımsız bir kadın olduğunu, neden kendi başına olmayı tercih ettiğini anlıyorum. Çünkü o sana kendini bir yükmüşsün gibi hissettirdi ama değilsin. Sen tanıdığım en heyecan verici kızsın. Soğuk maskenin arkasına saklanmakta iyi olabilirsin ama ben seni görüyorum Kam. Seni yakaladım."

Tek yapabildiği, titreyerek nefes alırken elini onun elinin içine koymak oldu. "Tamam."

Parmaklarını birbirine geçirerek, kadının parmaklarının etrafına yumuşak bir baskı uyguladı -asla bırakmayacağına dair sessiz bir söz. Bu kadın onun için yaratılmıştı. Bundan emindi. Yapboz parçaları gibi birbirlerine uyuyorlar ve diğer yarısına doğru çekilen mıknatıslar gibi birbirlerine çekiliyorlardı.

Yolcu tarafındaki cama vurulunca ikisi de irkildi. Rowan camın önünde durdu, alçak arabanın içine bakabilmek için dizlerini büktü, el salladı ve koyun gibi gülümsedi. Ardından, bir öpücük kondurmadan önce parmaklarıyla bir kalp yaptı, ardından kırmızı halıya atlamak için arkasını döndü ve etkinliğe katılanların sevinç çığlıkları atmasına neden oldu.

Kamari başını salladı. "O başka bir şey."

Thiago kıkırdadı. "Evet öyle. Beş yıldır o herifin aptallığıyla uğraşıyorum."

Vale Kamari'nin kapısını açmak için hamle yaptığı anda Thiago arabadan fırladı ve elini kaldırdı. Arabanın anahtarını adama fırlattı. "Ben alırım. Teşekkürler."

Ceketinin düğmelerini ilikleyerek arabanın etrafında döndü ve güvenlik bariyerlerinin arkasında bekleyen kalabalığa hızla el salladı. Yolcu kapısını açtı ve elini Kamari'ye doğru uzattı.

"Hadi, Bayan Bağımsız. Seni yakaladım."

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

"I HAVE Bir öneri," diye fısıldadı Thiago onun kulağına.
Kamari şampanyasını yudumlarken gözlerini FIA Başkanı
Theodore Singh'den ayırmadı ve herkese teşekkür etti.

Şu anda gridde yarışan yirmi sürücü, İtalya'da sellerin pek çok yaşamı ve evi yok ettiği bir bölgeye bağışta bulundukları için. Nisan ayında orada bir yarış olması gerekiyordu, ancak hava koşulları nedeniyle - durdurulamayan yağmur, sel - yarışı iptal etmek zorunda kaldılar. Tüm sürücüler arasında en çok bağış yapan Thiago olmuştu.

"Buradan çıkmaya ne dersin?" diye devam etti, kız ona zerre kadar ilgi göstermeyince sesi alçaldı.

Kamari kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? İtibarınız henüz temiz değil."

Kolunu koltuğunun arkasına doladığında ve dudakları neredeyse kulağını sıyracak kadar yaklaştığında, onun sıcaklığının vücudunu yakmaya hazır bir alev gibi hissettirmesini görmezden geldi. "Hadi ama ay ışığım. Sıkılmamış gibi davranma."

Ona döndüğünde bakışlarını atlete dikti. "Hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum."

"Belli ki sen ve ben aynı eğlence anlayışına sahip değiliz." "Gidemeyiz," diye tısladı sessizce.

"Gittiğimizi fark etmezler bile." "Ya senden sahnede konuşmanı isterlerse?"

"Çoktan yaptım." İşaret parmağının ucuyla kürek kemiğini okşadı ve dokunuşunun altında tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Indy bana mesaj attı. Cal ve Alex'le Buddha Bar'da olduğunu söyledi."

Sadece en iyi arkadaşı davet edildiği bir etkinliği terk edebilirdi.

Kamari ofladı. "Orayı biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Köpüğünden bir yudum aldı. "Tanıştığımız gece senin yatına gitmeden önce Indy ve Di ile birlikte oradaydım."

"Ah, anlıyorum," diye sırtıttı ve bakışlarını gamzelerinin üzerinde gezdirdi. "Peki, gidelim o zaman."

"Ama-"

"Açık büfenin açıldığını anons edecekler ve gecenin geri kalanında insanlar Celine Dion eşliğinde slow dans edecek ya da avazları çıktığı kadar bağıracaklar. Ya o Titanik sahnesini yeniden canlandırırız ya da buradan defolup gider ve gecemizin tadını çıkarırız."

Kamari yanağının iç kısmını çiğnedi. Gece şu ana kadar iyi geçmişti; birkaç kişiyle konuşmuş, diğer sürücülerin yanında yürüyen kadınlara iltifat etmiş, konuşmaları dinlemiş ve Thiago ile kameralara poz vermişti. Tuhaftı ama bunu yapmak ve onun yanında olmak doğal geliyordu.

"Başın belaya girmeyecek mi?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Endişelendiğinde çok tatlı oluyorsun. En kötü ne olabilir ki? Leo'dan bir telefon almak mı? Bana bağırıp çağırarak ve kendimi toparlamamı söyleyecek, ne olmuş yani? Daha önce yapmadığı bir şey değil."

"Thiago," diye bastırdı. "Davranışların sözleşmenin yenilenmesini etkileyebilir, bunu biliyor musun?"

Gözlerini devirerek, "Evet bebeğim, biliyorum," dedi. "Ama bir etkinlikten erken ayrıldım diye yerime başkasını almayacaklar."

Bakışları müstehcendi ve onu sorunlu tavrını izlemeye zorluyordu.

"Romano'ya gidip kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirim," diyerek omuz silkti.

"Bu elbiseyle kulübe gidemem ama."

Sırıttışı artık acımasızdı. "Merak etme, sanırım Indy bunun icabına baktı."

"ONU GIYMEYECEĞİM!"

"Evet, öylesin. Ya o ya da galada giydiğin elbise. Ayrıca, senin için çantama sığdırabildiğim tek elbise buydu."

"*Buna* elbise diyemezsin, Indigo."

Müziğin yüksek bas sesi, cızırtılı enerjisiyle banyonun duvarlarını titretti. Kamari en yakın arkadaşına ters ters bakarken bir yandan da eteğini aşağıya doğru çekiyor ve göğüs dekoltesini maksimumda tutmaya çalışıyordu.

"Kes şunu." Indy, Kamari'nin poposunu tokatladı. "Çok seksi görünüyorsun."

Mahvolmamasını umarak katladığı zümrüt rengi elbiseyi kaldırarak, "Peki bunu ne yapacağız?" diye sordu.

Indy gözlerini devirdi ama ağzından küçük kıkırdamalar çıkarken eğleniyordu. Alex ve Cal'la çoktan çok fazla kadeh içmişti. Önlüğü eline alarak nazikçe gülümsedi. "Cazibemi kullanayım ve barmenden biz gidene kadar onu güvende tutmasını isteyeyim."

Kamari inledi, hayal kırıklığı yüksek sesli müzikle bastırılıyordu. Indy arkadaşını kadınlar tuvaletinden dışarı, ışığın o kadar loş olduğu ünlü bara doğru sürükledi ki nereye gittiklerini zar zor görebildiler.

Indy barın önünde durdu ve eğilerek bir barmeni çağırdı. Adam ancak 20 yaşlarında görünüyordu ama Indy'nin kıkırdamasına neden olan çapkın bir gülümseme fırlattı.

Kamari ona sert bir şekilde, "Kendine gel," dedi.

Indy arkadaşını görmezden gelerek, "Merhaba," dedi. "Biz gidene kadar elbisenizi saklayabileceğiniz güvenli bir yer var mı?"

"Elbise mi?" diye sordu adam eğlenerek, bakışlarını Kamari'ye çevirerek. "Sorma," diye mırıldandı Kamari. "Evet mi, hayır mı?"

Omuz silkti. "Elbette. Molalarımızda takıldığımız dinlenme odasına koyacağım."

Indy ona önlüğü uzattı ve o da gülümsedi. Arka kapıdan çıktıktan birkaç dakika sonra geri geldi, tezgâhın üzerine iki küçük bardak koydu ve içlerine amber rengi bir sıvı doldurdu. "Müesseseden."

Kamari hiç düşünmeden içeceği mideye indirdi ve Indy'nin onun hareketlerini izlemeden önce yüksek sesle alkışlamasına neden oldu. Sıvı vücudundan geçerken boğazını yaktı ve hafifçe irkilmekten kendini alamadı.

"İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye kıkırdayan Indy, kolunu Kamari'nin koluna doladı ve Kamari'yi oturduğu masaya doğru çekti.

Çocuklar. "Gala nasıldı?"

"İyiydi. Benim tarzım değil ama Thiago ilk başta orada olmaktan memnun görünüyordu."

"Uzun ve sinir bozucu konuşmalar yapmaya başlayana kadar mı?" "Evet. Sen neden gelmedin?"

"Evet, ama kırmızı halıdan sonra ayrıldım. Biraz sosyalleştim, iki kadeh şampanya içtim ve ön kapıdan çıktım."

Kamari öfkeyle başını salladı. "Tipik." "Peki Bay Hotshot ile işler nasıl gidiyor?"

"Şey," diye başladı Kamari, kalp atışlarının iyice hızlandığını fark ederek. "Menton'da bir otelde kalmama izin vermeyi reddetti."

"Nerede?"

"Güney Fransa'da, Monako'ya on dakika uzaklıkta bir şehir. Her neyse, bu gece onun evinde kalacağım."

Indy onlara yaklaşmaya çalışan bir adamı iterek uzaklaştırdı. "Başka bir yerde kalmayı teklif ettiğinizde reddetmesi sizce de normal değil mi? Ya bir hayranınız ya da başka bir şey tarafından fark edildiyse?"

"Evet, bilmiyorum. Sadece ona yük olmak istemiyorum."

Indy'nin yüzündeki endişeli ifadeyi hissedebiliyordu. "Kam, bu adam sana bayılıyor. Etrafında olmana bayılıyor. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini bilmiyorum ve bu bilgiyle istediğini yapabilmen için söylüyorum ama Thiago gerçekten çok iyi bir adam. Muhtemelen tanıdığım en iyi adam."

Kamari'nin bakışları yere düştü. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum Indy."

"Hiçbir şey. Bir şey söylemek zorunda değilsin, ama anlaşmanın ötesine bakmayı düşün - şeytandan bahset."

Bir duvara yaslanmış, bir elini elbise pantolonunun cebine sokmuş, diğer eliyle de bir bardak koyu likörü kavrayan Thiago'nun yüzünde yapay ışığın parıltıları parlıyordu. Arabayı park ettiklerinde papyonundan ve yeleğinden kurtulmuş, beyaz gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarak bronz tenini ortaya çıkarmıştı. Olabilecek en iyi şekilde dağınık ve asi görünüyordu; birkaç saat önce kırmızı halıdaki haliyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Indy, "Bana bu adama saldırdığını söyle," diye sızlandı. "Çok acıyan gözler için bir manzara."

"Indy," diye tıslayarak arkadaşını itti. "Biraz terbiyeli ol, lütfen. Thiago ile olan ilişkim tamamen profesyoneldir." Yalan.

Yalan. Ve daha fazla yalan.

Kamari gecenin en karanlık saatlerinde Thiago'yu itiraf etmek istemediği kadar çok düşünmüştü.

"Saçmalıyorsun."

"Saçmalık mı?" Kamari gülerek yankıladı. "Callahan ve Alex'in etrafında çok sık takılıyorsun."

"Eğlenceli çocuklar. Onları seviyorum."

Kamari bunun için arkadaşını suçlayamazdı. Üçü de iyi adamlardı.

Odanın köşesindeki masaya ulaşan Kamari, Thiago'ya baktı ama onun kişisel alanın ne olduğunu bilmediği anlaşılan başka bir kadınla sohbet ettiğini gördü. Göğsü neredeyse Thiago'nun kolunu sıyıran kadın, bir yandan kulağına bir şeyler fısıldarken bir yandan da tırnağını Thiago'nun boynunda gezdirmeye başladı.

Bakışları Kamari'ninkilerle buluştu ve dayanılmaz derecede yavaş ama baş döndürücü bir bakışla bakışlarını Kamari'nin fiziğinde gezdirdi, çenesi gerildi. Kamari bu bakışa, bu karanlık erimiş bakışa dayanamıyordu çünkü bu bakış kanını kaynatıyor, omurgasını ürpertiyor, kalbinin sanki görünmez bir ipten güç alıyormuş, çekip bırakıyormuş ve organı kontrol eden oymuş gibi vahşice çarpmasına neden oluyordu.

Cal ayağa kalkıp kollarını Kamari'ye dolayarak, "Bakın partiye kim katılmış," diye düşündü.

Bu ani -sarhoş- sevgi gösterisi karşısında irkilerek Alex'in sırtını sıvazladıktan sonra Indy'nin yanındaki kabine kaydı ve Alex eğildiğinde yanağına kondurduğu öpücüğü kabul etmeyi ihmal etmedi.

Alex onun diğer yanağını öperken, "Fransızlar birbirlerini selamlamak için yanaklarından iki kez öperler," diye açıkladı.

Cal, büyük kokteylinden aldığı iki yudum arasında, "Bazı bölgelerde üçtür," diye karşı çıktı.

Indy, "Fransa'da değiliz," diye belirtti.

Alex alaycı bir tonla, "Evet, bunun için teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Monako'da da öpüşüklerine eminim."

"Dudaklarından mı?" Indy sordu.

"Hayır, İndigo, ne dediğimi duymadın mı? Yanaklarımda."

Kamari arkadaşlarının tartışmasına izin verdi ve dikkatini varlığının baş belasına geri çekti. Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, karşısındaki kadına sırtırken aynı haydut tutamın alnına düşmesine izin verdi.

Birdenbire neden bu kadar öfkeli hissettiğini anlamamak için kendini başka tarafa bakmaya ve Cal'ın sesini dinlemeye zorlarken göğsü sıkıştı.

Kamari, Thiago'yla konuşan kızın, "Hemen döneceğim," dediğini duydu. "Hemen geliyorum," diye cevap verdi o sert sesiyle.

Bir sonraki saniye, h e m e n yanındaki kabine kayıyordu, kolları arkalarındaki koltuğa sarkıyordu.

Sıcak nefesi yanağını okşadı. "Hey. İçecek bir şey ister misin?"

"Hayır. Ama geri dönmek üzere olan sarışınla paylaşmaktan çekinmeyin."

Alex masanın diğer tarafından onun bakışlarıyla karşılaştı ve kıs kıs güldü. Thiago eğlenerek mırıldandı. "İçkimi ister misin?"

"Hayır."

"Ah, anlıyorum." Koyu renk buklelerini yüzünden uzaklaştırarak dudaklarını kulağına götürdü ve ardından çenesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Yeşil sana çok yakışsa da, kıskançlığın sana yakıştığını sanmıyorum Kam."

Alay etti ve onu itti. "Ben kıskanç değilim." "Yalancı."

Eğlenen gözlerle ikiliyi izleyen Alex kadehini kaldırdı. "Kam, o elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim Alexander." Gülümsedi. "Göğüslerimi harika gösterdiğini düşünüyorum."

Alex bakışlarını kızın göğüs dekoltesine indirdi ve kız gözlerini devirdi. Adamın kaşları kalktı ve dudaklarında müstehzi bir gülümseme belirdi.

Ama Alex bir şey söyleyemeden Thiago'nun alçak sesi yankılandı. "Senin derdin ne Myers? Ona öyle bakma. Aslında, ona hiç bakma."

Kamari dönüp öfkesi bir orman yangını gibi yayılan sporcuya baktı. Çenesi sıkılmış, bakışları öfkeyle kararmış, elindeki bardağı sıkıca kavrarken parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Dikkatli ol Valencia," diye mırıldandı sadece onun duyması için. "Kıskançlık sana hiç yakışmıyor."

Gümüş rengi gözleriyle çarpıştı, gerçi her zaman yıldız gibi parlayan gözleri şimdi kızgınlıktan kül rengine dönmüştü. Dudakları bir şey söylemeye hazırmış gibi aralandı. Thiago dürüst bir adamdı ve bariz kıskançlığını ondan saklamayacağını biliyordu.

Mükemmel manikürlü bir el masaya iki shot tekila ile birlikte küçük bir kase tuz ve limon dilimleri koydu.

Bu, daha önce onunla flört eden kadındı. Kısa sarı saçları güzel yüzünün etrafına bir perde gibi düşerken kalçasını dışarı çıkardı. "Benimle bir atış yapmak ister misin, Theo?"

Kamari usulca alay etti.

"Adım Thiago," diye düzeltti alaycı bir ifadeyle. "Ama tabii."

"Peki ya biz?" Indy elini sallayarak sordu. "Merhaba. Merhaba.

Bonjour." "Hola," diye cıvıladı Alex.

Diğer sarışın onlara zar zor baktı. "Sizi orada görmedim." "Kaltak," diye mırıldandı Cal alaycı bir sesle.

Thiago küçük bardağı almak için uzandığında Kamari bakışlarını kaçırdı. Elinin tersini yalayarak kızın üzerine tuz serpmesine izin verdi ve kızın hazır olmasını bekledi. Çevresindekileri görmezden gelerek kadehlerini tokuşturdular.

Kamari onun hareketlerinden tamamen büyülenmişti. Adamın elindeki tuzu diliyle silmeden önce ona bakışını, likörü içerken başını arkaya eğişini izledi. Yüzü buruşmadı, kırılmadı. Yutkunurken boğazının çalışmasını izledi ve bir dilim misket limonunu kaptığı anda yüzünü ona döndü.

"Ağzını aç," dedi sert bir sesle.

Nutku tutulan kız, adamın isteğini yerine getirmekle yetindi. Adam limonu kızın dudaklarının arasına yerleştirdi, ardından ensesini kavradı ve öne eğilerek dilimi emdi. Kapüşonlu bakışları, narenciye parçasının etrafına sarılmış dolgun dudakları tarafından hipnotize edildi.

Thiago sırtarak geri çekildi ve çenesinden aşağı damlayan suyu başparmağının ucuyla sildi. Dudakları pırıl pırıl parlıyor, ona üzerlerine kazanmış ekşiliği tattırmak istiyordu. Kıpırdandı -sonunda- ve yeşil ağaç kavununu ağzından çıkardı.

Sonra alt dudağını okşadı. "Bu gece tatmak istediğim tek dudaklar seninkiler, ayışığı."

Kamari hem güven hem de rahatlama hissinin vücuduna yayıldığını hissetti. Eğilerek çenesinden aşağı akan bir damla tekilayı topladı

Dilinin ucuyla dudaklarını dudaklarına hafifçe değdirene kadar yavaşça geri çekildi ve nefesi kesildi. Sonra, elini başının arkasına doğru kaydırıp onu kendine çekerek ağzını onunkinin üzerine eğdiğinde, onun ağzına karşı sırttığını hissetti.

Öpücük kısıydı ama nefes alış verişlerini sendeletmeye, daha fazlasını arzulamasına yetti. Adam onu derin ve yavaş bir şekilde öpebilmek için başını eğdi ve dilleri birbirine değdiğinde boğazının arkasından kaçmaya çalışan bir inilti duydu. Adam onun alt dudağını ısırdı ve geri çekildiğinde göz kırptı.

"İşte benim kızım," diye Indy'nin övgüsünü duydu.

"Numara yapıyormuş, kırımın kenarı," diye mırıldandı Cal, ama ses tonuna eğlence karışmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Alex. "Benimle böyle öpüşmek isteyen var mı?"

Bir kolunu Thiago'nun beline dolayarak kendini onun yanına yaklaştıırken, Thiago da kendi kolunu onun omuzlarına doladı, vücudunun üst kısmı sessiz tutmaya çalıştığı kıkırdamalarla titreşiyordu. Kamari onlara şişkin gözlerle bakan kadına sahte ve tehlikeli bir gülümseme sundu.

"Erkek arkadaşından uzaklaşmak için iki saniyen var. Tırnak kırmaktan korkmuyorum."

Thiago kıkırdayarak burnunu kızın yanağına dayadı. "Çok vahşi." "Isırıyor," dedi Alex. "Ben olsam onu dinler ve kaçırdım."

Dramatik bir alay ile sarışın uzaklaştı.

"Yüzü efsaneydi," diye homurdandı Cal. Şok olmuş gibi görünmek için somurtmaya çalışınca masadakiler kahkahalarla onunla alay etti. "Tam bir kalp kırıcısı Tito."

"Hüzün, hüzün. Çünkü kalbim çalındı," diye düşündü Thiago, umursamaz bir tavırla ve doğruldu. Kamari'nin bileğinden tutarak onu kabinden uzaklaştırdı. "Sen, benimle gel."

Onu sürükleyip götürmeden önce, adamın masaya bıraktığı içkiden büyük bir yudum aldı. Onu dans pistine doğru yönlendirirken arkasında durdu, bir eli onunkini tutarken diğeri kalçasında duruyordu - onu sahipleniyordu ve bir şey ona bunun dünyanın görmesi için sergilemeleri gereken gösterinin bir parçası olmadığını söyledi.

"Önümde yürümeye devam et," diye emretti.

"Neden?" Endişelenmeye başladığını düşünerek onun elini sıktı. O da karşılık olarak baskı uyguladı ama dokunuşunda hiçbir titreme yoktu.

"Çünkü şu anda azgın bir ereksiyon halindeyim ve seni en yakın banyoya sürükleyip duvara yaslamamak için kendimi zor tutuyorum."

"Neden yapmıyorsun?"

Kız yüzünü ona döndüğünde bakışları göğüslerinin kabarıklığına kaydı ve sırtıttı. "Cesur hissediyorsun, değil mi güzel kız? Seni oraya geri götürmeyeceğim çünkü birincisi, seni rastgele bir tuvalette becermeyeceğim ve ikincisi, ikimiz de çakırkeyifiz. Ve seni ilk kez elime aldığımda, Kamari, her şeyi hatırlamanı istiyorum. hatırlamanı istiyorum. Şey. hatırlamanı istiyorum."

Göğsü kabardı ve arzu dalgası içinde nefes almayı nasıl başardığından emin değildi. Thiago onun tekrar dönmesini sağlayarak sırtının Thiago'nun ön tarafıyla çarpışmasına neden oldu.

Loş ışık altında ve dar alanda neredeyse hiçbir şey göremiyorlar, duvarlarda yankılanan müziğin yüksek bas sesiyle neredeyse hiçbir şey duyamıyorlardı. Ama onu her yerde hissedebiliyordu: elleri kalçalarında, kaslı gövdesi sırtına bastırıyor, nefesi çene çizgisinde geziniyordu. Pantolonunun fermuarını zorlayan, arka tarafına baskı yapan ve merkezinin uyarılmayla kıpırdanmasına neden olan ona olan arzusunu hissedebiliyordu.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bana ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok Kam."

Beline doğru süzülen parmaklarını onunkilerin arasından geçirerek müziğin ritmiyle sallanırken ona doğru eğildi.

Sarhoş sözleri ayık düşüncelerdir, Kam. Ondan kaçmak için bahane bulmayı bırak.

"Bana hissettirdiklerin," diye devam etti, kerestesindeki çakıllar kadının omurgasında ürpertiler yaratıyordu. "Delilik. Tam bir delilik."

"Özür dilemeli miyim?"

Adamın kıkırdamasını duydu, alçak sesle ve eğlenmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Hayır."

Adamın avuç içi kalçasının yan tarafına, uyluğuna indiğinde, sıcak parmak uçları eteğinin altındaki deride gezindiğinde ürperdi. "Peki ne istiyorsun, Thiago?"

"Sanırım cevabı biliyorsun."

"Söylediğini duymak istiyorum."

Hızla onu kendisiyle yüzleşmeye zorladı. Tüm bedeni karanlıkla örtülüydü, ancak bakışlarının karanlık ve yıkıcı olduğunu biliyordu. Onu sararak

Kollarını adamın boynuna doladı ve adamın bakışları onlara yöneldiğinde dudaklarına bir sırıtış değmesine izin verdi.

"Söyle, Thiago." Onun pes etmesini istiyordu.

Parmakları buklelerine dolandığında kirpiklerini kırıştırdı, baştan çıkarıcı dudakları hafifçe aralandı. Kendini nerede kaybettiğini, ona her dokunduğunda ne düşündüğünü merak etti. Göğüsleri arasındaki mesafe ufacıktı ve yalnız olmayı diledi. Bu gece alkol tüketmemiş olmayı diledi.

Yontulmuş çenesi kıpırdadı. "Beni mahvedeceksin."

Daha yakına eğildi ve yüksek sesli müzikte bile sesi dumanlı bir fısıltı gibiydi. "Bu seni korkutuyor mu?"

Kurnazca başını salladı. "Beni korkutuyor." "Güzel."

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken, diğer elinin sırtının alt kısmına gitmesine izin verdi. "Ama şöyle bir şey var; senin için kendimi parçalayabilirim."

Kalbi atmayı bıraktı. "Böyle şeyler söyleme." "Ciddiyim, Kam. Sen benim ruhumu bozdun."

Elinde olmadan kıkırdadı ve adamın burnu onunkine değdiğinde nefesini içine çekti. "Her zaman şair, Thiago Valencia."

Sesi kaba, çakıllı ve hırıltılıydı. "Seni istiyorum, Kamari."

Bunu zaten biliyordu ama bu kelimeleri tekrar yüksek sesle duymak, duyularını ele geçiren puslu sisin dağılmasını sağladı.

Thiago onun çenesini kavradı, ağzı onunkiyile çarpışmaktan milimetrelerce uzaktaydı. "Ama bu konuşmayı seninle ayık olduğumuzda yapmak istiyorum."

Kadın sıkıca yutkundu. "Başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Yapamazsın, çünkü belirsizlikler içinde saklanmana, "ya olursa "larla uyanmana, eski sevgilini benimle kıyaslamana izin vermeyi reddediyorum. Ben o değilim Kam, bunu sen de biliyorsun. İsteseydin sana tüm galaksiyi verirdim."

"PEKİ YA ARABA?"

Thiago, "Araba kullanamayacak kadar sarhoşum ve Ferrari'yi de çarpamam," diye karşılık verdi, kelimeler bulanık ve anlaşılmazdı. "Yarın tekrar geliriz."

"Güvenli mi?"

Sırıtarak başparmağını yukarı kaldırdı. "Onların otoparkı en güvenlisi."

Thiago, arkadaşlarını orada bırakarak kulüpten ayrıldıklarında, yarısı tüketilmiş bir şişe şampanyayı da yanına almayı başarmıştı. "Hadi gidelim buradan," demişti Thiago, bir kolunu onun omuzlarına dolayarak.

"Tanrım, bu gece burada kalamazsın. Her şey yolunda mı?"

"Sadece seninle her yere gitmek istiyorum." Şampanya şişesinden bir yudum aldı ve ona uzattı. "Aslında sana bir şey göstermek istiyorum."

Ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu ama sonunda onun oturduğu binanın hemen altındaki sahile varmışlardı.

Kamari ayakkabılarını çıkarmıştı ve şimdi Thiago'nun arkasında sessiz ve boş sahilde yürüyordu.

Her şey pusluydu, bulanıktı ama yine de ay ışığının yüzünün yan tarafına bir yıldız tozu sıçraması gibi nasıl döküldüğünü çözebiliyordu.

Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarışını, pantolonunun paçalarını inciklerine kadar kıvrışını hayranlıkla izledi. Ceplerinden telefonunu ve cüzdanını çıkarıp kumun üzerine fırlattı, genişleyen sırtışını kontrol edemedi. Köpük şişesini dikkatlice yere bırakırken, şişe devrilerek içindekileri kıyı şeridine döktüğünde inledi.

"Haydi," diye seslendi, gözbebeklerinin kenarlarında yıldızlar parıldıyordu. "Nereye?"

Genişçe gülümsedi. "Suyun içinde, Kamari. Başka nerede olabilir?"

Onun alaycı ses tonuna kıkırdadı ve sonra usulca iç çekti. Avuç içi ona doğru döndü, gözleri elini tutmasını istiyordu. Bırakmayacaktı, bunu biliyordu.

"Yaşıyorsun," diye söze başladı, ona buzdan bariyerlerini delmeyi başaran o sırtışını sunarak. "Ama gerçekten yaşıyor musun?"

İşte tam o anda Kamari kendi kendine evrenin onu neden daha önce onunla tanıştırmadığını sordu. Neden sadece yakın zamanda karşılaştıklarını. İşte tam o anda, onun gerçekten, isteyerek yaralarının etrafına yıldızlar çizmeye hazır olduğunu anladı.

Ayakkabılarını kumun üzerine bıraktığı eşyaların yanına bırakarak başını salladı. Kamari denize doğru koştu, soğuk su çıplak ayaklarıyla temas ettiğinde boğazından yumuşak bir çığlık yükseldi. Nedenini bilmiyordu ama onunlayken en güzel elbisesiyle, korkusuzca fırtınada dans edebilirdi.

Thiago, elleri pantolonunun ceplerinde, tembel tembel onu takip ediyordu. Ve ona tam olarak bakmak için döndüğünde, onun nasıl görüldüğünü hatırlayabilmeyi diledi. Okyanusun esintisi bir sevgilinin dokunuşu gibi yüzünü okşuyor, koyu renk saçlarını alnından uzaklaştırıyordu. Ayın gümüşü parıltısının altında, elmacık kemiklerinin üzerinde kendini gösteren pembelik tonunu ve ona yıldızlı gece gökyüzünden daha güzelmiş gibi bakarken gözbebeklerinin nasıl genişlediğini çözebildi.

"Kahretsin," diye nefes alarak ona doğru adım attı, dalgalar ayaklarına hafifçe vuruyordu. "Harikasın Kamari."

"Sarhoşsun," dedi gülümseyerek.

Göz açıp kapayıncaya kadar önünde durmuş, eliyle yüzünü okşamıştı. Başparmağını küçük gamzesinin üzerinde gezdirdiğinde, dokunuşundaki incelik kadının ürpermesine neden oldu. "Olabilirim ama ruh halime rağmen senin hakkındaki düşüncelerim değişmiyor."

Kamari sadece bakışlarını onunkiler arasında gezdiriyor, onun yıldızlarla dolu bakışlarının ardındaki anlamı kavramaya çalışıyordu. Gözlerindeki o takımyıldızlar.

Adamın parmak uçlarından tenine doğru akan kıvılcımları hissedebiliyordu, sanki onu da ateşe vermek istiyordu.

"Sanki seni tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum" diye fısıldarken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Düşüncelerini, sözlerini kontrol edemiyordu. "Ben de."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "O bağlantı. Ben de hissediyorum."

"Güzel," diye mırıldandı, rahatlamış ve mutluydu. "Sevgim karşılıksız kalsaydı utancımдан ölürdüm."

Öfkelendi. "Çok dramatiksin."

"Hayır," diye karşı çıktı, eli göğsündeydi. "Derin bir yara almış olurum."

"Evet, tabii."

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Öpebilir miyim?" Kız onun bakışlarını tuttu.

"Sormana gerek yok."

"Kurallar ve sözleşme hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye alay etti.

Gözlerini eğlenerek devirmekten kendini alamadı. "Bugün değil."

Dudaklarına baktı ve aralarındaki mesafeyi yavaşça yok etti. "Yaptığımız her şeyde senin rahat olmanı sağlayacağım. Seni her zaman kendimden önce tutacağım, Kam. Her zaman."

Thiago onun çenesini kavradı ve dudaklarını gagaladı. Onu tekrar öptü. Ve tekrar, ve tekrar, zaman durana ve evren basit bir bulanıklığa dönüşene kadar. Thiago'nun gülümsemesini ağzında hissedebiliyor, damarlarını yakan ve ona yaşadığını hissettiren elektrik fermuarını hissedebiliyordu. Zihninin aşırı hızlandığını hissetti. Kalbinin hızla çarptığını hissetti. O kadar güçsüz ve çaresizdi ki, Thiago'nun üzerinde güç sahibi olduğu gerçeğini kabullenmeye başlamıştı.

Geri çekildi, kana bulanmış dudaklarından bir kahkaha uçtu. Arkasını dönerek suya doğru koşmaya başladı, vücudu uyuşmuştu ve zihni Thiago Valencia ile ilgili düşüncelerle bulanıktı.

"Benden kaçıyor musun?" diye seslendiğini duydu, ses tonunda belirgin bir gülümseme vardı.

Evet, çünkü bana hissettirdiklerin beni korkutuyor.

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Yapabilirsen yakala beni."

Adam arkasından yetişmek için acele ederken suyun sıçradığını duydu. Güçlü kolları beline dolandı, onu yerden kaldırdı ve etrafında dönmesini sağladı. Kız ciyakladı ve adamın yumuşak kahkahasının dalgaların hafifçe birbirine çarpmasıyla karıştığını duyabildi.

Yanlışlıkla kendi ayaklarına takılarak suya düştüler. Kamari saçlarını ıslatmamayı başarırken Thiago tüm vücudunu suyun altına daldırdı. Thiago su yüzeyine çıktı ve kontrol edilemeyen bir kahkaha krizine girmeden önce sadece birkaç saniye birbirlerine baktılar.

"Beni sen ittin," diye haykırdı, gözlerini kocaman açmış, saçlarını geriye itiyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım, Valencia. Dengeni koruyamıyorsan bu benim suçum değil."

"Velet."

"Pislik."

Sırıttı. "Cadı." "Göt

herif."

Onu kalçasından çekti ve göğsü onunkiyle çarpıştı. Kollarını adamın boynuna doladı ve adamın gözleri yüz hatlarını incelerken, parmaklarının sırtında nazıkçe ve şefkatle gezindiğini hissedebiliyordu.

"Kamari," diye fısıldadı usulca. Her mırıltı, bir sevgilinin engellerini okşaması, yavaş ama emin adımlarla onları yıkması gibi geliyordu.

Bir zamanlar aşkın siyah ve beyaz olduğuna inanmıştı ama belki Thiago ona aşkın altın rengi, kıpkırmızı ve güzel olduğunu gösterebilirdi.

"Evet?"

"Seni yakalayacağım, yemin ederim yakalayacağım. Kalbini koruyan dikenleri ayıklarken yaralanmam umurumda değil."

Kadın onunla her daim uyum içinde olan tertemiz bir ay ışığıydı; erkek ise sadece onun için parlayan ruhani, ısıltılı bir yıldız. Ve göklerin yıldızlı ısıltısı altında sonsuzdular.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

MONTE CARLO, MONAKO

HER PULSE şakağına çarptı; yüksek sesli, yakıcı ve acı vericiydi. Uyandığında, Kamari migreninin onu sersemlettiğini hissederek yüzünü buruşturdu.

zihnine zarar verdi. Nerede olduğunu, kim olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü.

Yorgunluktan gözlerini kırıştırmayı başardığında, kendini dirseklerinin üzerine iterek vücudunu kaplayan yorganın düşmesine neden oldu. Thiago'nun oturma odasındaydı ve onun geniş ama son derece rahat kanepesinde uyumuştı. Onun evinde olduğunu biliyordu çünkü:

1. Dün gece olanları unutmamıştı. Aslında, her an bir kasırga gibi zihninin yüzeyine çıktı - gala, Buddha Bar, plaj.

2. Rafını süsleyen tüm kupalar ve miğferler dikkat çekiciydi. Bu eşyalara daha yakından bakmak için baş ağrısı geçene kadar beklemesi gerekecekti.

3. Tanıdık bir misk kokusu duyularını istila ediyordu. Adamın çoktan uyanmış ve duş almış olduğunu tahmin etti.

Doğrulduğunda, elinde olmadan hafifçe inledi. İyi bir gecenin ardından yaşananlardan nefret ediyordu. Kendine baktığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Paketlediği pijama takımını değil, Thiago'nun büyük tişörtlerinden birini giydiğini gördü. Gözlerini kırptıştırdı. Gözlerini kapalı tuttu. Yıldızlı gökyüzünün altında dans edip koştıktan ve güldükten sonra neler olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Hiçbir şey.

Aklına tek bir anı bile gelmedi.

Kamari nefes aldı, nefes verdi, sarmal halindeki düşüncelerine rağmen sakin ve derli toplu kaldı.

Sehpanın üzerinde büyük bir bardak su ve bir kutu ağrı kesici vardı. Küçük bir gülümsemenin yüz hatlarını ele geçirmesine izin verdi ve içecekten küçük yudumlar aldı. En kötü günlerinde bile ilaç almaktan nefret ederdi, bu yüzden kutuya dokunmadan bıraktı ve telefonunu aradı ama görünürde olmadığını fark etti.

"Telefonunuzu odanızdaki şarj cihazına taktım."

Adamın derin sesi onu ürküttü. Bu kaba sesin kaynağına doğru baktığında, kendi nefesinin kesildiğini duydu.

Thiago kapı aralığına yaslanmış, bir eli gri eşofmanının cebinde, diğer eli ise dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu. Üzerinde sadece bir çift eşofman vardı, bronz teni su damlacıklarıyla parlıyordu. Kasları, sert çıkıntıları ve büyüleyici fiziğiyle bir an için bu adamın hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını merak etti.

Kız onun bakışlarını bulduğunda, adam fincanının kenarının arkasından sırtıyordu, ama kızın bariz ve utanmaz bir şekilde onu süzmesi hakkında hiçbir yorum yapmadı.

"Günaydın, günüşiği," diye tembelce konuştı. "Nasıl hissediyorsun?" Kadın esnedi. "Sence nasıl? Saat kaç bu arada?"

Omzunun arkasından mutfadı asılı saate baktı. "Neredeyse dokuz."

"Ah." Onun baştan çıkarıcı bakışlarından uzaklaştı ve dağınık bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biz, uh-nerede uyudun? Neden kanepedeyim?"

Ayak sesleri sesi bastırmadan önce onun kıkırdadığını duydu. Yanına oturdu, kahvenin kokusu havada asılı kalmıştı.

"Sarhoşken oldukadı komik ve dengesiz oluyorsun," diye başladı. "Saat bir gibi plajdan döndük ve sen kanepede uyumak konusunda çok ısrarcıydın."

Onun eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Kahvesini yudumladı. "Sen de beni ısırdın. Vahşi küçük şeysin sen."

"Ben mi? Seni ısırdım mı?" Gözlerini kırıştırdı. "Bunu neden yapayım ki?"

Adam gülüyordu, bu da kadının içinde bir rahatlama dalgası yarattı çünkü adam yargılamıyordu -asla yargılamazdı. "Çünkü seni yatağına götürmeye çalıştım ama sen *gerçekten* kanepede uyumak istedin. Ben de seninle kaldım."

Yüzünü buruşturdu. "Seni zorladım mı?"

Bakışlarını onunkiler arasında gezdirdi. "Tek yapman gereken bana bir kez sormaktı ve ben senin yanındaydım."

Yanağının içini çiğneyerek göğsünün içindeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Ve biz..."

Üzerindeki gömleğe baktı, gözleri parladı. "Hayır. Sana sadece gömleğimi verdim. Aslında altında hâlâ Indy'nin elbisesi var. Senden asla bu şekilde faydalanmam."

Göğsü inip kalktı. "Biliyorum."

Ona güveniyordu. Her şeyiyle.

Yüz hatları yumuşaktı, gözleri hala yorgunluktan kapalıydı ama sonra tüm duvarlarını yıkan bir gülümseme sundu.

"Bu arada özür dilerim. Bu kadar yapışkan olduğum için."

Yavaşça omzunu itmek için ona doğru uzandı. "Üzülme. Çok tatlıydı. Ve komikti."

"Hiç hoş değil," diye homurdandı ve adamın elini itti. "Okyanus gibi kokuyorum." Thiago kıkırdadı ve ayağa kalktı. Thiago'nun hareketlerini gözleriyle takip etmekten kendini alamadı; parmaklarını saçlarının arasında gezdirirken pazularının esnemesini, karnının alt kısmındaki belirgin V kasını inceledi.

ve düşünmemesi gereken bir alana doğru ilerliyor.

"Banyomda senin için bir banyo hazırlayacağım. Kendini evinde hisset. Yemek istersen mutfakta kahve, meyve, tahıl ve başka şeyler var."

Kamari battaniyeyi kalçalarından ittikten sonra ayağa kalktı ve adamın bakışlarının çıplak bacaklarına düşmesine neden oldu. "Teşekkür ederim."

"Endişelenme. Seni tutuyorum." Adam döndü ve kadın adamın sırt kaslarını görünce nefesini tuttu. Adam tekrar yüzünü ona döndüğünde, dudaklarını kıkırdamasına neden olan sıkı bir gülümsemeye çevirdi. "Garip bir soru ama yanına mayo aldın mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Garip bir şekilde, evet."

"Güzel. Tekne günü kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

GÜNEŞ IŞINLARI teninde yumuşak bir şekilde parlıyor, ona olaylı gecenin ardından umutsuzca özlemini çektiği serotoninini sağlıyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, yüzünün her santimetresinin güneş tarafından öpüldüğünü hissedebilmek için başını arkaya yatırmıştı. Saçları arkasına dökülürken okyanusun tuzlu havası burnuna doluyor, Eylül sonu esintisi elmacık kemiklerini okşuyordu.

Üzerinde bir incelemenin yoğunluğunu hissedebiliyordu -gözlemliyor, inceliyor, hatırlıyordu.

Gözlerini açtığında Thiago'nun bakışlarıyla karşılaştı. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve başını sallayarak tekrar ufka baktı. Başının üstündeki ters şapkasını düzeltirken diğer elini teknenin dümenine dayamıştı. Orada, mavi gökyüzünün ısıltısı içinde dururken cennet gibi görünüyordu. Yıkıcı derecede güzel. Yukarıdaki Tanrıların ellerinden mükemmel bir şekilde çıkmıştı.

Kamari bir ay önce buluştukları yata binmelerini bekliyordu ama Kamari onu daha küçük bir tekneye yönlendirdi, bu tekne de bir milyon sterlinden fazlaya mal olmuş gibi görünüyordu.

"Peki, beni nereye götürüyorsun?"

Thiago'nun üzerinde yüzme şortu ve keten bir gömlek vardı. Kolunu dirseğine kadar kıvrarak dudaklarına bir gülümseme yayılmasına izin verdi. "Monako'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta küçük bir ada var. Oraya genellikle Cal ile birlikte koşmaya ve antrenman yapmaya giderim. Orası benim gizli yerim gibi bir şey."

Çenesini bir dizinin üzerine yasladı. "Kaç kız arkadaşını o gizli yere götürdün?"

"Oraya götüreceğim ilk kız sensin, Kam." Yüzünde ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Ayrıca, benim hiç kız arkadaşım olmadı."

"Asla mı?"

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Şaşırmış görünüyorsun." "Şaşırdım."

Thiago kayıtsızca omuz silkti. "İki aylık bir kaçamak benim için ciddi bir şey değil. Elbette, orada burada birkaç kaçamak yaptım, tek gecelik ilişkilerden payıma düşeni aldım, ama daha önce bir kız hakkında hiç ciddi olmadım."

Göğsünde esrarengiz bir his kıpırdanırken ani bir koruma dalgasının onu sardığını hissetti. Sanki kollarını ona dolamak, kalbini vermekten neden korktuğunu sormak istiyordu ve

nedenini anladı. O da kalbinin kırılmasını istemiyordu. Ama aynı zamanda ona asla zarar vermeyeceğini, tıpkı ona koca bir galaksiyi verdiği gibi dünyayı da verebileceğini söylemek istiyordu.

"Hiç yerleşmemenin özel bir nedeni var mı?" diye sessizce sorduğunu duydu.

Boynunun arkasını ovuşturdu ve ufku izlemediği zamanlarda ona doğru baktı. "Çaylak yılımda sadece yarışa odaklanmak ve dikkatimi dağıtmamak istiyordum. İki yıl sonra babamı kaybettim ve bu süreçte kendimi tamamen kaybettim. Kimsenin benimle birlikte bu yükü taşımasını istemedim çünkü biliyorsunuz, hiç iyi değildim. Kız arkadaşımın yas tutan biriyle birlikte olmanın bir yük olduğunu hissetmesini istemedim. Ve şimdi... sanırım sadece kızla tanışmayı bekliyorum."

Adamın gümüş bakışları kendisiyle çarpışınca nefes aldı. "O dışarıda bir yerde. Ve seni çok sevecek."

Zaman durdu. Onun gözlerindeki o şefkatli bakışı, o takımyıldızları biliyordu. Adamın bakışlarını tutarak sıkıca yutkunmasını izledi. "Ve onu o kadar çok seveceğim ki fiziksel olarak acıtacak. O hemen köşede, bunu biliyorum. Sadece bekliyorum."

Nefes alamıyormuş gibi hissetti. "Ne için?"

"Onun hazır olması için. Çünkü Kam, ona sahip olduğum an, gitmesine asla izin vermeyeceğim."

"Arazinin burada olmadığına farkında mısın?"

Thiago, çapanın suyun dibine düştüğünü kontrol ettikten sonra ayağa kalkarken kıkırdadı.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim." Adam onun yanına oturdu ve önlerinde uzanan okyanusu işaret etti. "Bu manzarayı seyredebilmen için bir süreliğine duruyoruz."

Arkalarında bahsettiği ada vardı, kıyı şeridi boyunca çok az turist yürüyordu ama görünürde başka bir tekne yoktu. Sanki onu başka bir evrene, sadece onların olduğu başka bir âleme götürmüş gibi hissediyordu.

"Burası çok güzel bir yer," diye onayladı bakışlarını etrafta dolaştırarak.

"Evet, öyle," diye mırıldanarak cevap verdi, ancak bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu.

Thiago'ya baktı, onun gamzeli gülümsemesinden büyülenmişti. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Bunu sana borçluyum." Göz kırptı, sonra parmakları gömleğine doğru uçu ve sabitlemediği düğmeleri çözdü. "Sen atlıyorsun, ben atlıyorum? Eminim su çok güzeldir."

Gözlerini kısmıştı. "Az önce *Titanic*'ten alıntı yapmadın."

Sırıttı. "Alıntı yaptım."

Adam göbeğine ulaşmıştı ve kadın adamın bileğini kavradı, damarlarında bir elektrik sarsıntısı hissettiğinde anında bıraktı. "Bekle."

Oturduğu yerde hafifçe dönerek ayaklarını yere indirdi. Dizleri adamın kalçasının yan tarafına değiyordu ve adamın bakışları köprücük kemiklerine, göğüslerinin kabarıklığına indiğinde, gözbebekleri fırtınalı griye dönüşene kadar genişlediğinde omurgasında bir sıcaklık hissetti.

Onun bakışlarındaki şiddeti görmezden geldi ve uzun saçlarını omzunda topladı. "Daha önce yas tutarken kimseye yük olmak istemediğini söylemiştin. Neden böyle hissetmenin bir yük olduğunu düşünüyorsun? Seni kim incitti?"

İçten içe kızgındı. Thiago'nun biri tarafından incitileceği düşüncesine kızmıştı. Kızgındı çünkü o dinlenilmeyi hak ediyordu. Dünyayı hak ediyordu.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıp küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Kalbimi kıran tek kadın sensin."

Gözlerini devirdi. "Ben öyle bir şey yapmam."

"Seninle dalga geçiyorum," diye alay etti, elini dizine koydu ve sonra geri çekti. "Bu iyi mi?"

Kamari başını salladı. "Hiç sorun değil."

Elini nazikçe tekrar dizine koydu, başparmağı çıplak tenini hafifçe okşadı. Parmaklarının altında tüylerinin diken diken olduğunu hissedebiliyordu; bu, onun yozlaştırıcı dokunuşunun neden olduğu buzul bir ürperti dizisi gibiydi.

"Babanı kaybettiğinden pek sık bahsetmiyorsun, değil mi?"

Çenesi gerildi. "Asla. Bazen annemle, ama o da başa çıkmakta zorlanıyor. Alex ve Cal benim en iyi dostlarım ama yaşadıklarımı gerçekten anlamıyorlar."

"Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı üzüntüyle. Keşke olsaydı. Keşke ona yardım edebilseydi.

"İşte burada yanıliyorsun," dedi dizinin etrafına baskı uygulayarak. "Beni anliyorsun, Kam. Benim için üzüldüğünü biliyorum ama acı çekerken bana sarılıyorsun. Dinlemek için buradasın ve aynı anda hem bir şeyler söylemekten hem de elini uzatmaktan korkmuyorsun. Keşke daha önce tanışsaydık. Keşke en zor günümde elimi tutmak için yanımda olsaydın."

Elini onun elinin üzerine koydu. "Artık buradayım. Yalnız değilsin, Thiago. Bu duyguları içine atma, tamam mı?"

Gözleri duygu seline kapılmıştı. Yine de ona güzel bir gülümseme fırlatabildi. "Yapmayacağım."

Kamari'nin kalbi onun nostaljik, hüzünlü gözlerini görünce sızladı ama bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediği belliydi. Tek istediği Kamari'nin kendisinde bir arkadaş bulabileceğini bilmesiydi ve Kamari de bunu biliyordu.

Parmak eklemleriyle kızın çenesini dürttü. "Çok tatlısın. Önemseydiğin için teşekkür ederim."

Ayağa kalktığında gömleğinin düğmelerini tamamen açtı ve oturduğu bankın üzerine fırlattı. Ardından yüzme platformuna doğru kaydı ve ılık suya daldı.

Onun yüzeye çıkışını, siyah saçlarını alnından uzaklaştırışını, üzerinde parlayan tek bir güneş ışığının başının üzerinde bir hale oluşturuşunu izledi; sanki o ilahi bir varlıktı, sanki güneş ışığını nasıl çekeceğini biliyordu.

"Bana katıl."

"Daha sonra. Ben biraz kitap okuyacağım."

Tekneye doğru yüzerken ona ters ters baktı. Kollarını platformun üzerine sarkıtarak sordu, "Ciddi misin? Ne okuyorsun sen?"

Elini çantasına attı ve romanını çıkardı. "Bu tatlı romantizm."

"Güzel," diye papağan gibi tekrarlardı ve ardından alay etti. "O sevimli kılıfların saf pisliği gizlediğini biliyorum."

Isı elmacık kemiklerini kaplamakla tehdit ediyordu. "Nereden biliyorsun ki?" "Kitapçıya gitmiş olabilirim," dedi. "Sana bir kitap yapmak istedim. ama en sevdiğin türün hangisi olduğundan emin olamadım. Yeni yetişkinler bölümündeki birkaç kitaba göz attım ve... evet."

Kendini cesur hissediyordu. Başını eğerek, "Bana tüm o iğrenç şeyleri yaparken kendini hayal ettin mi?" diye sordu.

Çenesini sıkarken gümüş gözleri anında karardı. "Benden ne istediğine dikkat et Kamari. Ama evet, var. Bundan sonra her zaman ihtiyacım olacak.

Çünkü seninle ve mükemmel vücudunla tatlı tatlı vakit geçireceğim."

Kalbi gümbür gümbür atıyor, adamın boğuk sesini duyunca derisi çakıl taşlarıyla doluyordu. "Ah."

Sonra kıkırdadı ve boğazını temizledi. "Her neyse. Okumaya başlayabilmem için bana en sevdiğin kitapların bir listesini vermen gerekecek."

Gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin sen?"

Başını salladı. "Evet. Ben de kendimi sizin dünyanıza kaptırmak istiyorum."

Kamari gülümsedi, sonra da kayıtsız görünmek istercesine omuz silkti. Elbisesinin eteklerine uzandı ve başının üzerinden çekti. "Tamam, sana daha sonra bir liste gönderirim."

Rahat bir pozisyonda uzanarak kitabını açtı ve gizlice Thiago'ya baktı. Bakışları onun fiziği üzerinde geziniyordu, çenesi gevşekti. Dilini yanağının iç kısmında gezdirdi, nefesinin altında alay etti.

Suyun içinde kaybolmadan önce onun "Siktir git," diye homurdandığını duydu.

"KAMARI, ON DAKIKA OLDU."

Gözlerini devirerek kitabını kapattı ve dirseklerinin üzerine yaslandı. "Ne?"

Thiago, "Suya gir," diye sızlandı. "Lütfen."

Onu göremiyordu ama sesinin yüksekliğinden yakınlarda olduğu anlaşılıyordu. Ayağa kalktı ve teknenin bulunduğu tarafa doğru yüzen adamın muzip bakışlarıyla karşılaştı.

"Son on dakikadır beni rahatsız ediyorsun ve ancak bir bölümü bitirebildim."

Kıs kıs güldü. "Evet, beni görmezden geliyorsun, bu yüzden bunu hak ettin." İç çekti. "Söz veriyorum, sonra katılacağım."

"Peki," diye homurdandı. "Kalkmama yardım et o zaman." "Hayır."

"Lütfen?"

Onun bitmek tükenmek bilmeyen rahatsızlığından rahatsız olan kadın, öne doğru eğilerek onunla yüzleşti. Adamın bakışlarını göğüs dekoltesine indirdiğini gördü ama sonra elini uzattı.

Her zamanki gibi saf olan Kamari onu yakaladı ama adam çok hızlı ve çevikti. Onu kolayca okyanusa çekti ve su damlacıklarının etrafa sıçramasına neden oldu.

Düşeceğini tahmin etmiş ve kendini yüzeye çıkarmak için ayaklarını tekmelemekten önce suyun altında nefesini tutmuştu.

"Sen tam bir pisliksin," diye nefes verdi. Thiago

güldü. "Bunu hak etmiştin, cadı."

Yüzüne su çarptı. "Senden nefret ediyorum."

Genişçe gülümsedi. Güzelce. "Hayır, değilsin."

Bakışlırlarken onun gülümsemesinin azaldığını, yüz hatlarının sertleştiğini ve gözlerinin grinin daha koyu, fırtınalı bir tonuna dönüştüğünü izledi.

Ona doğru yüzdü -çünkü o görünmez ip, Thiago nerede olursa olsun, ister bir kol mesafesinde ister başka bir ülkede olsun, ona doğru yönelmesini zorunlu kılıyordu.

"Bana öyle bakma," diye uyardı.

"Ne gibi?" Adam kızın kalçasından tutarak onu geniş göğsüne doğru çekti.

Nefesi ciğerlerinin içinde bir yerlerde kaybolmuştu ama onun oyunlarını oynamak istiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Ve böylece ellerini onun omuzlarına koydu, altındaki gergin kasları hissetti.

"Seni istediğim gibi mi, Kamari?" diye devam etti, yeterince hızlı cevap vermeyince, gözleri dudaklarına sabitlendi. "Beni mahvetmeye hazır mıyım gibi mi?"

"Kendini korumaya ne oldu hayatım?"

Sırıttı, bir kolu kadının beline dolanırken diğer eli göğüs kafesinde aşağı yukarı gezindi. "Görünüşe göre bende hiç yok."

Parmakları bikini üstünün eteklerine ulaştığında dudaklarından titrek nefesler kaçtı.

"Dün gece olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

Kulüpte neler olduğunu zar zor hatırlıyordu ama adamın onu istediğini açıkça itiraf ettiğini hatırlıyordu.

Onun ağzını izledi, aşk tanrısının yayının kıvrımlarını takip etti.

"Hayır." "Gerçekten bu konudan kaçıyor muyuz?"

Nedense Kamari onun gözbebeklerinin kenarlarında aniden beliren kötü niyet yokluğuna dayanamıyordu. Kalbini açmaya hazırlanırken yüzünde beliren saf endişe ve yorgunluk ifadesine dayanamıyordu.

Hazır değildi. Kalbini korumak için çok çalıştığı her şeyi ona verecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

Ve böylece, ağzını onunkinin üzerine kapattı ve boğazından şaşkın bir inilti ile rahatlamış bir iç çekişin karışımının yükselmesine neden oldu. Öpüşme anında alevlendi, her ikisinin de yanan bedenlerinden arzu yayıldı.

Ellerini onun kalçalarının arkasına kaydırarak bacaklarını beline dolaması için onu zorladı. Kollarını adamın boynuna dolayarak göğüslerini adamın sert göğsüne sürttüğünde, adam alt dudağını ısırıp elleriyle kıcını bulduğunda usulca inledi.

Adam kadının etini yoğurmaya başladığında boğazında bir inilti titreşti. Tekneye yaslanabilmesi için onları çevirdi. Kendini ona ve tekneye yaslamasına rağmen hâlâ ayaklarını tekmeliyor, yüzmeye çalışıyordu ve bu da öpücüğün dağınık ve özensiz olmasına neden oldu. Adam kıkırdadı ve kadın da yardım edemedi ama adamın ağzına karşı duyduğu hazzı yansıttı.

Dudakları onun çenesini, boynunu, omzunu buldu. Onu her yerinde istiyordu. Nefes alış verişi ağırlaşmaya başlamıştı ve biraz sürtünmeye ihtiyacı vardı. Biraz rahatlamaya.

"Thiago," diye nefes aldı.

"İçeri girelim," dedi boğuk bir sesle.

Platforma doğru yüzdüler ve önce o yukarı atladı. Onu hızla, kolayca yukarı çekti ve tam kabine doğru sürüklerken durdu.

"Sana bakmam için bana bir saniye ver, Kam."

Vücudunun en mahrem yerlerini örten birkaç katmana rağmen onun karanlık bakışları altında kendini çok çıplak ve açıkta hissediyordu. Parmaklarını birbirine geçirmişti, gözleri onun fiziğinin her bir santimini kataloglarken nereye yerleşeceğini bilmiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı, "çok seksisin."

Kadın sırtıttı. "Sen de hiç fena değilsin."

"Çok kötü değil, ha?" Kadının çenesini kavradı ve fırtınalı gözlerine bakabilmesi için başını eğdi. "Sana adımları haykırtana kadar bekle. Artık beni 'çok kötü' olarak düşünmeyeceksin."

Dudaklarını onunkilere sürttü. "Hep kelimeler, Valencia. Şimdi bana biraz hareket göster."

Çenesi gerildi, sonunda onu kulübenin içine çekmeden önce yavaşça başını salladı. Etrafına bakacak zamanı yoktu, çünkü adamın ağzı yine onunkinin üzerindeydi, dili onunkine hükmediyordu.

Elleri kaslı pazularının, göğüslerinin ve karın kaslarının üzerindeydi. Thiago, kızın tırnağı v çizgisini sıyrıp geçtiğinde inledi.

belirgin, sert çıkıntısına yakın.

Adam banka oturup onu kucağına çektiğinde de öpüşmeye ara vermediler. Anında kalçalarını döndürmeye başladılar, şiddetli öpücüklerin arasında ağır nefesler dolanıyordu.

Parmaklarını adamın saçlarına doladı, köklerinden hafifçe çekerek kalçalarını yukarı doğru kaldırmaya neden oldu. Thiago başını koltuk başlığına yasladı, kana bulanmış dudakları aralandı. Kadının kalçalarını tuttu ve onu ereksiyonuna doğru yönlendirdi, ikisinin de kıvrınmasını sağlayacak mükemmel miktarda baskı uyguladığında gözleri doldu.

"Senin için ne kadar zor olduğumu hissediyor musun, Kam? Bu sana sahte geliyor mu?"

Ona sürtünürken dış hatlarının kalçalarının arasında nereye oturduğuna baktı. Adam büyük, kalın ve zonkluyordu. Onu nasıl zar zor ağzına sokabildiğini hâlâ hatırlıyordu. Uyarılmışlıktan giderek daha da kayganlaştığını hissedebiliyordu ve aralarındaki tüm o engellerin ortadan kalkmasına ihtiyacı vardı.

Nefes alışları senkronize, ağır ve sendeliyordu. Dudaklarını kızın çenesinde gezdirirken, boynuna, boğazına ve köprücük kemiklerine öpücükler kondurdu, ta ki diri göğüslerinin kabarıklığına ulaşana kadar. Onların vadisinde bir yol yaladı ve nefes nefese bir inilti çıkarırken başını geriye eğmesine neden oldu.

"Ne zamandır bu anı bekliyordun, Thiago?"

"Seni gördüğüm andan beri. Düşünmemem gerekirken seni ne kadar düşündüğümü tahmin bile edemezsin."

"Şimdi biliyor musun?"

"Evet, ama bu, şu anda, benimle ilgili değil."

Onu kucağından indirmek için belinden tuttu ve banka oturmasını söyledi. Ayağa kalktığında şaşkınlıkla onu izledi, ama önünde diz çöktüğünde yıldızlara hayran kaldı.

"Benim için dizlerinin üzerinde yalvarırken yakışıklı görünmüyor musun Valencia?" Alay etti. "Yapabiliyorken tadını çıkar, bebeğim."

Kadının dizlerini ayırdı, bacaklarını omuzlarına doğru sarkıtırken nasırlı elleri inciklerinin üzerinde gezindi. Kalçalarına küçük öpücükler kondururken bir eli de kaburgalarını okşamaya başladı ve her seferinde göğüslerinin altında durdu.

"Bana neyi sevdiğini söyle güzel kız," diye sordu dudakları kızın kalbine yaklaştıkça.

Zihni aniden boşaldı. "I-"

Kirli sakalı tenini gıdıkladı. "Hm?"

"Emin değilim."

Kaşları hafifçe çatılmış bir halde ona baktı. "Ne? Daha önce hiç kimse seninle yatmadı mı?"

Sözlerini dile getiremedi, sadece başını salladı.

Thiago gözlerini kırıştırdıktan sonra ayağa kalkarak kızın yüzünü kucakladı ve ayaklarını yavaşça bankın kenarına koydu. Dudaklarını onunkilere değirdi. "Eski sevgilin seni boşaltabilir mi?"

Başını bir kez daha salladı.

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Sen hiç-"

"Yaptım," diye araya girdi, biraz utanarak. "Tek başıma, biliyorsun."

Gözleri parladı, sanki Kamari'nin onu düşünürken kendine dokunduğunu hayal ediyordu. Yanan parmakları karnından aşağı kayarak kapalı göbeğinin üzerinde durdu, orta parmağı klitorisinin üzerinde küçük daireler çizerek boğazında bir nefesin oluşmasına neden oldu.

"Sen küçük bir sürtüksün, değil mi?"

Sırıttı. O ağız onu mahvedecekti. "Sadece senin için."

"Siktir, Kam." Eliyle kızın boğazını sıkarak başını geriye yatırdı ve onu yavaşça ama derinden öptü; kız kalçalarını uyluklarının arasına gömülü ele karşı döndürmeye başlarken yumuşak bir inilti küçük kulübenin içinde yankılandı -yavaşça, işkence edercesine. "Sana çılgılık attıracağım. Seni o kadar sert boşaltacağım ki dokunuşumu, dilimi ve sikimi arzulayacaksın. Seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim." Tekrar diz çökerek onun bakışlarını tuttu. "Bunu istediğine emin misin?"

"Evet, Thiago. Bana bir şeyler hissettir."

"Senin için her şeyi yaparım, bebeğim."

Kızın dayanıksız bikini altını kenara çekerek, çıplak, pırıl pırıl göbeğini görünce inledi. "Amin bile mükemmel. Baksana benim için nasıl da ıslanmışsın."

Kalçalarını ileri doğru savurdu. "Acele et, Thiago."

"Dilim için bu kadar çaresiz olduğunu görmek hoşuma gitse de, senden sabırlı olmanı isteyeceğim aşkım."

Onun umutsuzluğu onun en büyük eğlencesiydi. Kız ofladığında sıırıttı. Yavaşça, bacaklarını geniş omuzlarının üzerine sarkıtırken, uyluklarının iç kısımlarını öptü ve sonunda dudaklarını en çok ihtiyaç duyduğu yere yapıştırdı. Kadın

Anında pelvisini yukarı doğru sıçrattı, klitorisindeki sıcaklık ve ıslaklığın hoş sürprizi onu kıvrandırdı.

"Ah," diye inledi usulca, kaşları birbirine kenetlenmişti.

Girişinden klitorisine kadar uzanan düz bir şeridi yalarken ona baktı. "Sessiz olabilir misin? Çıkardığın sesleri tüm okyanusun duymasını istemiyorum çünkü hepsi benim için."

Başını salladı, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi. "Evet." "Aferin kızıma."

Dili tekrar klitorisini buldu, emdi ve yaladı. Dilini kaplayan uyarılmışlığının tadıyla inledi ve vücudu boyunca titreşimler gönderdi.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel."

Kalçalarını adamın ağzına doğru yuvarlamaya başladı, adamın tükürüğüyle karışan uyarılma sesi küçük alanda yankılanıyordu. Başını geriye attı, adamın saçlarını çekerek sırtını kamburlaştırdı.

Thiago uzman dilini nasıl kullanacağını biliyordu, bazen kıvrımları boyunca düz ve yavaş çizgiler halinde yalıyor, bazen klitorisini emerek nefeslerinin ağırlaşmasına neden oluyordu.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim."

Adam klitorisini emerken kadın koyu gri gözlere baktı. Onun bakışlarını koruyarak bir parmağını içeri soktu.

"Çok ıslaksın ve çok darsın," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Seni mahvedeceğim."

Mahvolmasının sebebinin o olup olmayacağı umurunda değildi. "Kapa çeneni," diye nefes aldı kalçalarını sallayarak.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye mırıldandı nefeslerinin arasında, sonra da açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu yiyip bitirmeye koyuldu.

Adamın boştaki elini tuttu ve göğsüne koydu. "Dokun bana, Thiago."

Ona karşı inledi. Elini bikini üstünün altından geçirerek göğsünü avuçladı ve avucunun içindeki dolgun et hissiyle homurdandı. Parmağını içeri ve dışarı sokarak, şişmiş tomurcuğunu emerek onu memnun etmeye odaklandı. Gergin meme ucunu sıkıştırarak, tekrar göğsünü tutmadan önce başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Elini onunkinin üzerine koydu, klitorisine karşı yumuşak bir şekilde inlerken nefesi kesildi.

"Benim için gel, Kam. Parçalandığını görmeme izin ver."

O tanıdık baloncunun çekirdeğinin derinliklerinde yükseldiğini hissedebiliyordu, ikinci bir parmak eklediğinde zevk yoğunlaştı. Parmaklarını kıvrarak

Yukarıya doğru, beyaz yıldızların görüşünü kör etmesine neden olan noktaya doğru fırçaladılar.

İtişlerinin hızı, dilinin kızın ıslaklığı üzerinde gezinmesiyle ritim kazanarak hızlandı.

Bacaklarının titrediğini, duvarlarının adamın parmaklarının etrafında kenetlendiğini hissetti. Nefes nefese ve sendeleyerek çıkardığı iniltilerle zevkin doruğuna ulaşan Kamari, sert bir şekilde boşaldı. Çıgıllıklarını bastırmak için elini ağzına götürürken, adam da uyarılmışlığının son damlasına kadar emerek onun uçmasına yardımcı oldu.

Nefesini yeniden kazanmaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Thiago'nun yüzünü kucaklayarak onu dudaklarıyla buluşmaya zorladı. Thiago'nun çenesinden akan tükürük ve heyecan izlerini hızla sildi ve Thiago sanki ona doyamıyormuş gibi göğsünü avuçlamaya devam ederken ağızları çarpıştığında inledi. Sanki onun gerçek olduğunu anlamaya ihtiyacı varmış gibi. Adamın dudaklarında ve dilinde kendi tadını alınca inledi, daha fazlasını arzuluyordu.

Elini adamın kaslı gövdesinden aşağı kaydırarak sertleşmiş ereksiyonunu avuçlamaya başladı ama adam bileğini yakaladı. "Bu seninle ilgiliydi, Kam. Ama şu andan itibaren benim olduğunu unutma."

Bunu sözlü olarak itiraf edemiyordu ama Thiago onu başka herhangi bir erkek için mahvetmişti ve bu nedenle, onu onun yaptığını varsayıyordu.

BÖLÜM OTUZ ALTI

MARINA KÖRFEZİ, SİNGAPUR

"H Bize katılman ne güzel, Thiago. Padokun Veliaht Prensi'ni ayakta alkışlayalım lütfen."

Küçümseyici tavır karşısında gözlerini devirmek için kendini zor tuttu. Thiago dudaklarını sıkı bir gülümsemeye bastırdı ve Huxley ile Beaumont'un arasına oturdu.

Yarış hafta sonlarında Perşembe günleri "Medya Günü" olarak adlandırılıyordu ve bu günlerde yirmi sürücünün de basın toplantılarına, röportajlara ve pist çevresindeki diğer halkla ilişkiler faaliyetlerine katılması gerekiyordu.

Singapur'da yarışmak, üç nedenden ötürü Thiago'nun sezonun en sevdiği anlarından biriydi:

1. Bu bir sokak yarışydı, yani Singapur yollarında sürüş yapacaklardı.
2. Bu bir gece yarışydı, bu da sokak lambalarının ışıltısı altında hız yapmanın heyecanını daha da artırıyordu.
3. Marina Bay onun en sevdiği pistlerden biriydi.

"Beş dakika geciktim," diyerek koltuğunda geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Küçük oda bir düzine spor muhabiri ile doluydu ve F1 Baş Muhabiri en önde oturmuş sürücülere sorular soruyordu.

genellikle üç ya da dört kişilik gruplar halinde odaya gelirlerdi.

"Peki, ilk soruyu size yöneltmem ne dersiniz? Bilirsiniz, sizi beklediğimizden beri?" Franklin Harlow, Thiago'nun tahammül edemediği kötü alışkanlıklarla dolu bir adamdı.

Elini havada salladı ve mikrofonu eline aldı. "Tabii, devam et Frankie. Bunun için buradayım, değil mi?"

Odanın arka tarafında duran Leo, Ava'nın yanındaydı ve ikisi de sabit bakışlarla onu izliyordu. Onlara baktı ve muhabire mahcup bir gülümseme sunmadan önce nazikçe omuz silkti.

Franklin kucağında duran tablete bir göz attı. "Sezonun bitmesine altı yarış kaldı ve Primavera ile olan sözleşmeniz henüz yenilenmedi. Kişisel planların neler? Hâlâ onlar için yarışmak istiyor musun?"

Thiago'nun çenesi titredi. "Önümüzdeki haftalarda çok şey olabilir."

"Başka bir kulüple anlaşma ihtimalin olduğunu mu söylüyorsun? takım?"

"Ben öyle demedim."

"Başka bir ekiple mi görüşüyorsun?" "Seni ilgilendirmez."

"Diyelim ki Simon Romano ile sözleşme yenileme konusunda anlaşamadınız-"

"Açık fikirli olmaya çalışıyorum," diye tersledi Thiago. "Ama benim geleceğim Primavera'da kalacak."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Evet."

Primavera Racing onun ailesiydi, hayatıydı, babasının mirasıydı. Onlarla kalmak için neye mal olacağı umurunda değildi.

Franklin kaşlarını kaldırarak, "Tamam," dedi. "Geçen hafta aracınızı geliştirdiniz. Pazar günkü yarış için nasıl bir sonuç bekliyorsunuz?"

"Ne düşünüyorsun, Frankie? Hangi sürücü P1'i bitirmek istemiyor?" Miles ona doğru eğildi ve eliyle mikrofonunu gösterdi.

"Onu ağılatacaksın."

Thiago alay ederek kendi mikrofonunu masanın üzerine bıraktı. "Güzel. Zaten ağlak bir bebek."

Beaumont'un homurtusu duyulabiliyordu ve Huxley, Thiago'nun kayıtsızlığından etkilenmeyerek omuz silkmekle yetindi.

Basın toplantısının geri kalanı Thiago için bir bulanıklıktı çünkü Franklin'in kendisine soru yöneltmeyeceğini anladığı anda sadece

önüne baktı ve dünyanın geri kalanını dışarıda bıraktı. Leo'nun bakışlarını tamamen görmezden geldi ve telefonunda hızla yazmakta olan Ava'ya baktı - her zaman onu savunmaya hazırdı, medyanın onun davranışları hakkında ne söyleyeceğini görmek için her zaman herkesten öndeydi.

Zaten umurunda da değildi.

Ama önemsemeye başlaması gerekiyordu. Yarış dışında iyi bir insan olmak için çaba göstermesi gerekiyordu.

Üç şoförün dağılması için işaret verildiğinde Thiago yerinden kalktı, belini eğdi ve "İyi günler beyler," dedi.

Ava ve Leo'nun yanından geçerken yüzüne çarpacak fırtınaya karşı kendini hazırladı.

Leo arkasından sertçe, "Buraya gel Valencia," diye sordu. "Avery, sen de içeri gel."

Thiago inleyerek başını arkaya attı.

"Rahatsız etmek istemem," dedi Ava sessizce.

"Bu küçük pisliği öldürmemem için orada olmana ihtiyacım var."

Thiago, Ava'nın isteksizce de olsa odaya girmesini izledi ve kapıyı arkasından kapatarak onu yakından takip etti. Kapıya yaslanarak ellerini pantolonunun ceplerine gömdü ve Leo'nun öfke dolu gözleriyle karşılaştı.

FIA'nın binasında sadece birkaç masa ve sandalyenin bulunduğu bir odaya girmişlerdi.

Sessizlik bir an için ağırlaştı ve çenesini ajanının göğsüne doğru uzattı. "Devam et, Leo."

Menajeri ellerini havaya kaldırdı. "Neyin var senin?" Thiago omuz silkti.

"Basın toplantısına yine mi geç geldin? Franklin'le böyle konuşmak? Kumsalda öpüşmek için yardım galasından erken ayrılmak? Koltuğunu kaybetmenin eşiğinde olduğunu unuttun mu?"

Sporcu ofladı pufladı. "Bakın, geç geldim çünkü binanın dışında bir hayranımla sohbet ediyordum. Kestirmekle falan meşgul değildim. Gala da çok sıkıcıydı! İnsanları dans pistine davet etmeden önce esnemelerle savaştığını gördüm, bu yüzden ikiyüzlü olma McConnell. Ben de Kam'la birlikteydim, rastgele bir hatunla değil."

"Romano'nun senin yerine geçmek için seçeneklere baktığının farkında mısın?"

Değildi. Thiago öyle olmadığını biliyordu. Leo sadece ondan bir tepki almaya çalışıyordu.

Umursamaz bir omuz silkmeye omuzlarını kaldırdı. "İsterse benim yerime geçsin, ama o zaman başka bir inşaatçı unvanına veda edebilir."

Leo gözlüklerini çıkarıp başının üstüne koydu ve burun kemiğini ovuşturdu. "Tamam, savunmacı tavrını ve alaycılığını azalt. Neler oluyor?"

"Yok bir şey
Leonard." "Ben
Leopold."

"Aynı bok." Thiago hayal kırıklığıyla nefesini verdi. "Kıçımı tekmelemeyi bırakmalısın. Gala gecesiyle ilgili gördüğüm tek şey Kam ve benim eğlenirken çekilmiş fotoğraflarıydı ve Primavera'daki geleceğimle ilgili hiçbir şey yoktu."

Leo onlardan başka her şeye bakan Ava'ya eliyle işaret etti. "Evet, çünkü muhteşem halkla ilişkiler görevliniz tüm o gönderileri kaldırmayı başardı."

"Ne demek istiyorsun?" Ava'ya baktı. "Ave, neden bahsediyor?"

Kahverengi gözleri onunkilerle çarpıştı. "Kötü bir şey değil, söz veriyorum. Sadece dedikodu sayfalarında insanların senin dikkatinin dağıldığını düşündüğü birkaç paylaşım."

"Dikkatin mi dağıldı?" diye yineledi şaşkınlıkla.

Leo onun arkasındaki masanın kenarına oturdu. "Kamari dikkat dağıtıyor."

Kaşlarını çatarken damarlarından erimiş öfke sızmaya başladı. Elleri ceplerinde yumruk oldu ve çenesini sıkı. "Benden ne istiyorsunuz?" diye kızgınlıkla söylendi. "Eğer bir mankenle görülürsem, dikkatim dağılır. Teknemde en iyi arkadaşlarımla görülürsem dikkatim dağılır. Gelmiş geçmiş en muhteşem, en destekleyici kadın olan gerçek kız arkadaşımınla görüldüğümde mi dikkatim dağılıyor? Sizi kırdığım için üzgünüm ama özel hayatla yarışını nasıl ayıracağımı biliyorum."

"Evet, ama sen onunla gittin-"

Kendini kapıdan aşağı itti. "Galadan ayrılmam için beni etkilediğini mi söylüyorsun? Etkilemedi. Onu bu işe karıştırma. Benden asla kendisiyle yarış arasında bir seçim yapmamı istemezdi."

Leo başını sallayarak, "Ben öyle bir şey demedim," dedi. "Evet, ama bunu çok yüksek sesle ima ettin."

Leo kalın kalın yutkundu. Bir süre geçti ve içini çekti. "Aşık oluyorsun ve korkarım bu seni hedeflerinden uzaklaştırıyor."

"Neden onun kötü bir etkisi olduğunu düşünmem için beni zorlamak yerine benim için mutlu olmaya başlamıyorsun? O başıma gelen en güzel şey Leo. Bunu görmene ihtiyacım var." Hâlâ öfkeden titreyerek topuklarının üzerinde döndü. "Şimdi izin verirseniz, YouTube kanalı için Rowan'la bir video çekmem gerekiyor."

Agresif bir şekilde kapıyı açtı ve binayı terk etti, Ava da onu yakından takip ediyordu.

"Özür dilerim Tito," dedi yumuşak bir sesle. "O direkleri indirmenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Halkla ilişkiler memuruna baktı, öfkesi yavaş yavaş dağılıyordu. "Doğru olanı yaptınız. Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Ben senin arkadayım."

Gülümsedi ve kollarını onun omuzlarına doladı. "Seninki de bende. Video çekimi için karavanda sana katılmadan önce kısa bir telefon görüşmesi yapacağım, tamam mı?"

"Elbette, ne yapman gerekiyorsa." Yollarını ayırırken, dönüp ona baktı. "İmkansızı başardığının farkında mısın?"

Ava'nın kimden bahsettiğini biliyordu. Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendin için koyduğun tüm o kuralları onun için çiğnedin. Babanın ölümüyle başa çıkmak için duyguların hakkında kimseyle konuşmadığını biliyorum. Ama bana, emin olmadığın hiçbir kızı padoka getirmek istemediğini söylediğini hatırlıyorum. Kimsenin seni sevmeyeceğine inandığını biliyorum çünkü dünyanın geri kalanı seni acımasız ve soğuk kalpli olarak görüyor. O seni görüyor ve senin için iyi."

Boğazına takılan yumrudan kurtulup cevap veremeden Ava ona yumuşak bir gülümseme gönderdikten sonra uzaklaştı.

@THIAGOVALENCIA

Meşgul müsün?

Londra'da saat sabahın sekizi olabilirdi ama onun çoktan çalıştığını ya da en azından uyanık olduğunu biliyordu.

Tepkisi anında oldu.

@KAMARI.MONROE

Bir mimarla görüşmeye hazırlanmak

@THIAGOVALENCIA

Seni arayabilir miyim?

Sesini özledim.

Bu Leo'nun anlayamadığı bir şeydi; Kamari'nin onu ayakta tuttuğu gerçeği. İçindeki karmaşayı sadece bir gülümsemeyle yok etmeyi başarması. Asla bir dikkat dağıtıcı değil, aksine onun kurtuluşu olacaktı.

Tüm o insanlar aşklarının göstermelik olduğunu düşünüyordu ama o Kamari için gizlice ölebilirdi.

Telefonu açar açmaz "Selam," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Her şey harika." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Garip bir soru ama en sevdiğin gezegen?"

Bir süre geçti ve onun da gökyüzüne bakıp bakmadığını merak etti. "Satürn."

Sırıttı. "Benimki de öyle."

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

LONDRA, İNGİLTERE

"S Bayan Kamari Monroe için özel teslimat."

Avuçlarının içindeki tableten başını kaldıran Kamari, Diana elinde bir buket çiçekle tezgaha yaklaştığında kaşlarını çattı. Elllerinde çiçekler.

"Bunlar senden mi?" diye sordu arkadaşına, çiçekleri almak için tableti yere bırakırken.

"Bana hiç baktın mı?" diye alay etti kızıl saçlı. "Ben çiçek hediye etmem."

"Huysuz," dedi Kieran yanlarından geçerken, çay fincanlarıyla dolu bir tepsi

ve ellerinde hamur işleri. "Gizli bir hayranın mı var, Kam?"

"Gizli-çok da gizli değil," dedi beyaz kozmosa hayranlıkla bakarak.

Parmak uçlarıyla yaprakları sıyırırken dudaklarına bir gülümseme dokundu. Bir not iliştilmiş olduğunu görünce küçük kartı eline aldı ve kalbinin yerinden fırlayıp milyonlarca onarılamaz parçaya bölünmeye hazır olduğunu hissetti. Yine de, kırık bir kalbin asla onarılamayacağına ikna olsa bile, gümüş gözleri düşündü, o yıldız ışıltılı bakışları taşıyan adamın bu paramparça parçaları onarabildiğini biliyordu.

To cLe oon, anb 9o Cacv'>.

-T.

Yazdıklarının ne anlama geldiğinden emin değildi ama göğsünde bir sıcaklık hissetti - çok uzun zamandır hissetmeyi arzuladığı bir şeydi bu.

"Yüzün kızarıyor mu?" Diana onu hayal aleminden kopararak sordu.

"Tanrım, hayır."

Öyleydi.

Hızlıca arka odaya gidip bir vazoyu aldı ve kafenin önüne geri döndüğünde Diana'nın telefonu ile buketin fotoğrafını çektiğini gördü.

"İşte," dedi Diana utangaç bir ifadeyle, telefonu kasanın yanına geri koyarken. "Fotoğrafı hikâyeye ekledim ve sevgilini etiketledim."

Kamari gözlerini devirdi. "Hizmetiniz için teşekkür ederim."

"Kankam için her şeyi yaparım," diye takıldı Diana, tabureye oturup çikolatalı kurabiye yerken. Kamari'nin buketi suya koymasını izledikten sonra, "Peki, onun olayı nedir?" diye sordu.

Kamari, Kieran'ın görüş alanından çıktığından emin oldu. "Bir şey yok."

Diana bisküvisini kozmosa doğru tuttu. "Bu benim için hiçbir şey değil, Kam. Tabii bu planın bir parçası değilse," -sesini fısıltıya indirdi- "planın."

Kamari hafifçe kaşlarını çatarak başını salladı. Vazoyu aldı, tezgâhın etrafında döndü ve o anda boş olan en büyük masanın ortasına yerleştirdi. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ama kontratını yenilediğinde tüm bunların sona ereceğini biliyorsun."

"Peki ya bitmek zorunda olmasaydı?"

Esrarengiz bir nedenden ötürü Kamari göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu. Arkadaşının yanına oturdu. "Daha fazlasını istediğini sanmıyorum. Sadece şampiyonluğu kazanmak istiyor."

"Bundan emin misin? Bu adam seni değiştirdi, Kam. Artık çok farklısın."

Birkaç kalp atışı geçti. "İyi mi kötü mü farklı?" diye sordu, sesi isteksizce çatlayarak.

"Kesinlikle iyi," diye yanıtladı Diana yumuşak bir sesle. "Kolayca gülümsüyorsun, dışarı çıkıyorsun, seyahat ediyorsun. James'le birlikteyken kaybolan o ışıltıya sahipsin. O sana karşı gerçekten çok iyi Kam. Kardeşin bile böyle düşünüyor."

Bakışlarını, yüzü tanıdık gelen sarışın bir kadınla sessizce sohbet eden Kieran'ın göğsüne dayadığı boş tepsiye doğru çevirdi.

"Bakın, F1 dünyasındaki dedikoduları takip etmiyorum ama Indy'ye sorarsanız, eminim herkesin Thiago'nun da değiştiğini düşündüğünü söyleyecektir. Yarış dışında yani."

Bu kurallar, oyunlar ve sırlar arasında arzu daha güçlü olmayı başarmış ve aşk gibi ütöpik bir şeye duyduğu özlem ruhunun en karanlık köşelerine gün ışığı getirmişti. Bir daha asla sevmeyeceğinden emin olduğu bir anda, Thiago için kurallarını yıktığını ve Thiago'nun bir zamanlar onu koruyan dikenlerin arasından kalbine giden yolu bulmayı başardığını fark etti.

Kamari bu durum karşısında verdiği tepkiyi gizlemek için alay etti. "Sen ne zamandan beri aşk uzmanısın Di?"

Telefonu çaldı ve Diana'nın cevabını görmezden gelmesine neden oldu.

@THIAGOVALENCIA

O çiçekleri hikayene koyman için göndermedim. Yine de çabanı takdir ediyorum.

Onları sana gönderdim çünkü dünyadaki tüm çiçekleri hak ediyorsun.

@KAMARI.MONROE

Sen büyüleyici bir adamsın.

Teşekkür

ederim,

onları

seviyorum.

@THIAGOVALENCIA

Sevindim.

Bu akşam Kieran'ın doğum günü partisine gelemediğim için

üzgünüm. İyi eğlenceler.

Lütfen organizasyon ve diğer konularda kendinizi fazla zorlamayın. xx

@KAMARI.MONROE

Deneyeceğim.

Quali için iyi şanslar

O da parmaklarını çaprazlayan bir emoji ile cevap verdi ve kız gülümsedi.

Müzik bangır bangır alıyor, notalar Dawn's Café'nin duvarlarında yankılanıyordu. Kamari elindeki boş içki şişeleriyle omzunun arkasından baktı ve Indy ile Diana'nın mutfak kapısından içeri girdiklerini, gözlerinin neşe ve mutlulukla dolu olduğunu görünce gülümsedi.

"Kendi doğum gününden nefret eden biri olarak kardeşin için nasıl parti düzenleyeceğini iyi biliyorsun," dedi Indy tezgâhın üzerine zıplayarak otururken.

Kamari elindeki şişeyle arkadaşının kalçasını hafifçe dürterek, "Kalk," diye ısrar etti. "Her sabah kruvasanlarımızı yaptığımız masanın üzerine oturmadan önce kim bilir kışın neredeydi?"

Indy topuklu ayakkabılarına geri dönmeden önce, "Parti bozan," diye söylendi.

"Saklanıyor musun?" Diana elini bir paket cipsin içine daldırarak sordu. "İnsanlar ön tarafta eğleniyor."

Kamari şişeleri bir masanın üzerine koyduktan sonra sırtını masaya yasladı. "Hayır, sadece her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyorum. Pastayı getirmek üzereyim."

"Seni zar zor gördük," diye mızızlandı Indy, sonra da içeceğinden büyük bir yudum aldı. "Her şey harika, Kam. Gel ve bizimle bir içki iç."

"Yapamam."

Diana gözlerini devirdi. "Rahatlaman gerek," dedi iki lokma cips arasında. "Ve fazla çalışmayı bırakmalısın."

Indy usulca homurdandı. "Kam'e doğru düzgün baktın mı? O sürtük erkek arkadaşıyla birlikte olmadığı sürece rahatlayamıyor."

Kızıl saçlı kadın ellerini ağzına götürdü ve "Sahte erkek arkadaş" diye fısıldadı.

Kamari yanaklarının kızarmaya başladığını gizlemek için iki arkadaşına ters ters bakmayı ihmal etmedi. "Siz ikiniz beni kızdırmak için mi buradasınız? Eğer öyleyse, lütfen bok suratlı olmaya devam edin."

Indy, Kamari'nin varlığını açıkça görmezden gelerek Diana'ya dirsek attı. "Gözlerindeki yıldızlara bak. Şu küçük gülümsemesine bak. Numara yapıyormuş, kışımın kenarı."

Kamari kendini savunmak üzereydi ama kapı aralığında bir gölge belirdiğinde sözleri boğazında düğümlendi. Bakışlarını davetsiz misafirin üzerine dikti, kollarını göğsünde kavuşturdu, damarlarında anlık bir öfke dolaşıyordu.

"Parti dışarıda," dedi soğuk bir sesle.

James boş bira şişesini kaldırdı. "Sana bunu vermek için geldim. Çöp topladığımı duydum."

"Kendinden bahsediyorsun, öyle mi? Seni bir kenara attığıma memnunum."

Eski erkek arkadaşının soğuk bakışlarını sürdürürken yüz ifadesinin sertleşmesini izledi.

"Onun burada ne işi var ki?" Indigo Kamari'ye sordu.

Omuz silkti, kayıtsızdı. Yine de içindeki kızgınlık alevleniyordu. "Görünüşe göre kardeşim hâlâ onunla arkadaş."

"Bu çok boktan," dedi Diana. "Sana o şekilde davrandıktan sonra mı? Kieran'ın önceliklerini sıralaması gerekiyor."

James elini Diana'nın gözlerinin önünde sallayarak onu uzaklaştırmasını sağladı. "Ben hâlâ buradayım."

"Ve olmamalısın da," diye karşı çıktı Diana agresif bir şekilde. "Üzerine kusmadan önce gitmeni tavsiye ederim."

"Kusmanın seksi bir yanı yok, Diana."

"Ve bir hilekârın seksi hiçbir yanı yoktur," diye karşılık verdi ve odanın birkaç kalp atışı boyunca sessizliğe gömülmesine neden oldu.

Kamari'nin omuzları gerildi, bakışlarını James'in çözülmüş kravatına çevirdi, kızarmış yanaklarını ve kapüşonlu gözlerini fark etti. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu sessizce. "Yalnız mı?"

Kamari bakışlarını ondan ayırmasa da Indy'nin göz ucuyla James'i itmeye hazırmış gibi hareket ettiğini gördü. Ama esrarengiz bir nedenden ötürü bu konuşmayı yapması gerektiğini hissediyordu. Bir tür kapanışa ihtiyacı varmış gibi hissediyordu - James'in ona vermediği, onun hak ettiği bir kapanış.

Damarlarına dolan yersiz acıya rağmen, "Seni dışarı atmadan önce on dakikan var," dedi.

Indy ve Diana birbirlerine baktılar.

"Emin misin, Kam?" Diana sordu.

Kamari başını salladı. "Kendimi savunabilirim. Siz ikiniz dışarı çıkın ve eğlenin. Ben birazdan size katılacağım."

Sadece yalnız kaldıklarında James dilini dişlerinin ön sırasının üzerinde yuvarladı. Kapı aralığında, ondan uzakta durdu. "Senin şu erkek arkadaşın nerede? Hani şu birdenbire ortaya çıkan yarış arabası sürücüsü, sen bir daha hiçbir erkekle çıkmayacağına yemin etmişken seninle çıkmaya başlayan."

Boğazının arkasından bir alay yükseldi. "Az önce ne dediğini dinle. Senin gibi bir çocukla asla çıkmayacağımı söyledim ama o bir erkek. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Singapur'da ve Grand Prix kazanmak üzere."

Gözleri kısıldı. "Ne zamandan beri dikkat çekmek istiyorsun? Ünlü bir sporcuyla çıkmak mı? F1 bir spor dalı bile değil-"

"Alakasız gerçeklerle nefesini tüketme." Thiago'yu hayatıyla, ama aynı zamanda tutkusuyla, evreniyle savunacaktı. "Böyle şeyler söylemeden önce biraz araştırma yapmalısın."

Onun sözlerini duymazdan geldi. "Bu böyle sürmeyecek. Kendine bir bak, bir aile etkinliğine bile katılamıyor ve senin için orada olamıyor. Seni kontrol manyağı olmayan biri için terk edecek. Akşamlarını battaniyenin altına gömülüp aptal bir kitapla geçirmeyen biri için. Benim yaptığım gibi seni başka biri için terk edecek çünkü sıkılacak."

Sözleri onu incitmiyordu. Artık incitmiyordu. Adam sadece ondan bir tepki almaya çalışıyordu ve kadın ona bu zevki tattırmayı reddetti.

Kız tepki vermeyince devam etti ve elindeki şişeyi solundaki masanın üzerine koydu. "Seninle oynuyor, biliyorsun. Sensiz seyahat ederken çektiği parti fotoğraflarını gördün mü? Kollarındaki tüm o muhteşem, seksi kadınları? Sen onların yanında bir hiçsin."

Ona inanmadı. İnanmak istemedi. Thiago'ya güveniyordu. Ama yeterli olamayacağı düşüncesiyle kendini küçük ve güvensiz hissetmekten kendini alamıyordu.

-Yine.

Sonra usulca alay etti. "Senin sorunun ne biliyor musun James? Hayatına devam edemiyorsun ve benim devam ettiğim gerçeğine katlanamıyorsun. Senden daha iyi birini bulduğum gerçeğine katlanamıyorsun. Kusurlarıma rağmen beni seviyor, en kötü zamanlarımda beni ayağa kaldırıyor ve bana bok gibi davranmıyor. Sende olan üstünlük kompleksi onda yok. Beni hep aşağı çekmek zorundaydın, beni hiç önemsemedin ve senin için sadece bir ödül olduğumu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum."

Gözbebekleri öfkeyle parladı ama konuşmak için ağzını açtığında hiçbir ses yankılanmadı çünkü kadının haklı olduğunu biliyordu.

"Seni gerçekten sevdim," dedi. "Ama gençtim, saftım ve alevimi karartmana izin verdim. Senin çöküşünü asla istemedim, biliyorsun, çünkü sana dünyayı verdiğimi düşünüyorum. Ama keşke daha iyi bir adam olsaydın da oturup bana ilişkimizde neyin yolunda gitmediğini söyleyebilseydin, ama bunun yerine bir korkak gibi çekip gittin ve patolojik bir yalancı olmaya devam ettin. Senin için üzülüyorum. Gerçekten üzülüyorum."

"Kamari-"

Bir elini havaya kaldırarak kendini masadan itti. "Ve bunu yaparken bıçağı yaraya saplayacağım çünkü beni defalarca aldatarak bana yaşattığın acıya katlanmayı hak ediyorsun. Thiago bana beş yıldır hiç hissettirmedığın şeyleri hissettiriyor. Beni daha büyük yanmaya, daha parlak parlamaya teşvik ediyor. Her türlü dedikoduyu yaymaya çalışabilirsin ama sana inanmayacağım. O senin asla olamayacağın kadar iyi bir adam. O yüzden lütfen büyü ve hayatına devam et."

Kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyor, başı dönüyor ve içinde erimiş bir öfke kıpırdanıyordu.

"Orospu," diye mırıldandı kızgınlıkla, sonra uzun adımlarla odaya girdi. Kadın hareket etmedi. Başka tarafa bakmadı. "Seninle çıktığıma inanamıyorum. Sen tam bir ilgi manyağı fahişesin-"

"Orada neler oluyor?"

Kamari, kardeşinin böyle sıkıntılı bir anda ortaya çıkmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştı. James'in omzunun arkasından bakmasını fırsat bilerek kenara çekildi ve kendini daha az boğulmuş hissetti.

"Eski dostlar gibi hasret gideriyoruz," diye açıkladı James, dudaklarında sahte bir gülümsemeyle.

Alay etti. *Erkekler asla büyümez.*

"Gerçekten mi?" Kieran bakışlarını James'ten kız kardeşine çevirdi, dikkatli bakışlarında belirsizlik parıldıyordu. "Neden az önce ona ilgi arayan bir fahişe dediğini duydum o zaman?"

James omuz silkti. "Çünkü o bir tane. Hadi ama dostum. Bu yeni ilişkinin nereden geldiğini bilmediğini bana kendin bile söyledin."

Kieran arkadaşına ters ters bakarken mutfığa girdi. "Evet, ve? Onu aşağılamana gerek yok. Endişelendim çünkü onun kalbini kıracağından korkuyorum."

"Ona hakaret etmiyorum. İlişkinin gerçeği hakkında gözlerini açmaya çalışıyorum. O adam gidecek ve daha iyi birini bulacak."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu James?" Kamari'nin sesi çatladı çünkü bu durumdan o kadar sıkılmıştı ki. "Lütfen çekip gider misin?"

"Hayır." Yerinde durdu ve Kieran'a doğru döndü. Sonra da sanki orada durmuyormuş gibi Kamari'ye doğru eliyle işaret etti. "Bir şey söylemeyecek misin?"

O adamla çıkmaya başladığından beri davranış ve giyim tarzıyla ilgili bir şey mi var?"

Kieran kaşlarını çattı, yüzüne inançsızlık yerleşmişti. "O büyük bir kız, James. Ve aslında onun adına mutluyum. Thiago iyi bir adam. Ona hak ettiği şekilde davranıyor. Evet, ani değişim rastlantısalı. Evet, onu idolüm olan ünlü bir F1 pilotuyla çıkarken görmek garipti. Ne olmuş yani? Kendimizi gerçeklerden saklamanın bir anlamı yok."

James alay etti. "Hangisi?"

"Sonunda mutlu olduğunu. Kabuğundan çıkıyor, sen ona yeterli olmadığını hissettirdikten sonra tekrar aşık olmaktan korkmuyor. Arkadaşım olabilirsin ama kardeşimi aldattığın için seni asla affetmeyeceğim. İyi bir kadın olduğu için çok şanslısın. Davranışların hakkında sana bir bok vermediği için. Hayatına devam ettiğin ve ikinizin arasına mesafe koyarken ikimizin hala birlikte takıldığı gerçeğine saygı duyduğun için."

James'in nutku tutulmuştu. Ağzını açtı ve geri kapattı, konu Monroe kardeşler olduğunda son sözü söyleyemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Kieran sessizce ama kararlı bir şekilde, "Partimi terk edin," dedi.

James'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Bir şişe konyak almayı ihmal etmeden odadan çıktı. Ama dışarı çıkamadan Kamari ona seslendi - çünkü bu gece daha büyük kadın *o olacaktı*.

"Ayrıca Thiago beni boşaltabiliyor ki bu senin hiç yapamadığın bir şey. Bir kere bile. Güle güle, James."

Eski erkek arkadaşı gözden kaybolduğunda Kieran kapıyı çarparak kapattı, yüzünde hafif bir tiksinti ifadesi vardı. "Bu son yorum çok gereksizdi."

Kamari gözlerini kıstı. "Söyleyecek bir şeyin yok çünkü son on yıldır Tillie'yle seviştiğinizi defalarca duydum."

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı ama Kamari gardını indirmeyince sıkıca yutkundu. Öfkeden titriyordu, öfkesi hâlâ çatlamanın eşiğindeydi.

"Özür dilerim Kam," diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

Boğazındaki yumruyu yuttu. "Ne için? İlgi aradığım konusunda onunla hemfikir olduğun için mi? Onun sözleriyle manipüle edilmene izin verdiğin ve hayatıma devam ederken ondan intikam almak istediğime inandığın için mi?"

"Sana inanmadığım için. Thiago'yu ve onun dünyasını gerçekten ne kadar sevdiğini görmediğim için; ilişkinizin sahte ya da anlamsız olmadığını

kaçamak. Seni aldattıktan sonra hâlâ James'le takıldığım için de özür dilerim."

Nefesini tutmuş, parçalanmamak için kendini zor tutarken, kardeşinin kucaklamasını kabul etti ve titreyen kollarını onun beline doladı.

"Seni seviyorum Kam. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Olduğun kadınla, kendi başına başardığın her şeyle gurur duyuyorum. Ve henüz göremiyor olabilirsin ama tüm dünya Thiago Valencia'nın senin yanındayken nasıl olduğunu seviyor."

Burnunu çekti. "Biliyorum."

"Beni affetmen için ne yapabilirim?"

Ona daha sıkı sarıldı. "Burada saklanıp doğum günü pastanı yalnız yiyebilir miyiz?"

Kieran'ın ses tonunda sevinç duyuluyordu. "Bana bunu sorman çok uzun sürdü. Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi?"

OceanofPDF.com

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MARINA KÖRFEZİ, SİNGAPUR

"W Rowan ne yapıyor? Sollamasına izin verme. Ona gününü göstereceğim."

Luke telsizden, "O senden daha hızlı," diye seslendi.

"A planıyla gitmeliyiz."

Thiago 33 numaralı arabanın yaklaştığını görmek için dikiz aynasını kontrol ederken, "Konuşacak bir şey yok," diye ısırdı. Gözlerini kıstı, sonra tekrar önündeki rotaya odaklandı. "Yumuşak lastik kullanıyor, yani tabii ki benden daha hızlı. Eğer önüme geçerse, pite girene kadar yedi tur boyunca bu pozisyonda kalacak. Bu işe yaramaz."

"Anlaşıldı."

"Benim pozisyonum nedir?"

"Hala P3. Yirmi tur kaldı. Huxley ile aramızdaki fark üç nokta beş saniye."

Karanlık gökyüzü ve sokak lambalarının parlak ışıltısı altında yarışıyoruz, Thiago terin elbisesini ıslattığını hissederken derin bir nefes aldı. Nemli ve sıcak hava, havanın ve pistin sıcaklığının birleşimine yardımcı olmuyordu.

Rowan, Thiago'nun arka kanadının hemen arkasındaydı, ancak Thiago virajı almadan milisaniyeler önce frene basmadan önce takım arkadaşından kaçmayı başardı.

13. viraj pistin en zorlu virajıydı; kısa ve dar bir virajdan sonra uzun bir düzlüğe çıkılıyordu.

Thiago, Rowan'ın sollama girişiminde bulunduğunu gördü, dönüşe girdiklerinde ön arka kanadı neredeyse onunkiyle çarpışıyordu. Thiago virajın iç tarafında ilerliyordu, Rowan sağında, duvar ise solundaydı. Takım arkadaşının tuzağından kaçmak isteyen Thiago, Rowan'ı dışarıda kalmaya zorlamak için yörüngesini genişletmeye çalıştı. Ancak Thiago'nun hamlesini öngöremeyen Rowan, ikisine de yeterince alan bırakmadı ve ön kanadının yedi numaralı aracın yan bölmesine temas etmesine neden oldu.

Arabası duvara çarparken Thiago kendini çarpışmaya hazırladı. Zaman saniyenin bir parçası kadar durdu.

Kalbi kontrol edilemeyen gelgit dalgaları gibi çarpıyordu. Nabızı sağır edici ve kontrolden çıkmıştı.

Sonra da ellerini defalarca direksiyona vurdu. "Siktir! Siktir. Siktir. Siktir."

Thiago nefes aldı. Nefes verdi. Kulaklarındaki uğultu kaybolurken düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

"İyi misin Tito?" Luke'un sesi kulaklıklarında yankılandı.

Titrek bir şekilde nefes aldı. "Evet, iyiyim. İyiyim."

Başını arkaya eğerek kaskının vizörünü kaldırdı ve büyük bir hayal kırıklığı içinde başını salladı.

O aldı.

Kazanacağını düşünmüyordu ama podyum onun olacaktı.

Emniyet kemerini çözdü ve direksiyon simidini çıkararak, kendisine ve Rowan'a yardım etmek için gelen görevlileri silkerek, halen yardımıyla kendini arabadan dışarı çekti. Çarpışmadan kalan enkazın beton üzerinde durduğunu fark etti. Sarı bayrak sallanmıştı ve yanlarından geçen arabalar dağılan parçalardan kaçınarak yavaşça ilerliyordu.

Thiago pistten çıkmadan önce arabalarını izleyen takım arkadaşına ters ters baktı. Damarlarında dolaşan öfke, erimiş bir gazapla titremesine neden oldu.

Garajlara doğru aceleyle yürürken tüm gözler onun üzerindeydi. Kaskını çıkarmadan önce vizörü geri kapattı. "Kahretsin!" diye bağırdı, eldivenlerini yere fırlatırken dehşeti boğuklaştı.

Cal garajdan çıktı, elinde bir havlu ve diğerinde bir şişe su vardı. Thiago kaskını ve kar maskesini çıkarıp Cal'a verdi.

Fizyoterapisti, çenesini sıkıp açarken tek bir kelime bile söylemedi.

"Aptal mısın lan sen?" Thiago, takım arkadaşı birkaç saniye sonra takım elbisesinin fermuarını açarak ortaya çıktığında Rowan'a çıkıştı.

Rowan'ın göğsü kabardı. "Sen lanet olası bir dönüş yapamayan aptalsın Valencia."

"Doğru, çünkü belli ki çarpışmaya sebep olan benim. Sana araba kullanmayı kim öğretti? Virajı almak için tüm boşluğa sahiptin ve benim kıcımda olmak zorundaydın."

"Senden daha hızlıydım."

Thiago ellerini havaya kaldırdı. "Bunun şu anda konuyla ne ilgisi var Rowan? Tanrım, o aptal burnunu yumruklamak üzereyim."

Rowan sığ bir kahkaha attı ve parmaklarını Thiago'nun kanını kaynatan bir 'gel buraya' hareketiyle kıvırdı. "Hadi o zaman."

Thiago ileri doğru bir adım attı, içinde kontrol edilemez bir öfke vardı. Cal omzuna sert bir el koyarak onu geriye doğru sürükledi. "Sakin ol Tito. O buna değmez. Şimdi değmez. Her yerde kameralar var."

Thiago alay etti. Rowan'ı işaret ederek homurdandı. "Sırıttıyor, Tanrı aşkına."

Thiago bunun gerçek duygularını göstermek yerine takınmayı sevdiği bir tavır olduğunu bilse de, Emerson'ın kendine has ukala sırtışı hiç değişmedi. "Valencia'ya tasma tak, dostum."

Thiago yumruklarını sıktı, çenesini dik tuttu. "Garajımdan uzak dur."

Rowan onun beline doğru eğildi. "Anlaşıldı, *Majesteleri*."

Rowan ve ekibin geri kalanıyla uğraşacak sabrı olmadığından, Cal'ın elini kolundan iterek topuğunun üzerinde döndü.

Mühendisin bakışlarını görünce yutkundu. "Özür dilerim çocuklar."

THIAGO'NUN PARMAĞI, çağrı düğmesine tıklamadan önce beş dakika boyunca düğmenin üzerinde gezindi.

Kamari üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Hey, güzel çocuk." Bir duraklama oldu, sonra çatal bıçakların çarpışma sesi duyuldu. "Bir saniye bekle."

Kadın onu görüntülü aradığında gülümsemekten kendini alamadı. Telefonuna bakmıyor olmasına rağmen yüzü ekranında belirdi. Aralarında binlerce kilometre olmasına rağmen onu görmek temiz bir nefes almak gibiydi. Onu kucaklayan bir teselli kozası. Yatakta kaykıldı, bir kolunu başının arkasına koyarak onun biriyle konuşmasını izledi. Kocaman gözlükleri düğmeli burnundan aşağı düşüyordu ve saçlarını topuz yapmıştı; akşam yemeği yemek üzereydi, diye düşündü.

Sonunda yeşil gümüşle buluştu. "Hey, ateşli çocuk."

"Selam, güzel kız." Sesi sert ve boğuktu. "Kiminlesin?"

Telefonunu kaldırdı ve mutfakta meşgul olan arkasındaki insanları göstermek için döndü. "Kieran, bu da Tillie,"-ocağın önünde duran esmer bir kadını işaret etti-"nişanlısı. Indy ve Diana da burada. Akşam yemeği yiyoruz."

"Ne yiyorsun?"

"Lazanya ve tatlı olarak da tiramisu yaptım."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir gün benim için yemek pişirmek zorunda kalacaksın."

Göz kırptı. Onun bu şakacı, alaycı yanına hâlâ alışamamıştı ama hoşuna gitmişti. "Bunu ayarlayabiliriz."

Boğazını temizledi. "Hepiniz yarıştı izlediniz mi?"

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Evet."

Bekle."

Oturma odasından uzaklaştı ve Thiago'nun yatak odası olduğunu tahmin ettiği yere girdi. Pencere kenarına oturdu ve Thiago'ya baktığında, Thiago'nun gözlerinin kenarlarında yüzen ıstırap ışıltısını fark etti.

Derin bir iç çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Boynum biraz ağrıyor ama daha kötülerini de atlattım. Kaza yaptığımızda G-kuvveti delice. Yani, kaza o kadar da kötü değildi, ama beni anladınız."

Kamari dizlerini göğsüne doğru çekti ve çenesini dizlerinden birinin üzerine yasladı. "Dürüst olmak gerekirse korktum."

"Benim için mi?"

"Hayır, araba için."

Onun alaycı ses tonuyla eğlenerek gözlerini devirdi. Kadının kendisine yönelttiği tüm iğnelemelerden koca bir kale inşa edebileceğinden emindi. "Araba iyi."

Dalgın dalgın önündeki bir şeye bakıyordu. "Arabanızın duvara çarptığını gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Görünüşe göre

acımasız."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Benim için endişeleniyordun." "Endişelenmedim."

"Öyleydi de."

"Belki biraz." Alt dudağını kemirmeye başladı, orman yeşili gözlerinde endişe parlıyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Thiago içini çekti. "Fiziksel olarak iyiyim. Ama zihinsel olarak? Bok gibi hissediyorum. Başarmıştım, Kam. P2 ya da P3 bitirebilirdim ama şimdi pilotlar sıralamasında Huxley'in çok gerisindeyim. Kötümser olmaktan nefret ediyorum ama şu anda şampiyonluğu kazanamayacağımı hissediyorum."

"Her zaman gelecek hafta ve ondan sonraki dört yarış var. Kendini toparlayabilirsin Thiago. Her zaman yaparsın. Sen etkileyici bir sürücüsün. Hafta sonuna bak: FP1 ve FP2'de zorlandın, beşinci sırada kalifiye oldun ve yarış başlangıcında iki pozisyon kazanmayı başardın. Sorun yok."

Solunum yolunu daraltan yumru rahatsız ediciydi ama yutmayı başardı. "Her zaman söyleyecek doğru sözlerin var."

Bir sessizlik ritmi. Sonra sesi yumuşayarak tüylü bir melodiye dönüştü. "Fırtınanın içinde dans etmeye devam et."

Kaşlarını çattı. "Bu büyükannenden kalma bir şey mi?"

Kurnazca başını salladı. "İyi tahmin. Zor zamanları atlarmaya çalıştığım da bana bunu söylerdi. Bunun bir dövmesi var bende."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Gerçekten mi?

Nerede?" "Göğüs kafesimde."

"Ben görmedim."

Yanakları kızardı. "Başka bir şey yapmakla çok meşguldün. Ama her neyse, fırtınanın içinde dans etmeye devam et, Thiago. Fırtına eninde sonunda diner. Tüm bu süre boyunca elini tutacağım."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim, ayışığı." "Seni yakaladım," diye mırıldandı usulca.

Kalp atışları geçip giderken bakışlarını ondan ayıramıyordu. Hayatında gördüğü en zarif kadındı o. Tanrı'nın onun gibi bir meleği hayatına göndermesi için ne yaptığını merak ediyordu.

"Kam?"

Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "Evet?" Çenesi gerildi. "Yapmamam gerektiğini biliyorum ama seni gerçekten özledim."

Kadının yüz hatlarının yumuşamasını ve bakışlarını yere indirmesini izledi. Yanağının içini çiğniyordu, sanki bir şeylerden kaçınıyormuş gibi

bir şey söylememek için kendini zor tutuyordu. Bu arada kalbinin hızla çarptığını, midesinin bulandığını ve kendini reddedilmeye hazırladığını hissedebiliyordu.

"Thiago..."

"Biliyorum," dedi, sesi çatlayarak. "Biliyorum. Elimde değil."

Kamari'nin titreyerek nefes aldığını duydu ve onu korkutup kaçırmak istemedi. Duygularını kontrol edemediği için onu kaybetmek istemiyordu.

"Bana Kieran'ın partisinden bahset," diye bastırdı, sonra yan yattı ve elini serbest bırakmak için telefonu bir yastığa dayadı.

Bir kalp atışı boyunca sessiz kaldı, ifadesi bilinmeyen bir nedenle kapalıydı. "Eğlenceliydi."

"Öyle mi?"

Ve Kamari saatlerini harcadığı partiyi anlatırken, elmacık kemikleri acıyana ve kalbinin onunla dolduğunu hissedene kadar gülümsemekten kendini alamadı - onun sesiyle, gülümsemesiyle, ruhuyla. Sırtıışını hiç bozmadan dinledi, dinledi ve sonunda Kamari'nin sesiyle uykuya dalana kadar konuştukça konuştu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

"S Bay VALENCIA, pole pozisyonundasınız. Yarınki yarış için kendinize güveniyor musunuz?"

Kamari, hattın diğer tarafında bir karışıklık duydu. yatağında hareket ediyordu.

Sesinin boğuk tınısı çağrı yüzünden boğuklaşmıştı. "Yağmur yağacak ve ıslak yarışlar her zaman çılgınca olur. Kesinlikle heyecanlıyım."

Sehpasını düzenlerken telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdı ve mumun mükemmel bir şekilde ortalandığından emin oldu. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

Kıkırdadı. "Beni umursamıyormuş gibi davranıyorsun ama en az annem kadar endişelisin. Çok dikkatli olacağım, Kam. Yağmurda iyiyimdir."

Mırıldandı. "Evet, sıralama sırasında gördüm."

"Şu haline bak," dedi, ses tonundan anlaşılır bir şekilde gülümseyerek. "F1 ile ilgileniyor ve her fırsatta izliyorsun."

"Bir şey yaptım aslında." Kendini düzeltti ve mutfağa doğru yürüdü, bu uzun ve yorucu haftadan sonra bir kadeh şarabın çok iyi geleceğini hissediyordu. "Bilmek ister misin?"

"Tabii ki. Bana her şeyi anlat."

Indy'nin bıraktığı beyaz şarap şişesini çıkarmak için buzdolabını açtı. "Geldiğinde sana göstermem gerekecek, ama bu tür bir katalog yaptım

F1 argosu, yarıştığınız pistlerle ilgili bilgiler, bilmem gereken yönetmelikler ve her şey."

Bir süre geçti. "Şaka mı yapıyorsun?" dediğinde sözleri boğazında düğümlendi.

"Kesinlikle hayır. Motor sporları ve özellikle de F1 hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle görülmekten utanıyorsunuz gibi hissediyorum."

"Kam," diye inledi. "Asla utanmam. Sen gerçek bir hazinesin, padokta yürüyen en güzel kadınsın. Benim dünyama giderek daha fazla ilgi gösterdiğin için çok mutluyum."

Görüntülü arama yapmadıklarına sevinmişti çünkü elmacık kemiklerini kaplayan allık kıpkırmızıydı.

"Bunu sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." "Şey, istedim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Yutkunurken boğazının nasıl çalışacağını, yüz hatlarının nasıl yumuşayıp şefkate dönüşeceğini hayal edebiliyordu. "Bunun anlamı gerçekten çok büyük."

Bir dolabı açtı ve içinden bir şarap kadehi çıkardı. "Sanırım senin için saat akşam on, o yüzden uyumana izin vereceğim. Önünde uzun bir gün var."

"Bekle." Onun hareket ettiğini duydu. "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Kendime biraz şarap dolduruyorum. Neden?"

Bir saniye sessizlik oldu. "Yorgun değilim."

Sesi daha mı boğuk çıkmıştı?

Şişenin kapağını açmaya hazırlanırken olduğu yerde durdu, kaşları çatılmıştı. "Neden? Aklında ne var?"

"Sen."

Kalp atışları hızlandı. "Ben mi?"

"Evet," diye nefes aldı. "Sen, Kam."

Tezgâha yaslandı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Vücudunun ısındığını hissedebiliyordu. "Peki ya ben?"

Sesi sertti. Talepkâr. Cezalandırıcı. "Odana git."

Artık kendi bedenini kontrol edemiyormuş gibi hissediyordu. Odasına girdiğinde kapıyı kapattı ve kapıya yaslandı. "Bitti."

"Yatağına uzan."

Terliklerini tekmeleyerek çıkardı ve bir yastık yığınının üzerine oturdu.

"Seni düşünmeden duramıyorum," diye itiraf etti huysuzca. "Yumuşak tenin, tadın, vücudun, inlemelerinin sesi."

Oh.

"Kendine mi dokunuyorsun, Thiago?"

"Henüz değil," dedi kısık sesle. "Ama sadece seni düşünerek bile çok sertleşiyorum."

Kalçalarını birbirine bastırdı. "Devam et. Benim için kendine dokun, güzel çocuk."

Elini boxer külotunun içine soktuğunu hayal ederken, telefonda onun ağır nefes alışını duydu.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü söyle," diye sordu boğucu bir fısıltıyla.

"Şu anda yüzüme oturduğunu ve ona bindiğini hayal ediyorum. Mükemmel kıcını avuçluyor, sen sertçe boşalana kadar seni yiyip bitiriyor olacağım."

Göğsü kabardı. Gözlerini kapatarak, onun dudaklarının tekrar üzerinde olmasının nasıl bir his olacağını düşünmeye çalıştı. Ellerini. Dişlerini.

"Kam?"

Nefesini içine çekti. "Evet?"

"Bana hemen FaceTime at. Bir şey denemek istiyorum."

Ne olacağını biliyordu ve sadece düşüncesi bile içini tahrik edici bir şekilde kayganlaştırıyordu.

Telefona anında cevap verdi ve kızın görebildiği tek şey onun yakışıklı yüzü ve elmacık kemiklerindeki kızarıklığı. Adamın kendisine gösterdiği karanlık bakışa rağmen yüz hatları onu görünce aydınlandığında neredeyse gülümseyecekti.

"Telefonunu bırak ve benim için soyun."

Gözlerini kısmıştı. "Lütfen de."

Çenesi gerildi. "Lütfen, Kam. İyi bir kız ol ve kıyafetlerini çıkar."

Sırıttı. "Yalvarmana bayılıyorum."

"Velet."

Dilini ağzının damağında tıkırdattı. "Dikkatli ol, yoksa aramayı sonlandırırım."

Başını arkaya attı ve hayal kırıklığı içinde inledi. "Özür dilerim." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona bakma şekli, sahip olduğunu bilmediği bir güven kıvılcımı verdi. Yoğun bakışlarıyla onu övüyor, ona tapıyordu.

Bir yastık kaparak telefonunu yastığa dayadı ve ona hâlâ yatakta otururken kendisini görmesini sağladı. Dizlerinin üzerine kayd ve kazağını yukarı çekti.

Thiago'nun nefesini içine çektiğini duydu. "Bunu özel bir nedenden dolayı mı giydin?"

Kamari sağ üst köşedeki küçük dikdörtgende kendine baktı ve beyaz dantel sütyeninden neredeyse dışarı taşan göğüslerini görünce sırttı.

"Sadece kendim için."

Çenesini ovuşturdu, gözleri göğsünde geziniyordu. "Tanrım, sen yaşayan en ateşli kadınsın."

Sözlü alkışlarının sesi ona güven veriyordu. Kendini güçlü hissetmesini sağladı.

Pamuklu şortunu çekiştirerek indirdi ve bacaklarını ayırarak uzanırken ona uyumlu iç çamaşırını gösterdi. Telefonunu yatağın üzerinde bırakarak ona vücudunun tam görüntüsünü sundu ama sonra yan yatmaya karar vererek tırnağını sütyeninin dış hatlarına sürttü.

Alt dudağını ısıyor, nefeslerini eşit ve sessiz tutmaya çalışıyordu.

"Göster bana, Thiago."

Dudaklarının arasından bir inilti kaçtı -belki de kadının otoriter ses tonundan ya da çoktan kendini ayarlamış olmasından dolayı. Adam kamerayı çevirdi ve kadının nefesi bir an için kesildi. Damarlı eli uzun, kalın şaftının tabanına sarılmış, yavaşça okşuyordu.

"Devam et," dedi. "Sana bindiğimi düşün."

"Siktir," diye nefes aldı. "Bu haksızlık. Kendine de dokun bebeğim."

Bunu daha önce hiç yapmamıştı -başkasının önünde kendini tatmin etmeyi. Ama Thiago'yla birlikte yeni şeyler deneyimlemenin heyecanı vücudunda sarsıntılar yarattı.

Sütyeninin dantelli kumaşı arasından göğüslerini avuçlarken, sivrilen meme uçlarının çürük giysi parçasını zorladığını hissedebiliyordu. Thiago'nun sendeleyerek aldığı nefeslerin yankılandığını duydu ve uyluklarını birbirine kenetleyerek sürtünme arayışına girdi. Thiago'nun bu anı kalıcı kılmak için yavaşça, işkence edercesine kendini tatmin edişini izledi.

Sırt üstü yatmak için döndü, bir eliyle sütyeninin kabını yana çekerek göğüslerini ortaya çıkardı.

Nefesi kesildi. "Göğüslerine bayılıyorum.

Mükemmeller." Göğüs dekoltesini avuçladı. "Biraz küçükler."

"Gerçekten mükemmeller, Kam. Bir avuç dolusu. Yumuşak. Şımarık. Onlara bayılıyorum. Ellerimi üzerinde hayal et, her yerinde."

Gözlerini kapattı ve diğer elini karnında gezdirdi.

"Şu anda seni arkadan almayı düşünüyorum," dedi. "Dört ayak üzerinde olursun, dokunuşum altında kıvrılır ve kıvranırsın, sikimin seni doldurması için yalvarırsın."

Parmakları, heyecandan zaten nemli olan iç çamaşırının üzerinden kıvrımları boyunca ilerledi. "Tanrım, nasıl bir ağzın var, Valencia."

Onun yüzündeki sırıtışı görebiliyordu. "Ne olmuş ona?" "Onu üzerimde istiyorum. Özellikle de dilini."

Adam inledi ve kadın telefonuna bakıp adamın hızlandığını gördü. "Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

İç çamaşırını kenara sürükleyerek, klitorisini onunla daire içine almadan önce orta parmağının ucunda uyarılmasını topladı.

"Bana mükemmel amını göster, Kam."

Bacaklarını kameranın önünde açarak hareket etti ve bir elinin üzerine yaslandı. İki parmağıyla klitorisinin etrafında dönmeye devam etti, bastırılmış gerginliği serbest bırakması gerektiği için hareketleri zaten hızlıydı.

"Mükemmel," diye küstahça övdü. "Çok ıslaksın. Çok tatlısın."

Kalçalarını oynattı, zevk yoğunlaşmaya başladığında başını geriye attı, dudaklarının arasından nefes nefese soluklar uçuştı.

"Seni böyle düşünceğim, benim için kendine dokunacaksın, her mastürbasyon yaptığımda beni düşüneceksin."

Nefesleri kesilmişti, ağırdı. "Genelde ne hakkında düşünürsün?"

"Sen. Hep sen. Ama şimdi daha sert boşalmama yardımcı olacak görsel bir imgem var." Başparmağını sızıntı yapan başın üzerinde gezdirdiğinde boğazına bir inilti takıldı. "Beni düşünüyor musun?"

Hızını artırdı. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla."

Boğazından yumuşak bir inilti yükseldi. "Seni becermek için sabırsızlanıyorum."

"Thiago," diye inledi sessizce. "Bana yüzünü göster. Geldiğinde seni görmek istiyorum."

"Siktir." Adam kamerayı çevirdi ve kadın klitorisinin etrafında sert ve hızlı bir şekilde döndü. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmış, kaşlarının arasındaki küçük kırışıklık belirginleşmişti. "Adımı tekrar söyle."

Kalçalarını onun eline doğru yuvarladı. "Thiago."

"F-fuck," diye inledi. Mutluluğunun sesi bacaklarını titretti, yıldızların görüşünü beyazlatmasına neden oldu.

Boğuk bir iniltiyle boşaldı, ağzı açık kalırken başını geriye attı. Kaşları daha da çatılmıştı, sarsılmaz bir haz kazanmıştı

onun özellikleri.

Sessiz inlemelerinin çıkardığı sesler onu zevkin doruklarına çıkarırken, kadın da çözüldü. Sarsılarak sırt üstü düştü, yumuşak miyavlamalar odasında yankılandı. Zirveden aşağı inerken, zevki yoğunlaştırmak için bir meme ucunu sıkıştırdı, kalçaları kasıldı ve parmakları spazmı durana kadar küçük daireler çizdi.

Orada uzanmış, küçük yıldızlar kaybolana kadar gözlerini kırıştıtırırken hem kendi hem de Thiago'nun nefes alış verişlerini dinliyordu.

"Tanıdığım en seksi kadın kesinlikle sensin," dediğini duydu bir süre sonra. "Benim."

Kamari usulca alay etti ve iç çamaşırını düzeltirken başını salladı. Thiago'ya bakmak için telefonunu eline aldı ve onun bir zamanlar şehvet dolu olan bakışlarındaki huşu ve hayranlığı görünce nefesi kesildi.

"Seni nasıl memnun ederse," diye takıldı, kalbinin nereye yöneldiğini çok iyi biliyordu.

Geniş geniş sırttı. "İnatçı cadı, değil mi?" Kadın kıkırdadı. "Beni bu yüzden seviyorsun."

Sesi yumuşayarak, "Sana tapıyorum, Kamari. Hem de çok."

Kalbi o kadar sert çarpıyordu ki patlayacakmış gibi hissediyordu. Bakışları şefkatli ve parlaktı, ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Thiago?"

"Evet, bebeğim?"

"Yakında eve gel."

KIRKINCI BÖLÜM

SUZUKA, JAPONYA

T YAĞMUR BİR SAATTEN FAZLA DURMADI. Thiago, yarışın başlamasını geciktirecek kadar şiddetli bir sağanağı nadiren görmüştü.

Yarış kıyafetlerinin üzerinde sıcak tutan montu ve kulaklıklarıyla garajın zeminine oturmuş, herkes hava koşullarının iyileşmesini beklerken müziğin ritmine uyarak başını sallayıp duruyordu.

Cal gelip onun önünde çömeldi ve Thiago'nun müziğini durdurup kulaklığını aşağı indirmesine neden oldu.

"Şu anda sadece hafif bir çiseleme var, bu yüzden yarışı on beş dakika içinde başlatacaklarını söylüyorlar. Pistin kuruması için muhtemelen birkaç tur güvenlik aracının arkasında başlayacaksınız."

"Tamam."

Birkaç dakika daha kendi baloncuğunun içinde kalmaya ihtiyaç duyarak müziğini tekrar açtı. Thiago şu anda her şeyin tehlikede olduğunun farkındaydı. Geriye beş yarış kalmıştı ve şu anda pilotlar sıralamasında beşinci sıradaydı. Simon Romano ile sözleşme yenileme konusunu henüz konuşmamıştı ve başka bir takımdan da olası bir anlaşma için teklif almamıştı. Neyi yanlış yaptığından emin değildi ama pes etmeyecekti.

Bir sonraki şarkı ona anında Taylor Swift'in Kamari-The Archer şarkısını düşündürdü. Bir ekran görüntüsü alıp ona gönderdi ve ardından

Bir sonraki şarkı, doğru zihniyeti bulmasına yardımcı olacak canlandırıcı bir ritme ihtiyaç duyuyor.

@KAMARI.MONROE

Yarışı izlemek için 5:45'ten beri uyanığım

Umarım yakında dışarı çıkabilirsiniz

Kendine dikkat et xx

Yirmi dokuzuncu tura kadar tüm yarışı lider götürürken, yedinci virajı alırken aracının kontrolünü kaybetti. Çok geniş bir yörünge ve araçta yeterli bastırma kuvveti olmadığından, pist sınırlarının dışına kaydı ve kendi üzerine döndü. Neyse ki bariyerlere çarpmamayı başardı.

"İyi misin?"

Önünden iki araba geçti ve homurdandı.

Dikiz aynasını kontrol ederken "Her şey yolunda," diye cevap verdi. Etraf temizdi, bu yüzden gaza bastı ve piste geri dönmek için direksiyonu çevirdi. Çim kaygandı ama birinciliği kovalamasını engelleyecek kadar tehdit edici değildi. "Dışarısı hâlâ biraz ıslak."

"Bilgi için teşekkür ederim."

HUXLEY şikan içinde ön tekerleklerini kilitledi ve koruyucu bariyerlere çarpmasına neden oldu.

Güvenlik aracı beş tur boyunca kullanıldı.

Yeşil bayrak sallandı ve DRS devreye girer g i r m e z Thiago liderliği geri aldı.

THIAGO VALENCIA Japonya Grand Prix'sini kazanarak sürücüler klasmanında dördüncü sıraya yerleşti.

Podyum sırasında yeniden yağmur yağmaya başlamıştı. Belki de bu, babasının onu izlediğinin, gurur gözyaşları döktüğünün bir işaretiydi.

Cennetler.

Sırılsıklam olan Thiago kupasını gökyüzüne kaldırdı. Aşağı baktığında Simon ve Leo geniş gülümsemeleriyle onu izliyordu.

Hayallerinden vazgeçmeyecekti.

Onların yanıldığını kanıtlayacaktı.

Fırtınası boyunca dans etmeye devam edecekti.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

A Bir tutam ter şakağından aşağı süzüldü. Elinin tersiyle gözyaşlarını silen Kamari, enerji eksikliğinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğrayarak içini çekti. Bütün gününü burada geçirmişti, bu yüzden sadece

yorulmaya başlamıştı.

Çömelerek boya fırçasını aldı ve büyük beyaz boya kovaasına daldırdı. Tam duvarın köşesine bir çizgi çizmeye başlamıştı ki, pencereden gelen gürültülü bir ses onu irkiltti.

Elini göğsüne koyarak nefes verdi ve kapıya doğru yürümeden önce boya fırçasını yere bıraktı. Kamari yeni dükkânını meraklı gözlerden saklamak için büyük pencerelerin üzerine perdeler örtmüştü. Dikkatle perdenin arkasına baktı, Thiago'yu görünce omuzları rahatlayarak çöktü.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında duruyordu, dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. Anında boğazında bir yumru oluştu ve onu yuttu. Kapıyı açmadan önce anahtarı çevirmeye çalışırken ellerinin titrediğini hissedebiliyordu.

Thiago bakışlarını kızın yüzünde gezdirirken ağzından yumuşak bir iç çekiş çıktı. "Merhaba."

"Merhaba." Hareketsiz, onun varlığıyla hipnotize olmuş bir halde, ıslak, koyu renk saçlarının kaşlarının üzerine dökülüşünü, burun köprüsünden aşağı akan damlaları izledi. Beyaz gömleği göğsüne yapışmış, karın kaslarının hatlarını ortaya çıkarmıştı.

kaslı göğüs kasları. Onun şehre döndüğünden haberi yoktu. "Burada ne işin var?"

"Beni bu şekilde karşılamayı bırakmalısın."

Kadın gözlerini devirdi ve adamın gülmesine neden oldu. "Oh, ağla bakalım." "Gerginsin," diye gözlemledi. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Öyleydi. Tanrım, zihnini bulandıran isteksizliğe rağmen onu gördüğü için çok mutluydu.

Onsuz boğulduğunu hissetti. Çok yalnız hissetti.

Ama kendini koruması gerekiyordu. "Her neyse."

Bakışlarını daraltarak, sanki yakında onun duvarlarını yıkabileceğini biliyormuş gibi sözlerinin geçip gitmesine izin verdi. Sonra bir kâğıt torbayı kaldırdı. "Aç mısın?"

Onun gitmeyeceğini bildiği için iç çekti. "Açlıktan ölüyorum aslında." Dudaklarının köşesi bir gülümsemeye dönüştü.

"İçimde bir his vardı."

Kenara çekilerek ve belli belirsiz bir tereddütle Thiago'nun yeni dükkânın içinde bulunduğu kaosa girmesine izin verdi. Mekân her adımda ve arka planda çalan Mazzy Star'ın *Fade Into You* şarkısının her notasında yankılanıyordu.

Betona sinmiş taze yağmur kokusu, onun misk kokulu kolonyasının kokusuyla karıştı ve kadın, kendisine dokunmasa bile, sadece onun sağlayabileceği bir teselli kucağına çekildiğini hissetti.

"Şu anda biraz daha soğuk olabilir çünkü önce senin evine uğradım, sonra Kieran burada olduğunu söyledi. Ve buralarda park etmek çok boktan."

Kapıyı arkasından kilitledi. "Neden döndüğünü bana söylemedin? Kendime biraz daha çeki düzen verirdim."

Kot pantolon ve üzerinde boya lekeleri olan büyük boy bir kazak giyiyordu. O.

Thiago kıkırdadı ve çantayı odadaki tek masanın üzerine bıraktı, ıslak saçlarını geriye iterek. "Zahmetsizce nefes kesicisin, Kam. Ayrıca, sadece ben varım. Benim yanımda kendin gibi davranabileceğini biliyorsun."

Yanaklarındaki hafif kızarıklığı gizlemeye çalışarak kayıtsızca, "Ne çapkın ama," dedi.

"Biliyorsun," dedi sırtarak. Sonra yüz hatları düştü, kaşlarının arasına bir çizgi çizildi. "Burada tek başına mısın? Bütün bunları tek başına mı yapıyorsun?"

Omuz silkti. "Evet. Resim yapması için kimseyi tutmadım, o yüzden ben yapıyorum."

"Kam," diye fısıldadı başını sallayarak. "Bunu kendine yapma. Küçük omuzlarında bu kadar yükü ve baskıyı taşıyamazsın. Yardım isteyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı. "Biliyorum. Ama her şeyi tek başıma yapmayı tercih ettiğimi biliyorsun."

Thiago onun omuzlarından tutarak oturmaya zorladı. Kızın gergin kaslarını avuçlarının altında hissedince kaşlarını çattı, sonra yanına oturdu ve çantaya uzandı. "Benim aşırı çalışan, aşırı başarılı kızım. Önce bir şeyler ye, sonra işimize dönelim."

Kız ona bakakaldı. "Biz mi?"

Önüne bir kap pad-thai koyarken usulca gülümseyerek mırıldandı. "Bir Formula 1 pilotu nasıl resim yapılacağını bilir."

Adamın verdiği yemek çubuklarını kabul etti. "Bundan hiç şüphe etmedim."

Yemek yerken birbirlerinin geçmiş haftalarını konuştular; iki arkadaş, iki sevgili gibi birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı. Dışarıda bir dünya olduğunu fark edemiyorlardı.

Thiago'nun bakışı göğsünde çırpıntılar yarattı, elmacık kemiklerini anlaşılmasız bir çekingenlikle yaktı. İstese de onu kendinden uzaklaştıramazdı. Cevaplarını kısa, soğuk, kırılmış tutsa bile, ona nasıl incelikte davranacağını biliyordu.

Adamın titrediğini, yanaklarının al al olduğunu, kollarında tüylerinin diken diken olduğunu fark etti.

"Üşüdün mü?" Kaşlarını çatarak yemek çubuklarını yere bıraktı. "Hayır," diye cevap verdi usulca, gülümseyerek.

"Ben iyiyim."

"Ama titriyorsun."

Sıkıca yutkundu, gözlerindeki parıltı yabancı ama güven vericiydi. "Bu sadece vücudumun senin varlığına verdiği bir tepki. Söz veriyorum iyiyim."

Aralarındaki ince mesafeyi kapatmak istedi. Onu öpmek istedi çünkü dudaklarının yumuşaklığını, mıknaş gibi çeken dokunuşundaki bağlılığı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Ama aralarında geçen onca şeyden sonra bile nerede durduklarından emin değildi.

Ve yapamadı. Gördüklerinden sonra olmazdı. Önce cevaplara ihtiyacı vardı.

"Güzel," dedi ve sanki çarpan kalbini sakinleştirmeye yardımcı olacakmış gibi bir yudum su aldı.

"Tuhaf davranıyorsun," dedi kaşlarını çatarak. Elbette onun içini görebiliyordu. "Tuhaf davranmıyorum."

"Öylesin."

"Hayal görüyorsun."

"Tamam mı?" Devasa ama boş alanın etrafına baktı. "Bana burayla ne yapmak istediğini söyle."

Gözlerini kırıştırdı ve ayağa kalktı. Elleriyle oturdukları yeri işaret ederek açıkladı: "Tezgâh burada olacak. Büyük olacak çünkü burası aynı zamanda bar olacak. Dawn'ın titreşimlerini hayal edin, tamam mı? Tavandan sarkan bitkiler ve hemen hemen her yer." Odanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Şurada raflar dolusu kitap ve plak var. Sandalyeler, meşe masalar, kadife koltuklar."

Aklındaki görüntü net ve heyecan vericiydi. Bir başka hayalini daha avuçlarının içinde tutuyormuş gibi hissediyordu.

Thiago şimdi ayakta durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, şefkatli bir hayretle onu izliyordu.

"Benimle gel," diye seslendi ve eliyle onu takip etmesini işaret etti.

Arka kapıyı açtı ve terasa yağın yağmuru fark edince kapı aralığında durdu. Adam arkasında duruyordu, vücudundan yayılan sıcaklık ona özlemini duyduğu sıcaklığı veriyordu.

Boş ver, diye düşündü sağanak yağışın altına girmeden önce.

"Ne yapıyorsun?" diye kıkırdadı, kapının pervazına yaslanarak.

Kollarını açtı, kendi etrafında döndü. "Burası benim en sevdiğim kısım. Tepeye fenerler asacağım, etrafına küçük masalar koyacağım, insanların gündüz ve akşam takılabileceği rahat bir yer yapacağım."

Hastalanması, kıyafetlerinin sıırsıklam olması umurunda bile değildi. Çünkü tam o anda Kamari kendini özgür hissetti. Mutlu. Kendi başına yaptığı tüm seçimlerle, geleceğinin nereye gittiğiyle barışıktı.

Thiago onu sağanak yağmurda karşıladı. En başından beri kaçmasını gerektirecek türden umursamaz biriydi ama fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu.

"Ne kadar harika bir kadın olduğun hakkında bir fikrin var mı Kamari Monroe?"

Yavaşça, yüzünü iri ellerinin arasına aldı, elmacık kemiklerini fırçaladı, tenine çarpan yağmur damlalarının tozunu aldı. Kamari onun dokunuşuna doğru eğilip titrerken bir anda kendini kaybetti. Onu, onunla ilgili her şeyi özlediğini ancak şimdi fark etmişti.

Gözlerini kırıştırtarak ona baktı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Evet. Sana hayranım. Seni ilk gördüğüm andan beri öyleyim. Sen çok özelsin Kam ve senin ateşini söndüren biri yüzünden bunu göremiyor olman kalbimi kırıyor. O gölgeden çık. Dünyaya ne kadar parlak olduğunu göster."

Yıldızların aydınlattığı bakışlarını tutarken kelimeler boğazında düğümlendi. Samimiydi, dürüsttü ve bu kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu.

"Neden kaçıp duruyorsun?" diye sordu sessizce. "Neden korkuyorsun?"

Sonsuzluk en tatlı hiledir. Sonsuzluk diye bir şey yoktur.

"Acını dindireceğim," diye devam etti Kam yanıt vermeyince. "Kalbini aç, Kam. Hepsini almak için buradayım."

Nefes yolunu tıkayan yumrudan hoşlanmayarak nefesini verdi. "Kazandıktan sonra Japonya'da parti yaptınız."

Yüz ifadesi düştü ve gözleri anında buğulandı. İtiraf etmek üzere olduğu şeyden çok korkuyordu. Her şeyi boşa harcamaktan korkuyordu. Elleri kızın yüzünü terk etti. "Kulüpte çekilmiş fotoğraflarımı mı gördün?"

Başını salladı çünkü sesine güvenmiyordu.

"Kam," diye mırıldandı, sesi kalındı. "O kızlarla hiçbir şey olmadı. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senden hiç şüphe etmedim ama James şüphelerimi artırdı ve o fotoğraflar şüphelerimi doğruladı."

"James?" Artık neredeyse öfkeden kükrüyordu. "Onu ne zaman gördün?"

İç çekerek gözlerini kapattı. "Kieran'ın partisinde. Beni terk edeceğini söyledi."

Adamın parmaklarının çenesini yukarı kaldırdığını hissetti. "Bana bak." Yeşil gümüşle çarpışıyordu ve gözleri inkâr edilemez bir samimiyetle doluydu. "İstediğim tek kadın sensin. James sana ulaşmaya çalışıyor, seni benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Onlar sadece yanlış zamanda çekilmiş resimlerdi. Bir kız bana çok yakın duruyordu, bir diğeri ise müziğin sesi çok yüksek olduğu için kulağıma bir şeyler söylüyordu. Ama ben kimseye dokunmadım. Onlara zar zor baktım."

"Seni başka biriyle takılmaktan alıkoyan ne?"

"Sen! Çünkü başka kimseyi istemiyorum, Kamari. Özel olmadığımızı biliyorum. Olmamızı istemediğini biliyorum, sorun değil. Ben olacağım."

Hastayım. Ama aynı zamanda eğlenmeyi seven bir sporcuyum. Dikkat çekerim, diğer insanları çekerim ve bunun farkında olmanız gerekir. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Ona karşı çok sabırlı, çok sevgi doluydu. Gerçeklerden başka hiçbir şeyi hak etmiyordu; yaralarını görmeyi, şeytanlarına bakmayı. "İncinmekten korkuyorum, Thiago. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığımı zaten biliyorsun. Sevdiğim zaman her şeyimi veririm ve defalarca yıkıldım. Tekrar sevmekten korkuyorum çünkü sonunda kalbimin paramparça olacağını biliyorum."

Thiago sıkıca yutkundu, onu dikkatle dinledi ve kederli ifadesini inceledi. "Benimle her şeyin farklı olduğunu biliyorsun. Seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Dizlerimin üzerine çöker ve senin tarafından sevilme için yalvarırdım. Senin için her şeyi yaparım."

Başını hafifçe salladığı fark ediliyordu. "Sen bir aptalsın, Valencia."

"Senin için en büyük aptallık, Monroe."

Başparmağının ucuyla gözünün altını okşadı ve kız bir şey söyleyemeden alnına zarif bir öpücük kondurdu.

Onun elini tutup başlarının üzerine kaldırarak kendi etrafında dönmesini sağladı. Onun ortadan kaldırmayı başardığı tüm o belirsizliklerin altında rahatladığını hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu iki yumuşak kıkırdama arasında.

Gülümsedi. "Tüm umutsuz romantiklerin yağmurda dans etmeyi hayal ettiğini duymuştum."

Coldplay'in *Sparks* şarkısı arka planda çalmaya başlamıştı ki, adam kızın ellerini ensesine götürdü. Kollarını kızın beline dolayarak onu göğsüne doğru çekti; kalp atışlarının davulunu bağlayarak ruhlarını birbirine bağladı.

"Bu şarkıyı duyduğumda hep seni düşünüyorum," diye itiraf etti usulca, burnunu onunkine sürterek.

Kamari onun bağlılığını kabul ederek kirpiklerini kırıştırdı. Kalbini daha fazla koruyamayacağı gerçeğini kabulleniyordu. Parmakları Thiago'nun nemli bukleleri arasında dolaşırken, yağmur altında Thiago'yla dans ettiğine, orada elleri ve kalbi açık bir şekilde durduğuna inanamıyordu. Thiago'nun onu bu kadar değiştirmeyi ve korkularını silmeyi başardığına inanamıyordu.

"Benim için böyle mi hissediyorsun?"

Yüz hatlarını gamzeli bir gülümseme süsledi. "Bana hissettirdiklerinin ötesinde bir şey bu Kam." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Tanıştığımız anda beni mahvettin. Ama artık benim her şeyimsin; huzurum, tesellim, kişisel ödülünsün."

"Bir ödül mü?" diye yankılandı. Gözlerini kapadı, kalbinde bir çatlak hissetti çünkü Thiago için o kadın olmak istemiyordu.

"Kamari." Bakışları gümüş rengini buldu ve Kamari'nin gözlerinin kenarlarında, bir yıldız ışığı havuzunda parıldayan yıldızlar gibi dönen hayranlığı gözlemledi. "Senin gibi bir kadının yanımda olmasından daha iyisini isteyemezdim. Kalbinle bana güvenmen, dilediğim her şeyi kazanmak gibi bir şey. Seninle o kadar gurur duyuyorum ki elini tutmak ve tüm dünyaya senin olduğumu söylemek istiyorum. Seni bir kaideye koyacağım. Lanet bir podyuma ve ışığını parlatmana izin vereceğim."

"Thiago-"

Sesi çatlayarak mırıldandı, şiddetle, "Biliyorum. Hazır olmadığını biliyorum ve seni bekleyeceğim, tamam mı? Zırhını indirmen ne kadar sürerse sürsün. Senin için savaşıacağım ve elini tutacağım. Seni bekleyeceğim çünkü sen benim için osun. Tamamen seninim, ama aramızda hiçbir engel istemiyorum. Bu yüzden lütfen duvarlarınızı yıkmak için zaman ayırın. Yol boyunca elini tutuyor olacağım. Sözleşmeni de, kurallarını da sikeyim. Sezon sonunda nerede bitirsem bitireyim, gelecek yıl nereye gidersem gideyim, yine de seni isteyeceğim. Her gün. Sen benim için yarışmak kadar önemlisin; tek istisna sensin."

Parça parça, kalbinin kendini onardığını hissetti. Paramparça olmuş parçalar teker teker yok oldu, şimdi yeni bir aşka yer açıyordu. Yeni bir başlangıç. İyi bir şey. Canlı bir şey. Her şeyi tüketen bir ateş gibi yanan, yine de onu yakalamak için orada olacağını bilerek uçurumdan serbest düşüşü deneyimlemek için heyecan verici bir şey.

Kamari öne doğru eğildi ve dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak hafif bir şaşkınlıkla nefes almasına neden oldu. Tüm duygularını yavaş ve tutkulu bir öpücüğe döktü, nefeslerinin birbirine karışmasıyla ona ne kadar taptığını belli etti, sessizce kendini ona verdi. Adam onun yüzünü kavradı ve öpücüğüne eşit bir şefkat, bağlılık ve özlemle karşılık verdi. Sanki yarına söz verilmemiş gibi öptü onu. Onu kurtuluşuymuş gibi öptü.

Nefes nefese, yollarını ayırdılar.

"Benimle eve gel Kam," dedi. "Benimle eve gel ve seninle ilgilenmeme izin ver."

OceanofPDF.com

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

T ATMOSFER, ölümcül alevlere dönüşmeye hazır yanan korlarla cızırdıyordu.

Kamari titriyordu, sadece tüm vücudu titrediği için değil Sırılsıklamdı ve giysileri ıslak tenine yapışlıyordu, ama aynı zamanda Thiago'nun bir eli kalçasında, diğeri McLaren'in direksiyonunda dururken ona attığı bakışlar yüzünden.

Dalgın bir şekilde, başparmağı kızın giysili teninde yavaş daireler çizerek omurganın aşağı yukarı titremesine neden oldu. Adamın onun üzerinde böylesine yıkıcı bir güce sahip olmasından hâlâ nefret ediyordu. Daha önce hiç kimse ona böyle hissettirememişti.

Soho'dan Kensington'a araba yolculuğu on dakikadan az sürdü, ancak sonsuzluk gibi geldi.

Kamari kendisine verilen zamanı duyguları üzerinde düşünmek için kullandı. Thiago'ya kadar neden hiç böyle hissetmediğini anlamıştı. James'le çocukluk arkadaşı oldukları için bu kaçınılmazmış gibi geliyordu, sanki olması gerekiyormuş gibi. Ama Thiago'yla kurduğu bağı pek kuramamıştı. Aşık olmanın heyecanını çok az yaşamıştı. Diğer yarısını severken kendini nasıl seveceğini çok az öğrenmişti. Belki de Kieran'a bir şey borçluymuş gibi James'le mecburiyetten birlikte kalmıştı.

Geçmişteki ilişkisini zihninin en uzak köşesine koymuş, yaşadığı tüm sıkıntıları unutmaya hazırды.

Thiago'nun kalçasına hafifçe bastırması gerçeğe dönmesini sağladı. "Neredeyse vardık."

Sesi hırçındı, boğuk bir törpü gibiydi. Onun da gergin olduğunu, ön kapıdan girdikleri anda ne olacağını tahmin ettiğini anladı.

"Beni annenle bile tanıştırmadan evine götürdüğüne inanamıyorum," diye şaka yaptı, çarpan kalbini rahatlatmaya çalışarak.

Thiago ona baktı. "Seni yakında onunla tanıştırmak isterim. Sana bayılacaktır."

Kamari etrafındaki ev bloklarına baktı, midesindeki gerginlik balonu sürekli büyüyordu. Kolayca paralel park etti ve Kamari'nin onu hayranlıkla izlemesine neden oldu.

"Ne?" diye kıkırdadı ve motoru kapattı. Saçları yağmur ve parmaklarını geçirdiği süre yüzünden dağılmıştı.

"Ben paralel park yapamam. Siz, bunu yapmayı bilen insanlar, çok etkileyicisiniz."

Homurdandı. "Ehliyetin bile var mı?"

Kız cevap vermeden önce arabadan indi ve ona kapıyı açmak için yuvarlandı. Kadın kaşlarını çatı, adam da sırtı. Yine de adamın uzattığı eli kabul etti.

Parmaklarını birbirine geçirip onu evine doğru götürürken, "Bende var," diye yanıtladı sorusunu. "Sadece daha kolay olduğu için metroya binmeyi tercih ediyorum. Bu şehrin trafiğine dayanamıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, oldukça berbatlar."

Kapısının kilidini açarak, onun içeri girmesine izin vermek için kenara çekildi. Işıkları bile yakmadı, ayakkabılarını çıkardıklarında bile elini bırakmadı. Küçük evini gezmesine fırsat vermeden onu üst kata çıkarmadan önce parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu.

Dar merdivenlerden çıkıp loş koridordan geçerek onu takip etti. Birkaç odayı işaret etti: simülatörünün olduğu oyun odası, Alex'in şehirdeyken neredeyse yaşadığı misafir yatak odası, kendi yatak odası ve onu götürdüğü banyo.

Adam kapıyı çarparak kapattığında Kamari nefes aldı, elini bıraktı ve ışıkları açtı. Banyonun ortasında duruyordu ama gözleri onun üzerindeydi - her zaman olduğu gibi.

Adam bakışlarını yüzünden vücudunun geri kalanına doğru gezdirirken göğsünün inip kalkmasını izledi. Bakışları tekrar çarpıştığında, adamın gözleri onu mahvedebilecek o erimiş gri tonuna dönüşmüştü. Nefesleri senkronize bir şekilde yankılandı ve adam öne doğru bir adım attığında, kız onu yarı yolda karşıladı.

Ağzı onunkinin üzerine düştü; talep ediyor, cezalandırıyor, sahipleniyordu. Anında kollarını onun boynuna doladı ve kendini olabildiğince yakınına çekti. Sıcak eller kazağının altından kayarak sırtının küçük kısmına yerleşti ve vücudunun geri kalanını sınırsız bir cehenneme çevirdi.

Thiago dişleriyle alt dudağını çekince Kamari hafifçe soludu. Thiago körlemesine düş kabinine uzanıp suyu açtı ve Kamari'nin çenesini öperken suyun ısınmasına izin verdi. Kulağının altındaki noktayı emerken, Kamari onun dokunuşuna doğru eğildi ve sessizce inledi.

"Sana ihtiyacım var, Thiago."

"Ve bana sahip olacaksın," diye fısıldadı, parmakları kot pantolonunun önünü bulup düğmelerini açarken. "Her şeyime."

Gömleğinin eteklerini çekiştirerek, giysiyi çıkarmak için dudaklarını teninden ayırmasına izin verdi. Elleri adamın sert karnında gezindi, tırnakları karın kaslarının dış hatlarını sıyırarak adamın derin bir nefes almasına neden oldu.

Dudaklarını onun boynunun kıvrımlarına bastırdı ve boğazına nazik öpücükler kondurdu. "Sen her kızın hayalisin, bunu biliyor muydun?"

Adam kızın kazağının altından tutarken bir kahkaha koptu. "Egom için harika şeyler yapıyorsun, güzel kız."

Onun tenine karşı gülümsedi. "Yapabiliyorken tadını çıkar."

Thiago hızlı bir hareketle üzerindeki tişörtle birlikte kazağını da çıkardı. Bakışları anında kızın göğüs dekoltesine takıldı ve kız kendini örtmek için bir hamle yaptı ama Thiago onun ellerini tuttu.

"Benden saklanmak zorunda değilsin. Asla." Dudaklarını Kamari'nin göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirmek için alçaldı, elleri Kamari'nin sırtına doğru ilerledi. "Sen benim için mükemmelsin, Kamari. Kelimeler senin ne kadar güzel olduğunu anlatmaya yetmez. Vücudun, zihniyetin, ruhun, hepsi nefes kesici."

Sütyenini çözerek fırlattı ve dudakları hemen sertleşmiş meme ucuna yapıştı. Kamari zevkle içini çekti, başını geriye attı ve parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi. Kamari aşağıya baktığında adam ona bakmaya başlamıştı bile, dili gergin tomurcuğa süründü, ardından diğer göğsüne geçti ve büyük, usta eliyle diğerini avuçladı.

"Haftalardır bunları düşünüyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye nefes aldı, dudaklarını göğüs ucunda gezdirerek.

"Rüyalarımı, düşüncelerime musallat oluyorsun."

"Güzel."

Kot pantolonunun düğmelerini hızla açtı, boxer külotu boyunca aşağı çekti ve elini serbest kalan ereksiyonunun etrafına sardı.

"Ah, kahretsin," diye nefes verdi, alnını onun göğsüne koydu ve kalçalarını onun ellerine doğru savurdu. "Ellerini ve ağzını da hayal ediyordum." "Beni biraz fazla sık düşünüyorsun," diye alay etti, mırıltısı müstehcen ve

onu yavaşça okşarken hınzırca.

"Hiçbir fikrin yok."

Kot pantolonunu aşağı itmeye çalışırken güldü. Yağmurdan hâlâ nemli olan kumaş tenine yapışmış, bu da çıkarılmasını zorlaştırmıştı.

Giysilerinin son parçalarını da aşağı iterken, "Otur," diye emretti.

Kamari kot pantolonunu aşağıya çekerken, onun büyüklüğünü gördükçe ağzı sulanıyordu. Uyluklarını birbirine sürttü ve sonunda küvetin kenarına oturdu.

"Sabırlı ol, tatlım," diye mırıldandı, önünde diz çökerek. Kot pantolonunu çıkarmasına yardım etti, kıkırdamalar ve kıkırdamalar duştaki suyun gürültüsüne karıştı.

Thiago yavaşça onun bakışlarını yakaladı, kendi gözleri de arzuyla kararmıştı. Alt dudağını yaladı ve parmaklarını iç çamaşırının bandına geçirerek onları da çıkardı.

Kızın kaval kemiğine tüy gibi öpücükler kondurdu ve bakışlarını ondan ayırmadı. Ona eşit yoğunlukta baktığını biliyordu. Eşit derecede kararlı ve tereddütsüz bir özlemle. "Senin için diz çökmüş halime bak. Tamamen senin merhametine kalıyorum."

Muzaffer bir kraliçe gibi gülümsedi. "Görölmeye değer bir manzara."

Onu ayağa kaldırdı ve dudaklarını kendi dudaklarına doğru yönlendirdi. Dilleri birbirine sürtündü, elleri kızın kışını sıkıca kavradı, parmak uçları kızın etine battı. Kadının göğsünü kendi göğsüne doğru çekerek, çıplak göğüslerinin gövdesine çarpması hissiyle inledi.

Thiago onu duşa götürdü, buhar bulutları etraflarında kıvrılıyordu. Kadının sırtı duvara çarptı ve boğazının arkasından yumuşak bir inilti çıktı ama Thiago bu sesi sanki kendisine aitmiş gibi yuttu.

Sanki onu hissettiğini hatırlıyormuş gibi her yerine dokundu. Ardından, parmakları göğüslerinin ve karnının vadisinden aşağı kayarak ağrıyan klitorisini buldu. Parmaklarını onun kaygan çekirdeği boyunca sürterek homurdanmasına neden oldu ve sonunda şişmiş tomurcuğun etrafında dönerek Kamari'nin başını fayanslara doğru eğmesine neden oldu.

Adamın pazularını kavradı, tırnaklarını derisine geçirdi ve usulca soludu.

"Bu gece seni dinlememe izin ver," dedi boynuna karşı. "Bu sadece ikimiz."

Kalçalarını adamın eline doğru yuvarlarken nefesleri sendeliyordu. Ağzından bir inilti çıkararak iki parmağını soktu ve klitorisini daire içine almak için başparmağını kullandı.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı, elini zonklayan shaftının etrafına sardı. Baş çoktan pre-cum sızdırıyordu ve başparmağının pedinde onun uyarılmasını topladı.

İz bırakana kadar göğsünün derisini emdi. "Bu gece seni defalarca boşaltacağım güzel kız."

Adam hızını artırdığında "Lütfen," diye bağırdı.

"Lütfen, ne?"

"Beni boşalt. Daha fazlasına ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Dili meme ucunda, parmakları göbeğine girip çıkarken, diğer eli kıcını avuçlarken, Kamari parmaklarını yukarı doğru kıvırdığında titremeye başladı. Hızlı ve sert bir şekilde boşaldı, zevk dolu iç çekişler odada yankılandı.

Dudaklarını birbirine sürttü. "Aferin kızıma."

Kadının kendinden geçmesi birkaç saniye sürdü. Bu arada adam onun boynuna yumuşak öpücükler kondurdu ve düşü kapattı.

"Buna daha sonra döneceğiz. Buraya gel."

Duştan çıktıktan sonra kızın kalçalarının arkasından tuttu ve bacaklarını beline dolayınca kadar onu yukarı kaldırdı. Dudakları ateşli bir öpücüğe dönüştü, dağınık ve özensiz. Onları yatak odasına götürdü ve onu yavaşça yatağa yatırdı.

Bacaklarının arasında diz çökmüş, elleri kalçalarında, ıslak tenini usulca okşuyordu. Lambayı yaktı ve bir süre öylece oturdu, çıplak, pırıl pırıl, hazır bir şekilde önünde uzanan kıza hayranlıkla baktı.

Dudakları ayrılırken Thiago'nun gri gözleri onunkileri buldu. Göğsü inip kalkıyordu ve Kamari onun gözlerindeki o bakışa dayanamıyordu. Henüz o sözleri duymak istemiyordu ve bu yüzden ona yaklaşmasını işaret etti.

Eliyle boğazını sıkarak dilini ağzına daldırdı ve onu nefessiz ve suskun bırakan bir öpücükle daha cezalandırdı. Dudaklarını yanaklarında, boynunda ve omzunda gezdirdikten sonra göğüslerine indi ve göbeğinden aşağıya inmeden önce her iki çakıllı meme ucunu da ağzına almak için zaman ayırdı.

Tenindeki dudakları şiir gibiydi, dile getirilmemiş bir tutkunun, yalnızca onun için sahip olduğunu bildiği yoğun arzunun şiiri.

Tenindeki dudakları kurtuluş gibi hissettiriyordu, yanan etinin her santimetresinde yıldız tozundan bir iz kalmıştı.

Dudaklarının tenindeki sırası, zihninin arkasına yerleştirmek istediği şarkının başlangıcıydı, bir fısıltı, yankılanan bir söz, "*Ben seninim. Aya ve Satürn'e kadar.*"

Başını kalçalarının arasına gömdüğünde Kamari'nin nefesi kesildi, dili ıslaklığına karşı düzleşti ve uyarılmışlığının her damlasını topladı. Son orgazmindan dolayı hâlâ hassas olan Kamari titredi ve anında parmaklarını onun ıslak buklelerine doladı. Kalçalarını adamın ağzına doğru savurdu ve adamın klitorisini emmeden önce kendini beğenmiş bir şekilde sırtmasına neden oldu. Diliyle klitorisine şiddetle vurarak, yalama ve emme arasında geçiş yaparak onu terk edilmiş bir şekilde yuttu.

"Aynen böyle," diye teşvik etti, nefes nefese.

Adam göğüslerini avuçlamaya başladığında sırtını dikleştirdi. Ona karşı ağır nefes alıyordu ama onu tekrar yıldızlara göndermeye niyetliydi. Diğer elini Kamari'nin karnına koyarak onu yatağa bastırdı ve hareketsiz kalmaya zorladı. Kamari ona baktı ve bakışlarını karşıladığında, yüksek sesli bir inilti ve bacaklarında bir titreme ile tekrar çözüldü ve saçlarını çekti.

Titremesi durana, görüşü dalgalanmayı bırakana kadar klitorisini emdi, yumuşak inilti çıkararak onu övdü ve nefesini tutmasını izledi.

"Beni öldüreceksin," diye boğuk bir sesle mırıldandı geri sürünürken.

"Güzel." Adamın çenesine bulaşan uyarılmayı sildi ve ağzını kendine doğru çekti.

Thiago'nun dilinde kendi tadına bakarak inledi ve aşağı uzanarak onun sert, nabız gibi atan shaftını yakaladı. Birkaç kez pompalayarak, ucunu girişine getirmeden önce Thiago'nun ağır nefeslerini dinledi. Thiago'nun sikiinin başını ıslaklığıyla kapladığında aynı anda soluk soluğa kaldılar.

Thiago öpüşmeyi kesti ve dirseklerinin üzerine çökerek kıza sürtünmeye başladı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve titrek bir sesle, "Bundan emin misin?" diye fısıldadı.

Bakışlarını onunkiler arasında gezdirdi, gözbebeklerinin etrafında parıldayan yıldızları görünce neredeyse eriyecekti. Adamın titrediğini fark edince elmacık kemiklerini okşayarak onu sakinleştirdi. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden" -birinden- "bu kadar emin olmamıştım."

"Ben de," diye mırıldandı. "Senden o kadar eminim ki. Aylardır kimseyle birlikte olmadım, yani temizim."

"Ben de."

Onun burnunun ucunu öptü. "Her şeyini hissetmek istiyorum ama prezervatif takmamı ister misin yoksa-"

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Hepinizi istiyorum, Thiago. Arada katman yok, engel yok."

Kalın kalın yutkundu. "Şu andan itibaren benim için sadece sen varsın.

Her zaman." Adamın ucunu girişine doğru itti. "Ve sen de benim için."

Yavaşça içine giren Thiago alnını onunkine dayadı, kaşları birbirine çarptı. İnleyerek onun dudaklarını bir kez öptü. İki kez. Rahatsız edici hissin üstesinden gelmesini sağlamak için üç kez.

"Çok büyüksün," diye haykırdı Kamari, şaftının onu gerdiğini hissederken.

"Egomu beslemeye devam et." Kıkırdadı ve alnından öperek ona yardım etti.

onu rahatlatır. "Biliyorum bebeğim. Özür dilerim. Bunu kaldırabilirsin."

Kendini kabzasına kadar gömdü, zevkle homurdanırken yüzünü boynunun kıvrımına bıraktı.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Yürü."

Ucuna kadar çektikten sonra yavaşça geri itti. Kadın onun büyüklüğüne çoktan alışmıştı, elleri kuyruk sokumuna dayanana kadar sırt kaslarını okşadı. Adam anın tadını çıkarmak için tembel bir ritim bulurken, kadın onu yarı yolda karşılamak için kalçalarını salladı.

"Böyle yapmaya devam edersen uzun süre dayanamayacağım," dedi, zaten nefesi kesilmişti. "Çok sıkıydın. Mükemmel. Benim için yaratılmışsın."

"Sorun yok." Adam daha sert vurduğunda nefesi kesildi. "Ben camdan yapılmadım. Becer beni, Thiago."

İki kez söylenmesine gerek yoktu. Bir bacağını kalçasına dolayarak Kamari'ye yavaş ama derin bir şekilde girip çıktı ve ucunun tam yerine çarpmasına neden oldu

Bu onu saf mutluluk içinde boğdu. Adamın nefesi sıcaktı ve kadın onun altında kıvranarak sırtını kamburlaştırdı, sürtünme aradı.

"Nasıl istersin bebeğim?"

Adamın kaşlarının birbirine yapışmasını, dudaklarının aralanmasını ve göz bebeklerinin büyümesini izledi. "Beni her zaman istediğin gibi. Sert, hızlı."

Elini kızın boğazına doladı. "Seni mahvedeceğim."

Zaten var. "Ben seni mahvetmeden devam et."

"Siktir," diye inledi, dudakları kızın boynunun kıvrımına yapışmıştı.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, hızını artırırken kalçalarını tuttu, sert ve hızlı bir şekilde ona çarptı. Aletinin ucunun tatlı noktasına değdiğini hissettiğinde gözleri geri yuvarlandı, parmakları çarşafın etrafında sıkılaştı.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim."

Gözlerini açtığında fırtınalı gri irislerin sessizce ona taptığını gördü.

İnledi. "Çok uzun süre tutamam. Benimle gelmen gerek."

Başparmağı klitorisini buldu ve zaten hassas olan tomurcuğun üzerinde küçük daireler çizdi. Kamari göğüslerini tuttu, meme uçlarını ovuşturdu, midesinin çukurunda tanıdık baloncunun büyüdüğünü hissederken onu kovaladı.

"Çok seksi," diye homurdandı, nefesi kesilmişti, sırlıslık olmuş göbeğine agresif bir şekilde girip çıkıyordu, bakışları zıplayan göğüs dekoltesine yerleşmişti. Tenin birbirine çarpma sesleri odayı doldursa da tek duyabildiği onun iddiasıydı. "Benim."

"Thiago," diye inledi. "Çok yaklaştım."

Adam tatmin olmuş bir şekilde inledi. "Benim için gel, güzel kız."

Bu zevk parmaklanmaktan ya da oral seks yapmaktan çok daha yoğundu; tüm vücudu kasılıyor, gözleri yıldızlarla kör oluyordu. O ve Thiago mükemmel bir uyum içinde boşaldılar ve Thiago onun içine boşaldı, göğsünün üzerine çöktü ve hareketsiz kaldı. Özensiz, düzensiz itişlerle, onun yükseklerden aşağı inmesine yardımcı oldu. Titreyerek onun kulağına hırıltılı bir şekilde inlemeye devam etti. Yavaşça, dölünün son damlası kalçasının iç kısmına damlayana kadar itmeye devam etti.

Kamari göğsü kabardıkça düzgün nefes alamıyordu, vücudu ona verdiği üç orgazmdan sonra titriyordu.

Thiago onu zevkin doruğuna çıkaran ilk erkekti ve bu düşünceyle ağlamak istedi. Hayatı boyunca yaşamayı arzuladığı şeyleri ona hissettiren ilk erkekti.

Kendini dirseklerinin üzerine itti ve Kamari'ye baktı. Gözleri parlıyordu, yüzü kızarmıştı ve saç telleri alnına yapışmıştı.

"İyi misin?" diye sordu usulca, saçlarını kaşlarından uzaklaştırarak. Gülümsemesini koruyamayarak başını salladı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Ya sen?"

Adam sırtıttı ve kadının kalbi onun gamzelerini görünce kabardı. Onun berrak gözlerindeki hayranlık ışıltısı. "Hayatımın en iyi seksi. Seni tutacağım, Kam. Yemin ederim."

Elini onun gürleyen kalbinin üzerine koydu. "Sana güveniyorum."

Yaprak yaprak, katman katman, Thiago onun kalbi olan hazineyi bir tüy inceliğinde, bir aşık şefkatinde bulmuştu. Onun yanındayken, diğer sürücülerin korktuğu adam değildi; bilindiği kadar acımasız ve soğuk kalpli değildi. Sadece başarı ve şampanya patlatmak için yanıp tutuşan o umursamaz adam değildi. Kamari'nin yanında, amacı Kamari'ye gün ışığını göstermek olan parlak bir yıldızın vücut bulmuş haliydi; tıpkı karanlığın içinden geçen bir deniz feneri gibi ve pervasız denizde dalgaların savurduğu bir kayalığın tehlikesi gibi. Kamari için o, ona sevmeyi sonuna kadar hak ettiğini gösteren ve ona dünyayı ve galaksinin ötesindeki sonsuzluğu veren kişiydi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

THIAGO hayatında çok az roman okumuştı ama yazarların aşkı nasıl tarif ettiklerini biliyordu. Herkesin farklı şekilde düştüğünün farkındaydı - farklı bir hızda, farklı bir güçte. Ve Tanrım, o çok aşık olmuştu Bu kadın.

Kamari Monroe'nun hayatının aşkı olduğunu ne zaman fark ettiğinden emin değildi. Belki de ona gözlerini diktiği anda hayatının aşkı olmuştu. Belki de oyunlarının ortasında kendini kaybetmişti. Tek bildiği, onun tarafından kesinlikle büyülendiği; aralarındaki ağır çekim tarafından büyülenmiş, mıknaatıslanmıştı.

Onun gülüşünü görmek, her güldüğünde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını görmek için her şeyi yapardı. Onu kaybetmemek için her şeyi yapardı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kamari, üzerinde sadece onun gömleklerinden biri olduğu halde oturma odasına girerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Sırıttı. "Nedenini biliyorsun."

Elindeki kahve fincanını masanın üzerine bıraktı ve Thiago'ya doğru geldi. Thiago onu kucağına çekti, kız onu şefkatle öpmek için eğildiğinde Thiago onun dağınık buklelerini avucunun içinde topladı.

Bu, sevdiği Kamari'nin yeni bir versiyonuydu. Bakışlarındaki yumuşaklık, dokunuşlarındaki incelik. Ama bir şekilde, bir şekilde, onun ruhundaki tatlılığı her zaman görebilmişti.

"Sana doyamıyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Kendine gel, tatlı çocuk. Birazdan gitmem gerekiyor. Mütteahhitlerden biri yeni dükkânı ziyaret ediyor."

Adam inledi ve elini gömleğinin altından geçirerek kalçasını tuttu. "Ve simülatörde eğitim almak için Genel Merkez'e gitmem gerekiyor."

Çekildiklerinde gömleğin düğmelerini yavaşça açtı, zaten sert olan meme uçlarını ve sıkı fiziğini ortaya çıkardı. Başparmağı göğsünün yan tarafını sıyırdığında dudaklarından titrek bir nefes kaçtı ve onun dudaklarını ayırmasını izledi. Dövmesini okşadı ve ince çizgili petunya çiçeğini görünce gülümsedi.

"Ninemin en sevdiği çiçek," diye açıklamıştı. "Güçlü, kurtulması zor."

"Biraz senin gibi mi?" diye sırtarak alay etti.

"Evet." Kız ona gülümsedi. "Bana çok benziyor."

"Fırtınanızda dans etmeye devam edin," diye yüksek sesle okudu.

Kamari onun göğsüne, gürleyen kalbinin tam üstüne bir öpücük kondurdu. "Elini tutacağım."

Çenesini kavrayarak dudaklarını tekrar kendi dudaklarına götürdü. "Aya ve Satürn'e."

Onun dudaklarına bağımlıydı. Onunla ilgili her şeye. Onu yavaşça öptü, yüksek sesle itiraf etmekten korktuğu tüm duygularını döktü. Onu, ağzının içinde iç çekmesine neden olan bir şiddetle öptü. Onu öptü, onun olduğuna söz verdi.

Kendini dizlerinin üzerine ittiğinde gözleri yeşilin koyu bir tonuna dönüşmüştü, Thiago dantelini yana doğru çektiğinde nefesini içine çekti.

Kadın kendini onun kollarına bıraktığında titrek bir nefes alışverişinde bulundular, adamın boğazında gırtlaktan gelen bir inilti düğümlendi.

O ilahiydi.

Onun için

yaratılmıştı.

Onu göğsüne bastırdı ve düzensiz kalp atışlarının senkronize iki metronom gibi mükemmel bir uyum içinde atmasına izin verdi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Duyabildiğine yemin ediyordu ama bu sözleri kimin kalbinin haykırdığını bilmiyordu - onun mu yoksa kendisinin mi?

Yavaş, dayanılmaz bir hızla aşağı yukarı hareket ederken, saçlarını yüzünden çekerken, burnunu, dudaklarını, çenesini, göğüs dekoltesini öperken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Kız onun etrafında kenetlendiğinde tırnaklarını kızın ipeksi tenine geçirdi, titrek bir inilti ağzının içinde buharlaştı.

Ve karşılıklı arzularının senfonisi, çaresiz kalplerinin çığlıkları, ruhlarının çarpışması ve yıldızlarının aynı hizaya gelmesiyle onları tutkulu bir bağlılığın ebedi hatırasına bağladı.

Thiago uçurumdan düşmüş ve beklenmedik bir şekilde onu yakalamıştı. Bir daha ayağa kalkmak istemedi.

"Beni herkes için mahvettin, ayışığı." Onun başkalarıyla paylaştığı diğer tüm öpücükleri silmişti. Kalbini asla onun gibi çalamamış kızlardan kalan her hatırayı yok etmişti. Tüm dünyayı ortadan kaldırmış, sadece ve sadece ona indirgemişti. "Beni dizlerimin üstüne çöktürdün."

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AUSTIN, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

T Sezonun bitmesine DÖRT Grand Prix kalmıştı. Thiago'nun kariyerini sonlandırıldığına dair daha fazla söylenti dolaşıyordu, daha fazla taraftar Thiago'nun yedek sürücü olarak seçildiğine inanıyordu.

Çünkü Primavera Racing onu bırakmaya kararlıydı.

Ve Kamari bundan hoşlanmadı. Her şey hallolmuş gibi davransa da, takım müdüründen gelen tepkisizliğin onu mahvettiği açıktı.

Sosyal medyada sessiz kalmış, geleceğiyle ilgili sorulara yanıt vermemişti. Spekülasyonların hiçbirine tepki vermiyordu.

Başkalarının işlerine burnunu sokan biri değildi ama zaman geçtikçe Thiago için ne kadar çok şey hissettiğini daha iyi anlıyordu. Thiago *hakkında*. Ona karşı korumacıydı. Onun zevki onun kurtuluşuydu. Onun gülümsemesi onun tesellisiydi. Onun kalbi onun eviydi. Ve bu yüzden, onun acısı onun zararlıydı.

Karavanın yanından geçen bir silüet gözüne çarptı. Thiago'nun başının tepesine kısa bir öpücük kondurmak için üzerine eğildiğinde gösterdiği şefkat karşısında şaşırarak dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı.

Elinde bir havlu ve bir şişe suyla, "Ben ısınmaya gidiyorum," dedi.

Ona gülümsedi. "İyi şanslar, şampiyon."

Parmak eklemleriyle kızın çenesini dürttü. "Quali'yi nerede izleyeceksin?"

"Garajda. Indy'nin röportajlardan dönmesini ya da padokta her ne yapıyorsa onu bekliyorum."

Thiago onun karşısına oturdu, güneşin yumuşak ışıltısı keskin profilinde parlıyordu. "Sana haberleri verdi mi?"

"O ve Huxley hakkında mı?"

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra, "Hayır- Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Kamari dizüstü bilgisayarını kapattı ve nazlı bir şekilde gülümsedi. "Bir şey söylediğimi unut. Ne diyordun?"

Thiago omuz silkmeden önce bakışlarını kaçırdı. "F1 yayıncısı olmak için başvurması hakkında."

Zihni bir an için bomboş kaldı. Yaramaz sırtışından, Kamari'nin haberlerden habersiz olduğunu bildiği belliydi. "Affedersiniz? Nasıl oluyor da benden önce haberiniz oluyor?"

Ayağa kalkarak göz kırptı. "Görünüşe göre en iyi *arkadaşınla* en iyi arkadaşız."

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

Masanın etrafında döndü, kadının çenesini kavradı ve dudaklarını kulağının kabuğuna sürttü. "Bu sabah sikimi o daracık amına gömdüğümde söylediğin bu değildi."

Elmacık kemiklerinin üst kısımları pembe bir renkle kızarak onu uzaklaştırdı. "Senden nefret ediyorum."

Güldü ve onun yanağını öptü. "Sevdiğini biliyorum."

"Alex artık benim en iyi arkadaşım."

Thiago elini havaya salladı ve yanından scooter'ıyla geçen Cal'a doğru koşmaya başladı. "Tamamen senindir, sevgilim. Uyarayım, gelmiş geçmiş en dağınık adamdır."

Kamari başını sallayarak bir iç çekti. Thiago'nun sıralama turlarından önce ısınmak için Primavera'nın garajına girmeden önce padokta yürüme ayrıcalığına sahip olan hayranlarıyla etkileşime girmesini izledi.

Leo McConnell karavana girmeye hazırlanırken, "Hey, Kamari," diye selam verdi.

"Leo." Dizüstü bilgisayarını göğsünde tutarak ayağa kalktı. "Seninle konuşabilir miyim?"

Kaşlarının arasına bir çatıklık yerleşti. "Elbette."

Telefonunu cebine koyarak onu karavandaki çok amaçlı bir odaya doğru götürdü. Ona oturmasını işaret etti ve o da başını hafifçe sallayarak reddetti.

"Pekâlâ, o zaman." Boğazını temizledi ve bir masanın kenarına oturup bacaklarını bileklerinden çaprazladı. Boynunda zaten bir kulaklık seti vardı. "Thiago'nun sözleşme yenilemesiyle mi ilgili?"

Ona ters ters bakarak başını salladı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Bundan haberi var mı?" Bu gizli toplantıyı kastediyordu.

"Hayır, bilmiyor ama bunu öğrenecek. Ben sadece onun için ve geleceği için endişeleniyorum."

Leo omuz silkti. "Romano seçeneklerini değerlendirmek için acele etmiyor."

"Ne seçeneği? Thiago yıllardır sahip oldukları en iyi şoför." Leo başını salladı. "Katılıyorum."

Kamari kaşlarını kaldırdı, göğsünün içinde hafif bir kızgınlık alevlendi. "O zaman neden ona yardım etmek için hiçbir şey yapmıyorsun? Onun temsilcisi olman gerekmiyor mu? Onu savunman gerekmiyor mu?"

Derin bir iç çekti. "Elimden geleni yapıyorum Kamari."

"İyi bir adam olduğunu kanıtlamak için ondan daha ne istiyorsunuz? Gerçekten yarışmaya devam etmek istiyor, her hafta sonunu iyi sonuçlarla bitirmek için mücadele ediyor ve bu sizin için yeterli değil mi? Geçmişte yaptığı hatalar için hâlâ onu suçluyor musunuz? Elinden gelenin en iyisini yaptığını göremiyor musunuz? Sezonun bu ikinci yarısında beş yarıştan ikisini kazandı, arabasının sınırlarını zorladı. Ve onu puanlarda, podyumda görmek hala yeterli değil mi?"

Leo nefes verirken gözleri duygu seline kapılmıştı. "Onu Primavera'da tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü bu takımın, bu ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Gösterdiği çabayı görüyoruz, yemin ederim görüyoruz. Ancak Tito'nun sizin için ne kadar önemli olduğunu bilsem de, sizden bu durumdan geri adım atmanızı istemek zorundayım."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Ama ne yapmam gerekiyor, Leo? Onu bu kadar umutsuz görmeye dayanamıyorum. Kendinden ve hayallerinden vazgeçmesini istemiyorum."

Leo bir an için onun gözlerini, kırılmak üzere olan yüz hatlarını inceledi. Ama o soğukkanlılığını korudu, çenesini dik tuttu. "Biliyorsun," diye başladı, "seni bizimle ilk tanıştırdığında senden emin değildim. Çünkü ben onun hiçbir konuda ciddi olmak istemediğine ikna olmuşken, o durup dururken bir ilişki içinde olduğunu iddia etti."

Ama Şimdi neden bunca yıl padoka bir kız getirmek için beklediğini anlıyorum. Hayatı boyunca senin gibi birini bekledi - onu destekleyen, kötü günlerine rağmen onu seven, bunun için yaratılmadığını düşünse bile onunla birlikte savaşacak birini. Bana inanmayacağını biliyorum ama Thiago benim her Şeyden önce arkadaşım ve benim için önemli olan tek Şey onu mutlu görmek."

Boğazını bir yumru sıkıyor, kalbini ağır bir yük kavrıyordu. "Ona yardım et o zaman. Lütfen."

Garajda sessizlik hüküm sürerken KAMARI INDY'NİN ELİNİ TUTTU. P3'ten başlayan Thiago gaza basmak için bekledi.

Bakışları, teker teker parlak kırmızıya dönüşen beş ışığa sabitlenmişti. Dokuz saniye sonsuzluk gibi gelmişti. Olduğu yerde donup kalmış, ışıkların sönmesini beklerken kimse gözünü kırpamıyordu. Ve ışıklar söndüğünde, garajda heyecanla kükreyen motor sesleri birbirine karıştı.

Kamari, Thiago'nun Emerson ve Huxley arasına girerek başlangıçta liderliği ele geçirmesini izledi.

Cal ellerini çırparak, "Bu iyi bir başlangıç," diye haykırdı. "Hadi Tito."

"Baban için, dostum," diye mırıldandı Alex. "Evan sana göz kulak oluyor."

KÖTÜ STRATEJİ NEDENİYLE, Thiago pit alanına girdiğinde mekanik ekibi lastiklere hazır değildi. İki saniye sürmesi gereken pit stop yedi saniye sürünce Thiago piste geri döndüğünde Huxley ve Emerson onu geçerek üçüncü sıraya geriledi.

Sadece on beş tur kalmıştı.

"*Bande d'abrutis*," dedi Thiago telsizden, takım arkadaşına yetişmek için aracını sonuna kadar zorlarken sesi öfkeyle çarpılmıştı.

"Bu ne anlama geliyor?" Indy sordu.

"Bir avuç aptal," diye tercüme etti

Cal.

"Onlar aptal," dedi Alex. "Onu boks yapmaya çağırdılar ama hazır değildiler ve şimdi Tito her şeyini kaybediyor."

Kamari başını salladı, aldatma damarlarında dolaşıyordu.

Indy onun kulağına doğru eğildi. "Fransızca konuşabildiğini bilmiyordum. Seninle Fransızca mı konuşuyor?"

Kamari, Indy'yi itti. "Hayır."

Arkadaşı ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Yine de istiyorsun."

"Kim istemez ki?" Alex mahcup bir sırıtışla araya girdi.

Yüzündeki ifadeden Thiago'nun sonuçlardan memnun olmadığı anlaşıyordu. Podyumun en küçük basamağında durdu-P3-elleri arkasında kilitli, bakışları ufukta sabitlenmişti.

Kamari'nin çevresi bulanıktı. Miles Huxley en büyük ödülü alırken İngiliz marşını dinlemedi. Rowan ikincilik madalyasını aldığı anda alkışlamadı. Tek yapabildiği Thiago'nun yüzüne bakmaktı: aldatılmışlıktan sertleşmiş, kendine acımdan bitkin düşmüştü. Çenesini sıktı, başını salladı ve derin bir iç çekti.

Miles etrafa şampanya püskürtmeye başladığında gülümsedi, minik damlacıklar kalabalığa doğru düşüyordu. Kendi şampanya şişesini kaptı, salladı ve konfetiler onları bir kutlama kozmosunun içine çekerken diğer iki sürücüyü baloncuklarla ıslatmaya başladı.

O gülümseme en derin acıyı saklıyordu.

O gülümseme en acı gerçeği gizliyordu.

İnsanlar podyumda durmanın en heyecan verici, en ferahlatıcı duygu olacağını düşündüler, ancak o yüksek basamaklarda olmak her zaman kazandıkları anlamına gelmiyordu.

Cevap vermese bile KAMARI kapıyı açtı. Kalbi sonsuz sayıda parçaya bölündü ve midesinin en dibinde toz haline geldi.

"İçeri girebilir miyim?"

Geniş yatağın kenarına oturmuş, yüzü pencereye dönüktü ve başı omuzlarının arasından aşağıya sarkıyordu.

"Sormana gerek yok Kam," dedi sessizce, sesindeki çatlak duyulabiliyordu. "Burası aynı zamanda senin odan."

Bir saniyeden kısa bir süre için adam bulanıklaştı ve kadın kırılganlığını hızla göz kırparak uzaklaştırdı. Kapıyı kapattı, topuklu ayakkabılarını tekmeledi ve yatağa doğru koştu. Onun arkasına oturdu, bacaklarını vücudunun iki yanına koydu, kollarını karnına doladı. Boynunun arkasına yumuşak bir öpücük kondurarak adamın titreyerek verdiği nefesi dinledi, sonra yanağını adamın kürek kemiklerinin arasına yasladı.

Adamın kalbinin sabit ritmini dinledi, vücudundaki gerginliği, ellerinin altındaki öfkeyle gerilmiş kasları hissetti.

"İçimden bir ses bugünkü sonuçlardan memnun olmadığını söylüyor." Hafifçe alay etti ama bir şey söylemedi.

"Konuş benimle Thiago," diye fısıldadı. "Seni böyle görmek beni öldürüyor."

Adam onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Onun titrediğini hissedebiliyordu ama adam elini sıkıca kavrayarak kendini ona sabitledi. Boştaki eliyle onun gövdesini okşadı, öfke ve kederden oluşan o vahşi fırtınanın içinden geçmesini sağladı.

"Çok yorulдум," diye fısıldadı. "Savaşan tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Bilerek benden vazgeçmek istiyorlarmış gibi hissediyorum."

Kaşlarını birbirine düğümledi. "Gitmene izin verirlerse aptallık etmiş olurlar. Çabalarınız fark edilmiyor, yeteneğiniz takdir edilmiyor değil. Yarış dünyasında ne kadar sevildiğine, kaç genç çocuğun seni örnek aldığına, gelecek nesiller için ne kadar ilham kaynağı olduğuna hayranım. Bugün olanlar senin hatan değildi ve ekibine ne kadar kızgın olduğunu gösterdiğinden eminim. Ama kendine bir bak, yine de bir podyum daha elde ettin. Arabanın sınırlarını zorladın. Kendini sınırlarına kadar zorladın. Savaşmaya devam et."

Thiago'nun boğazındaki yumruyu yuttuğunu, parmaklarının onunkileri sıkıtiğini duydu. "Ben yeterli değilim, Kam. Yeterli değilim ve bu beni delirtiyor."

Kalbi tekrar kırıldı ve kucağına oturmasına izin verene kadar hareket etmek için elini bıraktı. Adam yere bakıyor, onun bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu. Nazıkçe yüzünü kucakladı ve en sevdiği rengi kendisine doğru getirdi.

Gözlerini kederli bir kasvet kaplamış, grinin erimiş kristallerden oluşan bir havuz gibi görünmesine neden olmuş, hüznle örtülmüştü.

"Sen, Thiago Valencia, fazlasıyla yeterlisin. Eşsiz bir ışık dizisine, saf altından yapılmış bir kalbe sahipsin. Sevdiklerin için savaşıyorsun, onlara tutunuyorsun ve onlara kendilerinin de yeterli olduğunu söylüyorsun. Şiddetli bir asker gibi savaşıyorsunuz ve şimdi sizin onlar için ne kadar önemli olduğunuzu görme sırası onlarda. Gitmene izin verirlerse büyük bir hata yapmış olurlar. Hem pistteki hem de insan olarak en iyi sürücülerini kaybedecekler."

Alt dudağı titredi ve gözlerini kırptığında bir damla gözyaşı kaçtı. Ve bir tane daha. Bir tane daha. Ta ki yanakları Kamari'nin başparmaklarının ucuyla sildiği gözyaşlarıyla lekelenene kadar.

Kadın kollarını usulca adamın omuzlarına doladı ve adam da ona sarıldı. Ona sıkıca sarıldı, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömerken titriyordu.

"Yanımdayım," diye mırıldandı, parmaklarını adamın saçlarından geçirdi ve bu ıstırap anını atlatması için onu teselli etti. "Sorun yok. Her zaman en iyisi olmak zorunda değilsin. Her zaman kolay ve iyiymiş gibi davranmak zorunda değilsin. Sen tanıdığım en güçlü insansın Thiago, ama senden her şeyi dışarı vurmanı isteyeceğim. Duygularını içine atma. Bırak acını. Ben yanımdayım."

O anda tek yapabildiği ona sarılmaktı. Boğuk çığlıklarını dinlemek. Onun için orada olmak.

Kendi gözyaşlarından birinin yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti, çünkü onun üzüntüsünü duymak kalbinden sayısız kez bıçaklanmak gibiydi.

"Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye sordu onun çığlıkları sessizleştğinde. Acılarını bıraktığında.

"Sadece sarıl bana. Sarıl bana ve beni bırakma."

"Yapmayacağım." Gözlerini kapadı ve sahip olduğu ve ruhunun derinliklerinde bulduğu sevginin her zerresini ona verdi. "Söz veriyorum."

Yüzeye çıkmasına yardım etmişti. Nefes almasına yardım etmişti. Çünkü yıllardır farkında olmadan boğuluyor ve geçmişinin kalbinde açtığı yaraların üstesinden gelmeye çalışıyordu.

Ve Thiago tüm bu süre boyunca onun elini tutmuş, sonunda iyileşmek için onun hızına uygun bir ritim bulmuştu. Birlikte.

Doğal olarak, o da ona yardım edecekti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

AUSTIN, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ

H Tembel bakışlarıyla Kamari'nin yüzünün hatlarını izlerken göğsü sabit bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Çıplak sırtına karmaşık şekiller çizerek, ürpertiği gözlemledi. teninde yükseliyordu. Dudaklarının hafifçe aralanışını ve küçük hava puflarının çıkışını inceledi. Her zaman çekici bulduğu özelliklerini katalogladı ve aşık olduğu ateşli ruhunu düşündü.

"Ayışığı?" diye fısıldadı. Kız kıpırdamadı bile.

Sessizliğin içinde duyabiliyordu - kaçması gereken o üç kelimeyi. "Sen benim en iyi arkadaşım s n , Kamari," diye fısıldadı işaret parmağının ucuyla burnunun üstündeki çillerin arasında hafif tüylü bir yol çizerken, sanki üzerine takımyıldızlar çiziyormuş gibi

Tenini. "Benim her şeyim."

Bir tepki bekleyerek bir süre geçti ama kız ay ışığının parıltısı altında o kadar sakin görünüyordu ki. İç geçirdi, gözlerini ondan alamıyordu.

"Sen olmasaydın bugün nerede olurdum bilmiyorum. Sanırım tüm bu baskı altında boğulmamaya çalışırken kendimi kaybederdim. Sadece birkaç hafta önce, kurtuluşun asla benim olmayacağına ikna olmuşum, ama sen

Beni kurtuluŖa, ışığa doğru y nlendirdin. Bana kazanmanın her Ŗey olmadığını gösterdin. Bana yarış dıŖında bir amaç verdin."

Göz kapakları titriyordu ama gözlerini zar zor açık tutarken bakıŖları hâlâ yorgunluktan pusluydu. "Ne oldu?" diye sordu, neredeyse duyulmaz bir Ŗekilde.

Bağımlısı olduğu dudakların dıŖ hatlarını izledi, kalp atıŖlarının sağır edici g mb rt s n  dinledi. Nefes alıŖ verıŖi tekrar düzene girene kadar bekledi ve sonunda cesaretini toplayıp Ŗ yle dedi: "Seni seviyorum. Sen benim bağlılığımın  z s n, kalbimin kurtuluŖusun. Hayal ettiğim her Ŗeysin."

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

MEXICO CITY, MEKSİKA

"V ALENCIA, BURAYA GEL."

Cal ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulunan Thiago, Simon'ın karavanda ofis olarak kullandığı odaya girdi.

Leo arkadan kayarak Thiago'nun kafasının içindeki kargaşa bulutunun daha da büyümesine neden oldu.

Romano, "Kapıyı kapat," diye sordu.

Thiago da öyle yaptı ve menajeri ve takım müdürüyle birlikte büroda oturmak yerine, ellerini pantolonunun ceplerine sokarak duvara yaslandı. Yarış kıyafetini yeni değiştirmişti ve bu yorucu günün ardından pistten ayrılmaya hazırdı.

"FP1 ve FP2'deki sonuçlarımın en iyisi olmadığını biliyorum," diye başladı takım müdürünün bakışlarını tutarak. "Ama teknisyenlerle aracımdaki sorunlar hakkında konuştum ve yarın FP3 sırasında yükseltmeleri test edeceğiz. Beklentilerinizi karşılayamadığımı biliyorum ve-"

"Sen çok çalışkan bir adamsın Thiago," diye araya girdi Simon. "Babana tıpatıp benziyorsun. Acımasız ve kenarları sert, yağmurda yetenekli, senin olması gereken kupa söz konusu olduğunda kalpsiz. Kolay kolay pes etmiyorsun. Öyle değil mi?"

Thiago çenesini sıktı ve başını sallayarak çenesini eğdi. "Evet, efendim."

Simon gözlerini kırptırdı. "Neden bana efendim diyorsun? Birbirimizi bebekliğinden beri tanıyoruz; ben senin için bir amca gibiyim. Bir saniyeliğine saçmalamayı kes."

"Bugünlerde sana nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum, Simon."

Kırmızı polo giymiş adam içini çekti. "Seni kendimden biri gibi gördüğümü biliyorsun."

F1'de yarışmaya başlamadan çok önce de bu ailedeydin. Kartingde sana en iyi numaraları ben öğrettim, Primavera Akademisi'ne girmeni ben sağladım. Her şeyi bana borçlusun."

"Sana karşı hiçbir zaman nankör olmadım, Simon. Yardımın olmadan asla burada olamayacağımı biliyorsun."

Simon sessizce oturmuş, sanki odada bakılacak en ilginç şeymiş gibi ellerinin arkasına hayran hayran bakan Leo'ya bir bakış attı. "Gelecek sezon için planların neler Thiago?"

Alay etme dürtüsünden kaçındı. "Bunu bana ciddi ciddi mi soruyorsun? Kalmak ve Primavera ile yarışmak istediğimi biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun. Sözleşmemi yenilemekte neden tereddüt ettiğinizi anlamıyorum. Sezon başında birkaç hata yaptım, kötü sonuçlar aldım, ne olmuş yani? Son birkaç yarışta nasıl zirveye çıktığımı görmediniz mi? O koltuğa layık olduğumu kanıtlamak için ne kadar çaba sarf ettiğimi?"

"Biliyor musun Simon, bana olan inancını kaybettiğini bilmek kalbimi kırıyor. Kahramanım olan, senin için bir kardeş olan babamı kaybettim. Yol boyunca, yas tutarken kendimi kaybettim. Evet, o yıl şampiyonluğu kazandım ama bu mücadele etmediğim ve şeytanlarımla savaşmadığım anlamına gelmiyordu. Geçen sezon yeni araç düzenlemeleri nedeniyle zordu ama yine de sürücüler şampiyonasını P2 olarak bitirdim."

"Sence doğru düzgün yas tutabildim mi? Tutamadım ve hala bunun üzerinde çalışıyorum. Ve evet, bu yıl birden fazla yarışta DNF yapmış olabilirim. P10'u bitirmeyi umursamıyormuş gibi davranmış olabilirim. Çok fazla geceyi kulüpte geçirmiş olabilirim. Düzgün bir strateji uygulayamadıkları için mekanikerlerime ve mühendislerime sert davranmış olabilirim. Ama her zaman toparlanmaya çalışırım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırım, tamam mı? Pes etmek istemiyorum. Dikkatsizce yaptığım bazı hatalar yüzünden hayallerimi bir kenara atmak istemiyorum."

Monologundan sonra nefes alamıyormuş gibi hissetti. Yine de omuzlarından bir yük kalkmış, damarlarından rahatlama sızmaya başlamıştı.

Simon ona hareket etmesini işaret etti. "Buraya gel oğlum." Thiago yutkunarak gelip menajerinin yanına oturdu.

Simon bir yığın kâğıdı şoförüne doğru kaydırды.

"Nedir bu?" Thiago midesinin bulandığını hissederek ihtiyatla sordu.

"Gelecek sezonun sözleşmesi," dedi Leo sonunda, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Çok yıllık bir anlaşma."

Şok olan Thiago, menajerinden takım müdürüne, sözleşmeye ve tekrar Simon'a baktı. "Ciddi misin?"

Simon onun şaşkın ses tonuna kıkırdadı. "Dinle, bu yıl şampiyonluğu kazanmanın mümkün olmadığını biliyoruz - gerçekçi olalım. Ama gelecek yıl ikinci şampiyonluğunuzu kazanmanız için çok çalışacağız. Çabalarınız fark edilmeyecek değil, hiçbir zaman da fark edilmedi. Sadece bir amaç bulmana ve eskiden olduğu gibi yeniden odaklanmana ihtiyacımız var."

Leo ona bir kalem uzattığında Thiago ağzı açık bakakaldı. "Onunla pazarlık mı yaptın?"

Leo utangaç bir tavırla omuz silkti. "Ne yazık ki maaşınız 30 milyonda kalacak ama-"

Thiago, "Para umurumda değil," dedi.

"Fazla bir şey söylememe gerek yoktu," dedi Leo küçük bir gülümsemeyle. "Tek yapmam gereken olasılıklar hakkında konuşmak ve Romano'ya son birkaç haftadaki gelişimini göstermekti. Sen iyi bir adamsın Tito. Hepimiz senin daha iyi olmanı istedik."

Başı dönüyordu. Durumun birkaç dakika içinde ne kadar büyük ölçüde değiştiğinin farkında olduğundan emin değildi.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim. İkinize de."

Leo sporcunun sırtına vurdu. "Yarış ve aşk hayatını karıştırmak istemediğini söylediğini biliyorum ama kız arkadaşının sana iyi geleceğini düşünüyorum."

Kamari'den bahsedilince kalbi küt küt atmaya başladı. Tüm vücudu bir duygu kasırgasına dönüştü. "Onunla konuştun mu?"

"Seni ne kadar sevdiğini, milyonlarca insanın seni ne kadar sevdiğini anlamamı sağladı. Ama hepsinden önemlisi, senin yarış konusunda ne kadar tutkulu olduğunu anlamamı sağladı."

"POZİSYONUNUZU KORUYUN."

Thiago'ya, takım arkadaşının daha hızlı olmasına rağmen Rowan'ın önünde kalması emri verilmişti.

"Kaç tur kaldı?" diye sordu şikan dönüşünden önce ayağını frene bastırarak. Nefes nefese kalmıştı, nabzının ritmi

Kontrol. "Su sistemim bozuldu."

"Tam gaz," dedi Luke ve Thiago'nun gözlerini devirmesine neden oldu. Huxley'nin arabasına gittikçe yaklaşıyordu. "Tam itiş."

"Soruma cevap ver."

"Beş tur daha."

Thiago sıcakta hiç su içmeden koşuyordu ve başının döndüğünü hissediyordu.

Yine de neredeyse varmıştı. İtmeye devam etmeliydi.

"Huxley ile aramızdaki fark bir nokta iki saniye."

Bazen yarış bir kovalamaca oyunu gibi geliyordu. Ne zaman Huxley'in arka kanadına yaklaşırsa, rakibi uçarak uzaklaşıyor ve aralarına daha fazla mesafe koyuyordu.

Şu anda P2'ydi ve Thiago, en keskin bıçak henüz iyileşmemiş yaraları kesiyormuş gibi hissetse de şampiyonluğu kazanamayacağı gerçeğini yavaş yavaş kabullenmeye başlıyordu.

Thiago 17. virajda geç fren yaparak Huxley'i geçti. Yörüngesi genişti ama Miles ona virajın içine girmesi için yeterli alan bıraktı. Thiago onu geçtikten sonra önündeki uzun düzlükte uçtu.

Luke telsizden, "İyi iş Tito," diye övdü. "Zorlamaya devam et."

Nefesleri ağırlaştı ve yarışı kazanmaya odaklandı. "Beş saniye cezan var."

Öfke ve şokla kükredi. "Ne? Neden?"

"Pit şeridinde hız sınırını aştın. Huxley'den uzaklaş ki çok fazla kaybetmeyesin."

Hay sikeyim. Lastikleri değiştirmek için durmadan önce çok hızlı sürmüştü. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Anlaşıldı."

Damalı bayrak yeterince hızlı sallanmıştı, ancak Thiago bitiş çizgisini ilk geçmenin heyecanını hissetmiyordu çünkü en yüksek ikinci basamakta duracağını biliyordu, yine de her anın değerini biliyordu. Bu ona bir zafer gibi geliyordu.

Bu kadarı yeter. Bu yeter de artar bile. Kendine bu kadar yüklenme.

THIAGO'NUN BAŞI DÖNÜYORDU ama içtiği içkiler yüzünden değil, yabancının dokunuşunun tenini yaktığını hâlâ hissedebildiği için. Çünkü tek düşünebildiği, birkaç dakika içinde o fotoğraflara rastlayacak olan Kamari'ydi. Yanıp sönen ışıkların beklemediği ya da istemediği bir anı yakaladığını hâlâ görebiliyordu.

Zamanda geriye dönmek ve hatalarını silmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bu onun hatası bile değildi. Hiçbir şeyi o başlatmamıştı. O kadını, kendisini öpmeye kalkıştığı anda itip uzaklaştırmıştı.

Tek hissedebildiği pişmanlıktı. Kulübe gitmemeliydi. Otelde kalsaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Tamam, nefes almalısın," dedi Cal onun yanından.

Araba hareket ediyordu ama Thiago nerede olduğundan bile emin değildi. Saatin kaç olduğundan da. Tek ihtiyacı olan Londra'ya geri dönmekti.

Başını salladı ve gözlerindeki yanma hissini göz kırparak uzaklaştırdı. "Yapamam. Benden nefret edecek ve ben onu kaybedemem."

Cal yüksek sesle alay etti. "İstese bile senden nefret etmesi mümkün değil. Dostum, bu senin hatan değildi. Bunu biliyorsun, değil mi? Kam sana güveniyor ve eminim o kızı kendinden uzaklaştırdığını ve onunla hiç ilgilenmediğini biliyordur."

Göğsünün içinde acı verici bir his kıpırdanıyordu. Kamari'yi incitme düşüncesi o kadar acı vericiydi ki doğru düzgün nefes alıp veremiyordu. "O kadar çok şey yaşadı ve benim tek yaptığım ona ihanet etmek oldu."

Cal iç çekti. "Kendini topla."

Thiago'nun dizleri aşağı yukarı zıplamaya başlarken, nemli ellerini zaten karışık olan saçlarında gezdirdi. "Onu kaybedemem," diye tekrarladı titreyerek.

"Yapmayacaksın," diye güvence verdi arkadaşı. "Derin nefes al Tito. Şimdi panik atak geçirmen tüm dünyayı daha hızlı geçmeni sağlamayacak."

"Haklısın." Şakağını pencereye yaslayarak serinliğin sinirlerini yatıştırmasına izin verdi. Kamari'yi tekrar aramayı denemeden önce ağır bir iç çekti, ancak Kamari bu isteği reddetti. "Bana cevap vermiyor."

Cal, "Bırakın biraz sakinleşsin," diye önerdi.

Thiago boğazındaki yumruyu yutarak bu dayanılmaz duygular üzerinde bir nebze olsun kontrol sağlamaya çalıştı çünkü Kamari'yi kaybetme ihtimali kalbini yok ediyordu. Tanrım, o onun kurtuluşuydu. Onsuz bir hayat yaşayamazdı. Tek bir ömür bile.

Thiago, "Sanırım onu seviyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye yineledi arkadaşı şaşkınlıkla. "Hayır, dostum. O kadına sırılsıklam aşıksın. Ona aşıksın. Daha önce başka hiçbir kıza böyle davrandığını görmedim ve onun için savaşacağından hiç şüphem yok."

"Aynen öyle, yapacağım." Kamari onun için bir kanıttı. Her zaman onun galaksisindeki en parlak yıldız olmuştu; her zaman her şey olmuştu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sadece nefes al." Cal şoföre döndü ve omzuna dokundu. "Hey, dostum. Bak, kanun ihlallerine pek göz yummam ama biraz hızlanabilir misin? O koca adamı aklını kaçırmadan önce bir uçağa bindirmeliyiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK YEDİ

LONDRA, İNGİLTERE

S NASIL OLURSA OLSUN, onu son gördüğünden bile daha güzeldi ve bu yüzden ondan nefret ediyordu. Sağlam yakışıklı, yüz hatlarının onu harap edecek şekilde çarpıcı olduğunu fark etti Ruh. Yukarıdaki en güzel, en güçlü yıldızın elleri tarafından yaratılmış, mermerden işlenmişti.

"Benden kaçıyordun," dedi. "Mesajlarıma cevap vermiyorsun. Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

Kamari'nin bedeni ona ihanet etti. Sıkıca yutkundu ve gözlerini kırptırdı. Bugün yıkılamazdı. Ağlayacak gözyaşı kalıp kalmadığından bile emin değildi.

"Seni görmezden gelmek için her türlü nedenim var," diye acı acı söylenirken kapı kolunu sıkıca kavradı.

Adamın gözbebeklerinde anlık bir kederin parladığını gördü ve adam bir adım öne atar atmaz, o da geriye doğru adım atarak ikisini de yok edecek bir mesafe yarattı. Kalbinin ufacık parçalara ayrıldığını hissedebiliyordu, sanki dün çektiği acı bunun yanında hiçbir şeymiş gibi, çünkü o tam orada, önünde duruyordu.

"Yapma. Bana yaklaşma."

İfadesi düşerken elini uzatmaya çalıştı ve küçük mutfağının ortasında durana kadar geriye doğru yürümesine neden oldu. Yüz hatları

Yorgunluktan kasılmış, kırmızı çerçeveli gözleri onun da aynı şekilde acı çektiğine inanmasını sağlıyordu.

Kapıyı kapattı ama mesafeye saygı gösterdi. "Kam..."

Ellerindeki titremeyi görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin için Kamari."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Ayışığı-"

"Kamari," diye bastırdı soğuk bir sesle. Yine de sesi dalgalanmıştı. "Ne istiyorsun Thiago? Evime gelip hiçbir şey yapmamış gibi davranamazsın."

Adamın boğazının inip kalkmasını izledi. Çenesinin titremesini izledi. Gözlerinin buğulanmasını izledi. "Durumu mesajla ya da telefonla ele almayacaktım. Kendimi açıklamak için seni görmem gerekiyordu."

Başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Bunu yapamam Thiago. Sana güvenmiştim. Sana kalbimi verdim, sana *her şeyimi* verdim. Sana tüm kalbim ve ruhumla güvendim ve sen beni kırdın. Asla yapmayacağına söz verdiğin tek şeyi yaptın ama yine de beni terk ettin." Sesi gözyaşlarıyla kalınlaşırken, öfke onu kavırıyordu. "Daha önce de aldatıldığımı biliyorsun. Sana açılmanın ve güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Neden beni incitmek zorundaydın?"

"Seni asla incitmek istemedim." Bu sefer, adam tek bir adım attığında hareket etmedi. Adamın gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gördüğünde, göğsünde zararlı bir ağırlığın agresif bir şekilde bastırdığını hissetti. "Ben o kadını öpmedim Kamari. Üzerime geldi ve ben de onu ittim."

Meksika'da kulüpte çekilmiş fotoğrafları rüyalarına, düşüncelerine musallat oluyordu.

"Sana inanmak istiyorum," diye fısıldadı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken köklerini çekiştirdi. Dudakları titredi, sesi kırılarak şöyle dedi: "Bunu sana asla yapmayacağımı biliyorsun. Ben senim, Kamari."

"Biz özel değiliz. Biz bir hiçiz," dedi dişlerini sıkarak. Her kelime canını yakıyordu. Her bakış yaralarının açılmasına neden oluyordu. "Ama her şeyin değişebileceğini düşünecek kadar aptalmışım."

"Biz *her şeyiz*." Elleri yanlarına düştü, omuzları titriyordu. "Kalbim sadece senin, Kam! Bunu biliyorsun. *Hay sikeyim*. Kadınlar, erkekler beni istiyor ve sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ama ben o insanların hiçbirini istemiyorum çünkü onlar sen değilsin."

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını hissetti ve öfkeyle sildi. Bulanık bakışlarını adamın başının arkasındaki kapıya çevirdi çünkü adamın gözlerindeki o bakışa dayanamıyordu. Ona inanmak istiyordu ama sanki göz açıp kapayıncaya kadar güvenini boşa çıkarmış gibi hissediyordu.

"Callahan'ı ara," diye talep etti.

Kadın nefesini içine çekti.

"Neden?" "Ara onu."

Kamari uyuşmuş hissetti. Zihnini sislendiren o kalın bulut yüzünden düşünemiyordu. Titreyen elleriyle kanepenin üzerinde bıraktığı telefonunu aldı. Thiago'dan gelen yetmiş cevapsız aramayı görmezden gelerek Cal'ın numarasını çevirdi ve cihazı kulağına dayadı. Bir kolunu karnına sarkıtıp yine kendini korumaya aldı.

Cal hızla cevap verdi ve ses tonuna karışan hafif şaşkınlığı duyabiliyordu. "İyi akşamlar, Kam. Aramanı beklemiyordum. Her şey yolunda mı?"

Gözlerini kapattı ve bir damla gözyaşı daha döktü. "Bu doğru mu?"

Bir süre sessizlik oldu. Onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun. "Tito seni aldatmadı. Seni asla incitmezdi, bir milyon yıl geçse bile."

"Ama o yaptı."

"O seni seviyor."

Boğazını sıkan büyük yumru yüzünden zar zor konuşabiliyordu. "O değil."

"Kam," dedi Cal fısıltıyla. "O kadın onun üzerine geldi. O da hemen kadını itti ve ona kapıldığını söyledi. Kadın ısrarcı olmaya devam edince ilgilenmediğini söyledi. Hemen ardından kulüpten ayrıldık ve biz Uber'deyken Londra'ya dönecek ilk uçağı aradı. Onu dinleyin. Sana yalvarıyorum."

"Neden yapayım ki?"

"Monako'daki yat partisinden sonra bana söylediği ilk şey neydi biliyor musun?"

Cevap vermedi. Cevap veremedi.

Cal yumuşak bir sesle devam etti. "Aşık olduğunu söyledi. Kafası iyi olabilirdi ama bana o güzel, ateşli kadına aşık olduğunu söyledi. Onun sözleri, benim değil. Hatta senin bu tavrına rağmen seni bulacağını ve kendisinin yapacağını söyledi. Dinle Kam, siz ikiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz ve-"

Cal sözünü bitirmeye fırsat bulamadı çünkü Thiago aramayı sonlandırmak için telefonunu almıştı. Thiago'nun telefonda olduğunu fark edince nefesinin kesildiğini hissetti.

şimdi tam önünde duruyordu. Telefonu kanepenin üzerine fırlattı ve kalbi kaçmak için çığlık atsa da hareket etmedi.

Gri gözleri yaşlarla örtülmüştü. "Onu duydun. Onu istemedim. Aslında senden başka kimseyi istemiyorum. Eve senin için geldim. Senin için eve sürünerek geleceğim. Dizlerimin üstüne çöküp beni affetmen için yalvaracağım. Beni duyuyor musun?"

Gözyaşlarını bir kez daha sildi. "Bu bana zarar veriyor." Bu onu mahvediyordu. Hiç bu kadar ihanete uğramış ve kalbi kırılmış hissetmemiştir.

"Özür dilerim." Sonra dizlerinin üzerine çöktü, boğazının arkasından bir hıçkırık patladı. Titreyen parmaklarını saçlarının arasından geçirerek ona baktı, durmaksızın akan gözyaşları yüzünü lekeliyordu. "Bu beni öldürüyor, Kamari. Senin kalbini kıran adam olmayı hiç istemedim. Son üç aydır her gün seni istedim. Sen benim için doğru kişisin ve bundan bir an bile şüphe etmedim. Dışarı çıkarak her şeyi mahvettiğim için özür dilerim. Sadece podyumu kutlamak istemiştin ve-"

"Ayağa kalk, Valencia." Başını sallayarak reddetti. O zaman iç çekti. "Seni kendin olmaktan alıkoyamam. Parti yapmayı seviyorsun. İlgiyi seviyorsun. Ve ben bu gerçeklerle büyüdüm. Zamanın yüzde doksanında senin hayatın için, ama en çok da benim hayatım için korksam da senin dünyanda, senin yaşam tarzında büyüdüm çünkü bir daha incinmeye dayanamayacağımı biliyordun."

Yutkundu, kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "Biliyorum. Ve özür dilerim, tamam mı? Partiye gitmemeliydim. O rastgele kızların VIP bölümümüze girmesine izin vermemeliydim ve bana aldığı içkiyi kabul etmemeliydim. Muhtemelen bunun benim yeşil ışığım olduğunu düşündü ama değildi. İyi davranan bendim. Kamari, seni kaybedemem. Benim düşüncesiz kararlarım yüzünden ilişkimizin bitmesini istemeni kabul etmiyorum. F1 ve sen hayatımda emin olduğum, hiçbir şeye değişmeyeceğim sabit şeylersiniz. Ve sana da aynı şeyi hissettirdiğimi biliyorum. Lütfen, lütfen affedilmem için ne yapmam gerektiğini söyle."

Başı dönüyordu. Bitkin. Dizleri onu bırakacakmış gibi hissediyordu. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Bilmiyorum."

Sesi gözyaşlarıyla doluydu ve gözleri - Tanrım, gözleri yorgunluk ve kalbini çatlatan çığ bir kederle doluydu. "Parti hakkında tüm sosyal medyada bir açıklama yapacağım. Dünyaya seninle olduğumu söyleyeceğim. Medyanın karşısına çıkacağım-"

Sonunda onunla aynı seviyede buluştu, önünde diz çöktü ve dudaklarından bir sızlanmanın uçup gitmesine neden oldu. Ona dokunmak için ellerini kaldırdı, sonra fark etti

onun isteksizliği. Sadece parmaklarını yumruk yaptı, öfkeyle titriyordu. "Bu aşk göstermelik değil, Thiago. Artık öyle olmasını istemiyorum. Senin için gizlice ölebileceğimi biliyorsun. Sadece kalbinin nerede yattığını bilmem gerek."

"O seninle birlikte yatıyor. Avuçlarının içinde. Ve onu boğma, toz haline getirme yeteneğine sahip olduğunu biliyorum ve umurumda değil. Seni incittiğim düşünceğine katlanamıyorum. Bıçaklanmayı ya da Primavera'daki koltuğumu kaybetmeyi tercih ederim-"

"Öyle söyleme, Thiago. Sakın bu cümleyi bitireyim deme. Primavera Racing ve F1 senin varlığının özü. Günlük rüyaların. Yarışmaktansa beni tercih edeceğini söylemene izin vermeyeceğim. Hayır, reddediyorum. Kariyerin benden önce gelir."

Adam onun bakışlarını tuttu ve kadın çaresizce adamın yumuşak tenini çizen gözyaşı damlasını silmek istedi. "Benim için ne kadar önemli olduğunu görüyor musun Kam? Yarışmakla aynı seviyedesin, hatta daha da yükseksin çünkü seninle bir ömür geçirmeyi hayal edebiliyorum. Kaç kere bir kız bana böyle hissettirdi biliyor musun? Sıfır. Hiç. Sen kalbimi ve ruhumu vereceğim ilk ve tek kadınsın. Çoktan verdim bile."

Kamari'nin gözleri çoktan yaşlarla dolmaya başlamıştı. Ve o güçlü hüznün dalgasını uzaklaştıramayınca, umutsuzluğunu bastırmak için elini ağzına götürerek haykırdı.

"Kam," diye fısıldadı, sesi kalındı. Hüznü ve ağır bir şekilde iç çekti. "Sana dokunabilir miyim? Lütfen. Sensiz kendimi çok boğulmuş hissediyorum."

Birkaç kalp atışı kadar uzun bir süre gözyaşlarını sildi ve ona baktı. Yalanı aradı. Gerçeği aradı. Ve sadece saf bir hayranlık, durumdan kaynaklanan tereddütsüz bir acı gördüğünde başını salladı. Çünkü onun dayanağı olduğunu ve ondan uzak kalamayacağını fark etti.

Gözleri bir umut ışıltısıyla parladı ama kıpırdamadı. "Sözlerine ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

Esrarengiz bir nedenden ötürü zihni bomboştu. Bu yüzden ilk hamleyi ona uzanarak yaptı ve adam da kollarını beline dolayarak onu yarı yolda karşıladı. Oturdu ve onu kucağına çekti, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdüğünde ağır, yüksek sesli bir rahatlama iç çekişi boynuna yayıldı. Titredi, ağladı, dizginlenemez savunmasızlığını sundu.

"Özür dilerim bebeğim," diye mırıldandı. "Tüm bunlar için çok üzgünüm. Fotoğrafları gördüğünü bilmek ve bana cevap vermemen beni öldürüyordu. Senin için çok endişelendim. Indy sana ulaşamadı. Kieran

Hatta bugün işe gitmediğin için bana mesaj atıp eve gelmem için yalvardı. Tüm bu acıya sebep olduğum için özür dilerim Kam. Bana tekrar güvenmen için her şeyi yaparım."

Adamın tüm vücudunun onunkinin altında titrediğini hissetti. "Bana zaman ver."

Başını salladı. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa. Sabırlı olacağımı biliyorsun. Ama çekip gitmeyeceğim."

"Tamam," diye fısıldadı adam arkasına yaslandığında.

Parmağı çenesinin altını buldu ve başını yukarı kaldırarak gümüşe bakmasını sağladı. "Benim için o sensin, Kamari. Çok güzelsin, seninle ilgili her şey öyle."

Ona hüzünlü bir gülümseme fırlattı ve yüz hatları yumuşadı. Dudakları geniş bir sırıtışa dönüştüğünde, neredeyse rahatlayarak haykıracaktı. "Ağlamaktan mahvoldum."

"Hâlâ çok güzelsin," diye fısıldadı. Ağzından yumuşak bir iç çekiş çıkarken, sonsuza dek yüzünü inceledi -hatırladı, katalogladı-. "Akşam yemeğini saçların açık mı yemek üzereydin?"

Başını sallayarak burnunu çekti. "Saç bağımı bulamıyorum."

"Haydi," dedi hışımla onu kucağından iterken. "Arkanı dön."

Temkinli bir şekilde ona sırtını döndü ve dizlerini göğsüne çekti. Vücudu hâlâ sinirden gergindi ama adam ellerini omuzlarına koyduğunda rahatladı. Onun narin dokunuşu en sevdiği şeydi.

Bacaklarını kalçalarının iki yanına koyarken nazikçe saçlarını topladı. "Mağazaya gidip iki pound gibi bir fiyata bir sürü saç bağı almam garip mi?"

Kasıtlı olarak, dizlerinin bükülmesine neden olan o hafif tüy okşamasıyla ensesini okşadı. Sonra saçlarını üç bölüme ayırmaya başladı.

"Bunları neden aldın?" diye sordu, sesi boğazında düğümlenmişti, hüznü azaldığı için hâlâ kısıktı.

Adamın omuzlarını silktiğini hayal etti. "Bilmiyorum." "Ne yapıyorsun?"

"Saçını örüyorum çünkü s a ç ı n ı bağlamadan yemek yiyemediğini biliyorum. Topuz yapmayı bilmiyorum, o yüzden Fransız örgüsü olsun."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ama ses tonundaki sevinci duyamadan gülümsemeyi bıraktı. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Annem bana öğretti," diye açıkladı usulca. "Umutsuzca bir kız kardeşim olsun istiyordum çünkü Alex'in bir kız kardeşi vardı ve her seferinde onun saçlarını örerti.

kaykay parkına gidelim."

Hayal gücünün annesine saçlarını örmesi için yalvaran genç Thiago'ya doğru uçmasına izin verdi ve bu düşünce moralini yükseltti. "Bu çok tatlı."

Bir süre sessiz kaldılar ve kız kalbinin ne kadar gürültülü çarptığını duyup duymadığını merak etti. Sonra, adam kollarını omuzlarına dolayıp onu göğsüne çektiğinde nefes almayı bıraktı. Kamari gözlerini kapattı, ciğerleri sıkıştı.

"Rol yapmayı bırakabilir miyiz?" diye sordu kısık sesle. "Her zaman seni düşünüyorum."

"Biliyorum." İç çekti. "Ben de her zaman seni düşünüyorum."

Onun çenesini gagaladı ve çenesini omzuna yasladı. "O güzel kafanın içinde neler oluyor Kam?"

Titreyerek nefes aldı ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Adam bir kez sıkarak hiçbir yere gitmeyeceğini belli etti. "Tanıştığımızda senden neden bu kadar nefret ettiğimi biliyor musun?"

Ağzını kızın gürleyen nabzının üzerinde gezdirdiğinde dudaklarının rotasını buz gibi bir ürperti dizisi takip etti. "Neden?"

Kendini ona vermeyi reddetti - henüz değil. "Bana o gözlerle baktığın andan itibaren bir şeyler hissetmemi sağladın ve ben bundan nefret ettim. Üzerimde bu kadar güç sahibi olmandan nefret ettim. Hayatım boyunca kalbimi korumak için çabaladığım halde duvarlarımı yıkabilmenden. Senden çok nefret ettim, Thiago."

"Biliyorum, bebeğim." Şakağına bir öpücük kondurdu, çünkü kendini tekrar kapatmaya niyetli olsa bile, onu bu duygu fırtınasının içinden geçirmeye ikna etmek istiyordu. "Ben de senden aynı şekilde ve aynı nedenle nefret ediyordum. Daha önce hiç kimse hakkında böyle hissetmemiştim. Ve sana bu kadar tapıyor olmam beni dehşete düşürüyor çünkü kimse beni senin kadar anlamıyor. Sana yakın olmamak fiziksel olarak acı veriyor; kollarımda olmadığında nefes alamıyorum. Tanrım, Kam, senin için kendimi parçalayabilirim."

Kamari kalbini tekrar vermekten korkuyordu ve bunun için her türlü haklı nedeni vardı.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Nazikçe ondan tekrar arkasını dönmesini istedi. Yüzünü kavrayarak yeşilin gümüşle çarpışmasına izin verdi - eve dönmesine izin verdi. "Yine o sert yüzünün arkasına saklanıyorsun çünkü gerçek seni görmemi istemiyorsun. Ama ben seni görüyorum, Kam. Birbirimize çarptığımız andan beri seni görüyorum. Sevmekten, yeniden sevmekten korkuyorsunuz. Kırılganlığını göstermekten korkuyorsun çünkü bunun

seni zayıflatıyor, ama öyle olmadığını biliyorsun. Kendini koruyorsun çünkü korkuyorsun ve bunda sorun yok ama senden uzaklaşmayı reddediyorum Kamari. Beni istediğin kadar it, istediğin kadar nefret et ama ben gitmiyorum. Öfkeni, acını ve sevgini alacağım. Hepsini alacağım."

Thiago bulanıktı ama sözleri bir yaz esintisi gibi geliyordu, düşüncelerini - kalbini- sislendiren keder bulutlarını hafifçe dağıtıyordu.

Kamari yutkundu. "Seni kaybetmekten çok ama çok korkuyorum." Yüz ifadesi yumuşadı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Neden olmasın?" Kızın kaşları çatıldı. "Ben bu kadınlar gibi değilim Thiago. Yarışlarına katılmak için her zaman müsait değilim, ben sadece çok çalışmadığı sürece pahalı bir çanta alamayan basit bir kıyım. Ben sadece küçük bir işletmesi olan, doğum gününde sana asla bir Patek alamayacak bir kıyım. Ben sadece-"

"Sen Kamari Monroe'sun," diye sertçe araya girdi. "Sen sensin ve bu yüzden sana aşığım. Çalışkansın, tutkulusun, kurnazsın, zekisin, bazen şımarıksın ama tanıdığım en güçlü kadınsın. Başkalarının mutluluğunu ve refahını kendi mutluluğunun önüne koyuyorsun. Kendinizi lüks ürünlerle şımartabilmek için gece gündüz çalışıyorsunuz, çünkü sıkı çalışmanızın karşılığını her zaman alıyorsunuz. Sen yıldızlarla dolu bir gökyüzünde parlak bir takımyıldızsın, ama benim için en çok öne çıkan sensin."

Göğsü inip kalktı ve titreyen elleriyle adamın bileklerini kavradı; dayanak noktasını bulmuştu. "Beni seviyor musun?"

Geniş, yakışıklı, şefkatli bir şekilde gülümsedi, başparmağı bir gözyaşı damlasını toplamak için yanağını nazikçe fırçaladı. "Seni o kadar çok seviyorum ki Kamari. Canımı acıtacak kadar çok. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Dünyama dalıp evreni kendi eksenine oturtman gerekiyordu, çünkü insanlar üzerinde böyle bir etki bırakıyorsun; hayatlarını değiştiriyorsun. Sen ateşli bir öfke topusun ama bana meydan okumaktan ve meydan okumaktan korkmadın. Beni kendi oyunumda yenmekten korkmadın. Benden korkmadın ve ben de anında sana aşık oldum."

"Thiago," diye boğuk bir sesle konuştu.

O, hayatı boyunca beklediği aşkı. Hak ettiği aşk.

Ona uçurumdan düşmenin heyecanını, adrenalini ve telaşını sağlayan aşk.

"Karşılık vermek zorunda değilsin," diye mırıldandı usulca. "Ben sabırlıyım ve seni bekleyeceğim."

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Adam onun bu hareketine aynı özveriyle, yavaşça, şefkatle, sevgiyle karşılık verdiğinde, sonunda kalbindeki tüm paramparça parçaların yok olduğunu hissetti, sanki adam ruhunun pürüzlü kenarlarında bir parmak gezdirebilmiş ve geçmişinin yarattığı girintileri bir sevgilinin okşamasıyla onarabilmişti.

"Sana söylemem gereken başka bir şey var," diye fısıldadı. "Sana mesajla söylemek istemedim."

Kaşlarını çattı. "Korkmalı mıyım?"

Başını sallarken gülümsemesi büyüdü. "Tam tersine. Bilin bakalım Primavera ile kim çok yıllık bir anlaşma imzaladı?"

Bakışlarını genişletirken, damarlarında şok dalgalarının dolaştığını hissedebiliyordu. "Sen mi?"

Hevesle başını salladı, gümüş gözleri duygularla doluydu. "Evet, bebeğim. Ben."

Kamari mutluluktan uçuyordu - bu haber ve verdiği söz yüzünden. Öne doğru sıçradı, kollarını onun boynuna doladı ve yüksek sesle gülmesine neden oldu. Adam ona sarılmakta tereddüt etmedi ve Kamari yeniden ağlayacak gibi hissetti.

"Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Kıvılcımını kaybetmediğini onlara kanıtladın."

Dudakları kızın boynuna değerek titremesine neden oldu. "İhtiyacım olan tek şey, bir pervane gibi alev almam için birinin kibriti tutmasıydı."

"Ne şair ama," diye kıkırdadı. Aralarında mesafe olmasına daha fazla dayanamayacakmış gibi birbirlerine sarıldılar. "Bu inanılmaz, Thiago. İkinci şanslar her zaman en çok hak edenlere verilir. Sen sadece bu fırsatı değerlendirmeli ve doğru olanı yapmalısın."

Gözlerinin içine bakmak için uzaklaştı. "Bana ikinci bir şans vermeni istiyorum."

"Benden şüphe etmene gerek yok çünkü ben edeceğim."

"Teşekkür ederim." Adam kızın burnunu gagaladı. "Leo bana onunla konuştuğunu söyledi."

İç geçirdi ve bakışlarını onun başının arkasına kaydırды. "Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

"Kızgın değilim," dedi nazıkçe. "Romano'ya içimi döktüm ve o da bana sözleşmeyi verdi. Sanırım öfkemi boşaltmamı bekliyordu."

"Bu iyi," diye mırıldandı. "Hareketleriniz önemliydi ama belki de tek ihtiyacı olan şey vazgeçmek istemediğinize dair sözlü bir kanıttı."

"Ya tanışmasaydık, Kam? Ne olurdu?"

"Amacını bulacaktın, Cal, Alex ve annenin yardımlarıyla kendini toparlayacaktın. Burada olanlar, Primavera'nın yenilenmesi benim yüzümden değil. Hepsi senin sayende Thiago, çünkü sen fazlasıyla yeterlisin, buna değersin ve bu fırsatı hak ediyorsun. Sen yeterlisin ve sen bana inanana kadar her gün bunu sana söyleyeceğim."

"Tanrım," diye söze başladı, bakışlarını kızın yüzünde gezdirirken sesi çatallaşıyordu, tüm şefkati ve boyun eğmeyen bağlılığı yüzüne kazınmıştı. "Seni seviyorum."

Dudakları onunkilerle başka bir söylenmemiş sözü mühürlediğinde, gülümsedi ve o da bu hareketi yansıtmaktan kendini alamadı.

"Bir şiir duymak ister misin?" diye mırıldandı dudaklarına karşı. Kadın kıkırdadı. "Elbette."

"Seni gördüğüm andan beri ruhumun derinliklerinde, kalbime bağlı olarak sonsuz kalıyorsun. Sen benim evrenimdeki aysın, karanlığın içindeki tek ışık kaynağısın. Pürüzlü yanlarımda hissetmeyi özlediğim yıldız ışığının narin dokunuşusun. Sen benim her şeyimsin, Kamari. İstedğim her şey. Sevdığım her şey."

Hiç bu kadar geniş gülümsememişti. Hiç o anki kadar sevildiğini hissetmemişti. "Her zaman şair, Thiago Valencia."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

LONDRA, İNGİLTERE

H Akciğerleri oksijensiz kalırken bir iğne kalbini delmeye başladı ve atmayı durdurmak zorunda kaldı.

Nefes alamıyordu. Kendini gerçekliğe geri getiremedi.

Indy'nin elini tutup sıkıldığını hissetti. Uzaklarda bir yerde Kieran'ın ona seslendiğini duyabiliyordu. Ama etrafındaki her şey bulanık gibiydi.

Kamari gözlerini televizyondan ayıramıyor, vücudu inkar edilemez bir korkuyla titriyordu.

Sao Paulo'da yağmur yağıyordu - daha çok şiddetli çiseliyordu, ancak pistteki zayıf görüş mesafesi nedeniyle yine de tehlikeliydi. Hava koşulları nedeniyle yirmi sürücü ıslak lastik takmak zorunda kaldı. Zor bir yarış olacağı belliydi çünkü yağmur altında sürüş, sağladığı heyecana rağmen asla kolay değildi.

Thiago ön sırada, Huxley'in arkasında ikinci pozisyonda başlıyordu. Işıklar söndüğünde Thiago mükemmel bir başlangıç yaptı ve milisaniyeler içinde Huxley'in önüne geçti, virajı almak için hızını azaltmadan önce düz çizgide hızla ilerledi.

İlk virajı içeriden alan Huxley, Denver Thiago'nun hemen arkasındayken dışarıdan sürerek yakından takip ediyordu.

Kaos ilk başta arkada çözüldü: Gridin en arkasından başlayan bir sürücü aracının kontrolünü kaybederek kaymasına ve önündeki araçla çarpışmasına neden oldu. Söz konusu araç öndekine çarparak onu çarpışmadan kaçmaya çalışan sürücünün üzerine itti. Çarpışmalar -en azından halkın gözünden- acımasızca gerçekleşmişti ancak Denver'ın arka kanadı temas edince spin attı ve Thiago'nun aracını metrelerce uzağa fırlatan Huxley'e çarptı ve ön kanadı aracının yan bölmesine çarptı.

Kamari, Thiago'nun arabasının saatte yüz kilometrenin üzerinde bir hızla dönüp takla atmasını izlerken zaman durmuştu. Thiago'nun arabayı durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde nefesini tutmuştu ve araç ters dönüp halesinin üzerinde betondan aşağı kaymaya başladığında kalbi durmuştu.

Kieran, "Bu çok kötü," diye fısıldayınca Indy ona sessiz kalmasını söyledi.

Bir dakika olmuştu ama her şey durduğunda sonsuzluk gibi geldi.

Kamari bir şey beklerken eli ağzına gitti. Herhangi bir şey.

Kırmızı bayrak sallandı.

Kaostan kaçabilen araçlar pit şeridine girmeden önce yavaş bir tur attı. Kazadan etkilenen sürücüler oldukları yerde dururken, Kamari sadece enkazla çevrili yedi numaralı araca bakabili.

Huxley, Denver ve hatta Emerson güvenlik aracı geldiğinde Thiago'nun aracına doğru koşarken, floresan turuncusu giymiş görevliler umutsuzca Thiago'ya yardım etmeye çalışıyordu.

Kamari göğsünün ağrıdığını hissederken acı dolu bir hıçkırık arasında, "Hareket etmiyor," diye boğuldu. Dışarı çıkmıyordu. Indy bir kolunu onun omuzlarına doladı ama arkadaşı da en az onun kadar gergindi.

Radyo değişimini yayınladıkları kutu ortaya çıktı.

"Tito?" Luke sordu, ses tonundaki panik belirgindi. "*Tito? Beni duyabiliyor musun?*"

Indy, Kamari'nin elini sıktı.

Thiago bir süre sonra, "*Duman var,*" diye cevap verdi. "*Dışarı çıkamıyorum. Çıkarın beni. Çıkarın beni.*"

Motordan küçük alevler fişkırdığında Indy'nin nefesi kesildi.

Komiserler hızla yayılan yangını söndürmeye çalışırken, bir diğeri de hayatını riske atarak Thiago'nun yanına çömelmiş ve kemerini açmasına yardım etmeye çalışıyordu.

Sonsuz bir sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, kâhya ayağa kalktı, ellerini Thiago'nun koltuk altlarına koydu ve yangın kokpiti doğru yayılmaya başladığı sırada sürücüyü dışarı çekti.

"Vay anasını," diye bağırdı Indy.

Kamari'nin görebildiği tek şey puslu bir renk yığını, bulanıklıklardan oluşan bir maiyetti. Düşünceleri spiral çiziyor, ciğerleri sıkışıyor.

Kieran kanepenin diğer tarafından, "O iyi, Kam," diye güvence verdi. "O iyi. Bak."

Öfkeyle gözyaşlarını sildi ve tekrar ekrana odaklandı. Thiago, harap olmuş arabasından metrelerce ötede, göğsü kabarmış bir halde çakılların üzerine diz çökmüştü. Yangın söndürülmüştü, yoğun duman havada kıvrılıyordu. Rowan gelip onun yanına çömeldi, rahatlatıcı elini sırtına koydu. Birkaç kelime konuştular ve Thiago'nun başını salladığını gördüğünde onun yıkılmış olduğunu anladı. Onun hayal kırıklığı çılgınlığını duyabiliyordu. Göğsündeki gürültülü çatlağı duyabiliyordu.

Onun öfkesini karşılamaya hazır olması gerekiyordu.

Bunu sonsuz yapamayacağını fark etti. Sonsuz bir hayat yaşayamazdı.

Onu neredeyse kaybediyordu.

Her şey saniyeler, dakikalar içinde değişebilirdi. Onu her şeyden çok sevdiğini söylemeye ihtiyacı vardı.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

ABU DHABİ, BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ

"L Bir gün beni öldüreceksin Valencia."

Ona doğru döndüğünde yanan gökyüzünün ışıltısı yüzünün yan tarafına ruhani bir parıltı yaydı. Saçları yüzüne doğru savruluyordu. Alnında, kaşlarının arasındaki kırıksıklık gümüşün yeşille çarpışmasıyla anında kayboldu.

Göğsü kabardı ve sanki onun orada durduğuna inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Okyanusun esintisi çene çizgisini, saçlarını okşadı ve bağımlılık yapan kokusunu ona doğru gönderdi.

"Burada ne yapıyorsun?" Thiago kısık sesle nefes aldı.

Boğazına bir yumru takıldı. Onun ne kadar cennet gibi görüldüğüne inanamıyordu. "Beni selamlamak için uygun bir yol mu bu?"

Aklından bir türlü çıkaramadığı dudakları gülümseyerek eğildi ve güneşte kızarmış iki yanağındaki yıkıcı gamzeleri ortaya çıkardı. "Seni nasıl selamlamam gerekiyor Kamari? Kraliçemin önünde eğilerek mi? Senin merhametine sığınmış gibi dizlerimin üzerine çökerek mi?"

Sandaletlerini kuma bırakarak başını salladı. "Sen bir aptalsın."

Manzaranın -onun varlığının- tadını çıkarırken sessizliğe gömüldü. "Bunu benimle yapmak istediğine emin misin? Eğer evet dersen, gitmene asla izin vermeyeceğim. Eğer evet dersen, neyin tehlikede olduğunu anlamalısın; benim acımı, kederimi, öfkemi,

ve yaralarım kaçınılmaz. Ama sana hak ettiğin tüm sevgiyi vereceğim."

Düşünmesine gerek yoktu. "Eminim. Yüzde iki yüz varım. Her şeyi istiyorum Thiago."

Gözleri saniyenin bir parçası kadar bir süre kızın yüzünü aradı, katalogladı ve hatırladı. "Buraya gel, bebeğim."

Aynı anda birbirlerine uzandılar, sanki ikisi de onları birbirine çeken o güçlü, mıknatıslayıcı güce karşı koyamıyordu. Adam kollarını beline doladı, kadın da ellerini adamın geniş boynunun arkasına doladı.

Onu kumların üzerinden kaldırdı, sıkıca kucakladı ve evim dediği o teselli kozmosunun içine soktu. Yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdüğünde dudakları tenini sıyırdı ve onu hissettiğinde rahatlayarak iç çekti.

Kazadan beri, iki gündür onunla temas kurmamıştı.

Ona iyi olduğunu ve Salı günü Abu Dabi'ye uçmadan önce dinlenmesi gerektiğini mesaj atmıştı. Şimdi çarşambaydı.

"Ciddiyim," dedi, onu yere yatırdı ve yüzünü kucakladı. "Burada ne işin var? Buraya sadece Cuma gecesi FP2'den sonra uçacağını sanıyordum."

"Seni görmem gerekiyordu, iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu." Derin bir iç çekti. "Çok, çok korkmuştum. Kendimi boğulmuş, nefessiz kalmış hissettim. Uyuyamadım, doğru düzgün düşünemedim. Tanrım, senin için çok korkmuştum."

"Benim için her şeyi bıraktın mı?" Gözleri duygularla doluydu -hayret, şaşkınlık, hayranlık.

Kamari başını salladı. "Her zaman yaparım. Her zaman da yapacağım."

Elmacık kemiklerini okşadı, bakışlarıyla yüzünde bir rota çizdi - batan güneşin ışıltısı altında belirgin çillerinin arasına takımyıldızlar çizdi. "Ben iyiyim, ay ışığım. Sadece çarpışmadan dolayı hâlâ biraz ağrım var ve yolculuktan dolayı yorgunum ama gayet iyiyim."

Elleri adamın göğüs kaslarına indi ve avuçlarının altında adamın kalp atışlarının şiddetini hissedebiliyordu. "Sahilde tek başına ne yapıyordun?"

"Seni arayabilmek için kafeyi kapatmanı bekledim. Ayın görünmesini bekledim ki seni dünyanın güzelliğiyle ilişkilendirebileyim."

Eğer Thiago Valencia tarafından sevilme böyle bir duyguysa, asla bitmesini istemiyordu. Onu ona bağlayan tek bir altın iplik vardı ve asla kopmasını istemiyordu.

"Bana takıntılısın," diye dalga geçerek onun omzunu dürttü.

"Öyleyim." Başını sallayarak kıkırdadı. Birkaç asi saç teli kaşlarının üzerine düşmüş, yanakları yumuşak bir pembe tonuna bürünmüştü ve gülümsemesi bir an bile duraksamadı. O kadar güzeldi ki. "Sen benim en iyi halimi ortaya çıkarıyorsun."

"Sevindim," diye mırıldandı.

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim biriciğim. En iyi arkadaşım, her şeyim. Senin için yaratılmadığım bir ömür yok. Ruhumu bozdun, kalbime büyü yaptın. Ve istediğim tek aşk senin aşkın çünkü sen, Kamari, hayatımın aşkıydın."

Dudakları birbirine değdi, inatçı bir bağlılıkla mühürlenmeye hazırdı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum, Thiago."

Genişçe gülümsedi, ellerini boynunun yan tarafına kaydırarak, başparmakları çenesinin dış hatlarını okşadı. Onun gürleyen nabzını hissedebiliyordu, sanki onu kontrol edebiliyor ve sürekli olarak aşırı hızlanmaya gönderebiliyordu. "Biliyorum."

"Beni açık kollar ve açık bir kalple dünyanıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Alnına kalıcı bir öpücük bıraktı. "Hayır, teşekkür ederim. Her şey için. Kalbinle bana güvendiğin için. Söz veriyorum nazik olacağım."

Ay'a ve Satürn'e.

BEŞİNCİ BÖLÜM

□ *ABU DHABI, BİRLEŞİK ARAP EMİRLİKLERİ*

"**T** BU PAZAR sezonun son yarışı ve gelecek sezonla ilgili nerede olacağınız henüz belirlenmedi. Henüz hiçbir şeyin açıklanmamasının bir nedeni var mı?"

Tanrım, Thiago Franklin'in yüzündeki o sırıtışı silebilseydi.

Koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasına geçirerek sırtıttı, ardından takım arkadaşı konferans odasında yanına otururken Rowan'ın bakışlarıyla karşılaştı. Odaya girmesine izin verilen Kamari, Leo ile birlikte arkada duruyordu. İkisi de ona gururla gülümsedi ve Thiago'nun odayı geçip kız arkadaşını yakalamaması için tüm iradesini kullanması gerekti. Ardından mikrofonunu eline aldı, parmaklarının arasında döndürdü ve tabii ki elinden kayarak düşmesine izin verdi.

Thiago mikrofonunu almak için öne doğru eğilirken Rowan, "İşte her gün uğraşmak zorunda olduğum şey bu," dedi.

"Bunu şebekedeki en sinir bozucu adam söylüyor," diye araya girdi Huxley. Rowan çekingen bir tavırla, "En azından itibarımı koruyabiliyorum," diye karşılık verdi.

"Büyük itibar, büyük itibar. Oh, sen ve ben büyük bir üne sahibiz," diye şarkı söylemeye başlayan Huxley, muhabirlerden oluşan kalabalıkta birkaç kıkırdamaya neden oldu.

Miles Huxley griddeki en çekingen, en sessiz, en huysuz sürücüydü, ancak çevresindekileri nasıl eğlendireceğini ve yüzlerine nasıl bir gülümseme getireceğini biliyordu.

insanların dudakları.

"Şuna bakar mısın?" Franklin dedi ki. "Şu anda sürücülerimizin sıralamasında ilk üçteyiz. Miles, Rowan'ın 25 puan önünde lider durumdasın. Rowan, Thiago senden sadece iki puan geride. Kendini tehdit altında hissediyor musun?"

Rowan alay etti. "Takım arkadaşım bir tehdit değil. Griddeki diğer sürücüler öyle. Vites kutusu değişikliğim nedeniyle beş sıra grid cezası alacağım bir sır değil, bu yüzden Valencia'nın arkasında başlayacağım. Tabii o berbat etmezse. Ama göreceğiz." Üç parmağını havaya kaldırdı -işaret, orta ve yüzük parmakları- ve Açlık Oyunları melodisini ıslıkla çaldı. "İhtimaller hep senin lehine olsun."

Kızın yumuşak kahkahası yankılanarak diğer zevk seslerinin arasından sıyrıldığında Thiago yeşil gözlerle karşılaştı. Adam göz kırptı, kız da ona göz kırptı.

"Thiago?"

Omuzlarını silkerek kaldırdı. "İyi olan kazansın."

Sezona geri dönüp baktığında, başarılarından sadece gurur duyabilirdi. Motor arızası, kötü sonuçlar ve yaz tatilinden önceki özgüven eksikliği nedeniyle umudunu kaybetmekten, engellere ve mücadelelere rağmen zirveye geri tırmanmaya kadar. Üzerinde çalışılması gereken çok şey vardı ama artık gelecek sezon nerede olacağını bildiği için iyiydi.

"Gelecek hakkında hala bir şey söylenmedi."

"Frankie," diye iç geçirdi, bir bileğini karşı dizinin üzerine koyarak. "Primavera'da kalacağımı söylesem o iğrenç çeneni kapatır mısın? Çok yıllı anlaşma imzalandı, artık huzur içinde uyuyabilirsin."

Sırtına vurulan darbeleri kabul ederek, şakağındaki teri silerken araba tamircilerine gülümsedi.

"İyi işti dostum. Sezonun son yarışı için iyi bir sıralama sonucu," diye tezahürat yaptı Tim.

Thiago göz kırptı. "P2 o kadar da kötü değil."

Garaja girdi, diğer ekip üyelerine beşlik çaktı ve karavana doğru koştu. Kamari'yi padokta, Indy ve Alex'le dinamik bir sohbetin ortasında dururken gördü ve yeşil gümüşle buluştuğunda yüz hatları anında parladı.

Indy ellerini çırparak ve topuklarının üzerinde zıplayarak, "Tebrikler," dedi. "Bu çok büyük bir turdu."

Thiago Kamari'nin elini tutarak onu uzaklaştırdı. "Teşekkür ederim Indy. Hemen döneceğim, Kamari ile konuşmam gerekiyor."

Kamari ona kuşkuyla baktı. "Ne hakkında?" "Soru sorma ve beni takip et."

Aceleyle karavana ve Thiago'nun özel odasına girdiler. Kapıyı çarparak kapattı, kilidi çevirdi ve Kamari'yi duvara doğru itti. Kamari'nin dolgun dudaklarında muzip bir glmsemi belirdi ve adam inledi. Kadın anında Kamari'nin nemli yarış kıyafetini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Dudakları çarpıştı, dilleri hâkimiyet için savaştı. Ağzının içinde yumuşak bir şekilde inledi, parmakları takım elbisesinin fermuarını açmak için çalışıyordu.

"Sessiz ol bebeğim," diye emrettikten sonra ağzını kızın çenesine götürüp gagaladı. "Gerçekten o elbiseyle dolaşmana izin vereceğimi ve seni becermeyeceğimi mi sandın?"

Takım elbiseyi adamın omuzlarından iterek kollarını çıkarmasına yardım etti. Yanmaz gömleğinin düğmelerini çözdü, tırnakları karnını sıyırdı. "Bütün gün bu anı bekledim."

Sırıttı. "Bozulmamış cazibenin ardında çok yaramazsın."

"Bunu biliyorsun, tatlı ocuk."

Dudakları tekrar birleşti, birbirine dolanan ağır nefeslere rağmen mükemmel bir şekilde şekillendi. Thiago onun elbisesini kalçalarına kadar kıvırdı, elleri arka tarafının cömert kıvrımlarını buldu, kıçına kadar indi. İnledi, kalçalarını onunkilere geçirdi ve onları duvara dayalı küçük büroya doğru götürdü.

"abuk olmalıyız," diye mırıldandı. "Sonrasında dş almam ve mühendislerle bilgi almaya gitmem gerekiyor."

Kamari kıkırdadı ve yanmaz gömleğini çekiştirerek çıkardı. "Gerçekten de otel odasına gidene kadar bekleyemedin, değil mi?"

"Hayır." Ellerini kadının kalçalarına koyarak dönmesini sağladı. Göğsünü masanın üzerine bastırdı, sert bir hareketle ayaklarını birbirinden ayırdı.

"Etrafta lanet bir padokun sahibiymişsin gibi dolaşmana bakarak bütün gün yarı yarıya zevk aldım. O kıın, o göğüslerin. Sadece sana bakarak bile boşalabilirim."

Kız sadece inledi, bu da adamın sessizce kıkırdamasına neden oldu. Poposunu okşadı, sonra da tokatladı.

"Acele et ve beni becer, Thiago."

"Gelmek için ne kadar da çaresizim," dedi ve ardından bir cık *cık* yaptı.

Yere diz çöktü, zaten nemli olan iç çamaşırını kenara itmeden önce elleriyle baldırlarında ve kalçalarının arkasında gezindi. Dantel kırmızı tangasını görünce sırttı ve tahrik olmuş, pırıl pırıl, çıplak amcığını görünce neredeyse tulumunun içine boşalacaktı. Dudakları kızın ıslaklığına yapıştı ve kızın öne, masanın üzerine düşmesine neden oldu. Klitorisini emdi ve dilini sırlıslıkla olmuş göbeğine doğru sürükleyerek mırıldandı. Ağzına karşı hareket etti, miyavlamalarını sessiz tutmak için mükemmel bir iş çıkardı. Gözlerini kapalı tuttu, onu yuttu, tadına baktı, heyecanının her bir damlasını dilinde topladı.

Aceleyle, patlayacakmış gibi hissederek, takım elbisesini diğer yanmaz iç çamaşırı tabakasıyla birlikte uyluklarından aşağı itti ve şaftının serbest kalmasına izin verdi. Elini zonklayan ereksiyonunun etrafına sardı ve yavaşça pompaladı.

Kamari'nin nefes alış verişlerinin düzensizleştiğini duyunca durdu ve Kamari'nin sızlanmasına neden oldu.

"Sikim içindeyken boşalacaksın."

Arkasını döndü ve Tanrım, bakışlarındaki şehvet ve yüzündeki kızarıklık onu çok heyecanlandırmıştı. Kadın dizlerinin üzerine çökerken, adam da tam boyunun hizasına kadar yükseldi.

Saçlarını yumruğunun etrafında topladı ve başparmağıyla alt dudağının üzerinde gezindi. Bakışlarını onunkilere kilitleyen Kamari, adamın sertliğinin sızıntı yapan ucuna tükürerek inlemesine neden oldu.

"Sessiz ol," diye buyurdu.

Dolgun dudaklar başın etrafını sararken, iki el şaftının tabanını okşadı. Başını geriye attı, zaten nefes nefese kalmıştı. Kadın diliyle yarığa fiske vurarak adamın zevkten titremesine neden olan şeyi yaptı.

"Bu kadar yeter," dedi onu yukarı doğru çekerek. "Henüz gelemem."

Onu tekrar çevirdi ve masanın üzerine eğildiğinde, ona arka tarafının cennet gibi bir görüntüsünü sundu. "Mükemmel," diye mırıldandı, şaftının ucunu ıslak girişine doğru yönlendirdi. "Kimin kaltağısın sen?"

"Senin."

"İşte iyi bir kız."

Adam kadının sıkı çekirdeğine girdiğinde ikisi de derin derin nefes aldı, kadının duvarları çoktan onun etrafında kenetlenmişti. Ona alışması için zaman vermedi ve belini tutarak derinden itmeye başladı. Kadının elbisesinin kumaşını aşağı doğru çekerek göğüslerini masaya sürmesini izledi.

yüksek sesle inlemesine neden oldu. Küçük masanın kenarına tutunmak için uzandı, parmak eklemleri beyazlaştı.

"Oh, kahretsin," diye inledi sessizce. "Evet. Evet."

"Kapa çeneni." Onu göğsüne doğru çekti, eliyle boğazını sıktı ve nefes almasını sağlayacak kadar baskı uyguladı. Diğer eli ön tarafına doğru kaydı, şişmiş klitorisini bulmak için danteli yana doğru itti. "Sessiz ol, bebeğim."

Duvarlarının gerildiğini hissetti, bu yüzden kalçalarını döndürerek hızlı itişlerini karşılarken klitorisine hızlı daireler çizdi. "Lanet olsun, Kam. Çok iyi hissediyorsun. Hem de çok iyi."

Başını geriye eğdi, dudakları sessiz bir o'ya dönüştü. Bir eli kalçasında, diğeri göğüsleriyle ve sert meme uçlarıyla oynayarak ona karşı kendini destekledi. Kulak memesini ısırdı, dişlerini nabzında gezdirdi, parmaklarını boğazında sıktı.

"İyi kız," diye övdü kız inlediğinde. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

"Geliyorum," diye nefes aldı, tırnakları kıcının derisine hilal ayları kazıyordu.

"Yanımdayım bebeğim."

Thiago yüzünü kızın boynunun kıvrımlarına gömerken, çığlıklarını bastırmak için elini kızın ağzına koymak zorunda kaldı. Hızını artırdı, itişler cezalandırıcı, derin ve kontrol edilemez hale geldikçe klitorisini fiskeledi.

Boğuk bir homurtuyla sertçe boşaldı, başı saf mutlulukla dönerken görüşüne beyaz yıldızlar yayıldı. Sakinleşti ve nefes nefese kadının içine döküldü.

"Kahretsin," diye nefes alarak onun kürek kemiğini öptü. "Beni mahvedeceksin ama sen benim iyi şans tılsımımsın."

"İKİNCİ SEKTÖRDE SARI BAYRAK."

Thiago frene bastı ve hızını saatte 80 kilometreye ayarlamak için bir düğmeye bastı.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Luke, direksiyonu sıkıca kavrayarak.

Miles, Thiago'nun önde olduğu pit stoptan sonraki iki tur hariç, son 47 tur boyunca yarışı önde götürüyordu.

"Evet, sadece Beaumont ve Denver tekrar çarpışıyor. Beaumont'un sol ön tarafında bir delik var."

Thiago lastiklerini sıcak tutmak için zikzaklar çizerek, "Bu çaylaklar," diye mırıldandı.

Miles güvenlik aracının arkasında yavaş sürerek Thiago'nun yetişmesine neden oldu, ancak sollaması yasaktı.

Luke'un sesi tekrar geldi. "Kutu, kutu. B planına geçiyoruz."

Thiago kaşlarını çatı. "Ne var? Hayır. B planı çifte pit stop! Yarışı mahvedeceksin. Ben hallederim Luke."

"Kutu, kutu," diye tekrarladı. "Bize güvenin. Huxley de çukura girecek."

"Sadece on tur kaldı," diye karşı çıktı Thiago. "Siz ne halt ediyorsunuz?"

"Kutu, kutu."

"Lanet olsun," diye fısıldadı. "Kıçına soktuğum o kutu." Bir süre geçti. "Radyo hâlâ açık."

"Aynen öyle."

Thiago'nun içgüdülerine güvenmesi gerekiyordu ve garip bir şekilde içgüdülerini ona yarış mühendisini dinlemesini söylüyordu. Pit yoluna girdi ve dikiz aynasından diğer birkaç sürücünün de aynı şeyi yaptığını gözlemledi. Ekibi bir set yumuşak lastikle hazırdı. İki saniye sonra yeni lastikleri takıldı ve dördüncü sıraya gerileyerek pit yolundan ayrıldı. Daha sonra gelen Rowan'a bir göz attı ve çift pit stop başarılı olunca gülümsedi.

"İyi iş," diye mühendisini övdü.

"Şimdi git o kupayı al Tito."

Yeşil bayrak sallandığında yedi tur kalmıştı. Thiago gaza tam basarak ve dönüşten önce geç fren yaparak iki aracı kolaylıkla geçti.

Havada yanık lastik kokusu yayılıyordu, pistten yayılan ısı yaz güneşinin ışınlarıyla aynı etkiye sahipti. Başka bir sürücüyü geçerken kalbi güm güm atıyor, nabzının sesi motorunun gürültüsü kadar kulakları sağır ediyordu.

Thiago Huxley'nin arkasında yarışırken ve aralarında bir saniyeden daha az bir mesafe varken Luke "DRS devrede," diye anons etti. Direksiyonundaki yeşil düğmeye basarak arka kanadın üst kanadının açılmasını sağladı. Düz çizgide daha az sürüklenme ile en yüksek hızda sürüş yapabildi.

Miles'a yetişmek için arabanın sınırlarını zorladı ve köşeyi döndüklerinde geç fren yaptı. Arabasının titreştiğini ve kemiklerine sarsıntılar gönderdiğini hissedebiliyordu. Ön kanadı Huxley'in sol arka lastiğini sıyrıp geçerken zamanın durduğunu hissedebiliyordu. Rakibini geçip düzlükte uçarak Huxley ile arasına mesafe koyduğunda kalabalığın heyecanla kükrediğini hayal edebiliyordu.

"Evet!" Luke bağırdı. "Tam itiş, bebeğim, tam itiş. Dört tur kaldı." Thiago dikiz aynasını kontrol etmeye devam etti ve gördüğü manzara karşısında sırttı.

Rowan onu kovalıyordu. Miles'ın pite girdiğini tahmin etti.

Damalı bayrağın sallanmasına iki tur kala Miles onu yakaladı. Kazanmayı kovalıyordu ama Thiago buna izin vermedi.

Bitiş çizgisi tam önündeydi ve Huxley bir saniyeden daha az bir mesafedeydi.

Gaza basıp son sürat yarışan Thiago çizgiyi ilk geçen oldu, takımının çitlere karşı tezahüratını görünce yumruklarını havaya kaldırdı.

"Başardın!" Luke bağırdı, duyguları sesini kaplamıştı. "Sürücüler sıralamasında P2 oldun ve Primavera yapıcılar şampiyonasını ikinci sırada tamamladı."

Bir an için, soğuma turu sırasında, yanından geçen Miles'a el sallarken, nefes almak için bir an durdu. Sevinçten çılgına dönmüş, gururla dolup taşmış, duygularla sarhoş olmuştu.

Miles Dünya Şampiyonu oldu çünkü Thiago'dan çok fazla puanı vardı ve Thiago yarışı birinci bitirse bile Aslan'ı geçemezdi.

"Çörek yapabilir miyim?"

Luke'un kıkırdadığını duydu. "Dünya sadece senin bunları yapmanı bekliyor."

Lastikleri asfaltta sürüklenirken kalın duman bulutları içinde kalan Thiago, diğer sürücülerle birlikte donutlar yaratırken direksiyonunu çevirdi.

Arabasını yarışın galibine adanmış panonun önüne park ettiğinde, yüreği ağzına gelerek motoru durdurdu ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Başını koltuğuna yasladı ve etrafındaki mutluluğun çözölüşünü dinledi. Kaskının vizörünü kaldırarak parmak uçlarını gözlerine bastırdı, kar maskesinin altından kocaman gülömsedi. Arabasından indi, halenin üzerinde durdu ve bu hafta sonu onun yanında oldukları için yıldızlara şükretti. Sonunda kaskını yırtarak aşağı atladı ve

kar maskesini çıkardı. Primavera'nın mekaniği sırtına vururken, en yakın arkadaşının kollarına atıldı.

Alex onun saçlarını karıştırdı. "İşte adamımız."

Cal gülümseyerek, "Sen bir şampiyonsun," dedi ve kaskını kaptı.

Arkadaşlarına sadece gülebildi, diğer kucaklamaları kabul etti. Yarış sonrası röportaj için ve kilosunu kontrol etmek için kenara çekildi, ancak kalabalığın içinde sadece yeşil gözleri ve yıkıcı bir gülümsemeyi arayabildi.

Kalabalık bir yerde Thiago her zaman Kamari'yi bulabilirdi. Indy ile birlikte arkada durmuş, genişçe gülümsüyor, bakışları mutlulukla parlıyordu.

Adam göz kırptı, o da göz kırptı.

Podyumun en yüksek basamağında durarak çok iyi bildiği İngiliz marşını dinledi. Gökyüzüne, belirli bir yıldıza gülümsedi.

Zafer anından sonra, kış sonunda FIA'nın töreninde kupasını alacak olan Dünya Şampiyonuna baktı. Dudaklarında geniş bir gülümsemeyle rakibine beşlik çaktı. "Tebrikler dostum. Üst üste ikinci şampiyonluk. Bu harika."

Miles parlak bir şekilde sırtıttı. "Sen de harika dövüştün. Sana hiç babanın sürüş stiline sahip olduğun söylendi mi?"

"Sadece birkaç kez."

Kalabalığı iterek geçti, fotoğraf çektirmek için yalvaran insanlara zar zor baktı, gülümsemelere zar zor karşılık verdi.

Tek görebildiği Kamari'ydi.

Onun ayı.

Onun çapası.

Hayatının aşkı.

Onun evi.

Dudaklarında ışıltılı bir gülümsemeyle Indy, Alex ve Cal'dan uzaklaşıyordu. Kız tam adamın omuzlarına uzanacakken, adam kızın belini kavradı, onu yerden kaldırdı ve kendi etraflarında dönmelerini sağladı. Dudaklarından yumuşak kıkırdamalar döküldü,

ve onun zevk sesi, içinden geçen heyecanı artırarak mutluluktan hafifçe başının dönmesine neden oldu.

"Hey, şampiyon." Parmaklarını Thiago'nun ensesindeki saçlara doladı ve burnunu gagaladı. "Seninle gurur duyuyorum, Thiago."

Onu ayağa kaldırırken gözlerinin içine baktığında bir hüznün çökmüştü ama bu gerçek bir mutluluktan. Onun gerçek yüzünü görmek için çok çalışmıştı ve şimdi ona sahip olduğuna göre, hayatının geri kalanını onunla geçirmeye niyetliydi.

"Bunu sensiz yapamazdım," diye mırıldandı, içinde gece gökyüzünde patlayan havai fişekler kadar parlak bir sevinç parlıyordu.

Başını hafifçe salladı. "Elini tutmak dışında hiçbir şey yapmadım."

"Şampiyonluğu kazanmak benim hedefimdi, evet, ama bu arada senin kalbini kazandım. O benim en değerli varlığım, Kam. Bana bu evrenin dışında bir amaç verdin ve bunun için minnettarım. Gitmene asla ama asla izin vermeyeceğim çünkü senin tarafından sevilme bana tam gaz zirveye ulaşmakla aynı adrenalini yaşıyor."

Bakışları adamın dudaklarına kaydı, eli göğsüne gitti. "Çekip gitmeyi planlamıyorum."

"Yani, bunu tekrar yapmak istiyor musun? Gelecek sezon ve ondan sonrakilerde padokta yanımda yürümek mi?"

Gözleri sevinçle parlıyordu. "Bunu rol yapmadan, sahte randevular ve kurallar olmadan tekrar yapmaya ne dersin?"

Kaşlarını kaldırarak onunla alay etti. "Kurallardan kurtulmak istediğine emin misin?"

Omuz silkti, gözlerini şakacı bir şekilde devirdi. "Tamam, belki de birkaç kural koymamız gerekecek."

"Ne gibi?"

"Aşık olmamak gibi."

Gülümsemesini engelleyemedi. "Çok geç. Çok geç, Kam. Daha ilk günden beni dizlerimin üzerine çöktürmüştün."

Çevrelerinin bir önemi yoktu. Hassas anlarının fotoğraflarını çalan fotoğrafçı sürüsü bir bulanıklıktı. Saçına yapışan şampanya basit bir ayrıntıydı. Tek görebildiği Kamari'ydı.

Bir adım geri çekildi ve elini uzattı. "Anlaştık mı güzel çocuk?"

Yüksek sesle güldü ve onun elini tutarak kendisini bir kez daha ona bağladı. "Hayatının anlaşması. Senin için uygun mu güzel kız?"

"Mükemmel. Sabah ilk iş olarak sözleşmeyi menajerinize göndereceğim."

Kadının yüzünü tuttu ve dudaklarını onunkilere sürttü. "Sen tam bir aptalsın. Varlığımın her zerresiyle sevdiğim bir aptal."

Ve nefesleri birbirine dolandığında, en derin uçuruma düştüğünü hissetti, yıldızlar aynı hizaya gelmeden önce dünyasının kendi eksenine eğildiğini hissetti. Uçurumdan düşüyormuş gibi hissetti, ama sadece şimdi, onu yakalamak için en altta bir güvenlik ağı vardı.

FIN.

OceanofPDF.com

EPİLOG

□ LONDRA, *İNGİLTERE*

Beş yıl sonra

"D Beni dizlerimin üzerine çöktürüp ilginiz için yalvartmayın."
"Yalvarmana bayıldığımı biliyorsun Valencia. Yine de her zaman tüm dikkatim sende."

"Hayır,
bilmiyorum."

"Var."

"Şu anda bana bakmıyorsun bile."

Thiago, Kamari'nin yüzünü ona dönüp kaşlarını meydan okurcasına kaldırdığında yüzünde beliren bıkkın ifadeye neredeyse gülecekti. Yüz hatları endişeyle dolu olduğunda bile Kamari onun için en güzel yıldızdı.

Kalçasını tezgâha yasladı, kollarını göğsünde kavuştururken dudaklarının bir sırıtışa dönüşmesine izin verdi.

"Bana öyle bakmayı kes," diye ısırdı ve iki margarita yapmak olan önceki işine geri döndü.

"Kızgınken çok seksi oluyorsun."

Ona ters ters baktı. "Benimle flört etmeyi bırak."

Omuzlarını çekingen bir omuz siliklemeyle kaldırdı, dudaklarına bir sırıtış değdi. "Kendime engel olamıyorum, aşkım."

Mekânda yankılanan müziğin akılda kalıcı ritmini dinlerken, Kamari'nin çevikliğini, usta ellerini ve iki kokteyli tezgâha yerleştirip siparişi veren müşteriye ışıltılı bir gülümseme sunarken sergilediği zarafeti izledi. Yüzüne yavaş yavaş tam bir hayranlık yerleşiyordu, sanki Kamari onun bakışlarıyla karşılaşmadan bile onu büyülemeyi başarmıştı.

"Git ve çocuklarla eğlen," dedi Kamari meşe tezgâhın üzerinde temiz bir bez gezdirerek. "Alex'e de söyle garson kızımın flört etmeyi bıraksın. Vardiyası bittiğinde onun aptalca şakalarına kıkırdayabilir. Yardıma ihtiyacım var."

Thiago omzunun arkasından dışarıya baktı ve Alex'in, kıkırdamakla meşgul olduğu için sigarasını içmekte zorlanan sinirli ve kızarmış Sara'ya çapkınca bir gülümseme attığına tanık oldu.

Thiago en yakın arkadaşına başparmağıyla bir selam verdikten sonra Kamari'ye bakmak için geri döndü. "Ayışığı, bana bakabilir misin?"

İsteksizce elindeki örtüyü yere bıraktı ve ona döndü. Adam onun omuzlarının stresten gerildiğini görebiliyor, aklından geçen düşünceleri neredeyse duyabiliyordu. Ama yeşil, gümüşle tamamen buluştuğunda yüz hatları yumuşadı.

Kollarının üst kısmını kavradı, sonra parmaklarını ellerinin etrafına dolayana kadar dokunuşunu yavaşça yumuşak teninden aşağı kaydırıldı. "On dakikanızı alabilir miyim?"

Gözlerini kırıştıtırırken ifadesi boştu ve tıslarken sesi alçaldı, "Seninle bir daha ayaküstü sevişmeyeceğim, Thiago. Şu anda meşgulüm."

"Geçen gece adımı haykırmamak için neredeyse elimi ısırarakken şikâyet etmiyordun." Kız gözlerini açtığında kıkırdadı ve bakışlarını kızın vücudundan aşağı kaydırıldı. "Bunu düşünmüyordum bile, ama madem öneriyorsun..."

"Beni ayağına basmak zorunda bırakma ki aklın başına gelsin." "Çok vahşi." Adam genişçe gülümsediğinde onun gamzelerine baktı. Nazikçe ellerini sıkarak onu çalışma alanından uzaklaştırdı. "Gel de şuna bir bak."

"Ama-"

Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Kam, herkese en iyi yönetici tarafından hizmet verildi. Herkes içkisinin tadını çıkarıyor ve harika vakit geçirmekle meşgul. Küçük bir mola ver ve benimle gel. Lütfen."

Onun derin bir iç çektiğini duydu ama yine de komutunu dinledi. Onu odanın ortasına, kimsenin onlara dikkat etmediği bir yere doğru çekti - diğer insanlarla dolu bir yerde bile kendilerini yalnız bir dünyada bulmayı başardıkları bir yere.

Sırtı göğsüne çarpana kadar dönmesi için ona rehberlik ederken, kaçmaması için kollarını beline doladı.

Kam ona doğru eğilirken, adam da çenesini onun omzuna koydu. "Etrafına bak Kam. Senin sıkı çalışmanı seven insanlara bak."

Odayı tarayan kadının izlediği yolu takip etmeye çalıştı. Tüm masalar bir ya da iki kadeh içki eşliğinde sohbet eden arkadaşlarla doluydu; bir grup ise bilardo masasının etrafını sarmış, sırayla sekiz top oyununu kazanmayı bekliyordu. Bazıları tüm dikkatlerini büyüleyici futbol maçına vermiş televizyonu izliyordu. Diğerleri ise dans ediyor, şarkı söylüyor ve gülümsüyordu.

Kamari'nin ikinci kafesi onun hazinesiydi, Dawn'inkinden daha özel bir şeydi. Belki de yarışmadığı zamanlarda Thiago'nun yardımını kabul ettiği için. Belki de meraklı gözlerden uzakta birlikte saatlerce boya, inşaat ve mobilya parçalarına karar verdikleri, birbirlerinin hayallerini destekledikleri ve birlikte bir sonsuzluk inşa ettikleri için.

"Dusk 'Til Dawn dünyanın en sevilen mekânıdır," diye mırıldanırken artık yavaşlayan müziğin ritmiyle sallanmaya başladı. Müşteriler hâlâ şarkı sözlerini avazları çıktığı kadar bağırıyordu. "Endişelenmeyi bırakmalı ve rahatlamalısın. Bak, Sara Alex'le randevusundan döndü. Kimse senin meşhur içkilerini almak için sıraya girmiyor. Nefes alabilirsin."

"Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum," diye karşı çıktı ve adam kulağının arkasına bir öpücük kondurduğunda usulca nefes verdi.

"Dört yıl önce açıldığımızdan beri her şey mükemmeldi Kam." Ona daha sıkı sarıldı. Bunca yıldan sonra bile, kalbinin onun yanında her zaman düzensiz bir şekilde çarpacağını biliyordu. Her gün daha sert bir şekilde düşmeye devam ettiğini biliyordu. "Bir önerim var."

Elleri onunkileri buldu, parmakları senkronize kalp atışlarının sabit ritmi gibi birbirine dolandı. "Ne oldu?"

Başparmağı kalçasında rahatlatıcı daireler çizmeye başladı ve kızın titremeye başladığına yemin etti. "Monako'ya dönmem gerekiyor ve sen de benimle geliyorsun."

Ben."

"Bana öneriden çok bir emir gibi geliyor," diye homurdandı. Adam onun şakağını öptü. "Benden emir almaya bayılıyorsun."

"Gerçekten mi?" diye düşündü. "Bence tam tersi, tatlı çocuk, ama seni ne mutlu edecekse."

"Beni süper, ekstra, mega mutlu edecek şey, senin küçük bir ara vermen olur. İtalya'ya gidebiliriz, orada birkaç gün kalabiliriz. Yaz tatilinin bitmesine iki hafta daha var ve ben üçlü maç için ayrılmadan önce her dakikamı seninle geçirmek niyetindeyim."

"Bilmiyorum," diye belirsizlikle devam etti, usulca iç geçirdi. "Her şey halledildi," diye bastırdı. "Kieran her şeyi halledecek."

Dawn'ın. Sara burada kalacak ve Alex'in de seyahatte olması gerekiyor, bu yüzden onun dikkatini dağıtmak için burada olmayacak. Her şey kontrol altında."

Yavaşça ona doğru döndü ve kollarını boynuna doladı. Parmakları adamın saçlarına dolandığı anda, adam usulca gülümsedi.

Bakışlarını onunkiler arasında gezdirdi. "Lütfen mi? O insanların önünde dizlerimin üzerine çökmeye hazırım."

Kızgın bir ifadeyle başını salladı ama eğlenerek ona baktı. "Kendini koruma duygusu yok sende. İyi o zaman. Zaten o molaya ihtiyacım var."

"Evet, biliyorsun." Bir eliyle onun çenesini kavradı, hâlâ etrafını umursamıyordu. Kız onun kaçış noktası, en sevdiği yerd. "Stresten ağladığını duymak, yaptığın tüm iyi şeyleri göremeden seni bu kadar endişeli görmek beni öldürüyor."

Gözlerini kırptırdı, kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Özür dilerim." "Duyguların olduğu için özür dileme. İnsan olduğun için. Asla benimle."

Duygularının perdesi aralandığında yeşil gözleri daha açık görünüyordu. Bakışlarını bırakarak boynundaki gümüş zinciri kavradı ve kolye ucuyla oynadı.

Üç yıl önce Thiago, Kamari'ye birbiriyle uyumlu bir kolye seti hediye etmişti. -Yalnızca onunki saf altından yapılmıştı ve kolyelerin üzerine kendi el yazılarıyla sözcükler kazımıştı. Adamın kolyesinde "Ay'a" yazarken, kadınıninkinde "ve Satürn'e" yazıyordu.

Hediyeyi açtıktan sonra "Çok sevimsizsin," demişti. Adam sırıttı.

"Beni bunun için seviyorsun."

"Maalesef," diye alay etti. Yine de gülümsemesini engelleyemeyerek mücevher parçasını kutudan çıkardı.

"Velet," diye tersledi, kolyeyi üzerine örtmek için arkasını dönmek zorunda bıraktı.

"Göt herif."

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca, elini tutup parmaklarını birleştirmek için.

"İki şey." Kadın gülümsedi ve adamın birden dizlerinin bağı çözüldü. "Ne kadar inanılmazsın. Acı çektiğim anlarda beni nasıl ikna edeceğini hâlâ biliyorsun. Seni incitmek istemediğim için umutsuzca seni itmeye çalıştığımda hâlâ beni görebiliyor ve zihnimi okuyabiliyorsun. Sen inanılmazsın, Thiago."

"Egomu beslemeye devam et. Buna bayılıyorum." İç çekerken göğsüne sıcaklık doldu. "Seni her zaman göreceğim. Her zaman."

"Biliyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki ya ikincisi?"

Gözbebeklerinin etrafında dönen o yaramazlık ışıltısını çok iyi biliyordu. "Hâlâ bu hızlı seks için hazır mısın?"

Başını geriye atarak güldü ama onu elinden tutup arka odaya doğru çekti. "Hiç sormayacaksın sandım."

Kamari çalışanlar için ayrılmış küçük salonun kapısını açtığı anda nefesi kesildi ve yüzünü Thiago'nun göğsüne gömmek için arkasını döndü.

Thiago yüksek sesle gülüyordu. Rowan ve Ava'ya el salladı, ikincisinin eteğini kalçalarından aşağıya doğru çekişini izlerken kıs kıs güldü.

Kamari ikiliye doğru dönerken, dudaklarının kenarındaki küçük gülümsemeye rağmen kaşlarını çatmaya çalışarak, "Hadi ama siz ikiniz," diye homurdandı. "İki vardiya arasında burada kestiriyorum."

"Eğleniyoruz, değil mi?" Thiago aynı anda kapı çerçevesine yaslanarak sordu.

Ava sehpanın üzerine bıraktığı çantasını aldı. "Sanki siz de aynısını yapmak üzere değildiniz."

Rowan kız arkadaşının peşinden dışarı çıktı, gömleğinin düğmelerini ilikleme zahmetine girmeyerek dövmelerini açıkta bıraktı. Thiago'ya bir öpücük gönderdi. "Ben tam anlamıyla yan odadayken odanda seviştiğin onca zamanın intikamı."

MONTE CARLO, MONAKO

Parmaklarını başının üzerinde Kamari'nin parmaklarına geçirirken nefeslerini kendisine aitmiş gibi yutuyordu. Yavaşça, tutkuyla, içeri ve dışarı itti, Kamari'nin yumuşak bir şekilde nefes almasına neden oldu ve onu zevkin zirvesine doğru göndermek üzereyken sırtını eğdi.

"Gözler üzerimde," dedi boğuk bir sesle.

En sevdiği renk bakışlarıyla çarpışarak yüz hatlarının saniyeden kısa bir süre içinde yumuşamasına neden oldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Kadın gülümsedi. "Hepsi senin."

Titremeye başladı, duvarlarının onun etrafında kenetlendiğini hissettiğinde kaşlarının zevkle birbirine kenetlendiğini gözlemlediğinde itme kuvvetleri düzensizleşti ve neredeyse kontrol edilemez hale geldi.

Senfonik zevk çılgınlıklarını sessiz ve özel tutmak için, mükemmel bir uyum içinde çözülürken dudaklarını onunkilerin üzerine koydu. Kamari onun altında titreyerek nefesini tutarken, adam sürekli olarak ikisini de yükseklerden aşağı indirmek için hareket etti.

Thiago onun yanına uzandı ve onu göğsüne çekti. Bakışlarını yıldızlı gökyüzüne çevirmeden önce başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği Kamari'yle birlikte yatının çatısında yıldızları seyrederek sayısız saatler geçirdiği idi.

"İlk öpüşmemizi hatırlıyor musun?" diye sordu gülümseyerek.

"Bulanık bir anı, bunu biliyorsun." Bir kolunu onun karnına doladı, yanağını göğsüne bastırdı. "Keşke o gece hiçbir şey içmemiş olsaydım."

"Ayık olsaydık her şey farklı olurdu."

Sesi, ruhunun kenarlarını okşuyor, onu bir teselli kozmosunun içine hapsediyordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Mırıldandı. "Sanırım seni öpecek cesareti kendimde bulamazdım. Beni reddederdin, kabul edelim. Ama sanırım kavga ederdim ve numaranı almak için peşinden koşardım."

"Hiç şaşırmadım," diye kıkırdadı.

"Her şeyi doğru şekilde yapardım. Bilirsin, seni birkaç randevuya çıkarır, padoka götürür, annemle tanıştıırırdım, hepsi bu."

Onun bakışlarını üzerinde hissetti. "Her şeyi yanlış sırayla yaptığımız için pişman olduğunu mu söylüyorsun?" diye alay etti.

"Asla," diye cevap verdi geniş bir sırıtışla. "İşimizi kendi şartlarımıza, kendi kurallarımıza göre yapmamıza bayılıyorum."

Kamari'ye baktığı anda kalbinin aşırı hızlandığını, nabzının vahşi gelgit dalgaları gibi yükseldiğini hissetti. Şefkatli bakışları Kamari'nin yüz hatlarını katalogluyordu, gözlerinde yeni, eşsiz bir şey parlıyordu - sonsuza dek, ebedi bir hayranlık vaat eden bir şey.

"Evlen benimle," diye ağzından kaçırdı.

Yavaşça oturmak için ayağa kalktığı anda şaşkınlık yüzüne kazındı. İnce battaniyeyi göğsüne bastırdı, dudakları aralanırken koyu renk saçları sırtına döküldü.

"Evlen benimle," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde, o da otururken. Kızın sol elini tutarak bir pırlantanın -ya da kızın sevdiği herhangi bir taşın-parmağını süsleyeceği yeri izledi. "Bunu planlamamıştım, o yüzden henüz bir yüzüğüm yok ama seninle sonsuza dek birlikte olmak istiyorum Kam. Ömür boyu ortağım ol. Kraliçem ol. Sonsuza kadar benim ol."

Dudaklarına güzel bir gülümseme yayıldı. "Yeterince uzun sürdü." Thiago onun yüzünü okşadı ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Kız titreyerek nefes aldı.

"Bu bir evet mi, Monroe?"

"Bundan sonra Monroe-Valencia olarak anılacağım, çok teşekkür ederim." Kollarını onun boynuna doladı ve hevesle başını salladı. "Evet, Thiago. Seninle evleneceğim."

Dudakları birbirine değdiğinde, kalplerinin, tepelerinde hizalanan yıldızlarla mükemmel bir senkronizasyon içinde birbirlerine bağlandığını hissetti. Onun ağzına karşı gülümsedi. "Yeterince uzun sürdü."

MONZA, İTALYA

Beş (daha fazla) yıl sonra

"Harika bir tur attın Thiago. Tekrar pole pozisyonunda olmak nasıl bir duygu?"

Thiago mikrofonu kaldırırken göğsü kabardı, bir eli kalçasındaydı ve hızla solundaki kameraya baktı. Kalabalığa el salladı

dikkatini tekrar spor mu habirine vermeden önce onun adını zikrediyor.

"Teşekkür ederim Indy," diye gülümsedi. "Gerçekten çok güzel bir his. Özellikle de geçen hafta sonu yaşanan motor arızasından sonra çeviklik ve hızlilik arasında mükemmel bir denge kurmak için dün FP2 sırasında biraz zorlandığımız için. Ancak sorunu çözmeyi başardığımızı görmek beni çok mutlu etti. Q3'ün son iki dakikasında tek bir tur atmak riskliydi ama risk almazsam ben kimim ki?"

Onunarkadaş sırttı Gururla. "Sen zaten a beş kez Dünya Şampiyonu ve diğer sürücülerin önünde sahip olduğunuz tüm puanlarla, yarın altıncı şampiyonluğunuzu ilan edebilirsiniz. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak nefes verdi. Tribünlerden gelen tezahüratlar yankılandığında kıkırdadı. "Gerçek dışı hissediyorum. Her gün hala korkulu bir rüya gibi geliyor ama herkes için çok minnettarım - beni 15 yılı aşkın süredir destekleyen taraftarlar, yeni taraftarlar; takımım, ailem."

"Babanla aynı sayıda şampiyonluk kazanabilirsin."

"Yapabilirim," dedi ve Indy'nin bakışlarını tuttuğunda, çenesini hafifçe eğerek başını salladı - konuşmaya devam etmesi için onu cesaretlendirdi. "Ama halkla ilişkiler sorumlumu kızdıracak bir şey yapmak üzereyim çünkü bana bunu duyurmak için bir hafta daha beklememiz gerektiğini söyledi."

Tüm pist sessizliğe büründü ve Thiago kameraların kendisine çevrilmesine alışık olsa da o anda gergin hissetmekten kendini alamadı. Bu duyuru hayatının akışını değiştirecekti ama seçiminden emindi. Herkesle -eşi, takım müdürü, mühendisleri, arkadaşları- bu konuyu konuşmuştu ve çevresindekileri büyük bir hayal kırıklığı sarmış olsa da, hepsi onun kişisel mutluluğunun her şeyden önce geldiğini biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve kameranın karşısına geçti. "2032 sezonunun sonunda Formula 1'den emekli olacağımı açıklıyorum." Boğazında oluşan yumruyu görmezden geldi. Yankılanan şok dolu nefesleri duymazdan geldi. Her şeyi görmezden geldi ve sadece Indigo'nun kendisine uzattığı dostça eli kabul etti. "Bu sporu seviyorum. Hayatım boyunca benim bir parçam oldu. Doğduğumdan beri varlığımın özü oldu ve bu dünyayı terk edebileceğimi hiç sanmıyorum. Pistteki hayat bugüne kadar deneyimlediğim en heyecan verici ve coşkulu şey, ancak yarış dışındaki hayat da dolu dolu yaşamayı arzuladığım bir şey."

Bakışlarını Kamari'nin Alex ve Cal arasında kırmızı bir denizin ortasında durduğu ve hepsinin kendisine gururla gülümsediği mekanik ekibine doğru kaydırıldı. "Bugün benim muhteşem karım, üç yaşına yeni basan küçük Evan'ımızla birlikte ve çok yakında ailemize yeni bir üye daha katılacak. Ben karıma sadık bir adamım ve oğlumuz ve onun küçük kardeşleri için bir kahraman olmak istiyorum. Bu benim veda edişim değil.

- "Bence bu sadece sonra görüşürüz demek çünkü öyle ya da böyle geri döneceğim. Ayrıca, sana veda etmeden önce hala birkaç haftalık yarışımız var, o yüzden bunu en iyi şekilde değerlendirelim."

Mikrofonu ona geri vermeden önce Indy'yi kucakladı. Takımına doğru koşarken kalabalığa el salladı, görüşü hafifçe bulanıklaşmıştı.

Cal sporcuyu yumruklayarak, "Hepimiz sizinle gurur duyuyoruz," dedi.

Alex gülümsemesine rağmen üzgün bir şekilde içini çekti. "Bunun bir dönemin sonu olduğuna inanamıyorum."

Thiago göz kırparak, "Bu yeni bir başlangıç," dedi.

Sürücü çitin üzerinden atladı ve Kamari'ye uzandı, anında onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti ve etraflarında görünmez bir rahatlık balonunun oluştuğunu hissetti.

Yanağına bir öpücük kondurmadan önce, "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldandı. "Benim harika, destekleyici eşim olduğun için teşekkür ederim."

Alex ve Cal gelip kollarını onlara doladığında kıkırdadılar. "Bize ne zaman iltifat edeceksiniz?" diye sordu Alex. "Hayatınızdaki en harika insanlar olduğumuz gibi şeyler söyleyin."

Thiago onları itti, sadece bir kolunu Kamari'nin omuzlarına doladı. "Asla."

Cal topuklarının üzerinde dönerek, "Sikkafalı,"

dedi. "Tam bir beleşçi," diye alay etti Alex.

Fizyoterapist kıs kıs güldü. "Baba olmak insana bunu yaptırıyor."

Thiago karısını kalabalıktan uzaklaştırırken, "Giritliler, siz ikiniz," diye mırıldandı.

Yavaşça, sundress'inin altında küçük bir şişliğin fark edildiği karnını ovuşturdu. "Ev nerede?"

"Karavanda Kieran'la uyukluyorum."

Dolgun dudaklarının hatlarını, burnunun güzergâhını izledi, yüz hatlarının tam bir huşu içinde olduğunu görünce usulca iç geçirdi. Kadın

Elektrik. Büyüleyici. Her zamanki gibi nutku tutulmuştu ve şaşkıındı. "İyi hissediyor musun?"

Başını salladı. "Evet, sen?"

"Mükemmel," diye itiraf ettikten sonra parmak eklemleriyle çenesini dürttü. "Gidip pistte uzanmak ve gün batımını izlemek ister misin?"

"Eski günlerdeki gibi mi?"

Başını salladı ve elini öpmeden önce dudaklarına götürdü. "Umarım benden bıkmazsın çünkü seninle yaşayacağım bu yeni hayata çok hazırım."

Umursamaz bir omuz silkmeye onunla alay etti. "Birkaç sınır ve kural belirlemeniz gerekebilir."

"Sen tam bir aptalsın."

"Göt herif."

"Velet."

Bir kaşını kaldırdı. "Çocuklarınızın annesiyle konuşmanın yolu bu mu?"

Dilini yanağının iç kısmında yuvarlayarak alay etti ve onu piste doğru takip etmeye zorladı. "Şu anda içine bir çocuk daha koyabilirim."

Kadın kaşlarını çatı ve adam sırtıttı. "Uslu dur." "Beni seviyorsun."

"Seviyorum." Gülümsedi. "Hadi, güzel çocuk. Hadi yapalım şunu."

TEŞEKKÜRLER

Mary'ye-Senin koşulsuz desteğin ve sevgin olmasaydı, bu adımı asla atamazdım.

Ivy'ye- FOTC'yi okuyan ilk kişiye. Beni neşelendirdiğin, desteklediğin ve en çok da bu muhteşem kapağı yaptığın için teşekkür ederim. Ve tabii ki harika bir arkadaş olduğun için. Seni seviyorum. Serinin ikinci kitabı senin için.

Nyla'ya-Her şey için teşekkür ederim. Beta okumadan düzeltmeye ve bu hikayeyi daha iyi hale getirmek için bana yararlı önerilerde bulunmaya kadar. Tüm sorularıma her zaman cevap verdiğin için, şüpheyi düşüğüm anlarda bana güven verdiğin için, beni neşelendirdiğin için, Kam ve Thiago'yu benim kadar sevdiğin için ve arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Senin yardımın olmasaydı bu kitap bu kadar iyi olmazdı. Yazarlık yolculuğumun geri kalanında benimle birliktesiniz.

Deidre'ye-Bu kitap için duyduğun heyecan olmasaydı, tüm belirsizliklerin ve kendimden şüphe duyduğum anların altında boğulurdum. Beta okuduğun için ve sana bir fikir sunduğumda ya da önsöz gönderdiğimde avazın çıktığı kadar bağırdığın için teşekkür ederim. Desteğiniz dünyalara bedel.

Beta okuyucularıma -Anna, Eevi, Em, Daeja- Kam ve Thiago'nun hikayesini daha iyi ve eşsiz hale getirmeme yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Muhteşem editörüm Hannah'ya... Her şey için teşekkür ederim. Yardımların her zaman çok takdir edildi ve edilecek. Bu kitabı mükemmelleştirmeme pek çok açıdan yardımcı oldun. Sana minnettarım.

Wattpad topluluğuna ve orada edindiğim arkadaşlarıma - Yazarlık yolculuğumu bu kadar özel kıldığınız için teşekkür ederim. Hayran kurgusu yazmanın beni bir yıl sonra buraya getireceğini kim bilebilirdi? Desteklerini hiç esirgemeyen arkadaşlarıma da teşekkürü bir borç bilirim: Rocio, P, Arushi, Mal, Annie, Kirtsy, Cassie, Nyx, Saph, Eren, Marine, Athena, Lucia, Laibs-Hepinize öpücükler.

Fırındaki küçük aileme-Her şey için ve her zaman amigolarım olduğunuz için teşekkür ederim.

Siz okuyucularıma - Size olan minnettarlığımı ifade edecek doğru bir kelime yok. İlk kitabımı yayınlamak korkutucudur, ancak hepiniz bu deneyimi ekstra özel, misafirperver ve yürek ısıtan bir hale getirdiniz. Umarım hepiniz Kam ve Thiago'ya ve Full Throttle evrenine aşık olmuşsunuzdur. Serinin geri kalanıyla ilgili çok daha fazlası yolda. Burada kaldığınız ve çalışmalarımı destekleyip sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve Jeremy'ye, seni seviyorum. Thiago'm olduğun için teşekkür ederim. Çıpam olduğun için. Karanlık günlerde bulutlar felaket getirdiğinde bana tutacak bir el ve ağlayacak bir omuz verdiğin için. En büyük destekçim, bir numaralı hayranım olduğun için.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kanitha P. yirmi yaşlarında bir spor romantizmi yazarıdır ve ilk kitabı Falling Off the Cliff'in yayınlanmasıyla yayıncılık dünyasında yavaş yavaş ortaya çıkmaktadır.

Ergenliğinin ilk yıllarından beri yazıyor ve kitaplara karşı her zaman koşulsuz bir sevgi besledi. Romantizm ve fantezi aşığı, hevesli bir okuyucu, ama aynı zamanda tutkulu bir yazar. Zihni asla durmuyor; her zaman yeni, heyecan verici, eğlenceli, bayıltıcı hikayeler yaratıyor.

Kanitha'yı (Kay olarak da bilinir) sosyal medya hesaplarında bulabilir ve gelecek albümleriyle ilgili haberleri ve güncellemeleri takip edebilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.